

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIANE
MORIARTY

Dokuz

Kusursuz

Yabancı

Roman

New York Times Bestseller
Küçük Ama Büyük Yalanlar'ın Yazarı
Liane Moriarty'den...

Sükûn Evi'nde on günlük inziva, dokuz yabancıнын hayatını değiştirmeyi vaat ediyor, ancak hayal ettikleri şekilde değil...

Dokuz stresli şehir sakini, hem zihinsel engellerini aşmaya hem de sıcak taş masajlarının tadını çıkarırken meditatif ambiyansı yaşamaya oldukça hevesli. Bazıları sadece kilo vermek için buradalar, bazıları hayata yeniden başlamak için; bazıları kayıplarının yasını tutmak, bazıları ise geçmişin ihtişamının bugüne bir faydasının olmadığını anladıkları için.

Sükûn Evi'nin kurucusu ve baş şifacısı Maşa ise misafirlerinin yorgun bedenlerini ve zihinlerini dönüştürme görevini, üç yardımcısıyla beraber üstlenen karizmatik bir kadın.

Dokuz kusursuz yabancıнын, Avustralya'nın ücra bir köşesindeki Sükûn Evi'nde nelerle karşılaşacakları hakkında henüz hiçbir fikri yok.
Değişim her zaman kolay olmayabilir.

Liane Moriarty, zekâsı ve insan davranışına dair koşulsuz şefkatini sayfaları hızla çevireceğiniz bir kurguyla birleştiriyor. Birbirinden oldukça farklı kişiliklere sahip insanlar arasında kurulabilecek bağın derinliğini hem ustaca hem de eğlenceli bir dille aktarıyor.

40.00

ISBN 978-605-192-412-0

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

hep
kitap

hep
kitap

DOKUZ KUSURSUZ YABANCI

Dokuz Kusursuz Yabancı

hep
kitap

Dokuz Kusursuz Yabancı

Orijinal adı: Nine Perfect Strangers

© 2018, LMM Creative Pty Ltd.

Yazan: Liane Moriarty

İngilizce aslından çeviren: Özlem Yüksel

© hep kitap 2021

Bu eserin Türkçe yayın hakları saklıdır.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2021, İstanbul

ISBN 978-605-192-412-0

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Mustafa Çimen

Baskı: Mega Basım Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merk. A Blok K: 2 Avcılar / İstanbul

(0212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

hep kitap

Caferağa Mah.

Neşet Ömer Sok.

Aydın İş Merkezi

No: 4 Kat: 4

Kadıköy 34710 İstanbul

www.hepkitap.com.tr/ info@hepkitap.com.tr

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır. [Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://ranteey.org](https://ranteey.org)

DOKUZ KUSURSUZ YABANCI

Liane Moriarty

Çeviren:
Özlem Yüksel

hep
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yürekten sevgilerle,
Kati'ye
ve babama.

Dert sensin sanıyorsun,
Ama deva sensin.
Kapıdaki kilidim sanıyorsun,
Ama açacak anahtar sensin.

Mevlâna

Tam hayatın anlamını bulmuştum ki, değiştirdiler.

George Carlin

Yao

“**i** yiyim ben” dedi kadın. “Bir şeyim yok benim.”
Yao’ya hiç de iyi görünmüyordu.

Stajyer sağlık teknikeri olarak işteki ilk günüydü. Üçüncü acil durum ihbarı. Yao gergin değildi ama önemsiz bir hata yapmayı bile kaldıramayacağı için aşırı tetikteydi. Çocukken, yaptığı hatalar teselli edilemez derecede ağlamasına sebep olurdu, hâlâ da midesine kramplar girmesine yol açıyordu.

Kadının yüzünden ağağıya bir damla ter kaydı, makyajında salyangoz izine benzeyen bir çizgi bıraktı. Kadının yüzünü neden turuncuya boyadığını merak etti Yao ama şimdi bunun konuyla bir ilgisi yoktu.

Kadın belli belirsiz bir Doğu Avrupa aksanıyla “Ben iyiyim. Belki yirmi dört saatlik bir virüstür sadece” dedi.

Yao’nun amiri Finn “Hastayı ve çevresindeki her şeyi gözlemle” demişti. “Kendini teşhis ipuçlarını araştıran gizli bir ajan olarak düşün.”

Yao’nun gözlemlerine göre hasta, göze çarpan deniz yeşili gözlerinin altında belirgin pembe gölgeler olan aşırı kilolu, orta yaşlı bir kadındı ve cılız saçları ensesinde küçücük hazin bir düğüm halinde toplanmıştı. Cildi solgun ve nemliydi, nefesi hırıltılıydı. Kadından gelen kül tablası kokusuna bakılırsa ağır sigara tiryakisiydi. Devasa bir masanın arkasında, yüksek arkalıklı siyah deri bir koltukta oturuyordu. Lüks köşe ofisine ve yerden tavana kadar liman manzarasına bakılırsa şirkette önemli bir konumdaydı. On yedinci kattaydılar ve opera binasının yelkenleri öyle yakındaydı ki içindeki baklava kesimli krem-beyaz renkli seramikler bile görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kadının bir eli farenin üzerindeydi. İki acil sağlık tekniğinin onu kontrol etmesi küçük bir sıkıntıdan ibaretmiş de teknikerler elektrik prizini tamire gelmişler gibi dev bilgisayar ekranından kaydırıldığı e-postalarına bakıyordu. Üzerine sımsıkı oturan lacivert, ısmarlama bir takım giymişti ve ceketinin omuzları rahatsız edecek kadar gerilmişti.

Yao, kadının boştaki elini tutup parmağına nabız ölçeri taktı. Kadının önkolunda parlak, üzeri pul pul bir kırmızılık dikkatini çekti. Pre-diyabetik miydi?

Finn “Şu sıra kullandığın ilaç var mı Maşa?” diye sordu. Hastalarla bir mangal partisindeymiş ve elinde birasıyla sohbet ediyormuş gibi konuşkan ve rahat bir tavırla konuşurdu.

Finn’in hastalara hep isimleriyle hitap ettiğini fark etti Yao. Kendisi ise onlarla eski ahabalarıymış gibi konuşmaya çekiniyordu ama hasta sonuçlarını iyileştirecekse çekingenliğinin üstesinden gelmeyi de öğrenirdi.

“Hiç ilaç kullanmıyorum” dedi Maşa, gözlerini bilgisayar-dan ayırmıyordu. Bir yeri kararlılıkla tıkladıktan sonra gözle-rini ekrandan ayırıp Finn’e baktı. Gözleri sanki güzel birinden ödünç alınmıştı. Yao, kadının renkli lens kullandığını tahmin etti. “Sağlığım yerinde. Zamanınızı aldığım için özür dilerim. Kesinlikle ambulans çağırmadım.”

“Ambulansı ben çağırdım.” Siyah saçlı, yüksek topuklu ayakkabılar üzerinde yükselen ve opera binasının fayanslarına benzeyen iç içe geçmiş baklava desenli etek giymiş çok güzel genç bir kız konuşmuştu. Etek üzerinde harika duruyordu ama teknik olarak hastanın çevresinin bir parçası olmasına rağmen bunun şimdilik konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Yao’nun niyeti gözlem yapmaktı. Kız serçeparmağının tırnağını kemirdi. “Ben özel asistanıyım... Maşa... oh...” Ayıp bir şey itiraf edecekmiş gibi sesini alçalttı. “Yüzü ölü gibi bembeyaz kesildi, sonra da koltuğundan yere düştü.”

Maşa “Koltuktan yere düşmedim!” diye atıldı.

Kız düzeltti: “Kaydı gibi bir şey.”

Maşa “Bir an başım döndü, o kadar” dedi Finn’e. “Sonra doğruca işimin başına döndüm. Bunu kısa kesebilir miyiz?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Ücretinizin, vizitenizin ya da hizmetinizin karşılığına her ne deniyorsa tamamını memnuniyetle öderim. Özel sağlık sigortam var ve şu an bunun için gerçekten hiç zamanım yok.” Dik-katini yeniden asistanına verdi. “On birde Ryan ile randevum yok muydu?”

“İptal ederim.”

Kapıdan biri, “Biri adımı mı söyledi?” dedi. “Neler oluyor?” Daracık mor gömlekli bir adam, kucağında bir yığın karton dosyayla kasıla kasıla içeri girdi. Kraliyet ailesindenmiş gibi tumtu-raklı bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

“Yok bir şey” dedi Maşa. “Geç otur.”

Zavallı asistan “Maşa şimdi gördüğünüz gibi hiç müsait de-ğil” dedi.

Yao kıza acıdı. Sağlıkla ilgili meselelerde ciddiyetsizliği hoş görmezdi ve mesleğinin daha çok saygı görmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Aksanı havalı, dik saçlı, şişirilmiş göğüs kaslarını göstermek için üzerine bir beden küçük gelen mor gömlek gi-yen tiplerden de fena halde tiksiniyordu.

Maşa sabırsız bir tavırla gelmesini işaret etti. “Hayır hayır, sen otur Ryan! Fazla uzun sürmez. İyiyim ben.”

Yao, koluna tansiyon aletini takmak için kadının yanına giderken adını cesurca söyledi. “Tansiyonunu ölçebilir miyim Maşa?”

“Önce şu ceketini çıkaralım.” Finn’in sesi eğleniyor gibi çıktı. “Çok meşgul bir kadınsın Maşa.”

Genç adam ise asistana alçak sesle “Maşa’ya gerçekten şun-ları imzalattırmam gerek” dedi.

Benim de gerçekten patronunun yaşamsal bulgularını kontrol et-mem gerekiyor, göt herif, dedi Yao içinden.

Finn, Maşa’nın ceketini çıkarmasına yardım etti ve ceketini kibarca koltuğun arkasına koydu.

“Şu belgelere bakalım Ryan.” Maşa krem renkli ipek göm-leğinin düğmelerini düzeltti.

“Üstteki iki sayfaya imza atman gerek.” Ryan dosyayı uzattı.

“Yok daha neler?” Asistan hayretle iki elini havaya kaldırdı.

Finn mangal partisi tavrına belirgin sinirli bir ton ekleye-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

rek “Arkadaşım, başka zaman gel!” dedi.

Adam geri çekildi ama Maşa uzatması için parmağını şaklatınca hemen atılıp dosyayı uzattı. Belli ki Maşa ona, iriyarı ve güçlü bir adam olsa da Finn’den daha korkutucu geliyordu.

Maşa “En çok on dört saniye alır” dedi Finn’e. “En çok.” derken sesi boğuklaştı, ağzından “şok” gibi çıktı.

Yao elinde hâlâ tuttuğu tansiyon aletiyle Finn’e baktı.

Maşa’nın başı tam bu sırada içi geçmiş gibi yana düştü. Dosya parmaklarının arasından kayıverdi.

Finn yüksek ve buyurgan bir sesle “Maşa!” dedi.

Kadın, dirsekleri dışa bakar halde, kukla gibi öne yığıldı.

Asistan, zafer kazanmış gibi “Tıpkı böyle!” diye ciyakladı. “Biraz önce de tıpkı böyle oldu işte!”

“Tanrım!” Mor gömlekli geri çekildi. “Tanrım. Affedersiniz. Ben sadece...”

“Tamam Maşa. Seni yere indirelim” dedi Finn.

Finn kadını koltukaltlarından kavradı, Yao da harcadığı çabadan homurdanarak bacaklarını tuttu. Maşa’nın çok uzun boylu bir kadın olduğunu fark etti; kendisinden bile uzundu boyu. En az bir seksendi ve çok da ağırdı. Maşa’yı gri halının üzerine yan yatırdılar. Finn ise kadının ceketini yastık gibi katlayıp başının altına koydu.

Maşa’nın sol kolu zombi gibi kaskatı havaya kalktı. Elleri kasılıp yumruğa dönüştü. Vücudu kasılırken hıçkırır gibi kesik nefesler alıyordu.

Nöbet geçiriyordu.

Nöbetleri izlemek tedirgin ediciydi ama Yao bitmesini beklemekten başka yapacak bir şey olmadığını biliyordu. Maşa’nın boğazında gevşetmesi gereken bir şey yoktu. Etrafını inceledi ve kadının başını vurabileceği bir şey olmadığını gördü.

Finn başını kaldırıp asistana baktı. “Daha önce de böyle mi oldu?”

“Hayır. Hayır, bayılır gibi oldu.” Gözleri irileşmiş asistan, olanları dehşet içinde izliyordu.

“Epilepsi geçmişi var mı?”

“Sanmıyorum. Bilmiyorum.” Asistan konuşurken geri ge-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://franley.org>

ri adamlarla, şimdi başka şirket çalışanlarının toplandığı kapıya doğru gitti. Bir tanesi cep telefonunu çıkarmış, patronunun nöbet geçirmesi bir rock konseriymiş gibi olanları kaydediyordu.

“Göğüs masajına başla!” Finn’in gözleri taş gibi düz ve pürüzsüzdü.

Bir an –saniyeden uzun sürmese de bir an–, beyni olanları işlemekten geçirmeye uğraşırken Yao öylece durdu. O donmuş kavrayışsızlık anını ölene dek hatırlayacaktı. Kalp krizinin epilepsi nöbetine benzer belirtiler verebildiğini biliyordu ama gene de atlamıştı çünkü beyni hatalı biçimde tek bir gerçekliğe tamamen ikna olmuştu: Bu hasta nöbet geçiriyor. Finn yanında olmasaydı, Yao orada, hatalı göstergelerine aşırı güvendiği için uçağını yere doğru uçurmaya devam eden bir pilot gibi poposunun üstüne oturup, hiçbir şey yapmadan kalp krizi geçiren bir kadını gözlemlemeye devam ederdi. Yao’nun en iyi göstergesi beyniydi ve bugün beyni hata vermişti.

Kadına iki kere şok verdiler ama tutarlı bir kalp ritmi oluşturmayı başaramadılar. Maşa Dimitriçenko bir daha geri dönemeyeceği köşe ofisinden dışarı çıkartılırken kalbi tamamen durmuştu.

On yıl sonra

Frances

Sıcak ve bulutsuz bir ocak günü, çok satan romantik romanların sabık yazarı Frances Welty, Sidney'deki evine kuzeybatı yönünde altı saatlik mesafede, bodur ağaççıkların arasından arabasıyla tek başına ilerliyordu.

Siyah bir kurdeleye benzeyen karayolu önünde hipnotize edercesine uzanırken, klimanın menfezlerinden uğultuyla çıkan kutup havası var gücüyle yüzüne vuruyordu. Gökyüzü, küçücük arabasını kuşatan koyu mavi devasa bir kubbeydi. Frances için çok fazlaydı bu kadar gökyüzü.

O asabi TripAdvisor eleştirilerinden birini hatırlayıp gülmüsed: *Ben de resepsiyonu aradım ve daha alçak, daha bulutlu ve daha rahatlatıcı bir gökyüzü istedim. Koyu yabancı aksanlı bir kadın, başka gökyüzü olmadığını söyledi! Üstelik de çok kaba konuştu! BİR DAHA AYAĞIMI BASMAM. PARANIZI BOŞA HARCAMAYIN.*

Delirmenin eşiğinde olabileceği aklına geldi.

Hayır, değildi. İyiydi. Akli gayet yerindeydi. Tamamen ve adamakıllı.

Direksiyondaki ellerini esnetti, güneş gözlüğünün ardından bakan kurumuş gözlerini kırıştırdı ve ağzını çenesi çatırdayacak kadar açarak esnedi.

"Of" dedi ama canı acımamıştı.

İçini çekip manzaranın tekdüzeliğini kıracak bir şey görmek için camdan dışarı baktı. Dışarısı çok sert ve amansız olmalıydı. Hayal edebiliyordu: vızıldayan kurt sinekleri, yaşlı çığlıklar atan kargalar ve kavurucu, parlak beyaz güneş ışığı. Uçsuz bucaksız, kahverengi bir araziydi gerçekten.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi ² <https://rantey.org>

Haydi ama... Bana bir inek, ekili bir yer, bir baraka göster. Bir şey arıyorum... bir şey... şöyle başlayan...

H. Hiç.

Oturduğuy yerde kımıldandı ve beli onu öyle özel ve şiddetli bir sancıya ödüllendirdi ki gözleri yaşardı.

Acıklı bir sesle, "Tanrı aşkına" dedi.

Bel ağrısı iki hafta önce, Paul Drabble'ın ortadan kaybolduğunu en sonunda kabul ettiği gün başlamıştı. Polisin numarasını tuşlayıp bir yandan da Paul için ne diyeceğine karar vermeye –partnerim, erkek arkadaşım, sevgilim, özel arkadaşım?– çabalarken, ilk sancıyı duymuştu. Psikosomatik ağrının en bariz örneğiydi ama psikosomatik olduğunu bilmek ağrıyı azaltmaya yetmiyordu.

Her gece aynaya bakıp belinin her zamanki gibi yumuşak, beyaz ve hafifçe kabarık olduğunu görmek çok garipti. Birbirine girmiş eğri büğrü ağaç kökleri gibi korkunç bir şey görmeyi beklemişti.

Ön paneldeki saate baktı: 14.57. Sapak her an karşısına çıkabilirdi artık. Sükûn Evi'nin resepsiyonuna öğleden sonra üç buçuk, dört arası orada olacağını bildirmiş ve hesapta olmayan molalar vermemişti.

Sükûn Evi, butik bir sağlık ve iyileşme tesisiydi. Arkadaşı Ellen tavsiye etmişti. Geçen hafta öğle yemeğinde, üçüncü kokteyllerini –harika bir beyaz şeftalili Bellini– içerken, "Şifaya ihtiyacın var" demişti. "Berbat görünüyorsun!"

Ellen üç yıl önce, "yanıp yıkılmış", "harap bitap" ve "formdan düşmüş" haldeyken Sükûn Evi'nde bir "arınmadan" geçmişti ve... "Evet, evet anlıyorum" demişti Frances.

Ellen "Burası bir hayli... alışılmadık bir yer" diye devam etmişti. "Geleneklere uymayan bir yaklaşımları var. İnsanın hayatını değiştiren türden."

Frances ise mantıklı biri olarak "Senin hayatın tam olarak nasıl değişti?" diye sormuştu ama asla net bir yanıt alamamıştı. Her şey Ellen'in gözlerinin aklarına indirgenmiş gibiydi; bembeyazdı gözlerinin akları, tuhaf bir beyaz! Ve üç kilo vermişti! Sükûn Evi bir zayıflama merkezi olmasa da Ellen bunu belirt-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mek için çok çaba harcamıştı. Orada iyileşiyorsun ama hangi kadının birkaç kilo vermekten yakınırdı ki? Ellen yakınmıyordu, orası kesin. Frances'in de bir itirazı olmazdı.

Frances eve gidince internet sitesine göz atmıştı. Hiçbir zaman iradesine hâkim olma meraklısı olmamıştı, hiç diyet yapmamıştı. İçinden evet demek gelirken nadiren hayır der, hayır demek gelirken de hemen hemen hiç evet demezdi. Annesine göre Frances'in ilk sözü, açgözlülükle "daha" olmuştu. O hep daha fazlasını isterdi.

Fakat Sükûn Evi'nin fotoğrafları içini tuhaf ve beklenmedik bir özlem duygusuyla doldurdu. Hepsi gün doğumunda veya günbatımında çekilmiş, altın tonlu ya da öyle görünmesi için filtre kullanılmış fotoğraflardı. Güzel bir kır köşkünün yanındaki beyaz güllerle dolu bahçede orta yaşlı hoş insanlar savaştı duruşundaydılar. Bir kadın ve bir erkek, arazideki "tabii ılıcalardan" birinin içinde oturuyordu. Gözlerini kapatıp başlarını arkaya yaslamışlardı, su etraflarında köpürürken mest olmuş halde gülümsüyorlardı. Başka bir fotoğrafta, firuze renkli yüzme havuzunun kenarındaki şezlongda bir kadın "sıcak taş masajının" keyfini çıkarıyordu. Frances o sıcak taşların hoş bir simetriyle omurgasının üstüne yerleştirildiğini, sihirli ısılarının ağrısını dindirdiğini hayal etmişti.

Sıcak ılıcaların, hafif yoga hareketlerinin hayallerine dalmışken, ekranında ansızın bir mesaj penceresi açılıverdi: Ayrıca "On Günlük Beden ve Zihin Dönüşümü Kampı" için tek kişilik yerimiz kalmıştır! Mesaj Frances'in aptalca bir rekabet hırsına kapılmasına neden olmuş ve tek kişilik yer kaldığına aslında inanmasa da "Hemen Kaydol" seçeneğini tıklamıştı. Ama ne olur ne olmaz, diye düşünerek kredi kartı bilgilerini de hızla girmeyi ihmal etmemişti.

Görünüşe göre sadece on gün içinde, "mümkün olabileceğini hiç düşünmediği" biçimde "dönüşecekti". Oruç, meditasyon, yoga, yaratıcı duyguları özgür bırakma egzersizleri olacaktı. Alkol, şeker, kafein, glüten ve süt ürünleri tüketilmeyecekti. Zaten o sırada Four Seasons'taki tadım menüsü sayesinde vücudu alkol, şeker, kafein, glüten ve süt ürün-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://iranitey.org>

leriyle yüklü olduğundan bunlardan vazgeçmek o kadar da zor gelmemişti. Öğünler onun “eşsiz gereksinimlerine” göre “kişiselleştirecekti”.

Rezervasyonu “kabul edilmeden” önce ilişki durumu, günlük beslenmesi, tıbbi geçmişi, önceki hafta tükettiği alkol miktarı gibi epey müteceviz sorulardan oluşan, çok uzun bir anket doldurması gerekti. Keyifle doğru olmayan yanıtlar verdi. Kesinlikle onları ilgilendirmezdi. Hatta iki hafta içinde çekilmiş bir fotoğrafını bile yüklemesi gerekti. Four Seasons’ta Ellen ile Bellini kadehlerini kaldırırken çektikleri fotoğrafı gönderdi.

On gün sonunda başarmayı umdukları için tıklayacağı kutucuklar vardı: “yoğun ilişki danışmanlığı”ndan “kayda değer kilo kaybı”na kadar her şey. Frances yalnızca “spiritüel gıdalanma” gibi hoşuna giden kutuları işaretledi.

Hayattaki pek çok şey gibi bu da o sırada harika bir fikir gibi gelmişti.

Geri ödemesiz ücreti ödedikten sonra baktığı TripAdvisor yorumları dikkat çekecek kadar çeşitliydi. Ya insanların yaşadıkları en iyi, en inanılmaz deneyimdi; keşke beş yıldızdan fazlasını verebilselerdi; yemekler, ılıcalar, personel cennet gibiydi... Ya da ömürlerinde yaşadıkları en kötü deneyimdi; mahkemeye verme, travma sonrası stres gibi sözler ve “Giderseniz başınıza geleceklerden siz sorumlusunuz!” gibi vahim uyarılar yazılmıştı.

Frances saatin üçü geçtiğini umarak ön paneldeki saate bir daha baktı.

Kes şunu. Odaklan. Gözlerini yoldan ayırma Frances. Bu arabada direksiyon sende.

Göz ucuyla titreşen bir şey fark etti ve irkilip ön cama iri bir kangurunun çarpmasına kendini hazırladı.

Hiçbir şey yoktu. Bu hayali yaban hayatı çarpmaları tamamen kafasının içindeydi. Olursa, olurdu. Herhalde tepki verecek zaman olmazdı.

Yıllar önce erkek arkadaşıyla çıktığı bir araba yolculuğunu hatırladı. Otoyolun ortasında birinin çarpıp bıraktığı, ölmek üzere olan bir devekuşuna rastlamışlardı. Frances yolcu koltu-

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://ranteay.org>

ğunda kalıp prenses gibi bir şey yapmadan otururken, sevgilisi arabadan inmiş ve eline aldığı bir taşla devekuşunu öldürmüştü. Kafasına keskin bir darbe... Geri dönüp direksiyona geçtiğinde kan ter içinde ve coşkuluydu; kendi insancıl pragmatikliğiyle heyecanlanmış bir şehir çocuğu. Frances o terli coşkusu için onu pek affedememişti. O hayvanı öldürmek sevgilisinin hoşuna gitmişti.

Artık elli iki yaşında, maddi güvencesi olan ve prenseslik çağını çoktan geçmiş bir kadın olmasına rağmen can çekişen bir hayvanı öldürebileceğinden şüpheliydi.

“Devekuşunu öldürebilirsin!” diye bağırdı. “Kesinlikle öldürebilirsin!”

Tanrım. O erkek arkadaşının ölmüş olduğunu hatırladı. Bir dakika, sahiden öldü mü? Evet, kesinlikle öldü. Birkaç yıl önce fısıltı gazetesinden öğrenmişti. Dediklerine göre zatürreenin yol açtığı komplikasyonlardan. Gary hep ağır soğuk algınlıklarla geçirirdi. Frances ise bu konuda ona hiç anlayışlı olmamıştı.

Tam o sırada burnu musluk gibi damladı. Mükemmel zamanlama. Direksiyonu tek eliyle tutarken, öbür elinin tersiyle burnunu sildi. İğrenç! Herhalde Gary öbür dünyadan burnunu akıtarak intikam alıyordu. Eh, oldukça adildi. Bir zamanlar yolculuğa çıkıp birbirlerine ilanı aşk etmişlerdi ama Frances şimdi onun öldüğünü bile zor hatırlıyordu.

Gary'den özür diledi ama aslında Gary şimdi aklına girebilse hatanın Frances'te olmadığını anlardı. Bu yaşa gelebilseydi eğer, insanın ne kadar unutkanlaştığını da hafızasının güvenilmez hale geldiğini de bilirdi. Her zaman değil. Ara sıra.

Ara sıra aklım zehir gibi çalışıyor, Gary.

Bir daha burnunu çekti. Bu feci baş nezlesini, bel ağrısından da uzun zamandır çekiyor gibiydi. Metni teslim ettiği gün de burnunu çekip durmamış mıydı? Üç hafta önce... On dokuzuncu romanını... Hâlâ yayıncının fikrini bildirmesini bekliyordu. Bir zamanlar, doksanlı yılların sonlarında “altın çağındayken” editörü, teslimden en geç iki gün sonra bir şişe şampanya, çiçek ve el yazısıyla bir not gönderirdi: *Bir başyapıt daha!*

Artık altın çağının geride kaldığını anlıyordu ama hâlâ sağ-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

lam, orta düzeyde bir sanatçıydı. Coşkulu bir e-posta fena olmazdı.

Ya da dostça bir not.

Tek satırılık canlı bir yazı bile yeterdi: Kusura bakma, daha okumaya başla...adım ama sabırsızlanıyorum! Bu kibar olurdu işte.

Kabullenmeyi reddettiği bir korku, bilinçaltından sinsice çıkmaya uğraşıyordu. Hayır. Hayır. Kesinlikle değil.

Direksiyonu sıkıca tutup nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Burnunun açılması için soğuk algınlığı ilaçları içiyordu, psödoefedrin¹ de harikulade ya da korkunç bir şey olmak üzereymiş gibi nabzını hızlandırıyordu. İki düğününde de kilise koridorundan yürürken hissettiği şeye benziyordu.

Muhtemelen soğuk algınlığı ilaçlarına bağımlı olmuştu. Zaten çabucak bağımlı oluyordu: erkeklere, yemeğe, şaraba... Aslında şimdi de canı bir kadeh şarap istiyordu ve güneş hâlâ tepeye yakın bir yerdeydi. Son zamanlarda aşırı olmasa da kesinlikle her zamankinden daha hevesle içiyordu. O kaygan yamaçtaydı şimdi; ilaç ve alkol bağımlılığına doğru hızla sürükleniyordu! Hâlâ ciddi yollarla değişebileceğini bilmek heyecan vericiydi. Evde, yazı masasının üstünde herkesin (yalnızca temizlikçinin) görebileceği, yarısı dolu bir şişe pinot noir şarap duruyordu. Ernest Hemingway olmuştu sonunda. Onun da sırtında sorun yok muydu? Ne kadar çok ortak yönleri vardı.

Frances'in sıfat ve zarf zaafı hariç. Romanlarına sıfat ve zarfları minder atar gibi saçıyordu. Sol'un, Frances'in roman taslaklarını okurken kendi kendine söylendiği -yine de Frances'in duyacağı şekilde- Mark Twain'in o sözü neydi? Bir sıfat yakaladın mı, hemen öldür.

Sıfatlardan ya da kanepelere minder koymaktan hoşlanmayan, gerçek bir erkekti Sol. Gözünde onun yatakta, üzerindeki hali canlandı ve kıkırdayan Frances'in başının altından bir kirlent çekip odanın öbür ucuna fırlatırken komik küfürler ettiği hali. Bu anıdan kurtulmak için başını iki yana salladı. Sevgi dolu cinsel anılar, aklına ilk kocası gelir gelmez noktalandı.

¹ Solunum sistemini etkileyen hastalıklarda kullanılan, tıkanıklık giderici etkiye sahip bir ilaçtır. Psödoefedrin ayrıca uyucu etki de gösterir. (Yayınlanmamış, n.d.)

Hayatında her şey yolundayken, eski iki kocasına da mutluluktan ve sorunsuz sertleşmelerden başka bir şey dilememişti. Şimdi ise gümüşü başlarına gökten çekirge sürüleri yağmasını diliyordu.

Sağ başparmağındaki küçük, fena acıyan kâğıt kesliğini emdi. Arada sırada zonklıyor, küçücük bir şey olsa da gününü gene de berbat edebildiğini hatırlatıyordu.

Araba yolun bozuk tarafına kayınca başparmağını ağzından çekip direksiyonu kavradı. “Aman ay!”

Bacakları epey kısa olduğu için sürücü koltuğunu direksiyona iyice yaklaştırması gerekiyordu. Henry hep çarpışan araba kullanıyor gibi görüldüğünü ve böyle çok şirin olduğunu söylerdi. Ama beş yıl kadar sonra bunu şirin bulmaktan vazgeçmiş, arabaya her bindiğinde koltuğu geriye alırken küfreder olmuştu.

Onun uykuda konuşması da Frances’e beş yıl sevimli gelmişti.

Odaklan!

Kırsal alanlar yanından kayıp gidiyordu. Sonunda bir tabela gördü: Jarribong kasabasına hoş geldiniz. DÜZENLİ KASABA olmaktan gurur duyuyoruz.

Hızını sınır olan seksen kilometreye düşürdü, bu hız şaşılacak kadar yavaş geldi.

Kasabayı incelerken başı iki yana dönüyordu: Kapısında kırmızı ve altın renkleri solmuş ejderha olan bir Çin lokantası. Kapalıya benzeyen bir benzin istasyonu. Kırmızı tuğlalı bir postane. Açık gibi görünen bir arabaya servis içki dükkânı. Tamamen gereksiz gibi görünen bir polis karakolu. Görünürde kimseler yoktu. Düzenli bir kasaba olabilirdi ama kıyamet sonrası bir yer gibi hissettiriyordu.

Son romanını düşündü. O da küçük bir kasabada geçiyordu. Küçük kasabaların kasvetli nahoş gerçekliği buydu işte! Romanında yarattığı gibi değildi; dağların kucağında, tarçın kokulu, cıvıl cıvıl kafeteryası, en fantastiği de sözde kâr eden kitapçısıyla sevimli bir köy... Eleştirmenler haklı olarak “çok cici” diyeceklerdi ama muhtemelen roman eleştiri almayacaktı, zaten eleştirileri hiç okumazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Demek zavallı eski Jarribong denen yer bu kadardı. Hoşça kal, küçük, hüzünlü, düzenli kasaba.

Ayağını gaz pedalına koyup hız göstergesinin tekrar yüze çıkmasını izledi. İnternet sitesinde sapağın Jarribong'un yirmi dakika dışında olduğu yazıyordu.

İleride bir tabela vardı. Gözlerini kısıp okumak için direksiyona doğru eğildi: Sükûn Evi, soldan ilk çıkış.

Sevindi. Başarmıştı. Aklını pek kaybetmeden altı saat araba kullanmıştı. Sonra sevinci söndü, şimdi de bunu atlatması gerekiyordu.

Navigasyon "Bir kilometre sonra sola dönün" diye buyurdu.

Frances keyifsizce "Bir kilometre sonra sola dönmek istemiyorum" dedi.

Aslında onun burada değil, bu mevsimde ya da bu yarımkürede olmaması gerekiyordu. "Özel arkadaşı" Paul Drabble ile Santa Barbara'da olması; üzüm bağlarını, restoranları ve müzeleri gezerken Kaliforniya'nın kış güneşinin yüzlerini ısıtması gerekiyordu. Öğleden sonraki uzun tembel saatleri Paul'un on iki yaşındaki oğlu Ari'yi tanıyarak, ona sevdiği şiddet içeren bir PlayStation oyununun nasıl oynandığını öğretirken çocuğun yavan kıkırtılarını dinleyerek geçirmesi gerekiyordu. Frances'in çocuklu arkadaşları gülüp alay etmişlerdi ama Frances bu oyunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu; oyunların konuları aslında ona epey zengin ve karmaşık gelmişti.

Gözünde dedektifin ciddi ve genç yüzü canlandı. Çocukluktan kalma çilleri vardı ve Frances'in söylediği her şeyi cızırtılı mavi tükenmezkalemiyle ve işlek olmayan el yazısıyla yazıyordu. İmzası berbattı. Yanlışı "yalnış" diye yazıyordu. Frances'in gözlerinin içine bakamamıştı.

Bunları düşününce aniden bütün vücuduna sıcak bastı.

Utançtan mı?

Herhalde.

Başı döndü. Ürperip titredi. Direksiyondaki elleri terden ıslanıverdi.

Kenara çek, dedi içinden. Hemen kenara çekmen gerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranterey.org>

Arkasından gelen herhangi bir araç olmamasına rağmen sinyal verip yolun kenarında durdu. Dörtlüleri yakmayı akıl etti. Yüzünden ter boşanıyordu. Saniyeler içinde tişörtü sıılsıklam oldu. Tişörtünü çekiştirdi, alnına yapışmış ıslak saçlarını geriye itti. Soğuk bir ürpertiyle bedeni titriyordu.

Hapşırıldı ve hapşırınca beli tekrar kasıldı. Acı öyle şiddetliydi ki gözlerinden yaşlar akarken kahkahalarla gülmeye başladı. Ah evet, aklını kaçıırıyordu. Kaçırdığı kesindi.

Ansızın hedefi olmayan müthiş bir öfke dalgasına kapıldı. Yumruğunu defalarca arabanın kornasına indirdi, gözlerini yumup başını arkaya attı ve şu soğuk alınlığı, şu bel ağrısı ve şu kahrolası kalp kırıklığı yüzünden kornayla birlikte haykırdı...

“Hey!”

Gözleri açıldı, oturduğu yerde sıçradı.

Yan kapının önünde bir adam çömelmiş, sertçe cama vuruyordu. Yolun karşı tarafına çekilmiş, dörtlüleri yanan araba muhtemelen adamındı.

Adam “İyi misiniz?” diye bağırdı. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Tanrı aşkına! Bunun mahrem bir çaresizlik anı olması gerekiyordu. Ne kadar aşağılayıcı bir durum. Düğmeye basıp camı açtı.

Çok iri, sevimsiz, hırpani, tıraşsız adam dikkatle içeri baktı. İri bira göbeğinin üzerindeki eski bir müzik grubunun solmuş amblemi olan bir tişörtle, düşük belli kot pantolon giymişti. Büyük ihtimalle taşra seri katillerindendi. Burası teknik olarak taşra sayılmasa da. Adam muhtemelen tatildeydi.

“Arabanız mı bozuldu?” diye sordu.

“Hayır” dedi Frances. Doğruldu ve gülümsemeye çalıştı. Elleriyle ıslak saçlarını düzeltti. “Sağ olun. Bir şeyim yok. Arabada da sorun yok. Her şey yolunda.”

“Hasta mısınız?” dedi adam. Yüzünde belli belirsiz bir tiksinti vardı.

“Hayır” dedi Frances. “Pek sayılmaz. Kötü üşütmüşüm de.”

“Belki ağır bir grip geçiriyorsunuzdur. Gerçekten hasta görünüyorsunuz” dedi adam. Kaslarını cıvıltı, gözleri arabanın ar-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

ka koltuğuna kaydı. “Çığlık atıp kornaya basıyordunuz... başınız çertteymiş gibi.”

“Evet” dedi Frances. “Şey. Issız bir yerde tek başıma olduğumu sandım. Ben... bir an sinirlerim bozuldu sadece.” Sesindeki içerlemeyi bastırmaya çalıştı. Adam doğru olanı yapan iyi bir yurttaştı. Kim olsa aynı şeyi yapardı.

Frances en tatlı, en yatıştırıcı gülümsemesini göstererek “Durduğunuz için teşekkür ederim ama ben iyiyim” dedi nazikçe. Issızlığın ortasında böyle iriyarı yabancıları yatıştırmak gerekirdi.

“Peki öyleyse.” Adam zorlanarak, kuvvet almak için ellerini bacaklarına dayayıp doğruldu. Ama sonra kıvırdığı parmaklarıyla arabanın tepesine vurup kararlı bir tavırla tekrar eğildi. Ben erkeğim, en doğrusunu ben bilirim.

“Bakın, araba kullanamayacak kadar hasta mısınız? Öyleyse yoldaki diğer sürücüler de tehlikeye atarsınız. İçim rahat etmeyecek sizi böyle...”

Frances dimdik oturdu. Tanrı aşkına. “Az önce sıcak basması yaşadım da” deyiverdi.

Adamın benzi attı. İstemsizce “Ya!” çıktı ağzından. Frances’i inceledi. Durakladı. “Ben ona ateş basması denir sanıyordum.”

“Bence her ikisi de deniyor” dedi Frances. Bu üçüncü oluyordu. Bu konuda çok okumuş, yaşı kırk beşi geçmiş bütün kadın tanıdıklarıyla konuşmuş, iki kere jinekoloğuna gitmiş ve orada “Ama bana kimse böyle olacağını söylemedi!” diye ağlamıştı. Şimdi takipteydi. Gıda takviyeleri alıyor, alkolü ve baharatlı yemekleri az tüketiyordu. Ha ha ha!

“İyisiniz yani” dedi adam. Yardım bekler gibi yolun iki tarafına baktı.

“Gerçekten, gayet iyiyim” dedi Frances. Şu an bel bölgesi, arkadaşça küçük sancılar gönderiyordu. Frances belli etmemeye çalıştı.

“Ben bu sıcak ya da ateş basmalarının bu kadar...”

“Feci olmadığını mı sanıyordunuz? Eh, herkes böyle oluyor. Yalnızca şanslı azınlıktakiler.”

“Şey yok mu... ne derler? Hormon tamamlayıcı tedaviler?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ah Tanrım...

Frances şen şakrak bir sesle “Bana bir reçete yazabilir misiniz?” dedi.

Adam arabadan bir adım geriye gidip teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Affedersiniz. Sadece, benim karım da... Neyse beni ilgilendirmez. Her şey yolundaysa, ben de yoluma gideyim.”

“Harika” dedi Frances. “Durduğunuz için teşekkürler.”

“Önemli değil.”

Adam elini kaldırdı, bir şey diyecek oldu ama belli ki vazgeçip arabasına doğru gitti. Tişörtünün sırtında ter lekeleri vardı. Dağ gibi bir adamdı. Neyse ki Frances’i öldürmeye ya da tecavüz etmeye değer bulmamıştı. Herhalde daha az terleyen kurbanları tercih ediyordu.

Adamın motoru çalıştırmasını ve yola çıkmasını izledi. Adam yanından geçerken parmağını alnına götürüp selam verdi.

Frances adamın arabası dikiz aynasında küçük bir benek olan kadar bekledikten sonra, üzerini değiştirmek amacıyla tam da bu durumlar için yan koltukta hazır tuttuğu giysilere uzandı.

Seksen yaşındaki annesi, dünyanın öbür ucundaki şimdi zevku sefa içinde yaşadığı Güney Fransa’dan, “Menopoz mu?” demişti telefonda. “Bana pek bir sıkıntı vermemişti canım. Hatırladığım kadarıyla bir hafta sonunda atlatıverdim. Senin de aynı şekilde geçireceğinden eminim. Ben o ateş basmalarını hiç yaşamadım. Bence hepsi efsaneden ibaret.”

Frances havluyla efsanevi terlerini silerken içinden, hımm, demişti.

Domates kırmızısı suratının fotoğrafını, bazılarını ta anaokulundan beri tanıdığı kız arkadaş okul grubuna göndermeyi düşündü. Birlikte yemeğe çıktıkları zaman bir zamanlar ilk âdetlerini konuştukları gibi hevesli bir korkuyla artık menopoz belirtilerinden bahsediyorlardı. Hiçbiri Frances gibi şiddetli ateş basmaları yaşamıyordu, yani grubun günah keçisi oydu. Hayat-taki her şeyi olduğu gibi menopoza tepkilerini de kişilikleri belirliyordu: Di sürekli kızgın olduğunu, jinekoloğu histerektomiye razı olmazsa, yakında o küçük piçi yakasından tutup duruvara çarpacağını söylüyordu. Monica duygularının “güzel yo-

Ucretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://rante9.org>

ğuruluğunu” memnuniyetle kabulleniyordu. Natalie, “menopoz anksiyetesini arttıracak mı” diye kaygılanıyordu. Hepsi menopozdan kurtulmak için ölmenin tam da arkadaşları Gillian’a göre bir iş olduğunda anlaşılıp şampanya kadehlerinin içine içine ağlıyorlardı.

Hayır, okul arkadaşlarına mesaj falan atmayacaktı. Çünkü son buluşmalarında başını menüden kaldırdığında, “Zavalı Frances” diyen bakışmalarını yakaladığını hatırladı birden. Acınmayı kaldıramazdı. İyi evlilikleri olan o arkadaş grubunun onca yıldır ona gıpta etmesi gerekirdi ya da en azından gıpta ediyormuş gibi yapmaları... Ama insanın otuzlarında bekâr ve çocuksuz olması başka, ellilerinde bekâr ve çocuksuz olması başka bir şeydi. Artık çekici bir şey değildi. Biraz acıklıydı.

Benim acıklılığım geçici bir durum, diye düşündü yakası epey açık temiz bluzu üzerine geçirirken. Terli gömleğini arka koltuğa fırlatıp motoru çalıştırdı, arkasına bakıp yola çıktı. Geçici Acıklılık. Müzik grubu adı gibi.

Bir tabela gördü. Gözlerini kıstı. Sükûn Evi yazıyordu.

Navigasyon “Sola dönün” dedi.

“Evet, biliyorum, gördüm.”

Dikiz aynasında kendisiyle göz göze geldi ve yüzüne küçümseyen, “şu hayat ne ilginç!” ifadesi vermeye çalıştı.

Çok sayıda kopyasının farklı hayatlar yaşadığı –yazar yerine CEO olduğu; iki, dört ya da altı çocuk anası olduğu; Sol’dan boşanmadığı; Henry’den boşanmadığı– paralel evrenler fikri ol-
dum olası hoşuna giderdi ama içinde bulunduğu bu evrenden de genel olarak memnundu ya da en azından kabullenmişti... Bugün hariç, çünkü şu anda kuantum düzeyinde yıkıcı bir idari hata olmuş gibi geliyordu. Evrenleri şaşırmıştı. Şu anda ağırlı sızılı, dertli tasalı bir halde Avustralya’da değil, aşk ve şehvet içinde Amerika’da çakırkeyif olmalıydı. Düpedüz yanılttı. Kabul edilemezdi.

Ama buradaydı. Yapacak başka bir şey, dönecek başka yol yoktu.

“Lanet olsun!” dedi ve sola döndü.

Lars

“Bu karımın en sevdiklerinden.” Eski moda bıyıklı, altmışlarındaki tıknaz ve neşeli bağ evi müdürü bir beyaz şarap şişesi uzattı. “Aklına ipek çarşafları getiriyormuş. Beğeneceğinizi düşündüğüm krem, kadifemsi bir bitişti vardır.”

Lars tadım kadehini sallayıp şarabın kokusunu içine çekti: elmalar, gün ışığı ve yanan odun dumanı. Bir sonbahar günü anısı canlanıverdi. Elini tutan büyük ve sıcacık elin huzuru. Çocukluk anısı gibi geliyordu ama muhtemelen değildi: Büyük ihtimalle bir kitaptan ya da filmde alınmış bir sahneydi. Şarabı yudumladı, ağzında dolaştırdı ve Amalfi sahilindeki bir bara gidiverdi. Aydınlatmaların üzerindeki asma yaprakları, deniz ve sarımsak kokuları... İspatlayacak fotoğrafların olduğu, gerçek hayattan hakiki bir mutlu anıydı bu. Spagettiye hatırladı. Sadece maydanoz, zeytinyağı ve badem. Hatta bir yerlerde o spagettinin bile fotoğrafı olacaktı.

“Ne düşünüyorsunuz?” Bağ evinin müdürü sırtıttı. Şarap tıpkı bıyığı gibi 1975’ten beri mükemmel korunmuştu.

“Harikulade.” Lars bir yudum daha alıp bütün sahneyi yakalamaya çalıştı. Şarap insanı kandırabilirdi: Bütün o gün ışığı, elmalar, spagettiden sonra boş vaatlerle ekşi bir hayal kırıklığından başka bir şey kalmayıverirdi.

“Hoşunuza gidecek bir pinot grigio da...”

Lars elini kaldırıp saatine baktı. “Burada dursam iyi olacak.”

“Bugün yolunuz uzun mu?”

Burada her duran, başka bir yere giderdi. Lars küçük ahşap Tadım Mahzeni tabelasını neredeyse kaçıırıyordu. Frene asılmıştı çünkü o tarz bir adamdı: anlık kararlar veren bir adam, aklıma gelince.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

"Bir saat içinde bir sağlık merkezine giriş yapmam gerekiyor. 'Lars şarap kadehini ışığa tuttu ve altın rengine hayran kaldı. "Önümüzdeki on gün bana içki yasak."

"Aa Sü: kûn Evi'ne gidiyorsunuz, değil mi?" dedi müdür. "On günlük -ne deniyordu ona- arınmaya mı gireceksiniz?"

"Günahlarım için" dedi Lars.

"Bize normalde dönüş yolundaki konuklar uğrar. Sidney'e dönüş yolu üzerindeki ilk bağ evi biziz."

Lars "Orası için neler söylüyorlar?" diye sordu. Cüzdanını çıkardı. "Eve hoş geldin" ikramı olarak şarap göndertecekti.

"Ne yalan söyleyeyim, bazıları harpten çıkmış gibi görünür. Çoğu bir kadeh içkiyle biraz patates cipsine ihtiyaç duyar, sonra yanaklarına renk gelir." Müdür cesaret almak ister gibi elini şişenin boynuna koydu. "Aslında kız kardeşim oranın spa merkezinde çalışıyor. Dediğine göre yeni patron biraz..." Bulmak istediği kelimeyi görmeye çalışır gibi gözlerini kıstı. Sonunda "Değişikmiş" dedi.

"Uyardığınız iyi oldu" dedi Lars. Endişelenmedi. Sağlık merkezlerinin müdavimiydi. Böyle yerleri işletenler biraz "değişik" olurlardı.

"Kardeşim evin harika olduğunu söylüyor. Çok ilginç bir geçmişi varmış."

"Mahkûmlar inşa etmiştir herhalde." Amex gold kartının ucunu bara vurdu Lars.

"Evet. Zavallı herifler. Onlar spa'dan faydalanamıyorlar."

Müdürün arkasındaki kapıdan bir kadın çıktı, "Kahrolası internet gene gitti" diye mırıldandı. Lars'ı görünce durdu ve bir daha baktı. Lars alışkındı. Ömrü boyunca dönüp bir daha bakmışlardı ona. Kadın hemen gözlerini kaçırdı, heyecanlanmıştı.

Müdür gururla "Bu eşim" dedi. "Biz de tam senin sevdiğin semillon'dan² bahsediyorduk aşkım, ipek çarşaf semillon'dan."

Kadın boynundan yukarı kızardı. "Keşke insanlara söylemesen" dedi.

Kocası şaşırılmıştı. "Hep söylerim bunu."

² Çoğunlukla Fransa ve Avustralya'da tatlı beyaz şaraplar yapmak için kullanılan altın kabuklu bir üzüm türü. (yay. n.) Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bir kasa alayım” dedi Lars.

Kadının yanından geçerken, kocasının sırtını okşa dığını gördü.

“İki kasa olsun” dedi, çünkü günlerini yıkılmış evliliklerin kırık parçalarıyla uğraşarak geçirecekti ve Lars böylelerinin müptelasıydı.

Kadına gülümsedi. Elleri titreyerek saçlarına giden kadının bir şeyden haberi olmayan kocası, kenarında iple bağlı kalem olan yıpranmış eski bir sipariş defteri çıkardı ve tezgâha ağırlığını verip bu işin uzun süreceğini gösteren bir tavırla forma baktı. “İsim?”

“Lars Lee.” O sırada telefonu bipleyip mesaj geldiğini haber verdi. Ekrana dokundu.

Hiç olmazsa düşünemez misin? Xx

Hızla yürüyen siyah tüylü bir örümcek görmüş gibi kalbi tekledi. Tanrı aşkına! Artık bu konuyu kapadıklarını sanmıştı. Başparmağı mesajın üzerinde havada kaldı, düşündü. “Hiç olmazsa” ifadesindeki o pasif agresiflik. Çifte öpücükteki o yapay tatlandırıcı tat. Hem birinci öpücüğün büyük harf, ikincisinin küçük harf olmasından hiç hoşlanmadı, hoşlanmamasından da hoşlanmadı. Hafif obsesif kompulsiflik belirtisiydi.

Kaba, hödükçe bir cevap yazdı: HAYIR. DÜŞÜNMEM.

Sonra da sildi, telefonunu kot pantolonunun cebine koydu.

“Şu pinot grigio’yu deneyeyim.”

Frances

Frances bozuk toprak yolda yirmi dakikadır ilerliyordu. Araba öyle sarsılıyordu ki kemikleri takırdıyor, beli artık feryat ediyordu.

Sonunda fazlasıyla kilitli görünen bir kapıya vardı, kapıda bir diyafon vardı. Asgari güvenli bir hapishaneye girmek gibiydi. Dikenli telli çirkin bir çit ise kapının iki yanından sonsuza kadar uzanıyordu.

Aslında bu “tarihi eve” gösterişli, iki yanı ağaçlı bir araba yolundan ulaşacağını ve yeşil, buzlu bir smoothie ile karşılanacağını hayal etmişti. Doğrusu bu kapı hiç de şifalı görünmüyordu.

Kes, dedi içinden. Şu memnuniyetsiz müşteri moduna girerse, her şey canını sıkmaya başlardı ve burada on gün geçirecekti. Açık ve esnek olmalıydı. Sağlık merkezine gitmek, yeni bir ülkeye seyahat etmek gibiydi. İnsan farklı kültürleri kucaklamalı ve küçük aksaklıklar karşısında sabırlı olmalıydı.

Arabanın camını açtı. Dışarı eğilince sıcak hava duman gibi boğazına doldu, başparmağıyla diyafonun yeşil tuşuna bastı. Tuş güneşte kızışmıştı, parmağındaki kâğıt keşiğini acıttı.

Başparmağını emerek bedensiz bir sesin “Hoş geldiniz” demesini ya da ferforje kapının sihirli bir şekilde açılmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Diyafona bir daha bakınca, tuşun yanına el yazısıyla bir not yapıştırılmış olduğunu gördü. Yazı öyle küçüktü ki yalnızca önemli “talimat” sözcüğünü seçebildi, gerisini okuyamadı.

Tanrı aşkına, dedi içinden, çantasını karıştırıp yakın gözlüğünü ararken. Ziyaretçilerin büyük bölümünün yaşı kırkın üzerinde olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gözlüğünü buldu, taktı, nota dikkatle baktı ama hâlâ okuyamıyordu. Homurdanıp dilini şaklatarak arabadan indi. Sıcak vücuduna sımsıkı sarıldı, saçlarının arasından ter fışkırdı.

Diyafona eğilip, düzgün ve minicik büyük harflerle dış perisinin elinden çıkmışa benzeyen notu okudu:

NAMASTE VE SİZİ YENİ BİR SİZİN BEKLEDİĞİ SÜKÛN EVİ'NE HOŞ GELDİNİZ. LÜTFEN GÜVENLİK KODUNU GİRDİKTEN HEMEN SONRA YEŞİL TUŞA BASINIZ: 564-312.

Güvenlik kodunu girdikten sonra yeşil tuşa bastı ve bekledi. Sırtından aşağı ter akıyordu. Üzerini tekrar değiştirmesi gerekecekti. Ağzının yakınında bir karasinek vızıldadı. Burnu aktı.

Ani bir öfkeyle diyafona "Of haydi ama!" diye bağırdı. Aca-ba içeride bir yerde, sıkıntılı ve terli yüzü bir ekranda görünüyormuydu? Gösterdiği belirtileri ve hizadan çıkmış çakralarını, uzmanın biri şu anda duygusuzca inceliyor muydu? Bunun üzerinde çalışmak gerek. Bak hayattaki en basit strese, beklemeye bile nasıl tepki veriyor.

Lanet olası kodu yanlış mı girmişti yoksa?

Bir defa daha, rakamları yüksek sesle, kim bilir kime kendini ispatlamak için alaycı bir tavırla tekrarlayarak güvenlik kodunu dikkatle tuşladı; yeşil tuşa yavaş ve sertçe bastı; emin olmak için parmağını tuştan beş saniye boyunca ayırmadı.

Haydi bakalım. Artık beni içeri alın.

Yakın gözlüğünü çıkardı, elinde sallandırdı.

Kavurucu sıcak, güneşte kalmış çikolata gibi kafatasını eritiyordu. Gene sessizlik... Diyafona, utanç onu harekete geçirecekmiş gibi kötü ve ters bir bakış attı.

Hiç olmazsa bundan Paul'e komik bir hikâye çıkardı. Aca-ba Paul hiç sağlık merkezine gitmiş miydi? Büyük olasılıkla şüphesiz yaklaşırdı. Kendisi de...

Göğsü sıkıştı. Bundan Paul'e hikâye falan çıkmazdı. Paul gitmişti. Aklından böyle şeyler geçmesi ne kadar utanç vericiydi. Bu yoğun hüznün, başından beri hiç sahici olmayan şeye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

duyduğu bu sahte keder yerine, keşke kalbinde akkor bir hiddet duysaydı.

Kes artık. Düşünme şunu. Dikkatini şimdiki soruna ver.

Çözüm belliydi. Sükûn Evi'ne telefon edecekti! Diyafonlarının çalışmadığını duyunca mahcup olacaklardı, Frances de sakın ve anlayışlı tavrıyla özürlerini geçştirecekti. "Olur böyle şeyler" diyecekti. "Namaste."

Arabasına bindi, klimayı sonuna kadar açtı. Rezervasyon ayrıntılarının olduğu kâğıdı bulup numarayı tuşladı. Bütün iletişimi e-postayla yapmıştı, o yüzden anında çalmaya başlayan kayıtlı mesajı ilk defa duyuyordu:

"Yeni bir sizin sizi beklediğı tarihi Sükûn Evi Sağlık ve Şifalı Ilıca Tesis'i'ni aradığınız için teşekkürler. Sağlığınız ve iyiliğiniz kadar çağrınız da bizim için önemli ve değerlidir, ancak telefonlarımızda alışılmadık bir yoğunluk yaşamaktayız. Zamanınızın değerli olduğunu biliyoruz, lütfen çan sesinden sonra mesajınızı bırakın. Sizi en kısa sürede arayacağız. Sabrınız için teşekkürler. Namaste."

Çanların sinir bozucu çınlamalarını duyunca Frances genzini temizledi.

"Ah evet, adım..."

Rüzgâr çanlarının sesi kesilmiyordu. Frances durup bekledi, konuşacak oldu, gene durdu. Bu sinyal değil rüzgâr çanı senfonisiydi.

Nihayet ses kesildi.

"Alo, ben Frances Welty." Burnunu çekti. "Affedersiniz. Biraz soğuk aldım. Neyse, dediğim gibi ben Frances Welty. Konuklarınızdan."

Konuklarınızdan mı? Doğru kelime neydi ki? Hasta mı? Mahkûm mu?"

"Giriş yapmaya çalışıyorum, dış kapının önünde kaldım. Saat, aaa, üçü yirmi geçiyor, yirmi beş geçiyor ve ben... buradayım! Diyafon talimatlara uymama rağmen çalışmıyor. Şu minicik minicik yazılmış talimatlar. Kapıyı açabilirseniz çok sevinirim. Beni içeri alır mısınız?" Mesajın sinir krizinin tizleşen notalarıyla sona ermesine pişman oldu. Telefonu yanına, koltuğun üstüne bıraktı ve kapıyı inceledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hiçbir şey yoktu. Yirmi dakika bekleyecek, sonra da pes edecekti.

Telefonu çaldı, hemen kapıp ekranına bakmadan açtı.

O kinayeli “minicik” yorumunu telafi etmek ve aslında ne kadar anlayışlı ve sabırlı bir insan olduğunu göstermek için neşeli bir sesle “Alo” dedi.

“Frances?” Alain’di arayan, menajeri. “Sesin hiç sana benzemiyor.”

Frances içini çekti. “Başka birinin aramasını bekliyordum da. Sana bahsettiğim o sağlık kampına geldim ama ön kapıdan içeri bile giremiyorum. Diyafonları çalışmıyor.”

“Ne beceriksizlik! Ne yetersizlik!” Alain kötü hizmet karşısında hemen, hem de sık sık öfkelenirdi. “Hemen geri dön ve evine git. Şu alternatif yerlerden, değil mi? Buhar odasında ölen zavallıları unuttun mu? Hepsi pişerken aydınlandıklarını sanıyordu.”

“Burası oldukça ana akım bir yer. Ilıcalar, masajlar ve sanat terapisi. Belki biraz da hafif perhiz.”

“Hafif perhizmiş!” Alain burun kıvırdı. “Acıkınca yersin. Acıkınca yemek, bu dünyada açlıktan ölenler varken bir ayrıcalık, biliyorsun.”

“Eh, konu da bu. Dünyanın bu bölgesinde açlıktan ölmüyoruz” dedi Frances. Arabanın ön panelinde duran KitKat ambalajına baktı. “Çok fazla işlenmiş gıda yiyoruz. Bu yüzden biz ayrıcalıklı insanların detoksa ihtiyacı oluyor.”

“Ah Tanrım, sen de bunu yiyorsun. Neymiş, Kool-Aid³ içmiş! Detoks bir şehir efsanesidir canım, foyası çoktan ortaya çıktı! O işi senin yerine karaciğerin yapıyor. Ya da de böbreklerin. Her neyse icabına bakılıyor işte.”

“Her neyse” dedi Frances. Alain’in konuyu geciktirdiği hissi ne kapıldı.

“Her neyse” dedi Alain. “Sesin soğuk almış gibi çıkıyor Fran-

³ Kool-Aid’in, “Jonestown Katliamı” ismiyle tarihe geçen toplu intiharda, içerisine yüksek dozda ölümcül kimyasal katılarak içilen içecek olduğu iddia edilmiştir. “Kool-Aid içmek” zamanla İngilizcede bir deyim haline gelmiştir. “Bir fikri sorgusuz sualsiz kabul etmek” anlamında kullanılır. (yay.n.)

ces." Alain soğuk algınlığına fazla üzölmüş gibiydi.

"Çok kötü, ısrarlı ve muhtemelen kalıcı bir nezlem var" dedi Frances. Göstermek için öksürdü. "Benimle gurur duyar-sın. Bir alay kuvvetli ilaç alıyorum. Kalbim saatte milyon atıyor."

"Tam da aradığımız şey" dedi Alain.

Bir sessizlik oldu.

"Alain?" dedi ama Alain'in ne diyeceğini çok iyi biliyordu.

"Maalesef sana iyi haber veremeyeceğim" dedi Alain.

"Anlıyorum."

Haberi bir erkek gibi ya da en azından kendi kraliyet açıklamalarını okuyabilecek bir aşk romanı yazarı gibi karşılamak için karnını içine çekti.

Alain "Şey, bildiğin gibi hayatım" diye başladı.

Ama Frances onun lafı dolandırmasına, darbeyi iltifatlarla hafifletmeye çalışmasına katlanamayacaktı.

"Yeni kitabı istemiyorlar, değil mi?" dedi.

Alan üzgün bir sesle "Yeni kitabı istemiyorlar" dedi. "Çok üzgünüm. Bence çok güzel bir roman ama mevcut ortam yüzünden işte, en kötü darbeyi de aşk romanları aldı. Yine de bu böyle gitmez, aşk romanlarının modası hiç geçmez ama..."

Frances araya girdi: "Öyleyse sen de başkasına satarsın. Timmy'ye sat."

Gene bir sessizlik oldu.

"Mesele şu" dedi Alain, "sana söylemedim ama korktuğum başıma gelirse diye birkaç gün önce romanı el altından Timmy'ye verdim. Hem önümüze bir teklif konmadan önce Timmy'den gelecek bir teklif elime koz verecekti, ben de..."

"Timmy de mi geri çevirdi?" Frances inanamıyordu. Timmy, Melbourne Yazarlar Festivali'nde üzerine pina colada döktüğü için bir daha giyemediği bir tasarımcı tuvaleti hâlâ gardırobunda duruyordu. Timmy salonda onu bir köşeye kıstırmıştı, kulağındaki nefesi aceleci ve sıcaktı. Casus gibi arkasına baka baka, onun kitaplarını basmayı ne kadar çok istediğini, yayıncısı olmanın kaderi olduğunu, yayıncılık camiasında kimse-nin kitaplarını basmayı onun kadar bilemeyeceğini; Jo'ya sadakatının takdire şayan ama hatalı olduğunu çünkü Jo'nun aşk

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

romanlarından anladığını sandığını ama anlamadığını; bir tek kendisinin anladığını ve Frances'i bir sonraki basamağa ancak kendisinin çıkarabileceğini ve çıkaracağını vesaire vesaire anlatırken... Jo çıkagelip onu Timmy'den kurtarmıştı: "Hey, yazarmı rahat bırak!"

Ne kadar geçmişti aradan? Fazla zaman geçmemişti. Belki dokuz ya da on yıl. Zaman bu aralar çok hızlı geçiyordu. Dünyanın dönüşünde bir arıza falan vardı. Onyıllar artık bir yıl gibi geçiveriyordu.

"Timmy kitabı sevdi" dedi Alain. "Bayıldı. Neredeyse ağlayacaktı. Yatırım bölümüne kabul ettiremedi. Oradakilerin ödeleri patlıyor. Feci bir yıl oldu. Yukarıdan psikolojik gerilim emri gelmiş de."

"Gerilim yazamam ben!" dedi Frances. Karakterlerini öldürmekten hiç hoşlanmazdı. Bazen bir yerlerini kırmalarına göz yumardı ama o kadarı bile içini sızlatırdı.

Alain hemen "Tabii ki yazamazsın" dedi, fazla hızlı söylediği için Frances biraz alındı.

"Bak, itiraf edeyim ki Jo ayrılıp da sen sözleşmesiz kalınca endişelendim" dedi Alain. "Ama Ashlee senin hayranın gibi geliyor bana."

Alain konuşmaya devam ederken Frances'in aklı başka yerlere kaydı. Kapalı kapıya bakıp sol elinin kıvrıdığı parmaklarıyla beline bastırdı.

Frances'in geri çevrildiğini duyunca Jo ne diyenekti? Yoksa o da mı aynısını yapmak zorunda kalırdı? Jo'nun sonsuza dek editörü olacağını düşünürdü Frances. Çalışma hayatlarını aynı zamanda, muhtemelen ortak verilen lüks bir veda yemeği ile sona erdireceklerini hayal etmişti ama geçen yıl Jo emekli olacağını haber vermişti. Emekli! İhtiyar bir büyükanne gibi. Jo aslında büyükanneydi ama Tanrı aşkına! Çalışmayı bırakmak için sebep değildi ki bu. Frances tam duruma alışmaya başladığını hissederken çevresindekiler birden yaşlı işi şeyler yapmaya, torun sahibi olmaya, emekli olmaya, küçülmeye gitmeye, ölmeye -trafik ya da uçak kazalarında değil de uykularında huzur içinde- başlamışlardı. Bunun için Gillian'ı asla affetmeyecekti. Gillian

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteay.org>

partilerden de hep veda etmeden sıvıştırdı zaten.

Jo'nun yerine geçen editörün ise bir çocuk olmasına şaşmamalıydı, ne de olsa dünyayı çocuklar ele geçiriyorlardı. Frances nereye baksa çocuk görüyordu: yeni masaların arkasında ciddiyetle oturan, trafiği idare eden, yazar festivalleri düzenleyen, tansiyonunu ölçen, vergilerini denetleyen, sutyenlerini yerine oturtan çocuklar. Ashlee ile ilk karşılaştığında onu stajyer sanmıştı Frances. Tam kıza: Bir kapuçino çok makbule geçer canım, diyecekti ki... Çocuk, Jo'nun eski masasının arkasına geçivermişti.

"Frances" demişti, "benim için tam bir idolüyle karşılaşan hayran kız anı bu! Çocukken, on bir yaşında falan kitaplarınıızı okurdum. Annemin çantasından aşırırdım. 'Anne, Nathaniel'in Öpücüğü'nü okumam şart' derdim, o da 'Olmaz, çok fazla cinsellik var içinde' derdi."

Sonra Frances'e bir sonraki romanında daha fazla, çok daha fazla cinsellik olması gerektiğini anlatmaya girişmişti. Ama Frances'in bunu çok iyi halledebileceğini biliyordu! Frances'in de bildiğinden emin olduğu gibi piyasa değişiyordu ve "Şurada ki grafiğe bakarsan Frances-hayır, şuraya; evet o-satışlarının biraz... şey üzülerek söylüyorum ama buna düşme eğilimi diyebilirsiniz ve biz, yani aslında bunu son hızla geriye döndürmek zorundayız. Ah, bir şey daha var..." Ashlee yüz kızartıcı bir hastalıktan bahsedecekmiş gibi sıkıntılı bir tavır takınmıştı. "Sosyal medyadaki durumun. Sosyal medyaya pek hevesli olmadığını duydum. Annem de öyle! Ama bugünün piyasası için olmazsa olmaz bir şey. Hayranlarının seni Twitter'da, Facebook'da ve Instagram'da görmeleri gerek, asgari düzeyi bu. Ayrıca senin bir blog, bülten, belki biraz da düzenli video günlükleri yapmanı çok isteriz. Çok eğlenceli olur! Küçük kısa filmler gibi oluyor!"

"Benim bir internet sitem var" dedi Frances.

Ashlee nazıkçe "Evet" dedi, "evet var, Frances. Ama artık internet siteleri kimsenin umurunda değil."

Sonra bilgisayarının ekranını, sosyal medyada aktif olan uslu yazarların örneklerini görmesi için Frances'e doğru çevirdi. Frances dinlemeyi bırakıp dişi randevusu gibi görüşmenin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranterey.org>

bitmesini beklemişti. (Zaten ekranı göremiyordu. Gözlüğü yanında değildi.) Ama endişelenmedi, çünkü o sıralar Paul Drabble'a âşık olmaktadır ve en iyi kitaplarını âşık olunca yazardı. Üstelik dünyanın en sadık ve en tatlı okurları onunkilerdi. Satışları düşebilirdi ama onun kitapları her zaman basılırdı.

Alain şimdi "Bu kitap için en iyi yuvayı bulacağım" diyor-du. "Birazcık zaman alabilir. Romantizm ölmedi!"

"Ölmedi mi?" dedi Frances.

"Yanına bile yaklaşmadı" dedi Alain.

Frances boş KitKat ambalajını eline alıp, çikolata kırıntısı bulmak umuduyla yaladı. Bu terslikleri şeker olmadan nasıl atlatacaktı?

"Frances?"

"Belim çok ağrıyor" dedi Frances. Burnunu sertçe çekti. "Üstelik ateş basması yüzünden yolun ortasında arabayı durdurmak zorunda kaldım."

Alain şefkatle "Çok fena" dedi. "Düşünemiyorum bile."

"Düşünemezsin bile. Adamın biri arabasını durdurup beni yokladı çünkü çılgık atıyordum."

"Çılgık mı atıyordun?" dedi Alain.

"İçimden çılgık atmak geldi" dedi Frances.

Alain çabuk çabuk "Tabii tabii" dedi. "Anlıyorum. Benim de sık sık içimden çılgık atmak geliyor."

Burası en dip noktaydı. Az önce KitKat ambalajını yalamıştı.

"Ah canım, Frances. Çok üzülüyorum, hele o iğrenç adamla olanlardan sonra. Polisten yeni bir haber var mı?"

"Yok" dedi Frances. "Haber yok."

"Hayatım, içim kan ağlıyor senin için."

Frances burnunu çekerek "Gerek yok" dedi.

"Son günlerde çok şanssızlıklar yaşadın hayatım. Aklıma gelmişken, o eleştirinin kararlarında kesinlikle etkili olmadığını bilmeni istiyorum."

"Hangi eleştirinin?" dedi Frances.

Bir sessizlik oldu. Alain'in şu anda elini alnına vurduğunu tahmin edebiliyordu.

"Alain?"

“Aman Tanrım!” dedi Alain. “Aman Tanrım! Aman Tanrım!...”

“1998’den beri hiç eleştiri okumadım” dedi Frances. “Bir tane bile. Biliyorsun.”

“Çok iyi biliyorum” dedi Alain. “Geri zekâlıyım ben. Çok aptalım.”

“Yeni bir kitabım basılmamışken nereden çıktı bu eleştiri?” Frances kıvranıp koltukta doğruldu. Beli öyle acıdı ki kusaçağını sandı.

“Kaltağın biri havaalanından Yürek Ne İster’in bir kopyasını almış ve senin ee, bütün kitapların hakkında fikir sahibi olmuş, oturup döşenmiş. Yazısını da MeToo hareketine eklemiş, sitede de bu yazı epeyce tıklanmış. Düpedüz saçmalık... Cinsel sapıklar için aşk romanları suçlanmalıymış!”

“Ne?”

“Kimse okumadı bile. Nereden açtım bu konuyu bilmem ki? Bende de erken bunama başladı herhalde.”

“Az önce epey tıklanmış demedin mi?”

Herkes yazıyı okumuştı. Herkes...

“Bana linkini gönder” dedi Frances.

“O kadar da kötü değil” dedi Alain. “Sadece senin üslubuna önyargılı bir...”

“Gönder dedim!”

“Olmaz” dedi Alain. “Göndermem. Onca yıldır eleştirileri okumadan yaşadın. Şimdi tekrar başlama.”

Frances tehditkâr ses tonuyla “Hemen!” dedi. Bu ses tonunu çok nadir kullanırdı. Mesela, boşanırken...

Alain uysalca “Gönderiyorum” diyebildi. “Affedersin Frances. Bu konuşma için çok özür dilerim.”

Alain telefonu kapayınca Frances hemen e-postalarına baktı. Fazla zamanı yoktu. Sükûn Evi’ne girer girmez, telefonunu teslim etmek zorundaydı. Bu aynı zamanda dijital bir detoks olacaktı. Medeniyetten uzak kalacaktı.

Alain e-postasının başlığına, “ÇOK ÖZÜR DİLERİM!” yazmıştı.

Yazının linkine tıkladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Helen İhnat diye biri yazmıştı. Frances ismi tanıımıyordu, yazanın fotoğrafı da yoktu. Yazan bunları yüzüne söylüyormuş gibi vakarlı ve müstehzi bir tebessümle okudu. Korkunç bir eleştiriydi; art niyetli, kinayeli ve üstünlük taslayan bir yazıydı. Ama ne gariptir, canını yakmadı. Yazıda geçen tüm o sözcükler -Basmakalıp. Çöp. Boş. Bayat vs- üzerinden kayıp gitti.

İyiymi! Herkesi memnun edemezdi. Bu işin doğasıydı.

O anda hissetti.

Kızgın tenekenin üstünde yanmak gibiydi. Hah o kadar da kötü değil, diyordunuz başta, sonra o kadar da kötü oluyordu ve ansızın deli gibi acıtmaya başlıyordu.

Göğsüne bütün vücuduna yayılan olağanüstü bir sancıcı girdi. Menopozun tuhaf bir belirtisi daha mı? Belki de kalp kriziydi. Kadınlar da kalp krizi geçiriyorlardı. Bu incinmiş duygulardan daha öte bir şeydi. Eleştirileri okumaktan vazgeçmesinin sebebi de buydu işte. Derisi çok inceydi. Avustralya Romantizm Yazarları Konferansı'nda geçen sene açılış konuşmasını yaparken, "Şimdiye dek verdiğim en iyi karar" demişti. Herhalde herkes içinden şöyle demişti: Yaa tabii, belki bir iki eleştiri okusan iyi olur. Frances, seni yazar eskisi...

Otuz yıldan bu yana ilk defa kitabı geri çevrildikten sonra kötü bir eleştiri okumanın iyi bir fikir olduğuna nereden karar vermişti ki?

İşte şimdi başka bir şeyler oluyordu. Aman Tanrım, işte baş gösteriyordu ve şimdi de benlik duygusunu bütünüyle kaybediyor gibiydi.

Haydi Frances, topla kendini. Varoluş krizleri geçirme yaşın çoktan geçti.

Ama belli ki geçmemişti işte.

Umutsuzca öz kimliğinin peşine atıldı ama oluktan boşanan suyu yakalamaya çalışmaktan farksızdı. Artık kitapları yayımlanan bir yazar değilse, kimdi? Ne işe yarardı? Ne birinin annesi ne karısı ne de sevgilisiydi. İki defa boşanmış, orta yaşlı, sıcak ya da ateş basmaları yaşayan menopozdaki bir kadındı. Romanın son sözleriydi. Bir klişeydi. Paul Drabble gibiler tabii ki hariç, çoğu erkek için görünmezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Önündeki hâlâ açılmamış demir kapıya baktı ve gözyaşlarından her şey bulanıklaştı. Kendine sırasıyla: Paniğe kapılma, ortadan kaybolduğun falan yok, bu kadar melodram yaratma, sadece kötü bir dönem, bir talihsizlik yaşıyorsun, nabzını hızlandıran da o soğuk alginlığı ilaçları, dedi ama uçurumun kıyısında sallantıdaymış gibi hissediyordu. Uçurumun öbür tarafında yaşadığı hiçbir şeye, yaşadığı hakiki ıstıraplara bile benzemeyen, uluyan bir çaresizlik kuyusu vardı. Ve bu hakiki ıstırap değil, diye kendine hatırlattı. Bu yalnızca bir ilişkinin bitişi, bel ağrısı, soğuk alginlığı ve kâğıt kesigi ile aynı zamana denk gelmiş geçici bir mesleki başarısızlık; babamın ölümü ya da Gillian'ın ölümü değil... Ama sevdiklerinin ölümelerini hatırlamaya başlamanın pek faydası olmadı, hem de hiç olmadı.

Dikkatini dağıtacak bir şey bulmak için deli gibi etrafına bakındı –telefonu, kitabı, yiyecek bir şey– ve o sırada dikiz aynasında bir hareket fark etti.

Neydi o? Bir hayvan mı? Işığın oyunu mu? Hayır, başka bir şeydi.

Otomobil olamayacak kadar yavaştı.

Dur. Bir otomobildi. Öyle yavaştı ki adeta hareket etmiyor gibi görünüyordu.

Doğrulup oturdu, parmaklarıyla gözlerinin altına akmış rimeli sildi.

Kanarya sarısı bir spor araba toprak yolda inanılmayacak kadar yavaş ilerliyordu.

Frances'in arabalara merakı yoktu ama iyice yaklaşıncı gösterişli ve lüks bir araç olduğunu fark etti. Yere yakın, fütürist farlarıyla pırıl pırıl, göz alıcı bir şeydi.

Gelip arkasında durdu ve arabanın iki yanındaki kapılar aynı anda açıldı. İçinden genç bir kadınla adam indiler. Frances daha iyi görmek için dikiz aynasını ayarladı. Adamda pazar günü mangal partisine giden banliyö tesisatçısı tipi vardı: ters çevrilmiş beysbol kasketi, güneş gözlüğü, tişört, şort ve çorapsız giyilmiş tekne ayakkabıları. Kadının olağanüstü uzun ve kıvrıkcık kumral saçları, daracık kapri pantolonu, inanılmayacak kadar ince bir beli ve daha da inanılmaz göğüsleri vardı. Topuk-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

lu ayakkabılarının üstünde sendeledi.

Böyle genç bir çiftin sağlık merkezinde ne işi vardı? Burası kilolu ve tükenmiş insanların, sorunlu belleriyle cebelleşen ve acınası orta yaş kimlik bunalımları olan insanların geldiği bir yer değil miydi? Frances onlara bakarken adam kasketini düzeltti ve başını arkaya yatırıp o da gökyüzünü bunaltıcı buluyormuş gibi sırtını esnetti. Kadın adama bir şeyler söyledi. Frances ağız hareketlerinden ters konuştuğunu anladı.

Kavga ediyorlardı.

Ne hoş bir dikkat dağıtma aracı. Frances arabanın camını indirdi. Bu insanlar onu uçurumun kıyısından çekecek ve yenisinden dünyaya döndüreceklerdi. Onu yaşlı, uçuk ve belki de can sıkıcı biri olarak göreceklardı ama onu gördükleri sürece nasıl gördüklerinin hiç önemi yoktu.

Hantalca camdan dışarı eğilip parmaklarını oynattı ve “Se-laaaam!” diye seslendi.

Kadın otların üzerinden sendeleyerek ona doğru yürüdü.

Ben

Ben kapının önüne park etmiş, motoru hâlâ çalışan Peugeot 308'e –pahalı bir teneke yığını– doğru yavru bir zürafa gibi yürüyen Jessica'nın arkasından baktı. Peugeot'nun stop lam-balarından biri yanmıyordu ve susturucusu da şüphesiz bozuk yol yüzünden çarpılmıştı. Direksiyondaki kadın neredeyse düşecek gibi camdan dışarı eğilmiş, onu gördüğüne daha fazla sevinemezmiş gibi Jessica'ya el sallıyordu. Ne diye kapıyı açıp dışarı çıkmıyordu ki?

Sağlık merkezi kapalıya benziyordu. Su şebekesi patladığı için mi? İsyan mı? Haydi öyle bir şey olsun, lütfen.

Jessica o aptal ayakkabılarla yürüyemiyordu. Akrobatların bacaklarına taktığı şu sopalar gibi. O topuklar kürdan kadar inceydi. Bileğini burkması an meselesiydi.

Ben, arabanın yanına çömelip parmaklarını boyanın üzerinde gezdirerek sıçrayan taşlar çentik bırakmış mı diye kaportayı kontrol etti. Az önce geldikleri yola baktı, yüzünü ekşitti. İnsanın midesini ekşitecek kadar yüksek ücret alan bir yerin yolu böyle mi olurdu? İnternet sitesinde bunun için bir uyarı olması gerekirdi. O çukurların bazılarında arabanın altını sür-tüğünden hiç şüphesi kalmamıştı.

Gözle görülen hiç çizik olmaması bir mucizeydi ama şaside ne kadar hasar olduğu belli değildi. Arabayı bakıma götürüp kontrol ettirene kadar beklemek zorundaydı. Hemen götürmek isterdi ama on gün beklemesi gerekecekti.

Belki de arabayı çekiciyle Melbourne'a göndermeliydi. Pete'in adamlarını arayabilirdi. Çok delice bir fikir sayılmazdı ama bu arabayı şu yolda sürdüğünü görürlerse, eski arkadaşlarının

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

dillerinden kurtulamazdı. Ben'in ne yaptığını görünce, eski patronu resmen ağlardı.

Geçen ayki çizik olayında Pete'in gözlerinde kuşku pırıltıları belirmişti. Hepsini ona "Çizik komplosu" demişlerdi.

Yolcu kapısındaki kasten yapılmış uzun anahtar çizliğini gösterince, "Kıskanç piç" demişti Pete. Ben çizimin nerede, ne zaman olduğunu çözememişti. Arabasını umumi park yerlerine asla bırakmazdı. Bu iş tanıdıkları birinin elinden çıkmış gibi geliyordu. Ben kendisine ve Jessica'ya bu işi yaptırabilecek kadar içerlemiş birçok isim sayabilirdi. Bir zamanlar hayatında tek bir düşmanı bile yoktu. Şimdi küçük ve hoş bir düşman koleksiyonu vardı. Biliyordu, Jessica bu işi Ben'in ablasının yaptığını düşünüyordu ama Lucy'yi açıkça hiç suçlamamıştı. Dudaklarının ince kıvrımına rağmen Jessica'nın aklını okuyabiliyordu. Belki de haklıydı. Lucy yapmış olabilir.

Pete, paha biçilmez bir tabloyu restore ediyormuş gibi çizimi özenle tamir ettirmişti. Ben de şu ana, arabasını bu berbat yola sokarak devasa affedilmez bir risk alana dek tedbirli davranmıştı.

Jessica'ya asla boyun eğmemeliydi Ben. Denemişti. Motoru durdurup ona sakince ve küfretmeden, arabayı bu bozuk ve asfaltsız yolda sürmenin ihmalkârlık olduğunu ve sonuçlarının feci olacağını söylemişti. Mesela egzoz sistemi kopabilirdi.

Egzoz sistemi, Jessica'nın hiç umurunda değil gibiydi.

Tam on dakika birbirlerine bağırıp durmuşlardı. Avaz avaz. Tükürükler saçarak. Yüzleri kızarmış, çirkinleşmiş, çarpılmıştı. O kavga sırasında hissettiği delirtici hüsrân, çocukluğundan belli belirsiz hatırladığı bir şeye, hani insan kendini doğru dürüst ifade edemez ve çocuk olduğu için hayatı üzerinde de söz hakkı yoktur, bu yüzden de annesi babası o çok istediği Star Wars oyuncağını alamayacağını söyleyince aklı başından gittiği zamanki hissettiklerine benziyordu.

Bir an gelmişti ki yumruklarını sıkıp kendine şöyle demişti: Sakın ona vurma! Bir kadına vurma arzusu duyabileceğini hiç bilmiyordu. O zaman geri çekilmişti ve "Pekâlâ. Arabanın canına okurum. Boş ver!" diyebilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tanıdığı erkeklerin çoğu bağırmayı bile kesmezdi. U dönüşü y: pıp geri giderlerdi o kadar.

Çoğu erkek zaten bu delice fikri başından kabul etmezdi.

Sağlık n. erkezi. Yoga ve ılıca. Anlamıyordu. Ama Jessica dramatik bir şey yapmaya ihtiyaçları olduğunu, böylece ilişkilerinin düzeleceğini söylemişti. Evliliklerini kurtarmak için zihinlerine ve bedenlerine detoks yaptırmaları gerekiyordu. Organik marul yiyecekler ve “ilişki danışmanlığı” alacaklardı. On günlük saf işkence olacaktı.

Ünlü bir çift bu merkeze gelmiş ve evlilikleri kurtulmuştu. “İç huzuru”na kavuşmuşlardı ve “hakiki benlikleriyle” yenden ilişki kurmuşlardı. Palavranın bu kadarı! Paralarını Nijeryalı e-posta dolandırıcılarına teslim etseler daha iyiydi. Ben’in içinde o ünlü çiftin *The Bachelor*⁴ programında tanıştıklarına dair kötü bir his vardı. Jessica ünlülere meraklıydı. Eskiden bunu akıllı bir kızın tatlı ve saçma hevesi olarak görürdü Ben. Ama artık Jessica, ünlülerin yaptıkları ve yaptıkları söylenen şeyler üzerine çok fazla hayati karar alıyordu; muhtemelen hepsi palavraydı, herhalde Instagram hesaplarında destekledikleri şeyler için para alıyorlardı. Ve bütün bunları yiyen zavallı, masum, iyimser Jessica vardı.

Şimdi de kendini o insanlardan biri sanıyordu. Beş para etmez, kırmızı halı olaylarından birinde kendisini hayal ediyordu. Bugünlerde ne zaman fotoğraf çektirse “Ben Küçük Bir Çaydanlığım” şarkısını söyler gibi elini beline koyup yan dönüyor ve şu manyak gülüşüyle çenesini öne çıkarıyordu. Çok acayip bir şeydi. Hele o fotoğrafları çekmeye hazırlanırken harcadığı zaman! Geçen gün ayağının fotoğrafını çekmek için kırk iki dakika (Ben saat tutmuştu) harcamıştı.

Son günlerde ettikleri en büyük kavganın sebebi ise Instagram fotoğraflarından biriydi. Bikinisinin üstüyle öne eğilip yeni göğüslerinin daha da büyük görünmesi için kollarını birleştirmiş, o şişmiş yeni dudaklarını kameraya uzatmıştı. Yü-

⁴ 25 Mart 2002’de ABC’de yayınlanmaya başlayan ve halen devam eden bir Amerikan flört-ilişki gerçeklik televizyon dizisi. (yayn.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zünde umutlu bir ifadeyle Ben'e fotoğraf için ne düşündüğünü sormuş, Ben de o umutlu suratı yüzünden gerçek fikrini -ucuz bir eskort servisi reklamındaki kızlara benzediğini- söylememişti. Omuz silkip "İyi" dedi sadece.

O umutlu yüz düştü. Gören de Ben'in küfrettiğini zanneddi. Bir saniye sonra avaz avaz bağıırıyordu (bugünlerde Jessica sıfırdan yüze bir saniyede çıkabiliyordu), Ben ise yüzüne beklemediği bir yumruk yemiş gibi oldu, ne olduğunu anlayamadı. O yüzden de Jessica haykırırken yürüyüp gitti ve Xbox oynamak için üst kata çıktı. Yürüyüp gitmek iyi bir fikir gibi gelmişti. Olgun, erkeğe yakışır bir hareket. Bağlantıyı kesip ona sakinleşmesi için zaman vermek. Böyle şeylerde durmadan yanlış yapıyordu. Jessica peşinden merdivenleri koşarak çıktı ve Ben üst basamağa varamadan tişörtünün arkasından yakaladı.

"Yüzüme bak!" diye haykırdı Jessica. "Artık yüzüme bile bakmıyorsun!"

Bunu söylemesi canını çok yaktı, çünkü doğruydı. Yüzüne bakmaktan kaçınıyordu. Bunu aşmak için gerçekten çok çabalıyordu. Kazalar, yanıklar, yara izleri vesaire sebebiyle yüzüne bakılamaz hale gelmiş kadınlarla evliliklerini sürdüren erkekler vardı. Jessica'nın kendi eliyle kendini bu denli çirkinleştirmesi bir fark yaratmamalıydı. Tam olarak kendi eliyle olmasa da... Kendi kredi kartıyla... Gönüllü çirkinleşme...

Sonra o aptal arkadaşları onu cesaretlendiriyorlardı: "Aman Tanrım, Jessica! İnanılmaz görünüyorsun!"

Ben o kadınlara "Gözünüz kör mü? Kadın sincaba döndü!" diye haykırmak istiyordu.

Jessica'dan ayrılma fikri karnını deştirmekten farksızdı ama bugünlerde Jessica ile evli olmak da karnını deştirmekten pek farklı sayılmazdı. Ne tarafından bakarsan bak, karnın deşiliyordu.

Bu sağlık kampı işe yararsa ve eski hallerine dönerlerse, işte o zaman arabadaki hasara bile değerdı. Belli ki değiyordu. Jessica çocuklarının -doğmamış çocuklarının- annesi olması gereken kadındı.

Soygunun olduğu gün aklına geldi, iki yıl olmuştı. Jes-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteay.org>

sica'nın yüzünün –o zamanlar hâlâ o güzel kendi yüzüydü– küçük bir çocuk gibi buruştuğunu ve yaşadığı hiddeti hatırladı. O salakları bulup suratlarını dağıtmak istemişti.

O soyğun olmasa, o geri zekâlılar olmasa, şimdi burada olmazlardı. Bu araba onun olmazdı ama en azından on gün burada hapis kalmak zorunda da olmazdı.

Her şeyi hesaba katınca, gene de suratlarını dağıtmak istiyordu.

“Ben!”

Jessica onu çağırıyordu. Az önce hiç bağırıp çağırmamışlar gibi girişken ve güler yüzlüydü. Bu konuda üstüne yoktu doğrusu. Bir davete giderken yol boyunca kavga edebilir, birinin evinin basamaklarından birbirlerine tek kelime etmeden çıkabilirlerdi ve kapı açıldığı anda –bam!– bambaşka biri oluverirdi. Şakacı, gülen, kocasına takılan, dokunan, selfie çeken bir kadın; hiç de sevişmeyecek olmalarına rağmen o gece sevişeceklermiş gibi.

Sonra arabada eve dönerken kavgayı yeniden başlatırdı. Açma kapama düğmesi varmış gibi. Bu hali Ben'i korkutuyordu. “Sadece görgü bunu gerektirir” demişti Ben'e. “Kavganı partiye taşıyamazsın. Kimseyi ilgilendirmez.”

Doğrudu, kasketini düzeltip sustalı maymunu oynamak üzere Jessica'nın yanına gitti.

“Bu eşim Ben” dedi Jessica. “Ben, bu da Frances. Bizimle aynı kampa gelmiş. Şey, herhalde tam olarak aynısı değildir ama...”

Kadın sürücü koltuğundan Ben'e gülümsedi. “Çok şık bir araba Ben” dedi. Onu tanıyormuş gibi konuşuyordu. Sesi boğuk ve burnu tıkalı gibi çıkıyordu, burnunun ucu da kızarmıştı. “Filmlerdeki otomobiller gibi.” Ben, kadının dekoltesindeki derin vadiyi görebiliyordu; elinde değildi, bakacak başka yer yoktu. Fena değildi ama kadın yaşlıydı, bu da iyi sayılmazdı. Kırmızı ruj sürmüş, altın renkli gür kıvrırcık saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Ben'e annesinin tenis arkadaşlarını anımsatıyordu. Annesinin tenis arkadaşlarından hoşlanırdı –karmaşık değillerdi ve çok konuşmasını da beklemezlerdi– ama Ben o kadınların dekoltesiz olmalarını tercih ederdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Teşekkürler” dedi, dikkatini o çok parlak dost canlısı göz-
lere vermeye çalıştı. “Memnun oldum.”

“Ne marka?” diye sordu Frances.

“Lamborghini.”

“Oo la la Lamborghini!” Ben’e bakıp sırıttı. “Bu da Peugeot.”

Ben sıkıntıyla “Ee, evet biliyorum” dedi.

“Peugeot’yu pek tutmuyorsun galiba?” Frances başını yana eğdi.

“Beş para etmez” dedi Ben.

“Ben!” dedi Jessica ama Frances keyifle gülüyordu.

Direksiyonu okşayıp “Ben küçük Peugeot’mu seviyorum” dedi.

“Zevk meselesi” dedi Ben.

“Frances diyafona kimsenin cevap vermediğini söylüyor” dedi Jessica. “Yirmi dakikadır burada oturup bekliyormuş.”

Jessica şimdi yeni havalı sesiyle, her kelimeyi ağzında elma gibi tombul ve yuvarlak çıkararak konuşuyordu. Şimdi, dün gece havalı olmayı unutup ona bağırdığı andaki gibi gerçekten çileden çıktığı ya da sinirlendiği zamanlar haricinde, adeta özellikle böyle konuşuyordu. “Neden sadece mutlu olamıyorsun? Neden bunu mahvediyorsun?”

Ben, dekolteli kadına “Telefonla aradınız mı?” diye sordu. “Belki diyafon bozuktur.”

“Mesaj bıraktım” dedi Frances.

“Acaba bu bir sınav mı?” dedi Jessica. “Belki de tedavi planımızın bir parçasıdır.” Ensesini serinletmek için saçlarını kaldırdı. Bazen, normal konuştuğu zamanlarda yani kendisi olduğu zamanlarda; Ben onun o hareketsiz alnını, balon balığına benzeyen dudaklarını, şişirilmiş yanaklarını, develerinkine benzeyen kirpiklerini (ekleme kirpiklerini), sahte saçlarını (kaynak saçlarını) ve sahte göğüslerini unutabiliyordu ve bir anlığına karşısında tatlı Jessica’sını, liseden beri tanıdığı Jessica’yı buluyordu.

“Benim de aklıma geldi” dedi Frances.

Ben dönüp diyafona baktı.

“Talimatları zor okudum” dedi Frances. “Yazılar çok küçük.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rarfitey.org>

Ben yazıları gayet güzel okuyabiliyordu. Şifreyi girdi ve yeşil tuşa bastı.

Frances "Siz başırırsanız çok sinirleneceğim" dedi.

Diyafor dan madeni bir ses fışkırdı: "Namaste ve Sükûn Evi'ne hoş ge'diniz. Nasıl yardım edebilirim?"

Frances komik bir tavırla "Nasıl yani?" dedi.

Ben omuz silkti. "Erkek eli değmesi gerekiyormuş."

"Ah, sen" dedi Frances. Elini arabadan uzatıp Ben'in koluna hafifçe vurdu.

Jessica diyaфона eğilip fazla yüksek sesle "Giriş yapmak istiyoruz" dedi. Ben'in büyükannesinin telefonda konuşması gibi şirindi. "İsimler Jessica ve Ben Chandler."

Diyafondan aniden bir parazit sesi geldi ve kapı gıcırdaarak açıldı. Jessica doğruldu, her zamanki gibi itibarını düşünerek saçlarını kulağının arkasına attı. Eskiden kendini bu kadar ciddiye almazdı.

"Yemin ederim şifreyi doğru girmiştim ya da öyle sandım!" dedi Frances. Emniyet kemerini takıp motoru çalıştırdı. Kısa bir el selamı verdi. "İçeride görüşürüz! O janjanlı Ferrari'nle benimle yarışmaya kalkma!"

Ben itiraz etti: "Bu bir Lamborghini."

Frances öyle olduğunu gayet iyi biliyormuş gibi Ben'e göz kırptı ve Ben'in beklediğinden daha hızlı ya da bu yolda hiç tavsiye etmeyeceği kadar hızla hareket etti.

Arabalarına geri dönerlerken Jessica "Bunu kimseye söylemeyeceğiz, tamam mı? Anlaşalım. Biri sorarsa araba benim değil, dersin. Bir arkadaşımın dersin" dedi.

"Olur ama ben senin kadar iyi yalan söyleyemiyorum." Ben bunu açıkçası espri ya da iltifat olsun diye söylemişti ama yorumu karısına bıraktı.

Jessica "Siktir!" dedi ama pek kızgın değildi sesi.

Belki de araları düzelmişti. Ama bazen sönen bir kavganın kolları bir anda parlayıveriyordu. İnsan hiç bilemezdi. Tetikte olacaktı.

"Hoş bir kadına benziyor" dedi Ben. "Şu Frances denen kadın." Bu konu güvenliydi. Frances yaşlıydı. Kıskançlık

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

çıkma ihtimali yoktu. Kıskançlık ilişkilerinin yeni ve eğlencei gelişmelerinden biriydi. Jessica yüzünü ve vücudunu değiştirdikçe daha tehlikeli oluyordu.

“Galiba onu tanıyorum” dedi Jessica.

“Sahi mi?”

“Bence o yazar Frances Welty. Eskiden kitaplarına bayıldım.”

Ben “Ne tür kitaplar yazıyor?” diye sordu. Arabanın kapısını açtı.

Jessica bir şey söyledi, duyamadı. “Ne dedin?”

“Aşk romanları.” Jessica kapıyı öyle sert kapadı ki Ben yüzünü buruşturdu.

Frances

Hah şöyle, dedi içinden Frances, uzaktan bütün ihtişamıyla beliren Viktorya tarzı köşkü ilk defa görüyordu. Neyse ki yol artık asfaltlıydı, çalılar da giderek daha yeşil ve daha yumuşak görünüyordu. Sükûn Evi kum taşından üç katlı, çatısı kırımızı oluklu kaplamadan, yuvarlak kuleli bir binaydı. Frances on dokuzuncu yüzyıla ışınlanmış gibi hoş bir duyguya kapıldı ama arkasında hırıldayan sarı Lamborghini tüm keyfini bozuyordu.

Bu çocuklar böyle pahalı arabaları nasıl alabiliyorlardı? Uyuşturucu mu satıyorlardı? Güvence fonundan geçinen zengin çocukları mıydı? Uyuşturucu işi güvence fonundan daha olasıydı: İkisinde de aileden gelen zenginliğin verdiği o kaymak tabakası havası yoktu.

Dikiz aynasına bir daha göz attı. Rüzgârda saçları uçuşan Jessica, olması gerektiği gibi güzel bir kıza benziyordu. Gençcik yüzüne yaptırdığı işlemler buradan belli olmuyordu. Kalın makyaj tabakası yeterince kötüyken, ah Tanrım o göz alan bembeyaz dişler, o aşırı şişirilmiş dudaklar ile müdahaleler ne kadar da kötü işçilikti. Frances kozmetik müdahalelere karşı değildi – aslında çok hoşuna gidiyordu – ama o tatlı çocuğun şişirilmiş ve pürüzsüzleştirilmiş yüzünde çok hazin ve bayağı bir yan vardı.

Takıp takıştırdığı o mücevherler hakiki olamazdı, değil mi? Kulağındaki o kocaman safir küpeler? Ne kadar ederdi sahi? Frances’in bir fikri yoktu. Herhalde çok. Araba belli ki hakikiydi ama öyleyse mücevherler de gerçek olabilirdi.

Geleceği parlak gangsterler? YouTube yıldızları?

Oğlan, yani Jessica’nın “kocası” (böyle terimler için faz-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

la genç görünüyorlardı) çok hoş çocuktur. Frances onunla flört etmemeye çalışacaktı. On günde şakanın tadı kaçabilirdi. Hatta neredeyse... ahlaksızlığa kaçıyordu. Muhtemelen pedofiliye kaçıyor hayatım, derdi Alain olsa. O tatlı Ben'in, tıpkı bir zamanlar yayıncıların davetlerinde Frances'in geçkin yazarların tavırları yüzünden ürpertiler geçirdiği gibi kendisi yüzünden ürpertiler geçirdiğini düşünmek çok korkunçtu.

Hele bir de yakınlarda edebiyat ödülü falan kazanmışlarsa daha da çirkinleşirlerdi. Diyalogları öyle güçlü ve koyu olurdu ki noktalama gerekmezdi. O kılıklı ellerini, kurgu türünde yazan genç bir yazarın vücudunda gezdirmek için izne ihtiyaç duymazlardı. Yazdığı "havaalanı paçavraları"nın yakışık almayan büyük satış adetleri karşılığında onlarla yatmak, Frances'in boynunun borcuydu.

Kes şunu. Düşünme şu eleştiriyi Frances...

Kadın Yürüyüşü'ne katılmıştı o! Sırf erkek kahramanının göz rengini betimledi diye "feminizmin üzerindeki küf mantarı" olamazdı. İnsan gözlerinin rengini bilmediği birine nasıl âşık olabilirdi ki? Hem her şeyi romanın sonunda "dev bir kurdele şeklinde" bağlamaya mecburdu. Kurallar böyleydi. Frances romanların sonunu muğlak bırakırsa, okurları onu yabalarla kovalardı.

Eleştiriyi düşünme. Eleştiriyi düşünme...

Zihnini tekrar Ben ile Jessica'ya yöneltti. Evet, Ben'e yaşına uygun şekilde davranmayı unutmayacaktı. Akraba gibi davranacaktı. Teyzesiymiş gibi yaklaşacaktı. Kesinlikle dokunmayacaktı. Tanrım, çocuğa çoktan dokunmuştu, değil mi? Şu eleştiri yüzünden kendinden şüphe eder olmuştu. Direksiyondaki ellerini sıktı. Bir şey anlatırken, onu güldürecek bir şey söylediklerinde ya da bir şekilde yakınlık hissettiğinde insanlara dokunma alışkanlığı vardı.

Hiç olmazsa Ben ve Jessica ile konuşmak onu sakinleştirmişti. Bir an için kendinden korkmuştu. Gerçekten kendini kaybetmişti. Tam bir drama kralıçesiydi hani.

Yol eve doğru kıvrılıyordu. Muhtemelen virajlarda gazı köklemek istemesine rağmen, Ben motoru güçlü arabasıyla saygılı

bir mesafe bırakarak kibarca arkasından geliyordu.

İki yanında yüksek çam ağaçları sıralı, görkemli yolda ilerledi.

“Pel döküntü değilmiş” diye mırıldandı.

Kendini internet sitesindeki fotoğraflardan daha eski püskü bir gerçekliğe hazırlamıştı ama Sükûn Evi yakından da güzeldi. Dantel gibi parmaklıklı beyaz balkonları gün ışığında parlıyordu. Bahçe yaz sıcaklığında yemyeşildi, BU ARAZİDE YAĞMUR SUYU KULLANILMAKTADIR, yazan tabela sayesinde kimse bu bakımlılığı eleştiremezdi.

Beyaz üniformalı iki personel, onları karşılamak için ruhani tekâmüle erişmişlerin dik sırtları ve hafifliğiyle evden telaşsızca geniş verandaya çıktı. Frances kapının dışında telefonla merkeze ulaşmaya uğraşırken herhalde bunlar meditasyon yapıyorlardı. Frances arabayı daha tam durdurmadan kapısı açıldı. Elbette, adam herkes gibi ondan gençti ve Asyalıydı; hipster sakalı, parlak gözleri, pürüzsüz bir teni vardı ve saçlarını erkek topuzu yapmıştı. Hoş bir çocuk-erkekti.

“Namaste.” Çocuk-erkek avuçlarını birleştirip eğildi. “Sükûn Evi’nde sıcak bir sevgiyle karşılanıyorsunuz.”

Küçük...ölçülü...aralıklarla konuşuyordu.

“Ben Yao” dedi, “kişisel iyilik danışmanınız.”

“Merhaba, Yao. Ben de Frances Welty. Yeni kurbanınız.”

Emniyet kemerini açtı ve çocuğa gülümsedi. Gülmeyeceğim, bu yoga sesini taklit etmeye kalkmayacağım, bırakacağım beni delirtsinler, dedi içinden.

“Buradan itibaren her şeyle biz ilgileneceğiz” dedi Yao. “Kaç valiziniz var?”

“Sadece bir” dedi Frances. Arka koltuğu işaret etti. “Ben taşıyabilirim. Hafif.” Valizini gözünün önünden ayırmak istemiyordu çünkü içinde kahve, çay, çikolata (bitter çikolata-antioksidan!) ile tek bir şişe güzel kırmızı şarap (o da antioksidan!) gibi birkaç yasaklı şey vardı.

Yao kararlı bir sesle “Çantanızı burada, anahtarı da kontakta bırakın Frances” dedi.

Lanet olsun. Aman iyi. Kaçak malları yüzünden duyduğu

hafif utanç, görevlinin sadece bakarak çantanın içindekileri anlamasına imkân olmasa da (normalde kurallar konusunda çok uslu bir kızdı) arabadan yeni sakatlığını unutup beceriksizce ve fazla hızlı inmesine neden oldu.

“Ooof” dedi. Ağır ağır doğruldu ve Yao ile göz göze geldi. “Bel ağrısı.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm” dedi Yao. “Hemen spa’da sizin için acil bir masaj ayarlayacağım.” Cebinden küçük bir defterle kalem çıkarıp not aldı.

Frances ciddiyle “Parmağımda da kâğıt kesigi var” dedi. Parmağını uzattı.

Yao parmağı tutup dikkatle baktı. “Çok acır” dedi. “Buna biraz aloe vera sürmemiz gerekecek.”

Ah Tanrım, o küçük not defteriyle ve kâğıt kesigini bu kadar ciddiye alışıyla ne de harikaydı. Kendini çocuğun omuzlarını incelemeye kaptırdığını fark edince hemen gözlerini kaçırdı. Tanrı aşkına, Frances. Orta yaşta biyolojik bir zorunluluk olmamasına rağmen genç erkeklere karşı böyle şiddetli, ani ve uygunsuz istekler duyulacağı konusunda kimse onu uyarmamıştı. Belki de erkeklerin hayatları boyunca yaşadıkları buydu? Zavallıların bütün paralarını mahkemelerde harcamalarına şaşmamalıydı.

Yao “On günlük arınma için buradasınız” dedi.

“Doğru.”

Yao “Mükemmel” dedi ve Frances’in bütün arzusunu bir anda söndürüverdi. “Mükemmel” diyen biriyle asla yatamazdı.

Frances, enerjik bir tavırla “Ee... içeri girebilir miyim?” dedi. Şimdi çocuk-erkekle yatmak ya da herhangi biriyle yatmak düşüncesi bile kötü geliyordu; sıcaktan çok bunalmıştı.

Ben başka bir beyazlı iyilik danışmanıya konuşurken, Jessica ile Ben’in arabalarının ya da muhtemelen kalçasını çıkarıp parmağını uzun saçma dolayan Jessica’nın, Yao’nun dikkatini dağıttığını gördü. Onların danışmanı genç bir kadındı, cildi öyle güzeldi ki içten aydınlatmalı gibi duruyordu.

“Bir Lamborghini” dedi Frances.

Yao sözcüklerin arasına küçük boşluklar bırakmayı unu-

tup “Evet, biliyorum” dedi. Önce Frances’in geçmesi için kenara çekilip eliyle buyur etti.

Frances geniş bir hole girdi ve gözlerinin loşluğa alışmasını bekledi. O eski evlere has yumuşak sükûnet, soğuk su gibi üzerine çöktü. Her baktığı yerde güzel ayrıntılar vardı: bal renkli parke zemin, antika avizeler, oymalı tavan silmeleri ve kurşunlu vitray pencereler.

“Burası çok güzel” dedi. “Ah, şuna bak. Titanik filmindeki merdivene benziyor.”

Gidip parlak maun ahşaba dokundu. Vitray pencereden sahanlığa ışıktan benekler vuruyordu.

“Bildiğiniz gibi Sükûn Evi 1840’ta inşa edildi, bu orijinal merdiven kızıl sedir ve gül ağacındandır” dedi Yao. “Sizin gibi Titanik’teki merdivene benzetenler oldu. Şimdiye kadar şansımız Titanik’ten yaver gitti. Batmayacağız Frances.”

Belli ki bu espriyi daha önce defalarca yapmıştı. Frances delikanlıya hak ettiğinden daha cömert bir tebessüm bahşetti.

“Ev yöredeki taşocağından çıkarılmış kum taşından, varlıklı bir İngiliz avukat tarafından yaptırılmış.” Yao bilgileri ezberinden inek bir müze rehberi gibi vermeye devam etti. “Evin ‘koloninin en iyi evi’ olmasını istemiş.”

“Anladığım kadarıyla mahkûmların yardımlarıyla” dedi Frances, internet sitesinden okumuştü.

“Doğru” dedi Yao. “Avukata iki yüz hektarlık verimli tarım arazisi ile on mahkûm hibe edilmişti. Şanslıydı çünkü içlerinde Yorklu taş duvar ustası iki kardeş vardı.”

“Bizim aile ağacımızda da bir mahkûm var” dedi Frances. “İpek bir cübbe çaldığı için Dublin’den gönderilmiş. Kendisiyle fevkalade gurur duyarız.”

Yao el hareketiyle Frances’i merdivenden uzaklaştırıp yuvarı çıkma vaktinin henüz gelmediğini belli etti. “Uzun araba yolculuğundan sonra dinlenmek istediğinizi biliyorum ama önce size on gün boyunca kalacağınız yeni evinizi hızla gezdirmek isterim.”

“O kadar kalırsam” dedi Frances. On gün birden fazla uzun gelmişti. “Eve erken dönebilirim.”

Yao dinginlikle “Kimse evine erken dönmez” dedi.

“Şey, evet ama dönebilirler” dedi Frances. “Dönmeyi seçerlerse.”

Yao tekrarladı. “Kimse evine erken dönmez. Böyle bir şey olmaz. Kimse evine dönmek istemez! Gerçekten hayat değiştiren bir deneyime atılmak üzeresiniz Frances.”

Frances’i evin yan tarafındaki, cumbası vadiye tepeden bakan uzun manastır masalı geniş bir odaya soktu. “Burası yemeklerinizi yiyeceğiniz yemek odası. Bütün konuklar bir arada yerler tabii.”

Frances boğuk sesiyle “Tabii” dedi. Genzini temizledi. “Çok güzel.”

“Kahvaltı saat yedide, öğle yemeği on ikide ve akşam yemeği saat altıda servis edilir.”

“Kahvaltı yedide mi?” Frances’in benzi attı. Müşterek öğle ve akşam yemeklerini idare edebilirdi ama sabahları yabancılarla yemek yiyip sohbet edemezdi. “Ben gece kuşuyum” dedi. “Sabah yedide komada olurum.”

“Ah, o eski Frances’ti. Yeni Frances saat yedide çoktan gün doğumunda tai chi dersini ve rehberli meditasyonunu tamamlamış olacak” dedi Yao.

“Bundan ciddi olarak şüpheliyim” dedi Frances.

Yao işin aslını biliyormuş gibi gülümsedi.

“Yemek ya da oruç dönemlerinde, içecek servisinden beş dakika önce uyarı zili çalar. Uyarı zilini duyar duymaz derhal yemek odasına gelmeniz beklenir.”

Frances giderek artan bir korkuyla “Mutlaka” dedi. Oruç dönemlerini unutmuştu. “Şey var mı... ee oda servisi?”

“Maalesef yok ama sabah ve gece içecekleriniz odanıza getirilecek.”

“Ama gece yarısı kulüp sandviç yok ha?”

Yao bir ürperti geçirdi. “Tanrım, tabii ki yok.”

Frances’i yemek odasından, duvarları kitap raflarıyla dolu keyifli bir oturma salonuna soktu. Mermer şöminenin etrafında birkaç kanepe vardı.

“Lavanta Salonu” dedi Yao. “Gevşemek, okumak ya da bit-

ki çayı içmek istediğinizde buraya gelebilirsiniz.”

“Ne hoş” dedi Frances, kitapları görmek bile onu yatıştırmıştı. Üzerine altın şablon harflerle ÖZEL yazan kapalı bir kapının önünden geçerken Frances’in Frances’liği tuttu ve kapıyı açmak için şiddetli bir dürtü hissetti. Üye olmadığı, üye olmadan girilmeyen yerlere hiç dayanamazdı.

“Bu kapı evin en üst katındaki yöneticimizin odasına çıkar.” Yao kapıya nazikçe dokundu. “Ancak randevunuz varsa bu kapıyı açmanız istenir.”

Frances içermiş bir tavırla “Muhakkak” dedi.

“Bugün ilerleyen saatlerde yöneticimizle tanışacaksınız” dedi, sanki bu Frances’in uzun zamandır beklediği özel bir muameleydi. “İlk rehberli meditasyonunuzda.”

Frances dişlerinin arasından “Mükemmel” dedi.

“Şimdi spor salonunu görelim” dedi Yao.

“Ah, görmesek de olur” dedi Frances ama Yao çoktan onu tekrar resepsiyon alanından geçirip evin diğer tarafına yöneltmişti.

“Burası aslında misafir salonuydu” dedi Yao. “En son teknoloji bir spor salonu olarak yeniden düzenlendi.”

Yao cam bir kapıyı açıp içi karmaşık işkence aletleriyle dolu aydınlık salonu ortaya çıkarınca “Eh, çok yazık olmuş” dedi Frances.

Yao’nun gülümsemesi donar gibi oldu. “Orijinal alçı işlerini koruduk.” Tavanı işaret etti.

Frances küçümseyerek burun kıvrırdı. *Harikulade. Gerilip dörde ayrılırken, arka üstü uzanıp tavana hayran kalabilirsin.*

Yao yüzüne baktı ve aceleyle spor salonunun kapısını kapattı. “Size yoga ve meditasyon stüdyolarını göstereyim.” Spor salonunun önünden geçip evin karşı tarafındaki kapıya doğru gittiler. “Başınıza dikkat edin.”

Frances gerekirse de kapıdan geçerken başını eğdi ve Yao’nun peşinden devam ederek dar taş basamaklardan aşağıya indi.

“Şarap kokusu alıyorum” dedi.

“Umutlanmayın” dedi Yao. “Eski şaraplardan kalan koku.”

Kalın bir meşe kapıyı zorlanarak çekti ve Frances'i şaşılacak kadar büyük, mahzeni andıran ahşap kemerli bir tavanı olan, tuğla duvarlarının önüne birkaç sandalye ile ahşap zemine aralıklarla mavi dikdörtgen minderler serilmiş bir odaya soktu.

"Yoga dersleriniz ve tüm rehberli meditasyonlarınız için buraya geleceksiniz" dedi Yao. "Burada epey zaman geçireceksiniz."

İçerisi sessiz ve serindi, belli belirsiz şarap kokusunu tütüsü kokuları bastırıyordu. Stüdyonun hoş ve huzurlu bir havası vardı, Frances yogaya ya da meditasyona meraklı olmasa da burada olmaktan hoşlanacağını düşünüyordu. Yıllar önce aydınlanma umuduyla transandantal meditasyon kursuna gitmişti ve her seferinde dikkatini nefesine verdiğinde iki dakika içinde içi geçmiş, seans sonunda ise kendisi ağzı açık uyuklarken; diğer herkesin ılık patlamaları, geçmiş yaşamlarından sahneler ve vecd hali deneyimlediklerini öğrenmişti. İşin doğrusu, semt lisesindeki bu kursa haftada kırk beş dakikalık şekerleme için para ödemişti. Burada da rüyasında şarap görerek şekerleme yapacağından hiç kuşkusu yoktu.

"Bir zamanlar arazide üzüm bağı varken, bu mahzen yirmi bin şişe şarap alabiliyormuş." Yao duvarları işaret etti ama artık şarap saklama tertibatı yoktu. "Fakat evin orijinalinde burası depo veya uygunsuz davranan mahkûmları kapatmak, hatta haydutlardan saklanmak için kullanılırmış."

"Duvarların dili olsa da konuşsa" dedi Frances.

Gözüne odanın arka tarafındaki kirişlerden birine asılmış geniş ekran bir televizyon ilişti. "Ekran ne için?" Yao'nun evin eski kolonyal tarihçesiyle ilgili konuşmasından sonra bu soru biraz yersiz kaçtı. "Ben buranın ekrandan arındırılmış olduğunu sanıyordum."

"Sükûn Evi kesinlikle ekranlardan arındırılmıştır" dedi Yao. Kaşlarını çatıp yan gözle ekrana baktı. "Fakat yakın zamanda gerektiğinde birbirimizle tesisin farklı noktalarından iletişim kurabilmek için bir güvenlik ve diyafon sistemi kuruldu. Burası oldukça büyük bir tesistir ve konuklarımızın güvenliği önceliğimizdir."

Konuyu hemen değiştirdi. "Bunun ilginizi çekeceğine emi-

nim Frances.” Frances’i bir köşeye doğru götürdü ve kavisli kirizlerin birleştiği yerde neredeyse görünmeyen bir tuğlayı gösterdi. Frances yakın gözlüğünü takıp küçük güzel bir el yazısıyla yazılmış sözcükleri okudu: Adam ve Roy Webster, Taş Ustaları, 1840.

“Taş duvar ustası kardeşler” dedi Yao. “Bunu gizlice yazdıkları tahmin ediliyor.”

“Aferin onlara” dedi Frances. “Eserleriyle gurur duyuyorlarmış. Duymalıydılar da.”

Birkaç saniye sessizce yazının üstünde düşündüler, sonra Yao ellerini çırpı. “Haydi yukarı çıkalım.”

Yao onu eve çıkan merdivenlerden sonra üzerinde tek ve güzel bir sözcük yazan cam kapıya götürdü: SPA.

“Son olarak ve en önemlisi, masajlarınız ve sizin için belirlenecek diğer sağlık tedavileriniz için geleceğiniz spa.” Yao kapıyı açınca, Pavlov’un köpeği gibi esansiyel yağların kokularını içine çekti Frances.

Yao özenle “Burası da yine yenilenmiş bir konuk salonudur” dedi.

“Ah evet, mutlaka buranın da orijinalindeki özelliklerini korumakta iyi bir iş çıkarmışsınızdır.” Dikkatle loş salonun içine bakarken hafifçe Yao’nun koluna vurdu. Damlayan suyun şırıltılarını ve içeride gezinen o saçma ama ruhani “gevşeme” müziklerinden –kıyıya vuran dalgalar, arp ezgileri, arada bir duyulan kurbağa sesi– birini duydu.

“Bütün spa uygulamaları müessesemizin ikramıdır, pake-tinize dahildir. Konaklamanızın sonunda ürkütücü bir faturayla karşılaşmayacaksınız!” Yao kapıyı kapattı.

Frances kurnazca “İnternet sitenizde okumuştum ama doğru olduğundan şüpheliydim!” dedi, eğer dedikleri doğru değilse Adil Ticaret Dairesi’ne hemen şikâyet edecekti. Minnettar bir ifadeyle gözlerini açtı çünkü Yao, Sükûn Evi’nin harikalarıyla gurur duyuyor gibiydi.

Yao ertesi günün sahidan Noel olduğunu söyleyen bir ane gibi sevgiyle “Evet doğru Frances” dedi. “Şimdi hazır gelmişken içeriye uğrayıp kan tahlillerini falan yaptıralım.”

Frances doktor muayenehanesine benzeyen bir odaya so-

kulurken “Affedersin, ne dedin?” dedi. Afallamıştı. Şimdi şıpa uygulamalarından söz etmiyorlar mıydı?

“Şuraya oturun” dedi Yao. “Önce tansiyonunuzu ölçeli:n.”

Frances farkına varmadan oturtuluverdi ve Yao koluna tansiyon aletini takıp şevkle pompayı sıkmaya koyuldu.

“Normalden biraz daha yüksek çıkabilir” dedi Yao. “Geldiklerinde insanlar biraz gergin ve stresli olurlar. Yolculuk yüzünden yorgundurlar. Doğal bir durum. Ama size söylüyorum, kan basıncında kayda değer bir düşüş görülmeden buradan ayrılan bir konuğum hiç olmadı!”

“Hımm” dedi Frances.

Yao’nun tansiyonunu not etmesini izledi. Yüksek mi ya da düşük mü, diye sormadı. Genellikle düşük olurdu. Bayılma-ya meyilli olduğu için tansiyon düşüklüğü için kontrolden geçmişti. Susuz kalmışsa, yorulmuşsa ya da kan görmüşse gözleri kararıyor ve dünya altüst oluyordu.

Yao ellerine yeşil plastik eldivenler geçirdi. Frances gözlerini kaçırıp dikkatini duvara verdi. Yao koluna lastik bağladıktan sonra damarın üstüne vurdu.

“Harika damarlarınız var” dedi. Hemşireler genellikle bunu söylüyorlardı. Her zaman bir anlığına gururlanırlar, sonra morali bozulurdu. Ne boş bir olumlu özellik!

“Aslında bir kan testi olacağını bilmiyordum” dedi Frances.

“Günlük kan testleri” diye cevap verdi Yao neşeyle. “Çok önemli, çünkü çıkan sonuçlara göre tedavi planlarınızı yenileyebiliriz.”

“Hımm ben aslında vazgeç...”

“Çok az acıyacak” dedi Yao.

Frances tekrar koluna baktı ve tüpe dolan kanını görünce gene çabucak başını çevirdi. İğnenin girdiğini hissetmemişti bile. Birden kendini çocuk kadar güçsüz hissetti, aklına küçük operasyonlar için hastaneye sayılı gidişleri geldi, bedeni üzerinde kontrolünün kalmamasından hiç hoşlanmadığını hatırladı. Hemşirelerle doktorların ona istedikleri gibi dokunma hakları vardı; hiç sevgi, şefkat ya da arzu duymadan, sırf uzmanca. Vücudunu yeniden benimsemesi hep birkaç gün alırdı.

Şu anda kanını alan bu genç adamın tıbbi uzmanlığı var mıydı? Gereken özen gösterilmiş miydi?

“Bu işin eğitimini?..” demeye çalıştı. “Ne yaptığını iyi biliyor musun acaba?”

“Önceki hayatımda acil yardım teknikeriydim” dedi Yao.

Frances onun gözlerine baktı. Bu delikanlı biraz kaçık olabilir miydi? Reenkarnasyon geçirmiş bir acil yardım teknikeri olduğunu mu söylemek istemişti? Bu alternatif tipler hiç belli olmazdı. “Gerçekten ‘önceki hayatını’ kastetmedin, değil mi?”

Yao bir kahkaha attı. Çok normal bir kahkaha. “On yıl kadar oldu.”

“Özlüyor musun?”

“Hayır hiç. Burada yaptığımız işe tutkuyla bağlıyım.” Gözleri parladı. Belki azıcık kaçıktı.

“Pekâlâ, hepsi bu kadar” dedi Yao, iğneyi çıkarıp Frances’in eline bir parça pamuk verdi. “Sıkıca bastırın.” Tahlil tüplerinin üzerine etiket yapıştırdı ve yüzüne bakıp gülümsedi. “Harika. Şimdi kilonuzu ölçelim.”

“Ah, çok gerekli mi? Ben buraya zayıflamak için gelmedim; ben, bilirsin işte... kişisel dönüşüm için geldim.”

“Sadece kayıtlarımız için” dedi Yao. Pamuğu kaldırıp küçük kırmızı iğne izine daire şeklinde bir bant yapıştırdı ve tartıyı işaret etti. “Çıkın.”

Frances gözlerini beliren rakamdan kaçırdı. Kilosundan haberi yoktu ve öğrenmekle de ilgilenmiyordu. Daha zayıf olabileceğini biliyordu, elbette gençken çok daha inceydi ama rahatsızlık vermediği sürece bedeninden hoşnuttu ve kadınların hayatın en büyük gizemlerinden biriymiş gibi durmadan konuştukları kilo vermenin değişik yolları konusunda da çok sıkılıyordu. Kendilerinde işe yarayan yöntemi hararetle savunan yeni zayıflamışlar, kendilerine şişman diyen zayıflar, kendilerine obez diyen normal kilolular, kendinden nefret etme hastalığını ona da bulaştırmak için yanıp tutuşanlar... “Ah Frances, böyle genç ve incecik kızlar görmek ne moral bozucu, değil mi?” Frances ise “Yoo, değil” der, ekmeğine biraz daha tereyağı sürerdi.

Yao üstünde siyah keçeli kalemle büyük harflerle FRANCES WELTY yazan krem renkli dosyadaki formlardan birini dolduruyordu.

Bu iş giderek doktor muayenesine benzemeye başlıyordu. Frances kendini korunmasız, savunmasız ve pişman hissediyordu. Eve gitmek istiyordu. Canı kek çekiyordu.

“Artık gerçekten odama gitmek istiyorum” dedi. “Uzun yoldan geldim.”

“Elbette. Bel ağrınız için spa’dan size acilen masaj randevusu alacağım” dedi Yao. “Odanıza yerleşmek, hoş geldiniz içeceğinizin tadını çıkarmak ve hoş geldiniz paketinizi okumak için yarım saat versem yeterli midir?”

“Harika olur” dedi Frances.

Sevgili uyuşturucu satıcısı çift Jessica ile Ben’in, siyah saçlı ve yakalığına göre ismi Delilah olan beyaz üniformalı genç sağlık danışmanlarıyla durdukları yemek salonundan tekrar geçtiler. Delilah, Yao’nun az önce yaptığı uyarı zilleri konuşmasını yapmaktaydı.

Jessica’nın plastik yüzü endişeli, adeta kaş çatar gibiydi. “Peki ya zili duymazsak?”

“O zaman kelleleriniz gider!” dedi Frances.

Herkes dönüp ona baktı. Kasketini yine ters takmış olan Ben tek kaşını kaldırdı.

Frances cılız bir sesle “Şaka” dedi.

İki sağlık danışmanının anlamını pek de çözemediği bir şekilde bakiştıklarını gördü. Acaba bu ikisi yatıyorlar mıydı? Genç vücutlarına pompalanan onca şifayla ne aerobikimsi ve de esnek sevişme olurdu onlarınki. Mükemmel bir şey olurdu.

Yao onu tekrar Titanik merdivenine götürdü. Frances telaşla ona yetişmeye çalışırken merdivenden birlikte inen, Sükûn Evi armalı zeytin yeşili bornozlar giymiş bir erkekle iki kadının yanlarından geçtiler.

Geride kalan adam sahanlıktaki duvara yakından bakmak için gözlüğünü taktı. Boyu öyle uzundu ki bornoz üzerinde mini etek gibi kalmış, yumru yumru dizlerini ve aşırı kıllı bembeyaz bacaklarını açıkta bırakmıştı. Bunlar vücudunun mahrem

bir yerine bakıyormuşsunuz gibi rahatsız edici türden erkek bacaklarıydı.

Adam dikkatle duvara bakarken “Artık böyle işçilik bulunmuyor!” dedi. “Böyle eski evlerin hoşuma giden yanı da bu: ayrıntılara gösterilen bu özen. Yani size önceden gösterdiğim o fayansları düşünün. Birinin tek başına onca zaman harcaması fevkalade bir... Aaa tekrar merhaba Yao! Yeni bir misafir daha, ha? Nasılsınız?”

Adam gözlüğünü çıkarıp Frances’e neşeyle gülümsedi ve elini uzattı. “Napoleon!” diye bağırdı.

Rastgele bir tarihi karakterin adını haykırmadığını, tanımak üzere ismini söylediğini Frances’in kavraması korkunç bir saniye aldı.

Son anda “Frances” dedi.

“Memnun oldum! On günlük kamp için geldiniz sanırım.”

Adam bir basamak yukarıda durduğundan boyu daha da belirgindi. Frances bir anıta bakar gibi başını arkaya eğdi.

“Öyle.” Frances adamın boyuyla ilgili bir yorum yapmamak için kendini çok zor tuttu, boyu bir seksenden uzun arkadaşları Jen’den biliyordu: Uzun boylu insanlar uzun boylarının gayet farkındaydılar. “Aynen öyle.”

Napoleon birkaç basamak aşağıdaki kadınları işaret etti. “Biz de! Bu güzel kızlar, eşim Heather ve kızım Zoe.”

İki kadın da dikkat çekecek kadar uzun boyluydular. Bu bir aile basketbol takımı gibiydi. Kadınlar, hayranlarının önünü kestiği babalarını beklemeye alışkın ünlü ailelerine has ölçülü ve kibar tebessümlerle Frances’e baktılar ama bu sefer yolu kesen Napoleon’du. Karısı Heather parmaklarının ucunda kalkıp iniyordu. Sırım gibiydi, buruşturulduktan sonra tekrar açılıp düzeltilmiş gibi kırış kırış, bronz bir cildi vardı. Heather’ın derisi hatır hatır, diye geçirdi içinden Frances. Bu kadının adını hatırlamak için gerçekten de adı bir ipucuydu ama Heather bunu asla bilmeyecekti. Heather kır saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve gözleri kan çanağı gibiydi. Çok gergin bir tipe benziyordu ki bu iyi bir şeydi. Frances’in birkaç gergin arkadaşı vardı ve gerginlikle başa çıkmasını bilirdi. (Asla boy ölçüşmeye kalkışma!)

Kızları Zoe ise babasıyla aynı boydaydı ve atletik, sporcu tiplere has özensiz bir zarafeti vardı. Gösterişli Zoe? Ama bu kız hiç gösterişli değildi. Gösterişsiz Zoe. Zoe'nin görünüşe göre bir sağlık tesisine hiç ihtiyacı yoktu. İnsan daha ne kadar yenilenebiliirdi?

Frances'in aklına kapıdaki o genç çift, aynı şekilde son derece sağlıklı görünen Ben ile Jessica geldi. Sağlık merkezleri sadece zaten sağlıklı olanlara mı hizmet veriyordu? Buradaki en sağlıksız görünen kişi o mu olacaktı? Hiçbir yerde hiçbir zaman grubun en zayıfı olmamıştı: "Yeni Başlayanlar İçin Transdantal Meditasyon" kursu hariç.

Napoleon, Yao ile Frances'e "Şu ılıcaları bir keşfedelim, belki bir dalıp çıkarız dedik" dedi. "Sonra havuzda birkaç tur yüzeceğiz." Ne yaptıklarını ya da yapacaklarını sormuşlar gibi...

Belli ki o faal ailelerdendiler, hani otele giriş yapar yapmaz çantalarını atıp odalarından çıkan tiplerden.

"Ben de acil masajımdan önce kısa bir şekerleme yapmayı planlıyorum" dedi Frances.

"Harika bir fikir" diye bağırdı Napoleon. "Şekerleme ve masaj! Çok iyiymiş. Burası ne harika bir yer, değil mi? Ilıcaların da inanılmaz olduğunu duydum." Fazlasıyla coşkulu bir adamdı.

Yao "Ilıcadan sonra yeterince sıvı almayı unutmayın. Re-sepsiyonda şişelenmiş sularımız var" dedi.

"Unutmayız Yao! Ve soylu sessizlik için de zamanında döneriz!"

"Soylu sessizlik mi?" dedi Frances.

"Hepsi açıklanacak Frances" dedi Yao.

"Bilgi paketinde yazıyor Frances!" dedi Napoleon. "Biraz sürpriz oldu; 'sessizlik' tarafını hiç beklemiyordum. Sessiz kampları duymuştum tabii ama bana hiç cazip gelmedi doğrusu... Ben çok konuşkan bir insanımdır, bizim kızlar söylesinler işte. Ama üstesinden geliriz, akışa uyarız!"

Adam kronik gevezelerin rahatlatan tarzında konuşmaya devam ederken, Frances merdivenin aşağısındaki anne kıza bakıyordu. Siyah parmak arası terlik giymiş kız, topuğunu bir basamak yukarıya koyup diz arkası kirisini esnetir gibi öne eğilmişti. Anne, kızını seyrediyordu. Frances kadının yüzünde bel-

li belirsiz bir gülümseme, ardından da tırnaklarını yanaklarına geçirmiş gibi bütün yüz hatlarını aşağı çeken saf umutsuzluk gördü. Sonra bir anda kayboluverdi, kadın iyi niyetli bir gülümsemeyle Frances'e baktı ve Frances görmemesi gereken bir şey görmüş gibi hissetti.

Napoleon "Lamborghini ile gelen siz değilsiniz, değil mi Frances?" diye sordu. "Odamızdan gördüm. Ne müthiş araba."

"Ben değilim, benim Peugeot'um var" dedi.

"Peugeot da iyi arabadır! Ama iş servise geldiğinde o çakalların yaralı öküz gibi masraf çıkardığını duymuştum, doğru mu?"

Adam metaforları pek tatlı karıştırıyordu. Frances onunla daha fazla sohbet etmeye hevesliydi. Bu adam her soruyu açık yüreklilikle ve coşkuyla cevaplayacak biriydi. Frances severdi böyle tipleri.

"Baba" dedi kızı. Gösterişsiz Zoe. "Hanımefendiyi tutmasana. Daha yeni geldi. Herhalde odasına çıkmak istiyordur."

"Affedersiniz, affedersiniz. Akşam yemeğinde görüşürüz! Ama yemekte konuşmayacağız, değil mi?" Napoleon parmağını burnunun yanına vurup sırtıttı ama gözlerinde tuzağa düşmüş gibi telaşlı bir bakış vardı. "Çok memnun oldum!" Yao'nun omzuna vurdu. "Sonra görüşürüz, Yao dostum."

Frances, Yao'nun peşinden yukarı çıktı. Üst basamağa gelince Yao sağa döndü ve Frances'i daha sonra bakmaya karar verdiği tarihi fotoğraflar asılmış halı kaplı bir koridordan geçirdi.

"Evin bu kanadı 1895'te eklenmiş" dedi Yao. "Odalarda Georgian tarzı mermer raflı orijinal şömineler bulunuyor. Bu sıcakta ateş yakacak değilsiniz tabii."

Frances "Bu tesiste aileler görmeyi beklemiyordum" dedi. "Doğrusu daha... benim gibiler olacağını sanmıştım."

Benden daha şişmanlar, Yao. Çok daha şişmanlar.

"Sükûn Evi'ne her kesimden insan gelir" dedi Yao, daha sonra da büyük ve eski moda madeni bir anahtarla odasının kapısını açtı.

"İşte odanız."

Burası havadar, dönem eşyalarıyla ve devasa sayvanlı bir yatakla döşeli, kalın tüylü halı kaplı bir odaydı. Çift kanatlı cam

kapı ufka kadar uzanan, üzüm bağlarından, çiftlik evlerinden, yeşil ve altın renkli tarlalardan oluşan dalgalı kırkyamayı andıran manzaraya bakan balkona açılıyordu. Gökyüzünde kış sürüleri dönüyordu. Frances'in çantası eski bir dost gibi odanın bir köşesinde duruyordu. Sehpanın üstünde bir meyve sepetiyle, kenarı çilekli yeşil çamurumsu bir içecek vardı. İçecek hariç her şey son derece hoş görünüyordu.

"Şurada hoş geldiniz içeceğiniz var" dedi Yao. "Her gün, değişen bireysel gereksinimlerinize göze özel hazırlanan altı organik içecek sunulur."

"Buğday çimi değildir umarım. Bir defasında buğday çimi suyu içmiştim, beni hayattan soğuttu."

Yao bardağı eline alıp Frances'e verdi. "Lezzetlidir, bana güvenin!"

Frances bardağı kuşkuyla baktı.

Yao kibarca "İçecekler mecburidir" dedi. Biraz kafa karıştırıcı oldu, çünkü isteğe bağlı der gibi söylemişti.

Frances bir yudum içti. "Ah!" dedi, şaşırmıştı. Mango, hindistancevizi ve orman meyveleri tadı aldı. Tropik bir tatil içmekten farksızdı. "Gayet güzel. Çok güzel."

"Evet, Frances" dedi Yao. Adını çaresiz emlakçılar gibi sık tekrarlıyordu. "Ve iyi haber, yalnızca lezzetli değil, doğanın faydalarıyla da dolu. Lütfen hepsini içip bitirin."

"Bitireceğim" dedi Frances.

Garip bir sessizlik oldu.

"Ah! Hemen mi demek istiyorsun?" Büyük bir yudum daha içti. "Mımm."

Yao gülümsedi. "Günlük içecekler şifa yolculuğunuz için çok önemli."

"Bak şu işe, eh ben de şifa yolculuğumun yolunda gitmesini istiyorum."

"Elbette istiyorsunuz" dedi Yao.

Frances gözlerinin içine baktı. Anlayabildiği kadarıyla Yao kinaye yapmıyordu. İçindeki alaycı kadını utandırmaya devam edecekti.

Yao, "Dinlenmeniz için ayrılıyorum" dedi. "Hoş geldiniz pa-

keniniz burada. Lütfen zaman ayırıp okuyun, içinde önümüzdeki yirmi dört saatiniz için önemli talimatlar var. Napoleon'un bahsettiği soylu sessizlik kısa bir süre sonra başlıyor, çok faydalı bulacağınızı biliyorum. Ah bu arada sessizlikten söz açılmışken, Frances bundan sonra sizden ne beklediğimi tahmin edersiniz!" Beklentiyi Frances'in yüzüne baktı.

"Hiçbir fikrim yok. Biraz daha kan almanız gerekmiyordur, umarım."

"Bütün elektronik cihazlarınızı teslim etme zamanı" dedi Yao. "Cep telefonları, tabletler, her şey."

"Hiç sorun değil." Frances el çantasından telefonunu çıkardı, kapattı ve Yao'ya verdi. Üzerine pek de tatsız olmayan bir itaatkârlık gelmişti. Uçakta emniyet kemeri lambası yanınca, her şeyinizden hosteslerin sorumlu olması gibi bir şeydi.

"Çok güzel. Teşekkürler. Resmen medeniyetten koptunuz!" Yao telefonu gösterip, "Güvenli bir yere koyacağız. Bazı konuklarımız bizimle geçirdikleri zamanın en eğlenceli tarafının dijital detoks olduğunu söylerler. Gitme zamanı geldiğinde, 'Aman geri vermeyin! Geri istemiyorum!' diyeceksiniz." Ellerini kaldırıp kıskışlar gibi yaptı.

Frances on gün sonraki halini hayal etmeye çalıştı ama on gün sonrasını değil de on yıl sonrasını düşünmeye çalışıyormuş gibi zorlandı. Sahiden değişecek miydi? Daha ince, daha hafif, ağrısız sızısız, kafein almadan güneşle birlikte yatağından fırlayan biri olacak mıydi?

"Spa'daki masajınızı unutmayın" dedi Yao. "Ha bir de o kötü kâğıt kesigi var." Büfeye gidip bir tepsi dolusu Sükûn Evi markalı kozmetiklerin arasından bir tüp seçti. "Şu parmağa bir bakalım."

Frances parmağını uzattı. Yao üzerine özenle yatıştırıcı jel sürdü.

"Şifa yolculuğunuz başladı Frances" dedi, hâlâ elini bırakmamıştı ve Frances yapmacık bir şekilde gülümsemek yerine, ağlamak üzere olduğunu fark etti.

"Aslında son zamanlarda kendimi hiç iyi hissetmiyorum Yao" dedi, acıklı bir sesle.

“Hissetmediğinizi biliyorum.” Yao iki elini omuzlarına koydu, hiç saçma ya da cinsellik yüklü gelmedi; iyi geldi. “Seni iyileştireceğiz Frances. Hayatında hiç hissetmediğin kadar iyi hissettireceğiz.” Odadan çıktı ve kapıyı nazikçe arkasından kapadı.

Frances yavaş yavaş kendi etrafında dönüp o kaçınılmaz yalnız turist hüznünün ortaya çıkmasını bekledi ama hüznün yerine keyfi yerine geldi. Yalnız değildi. Onunla ilgilenecek Yao vardı. Sağlık yolculuğundaydı.

Balkona çıkıp manzaraya hayranlıkla baktı ve nefesi kesildi. Bitişikteki adam balkondan aşağı düşecek kadar eğilmişti.

Ürkütmemek için alçak sesle “Dikkat edin!” diye uyardı.

Adam ona doğru döndü, elini kaldırdı ve gülümsedi. Ben’di bu. Frances beysbol şapkasını tanıdı. Elini salladı.

Seslerini yükseltirlerse birbirlerini gayet iyi duyarlardı ama sohbet edemeyecek kadar uzaktaymış gibi yapmak daha iyiydi, yoksa balkonda her birbirlerini gördüklerinde konuşma mecburiyeti duyacaklardı ve zaten her yemekte yeterince mecburi sohbet edilecekti.

Frances başını diğer tarafa çevirince binanın sonuna kadar uzanan birbirinin eşi balkonlar gördü. Bütün misafir odaları aynı manzaraya bakıyordu. Diğer balkonlar boştu ama Frances oradayken en uçtaki balkona bir kadın çıktı. Yüzü seçilmeyecek kadar uzaktaydı ama arkadaşça davranmaya hevesli Frances el sallayınca, kadın hemen gerisingeri içeri girdi.

Eh, belki Frances’i görmemişti. Belki de şiddetli sosyal fobisi vardı. Frances aşırı mahcup tipleri idare edebilirdi. Yalnızca küçük orman yaratıkları gibi çok yavaş yaklaşmak gerekiyordu.

Frances tekrar Ben’e döndü, o da çoktan içeri girmişti. Aca-ba Jessica ile hâlâ kavga ediyorlar mıydı? Odaları bitişikti, işler kızıyorsa Frances seslerini duyabilirdi. Katıldığı kitap turnelerinin birinde ince duvarlı bir otelde kalmış, tutkuyla ve ayrıntılı biçimde cinsel hayatlarını tartışan bir çiftle kulak misafiri olma zevkine erişmişti. Doğrusu harikaydı.

İlk kocası Sol bir defasında “Bu yabancı saplantısını anlamıyorum” demişti. Frances ise yabancıların işin doğası gereği

çok daha ilginç olduğunu anlatmaya çabalamıştı. Olay yabancı-lıklarındı. Bilinmezlikleri. Biri hakkında her şeyi bildikten sonra, onu boşamaya da hazır oluyordu insan.

Valizini boşaltmak için içeri girdi. Bilgi paketini okurken bir fincan çay içip, birkaç parça çikolata yemek iyi gelebilirdi. İçinde uyunayı tercih etmeyeceği kurallar olduğundan emindi; kısa süreç içinde başlayacak “soylu sessizlik” içinde kötü hisler uyandırıyor ve baş etmek için şeker ihtiyacı vardı. Yoksunluk belirtileri çekmemek için buraya gelmeden önceki günlerde şeker ve kafein tüketimini azaltma tavsiyesine de uymamıştı. Frances şu anda baş ağrısını hiç çekemezdi.

Valizinin alt kısmına, iç çamaşırlarının altına dikkatle sakladığı bir geceliğe sarılmış kaçak mallarını çıkarmaya gitti. Saklarken kendine gülmüştü; çantasını kontrol edecek değillerdi ya. Burası rehabilitasyon merkezi ya da yatılı okul değildi.

“Şaka yapıyorsunuz herhalde!” dedi yüksek sesle.

Yerinde yoktu.

Giderek artan bir hiddetle bütün giysilerini yatağın üstüne boşalttı. Almamışlardır, değil mi? İnsafsızlıktı bu. Kesinlikle yasalara aykırıydı.

İşte bu büyük terbiyesizlikti.

Valizi ters çevirip salladı. Gecelik hâlâ oradaydı, görünmez bazı eller katlayıp yerine koymuştu ama kahve, çay, çikolata ve şarap kesinlikle gitmişti. Valizini kim karıştırmıştı? Yao olamazdı; geldiğinden beri yanından hiç ayrılmamıştı. Başka biri iç çamaşırlarını altüst etmiş ve cicilerine el koymuştu.

Ne yapabilirdi? Resepsiyonu arayıp “Biri benim şarabımla çikolatamı almış!” diyemezdi. Eh diyebilirdi ama gerekli olan o cüretkârlık onda yoktu. İnternet sitesinde atıştırmalıkların, kahve ve alkolün yasak olduğu açıkça belirtilmişti. Kuralları çiğnemiş ve yakalanmıştı işte.

Hiçbir şey söylemeyecekti, onlar da söylemezlerdi, son gün çıkış yaparken mahkûmun şahsi eşyalarını iade eder gibi bilmiş bir sırıtmayla hepsini geri vereceklerdi.

Çok utandırıcıydı.

Yatağın ucuna oturup, keyifsiz bir halde güzel meyve se-

petine baktı. Hafifçe gülüp bunu arkadaşlarının hoşlarına gidecek komik bir hikâyeye dönüştürmeye çalıştı, sepetten bir mandalina seçti. Başparmağını etli meyveye bastırırken kulağına bir ses geldi. İnsan sesi mi? Ben ile Jessica'nın odasından gelmiyordu. Bitişigindeki diğer odadan geliyordu. Bir gümleninin hemen ardından bir şeyin kırıldığını duydu.

Bir erkek sesi yüksek perdeden şiddetle küfür etti: "Siktir!"

Al benden de o kadar, diye geçirdi içinden Frances, baş ağrısının hain başlangıç dalgaları yavaş yavaş alına yayılıyordu.

Jessica

Jessica sayvanlı yatağa oturup avucunu bastırarak yatağı yoklarken, Ben balkonda bir elini gözüne siper etmiş duruyordu. Güzel manzaranın tadını çıkarıyor gibi görünmüyordu.

“Çalmamışlardır, eminim” dedi Jessica. Sesinin neşeli ve kaygısız çıkmasını istemişti ama bugünlerde sesinin tonunu pek ayarlayamıyordu. İçine bir katılık girmiş, çıkmıyordu.

“Evet ama nereye park ettiler?” dedi Ben. “Benim anlamadığım bu. Yerini bilmek istiyorum. Yeraltı sığınağı gibi bir yere mi koydular? ‘Kapalı bir yere mi park ettiniz?’ diye sorduğum zaman kız cevap vermekten kaçındı, fark ettin mi?”

Jessica “Hımm” dedi tarafsızca.

Arabayla ya da başka bir şeyle ilgili bir kavgaya daha tahammülü kalmamıştı. Son ağız dalaşından sonra midesi daha yeni yeni düzeliyordu. Her kavga edişlerinde hemen bir hazımsızlık başlıyordu, yani bugünlerde neredeyse hep hazımsızlık çekmekteydi. Tartışmaları durmadan birbirine çarpan sualtındaki kayalar gibiydi. Kaçınmak mümkün değildi. Güm. Güm. Güm.

Sırtüstü yatağa uzandı ve avizeye baktı. Lambaların yanındaki şey örümcek ağı mıydı? Bu ev çok eski, karanlık ve bunaltıcıydı. “Tarihi” bir eve gideceklerinin farkındaydı ama evin “yenilenmiş” falan olacağını sanmıştı. Duvarlarda hep çatlaklar vardı, bir de rutubet kokusu...

Yan dönüp Ben’e baktı. Şimdi balkon parmaklığından aşağıya tehlikeli biçimde eğilmiş, evin diğer tarafını görmeye çalışıyordu. O arabaya Jessica’dan daha fazla değer veriyordu. Bir defasında elini kaputun üzerinde boylu boyunca gezdirdi-

ğini görmüş, bir anlığına arabayı, Ben'in tıpkı ona dokunduğu gibi nazik ve seksi dokunuşunu kıskanmıştı. Bunu danışmanlarına anlatacaktı. Unutmamak için bir yere yazmıştı. Bu ona sahiiden anlatılması gereken derin ve güçlü, oldukça kayda değer ve açıklayıcı bir konu gibi geliyordu. Aklına geldikçe gözlerine yaşlar doluyordu. Psikolog, evlilik danışmanı olarak deneyimlerini kitap haline getirirse bundan mutlaka kitabında bahsederdi: *Bir hastam vardı, arabasına karısından çok daha sevgi gösterirdi. (Arabanın Lamborghini olduğunu belirtmeye gerek yoktu; belirtirse bütün erkek okurlar "Eh, herhalde yanı" derlerdi.)*

Keşke bu on günlük kampın "yoğun çift danışmanlığı" kısmı çabucak başlasaydı ama "sağlık danışmanları Delilah" ne zaman başlayacağı konusunda belirsiz konuşmuştu. Acaba danışman onlara cinsel yaşamlarını soracak mıydı ve kadın (Jessica danışmanın kadın olacağını varsayıyordu) evliliklerinin büyük çıkmazda olduğu anlamına gelen seyrek sevişmelerini, yani haftada bir yaptıklarını duyunca şaşkınlığını saklayabilecek miydi?

Zaten Jessica bir danışmanın önünde cinselliği konuşabilecek miydi, bilmiyordu. Danışman otomatik olarak hemen yaktakta beceriksiz olduğunu ya da onda çok kişisel ve jinekolojik bir bozukluk olduğunu varsayabilirdi. Son zamanlarda bunu kendisi de merak ediyordu.

Biraz daha estetik ameliyat yaptırmaya (aşağı tarafta), bir kursa gitmeye hazırdı. Bir kitap okumaya. Becerilerini geliştirmeye. O her zaman gelişmeye ve uzmanların tavsiyelerini dinlemeye hazırdı. Bir alay kişisel gelişim kitabı okuyordu. Google'dan araştırıyordu. Ben ise ömründe eline tek bir kişisel gelişim kitabı dahi almamıştı.

Ben balkondan içeri girdi, tişörtünü kaldırıp göbeğini kaşıdı. Karın egzersizleri ve plank yapma zahmetine girmezdi ama karnı gene de iyi görünüyordu.

"Tanıştığımız yazar, bitişğimizdeki odada" dedi Ben. Meyve sepetinden bir elma alıp beysbol topu gibi bir elinden diğerine atmaya başladı. "Frances. Buraya neden gelmiş dersin?"

"Bence kilo vermek istiyor" dedi Jessica. Başka ne için

olacaktı? Frances da orta yaşlı kadınların o yorganımsı görüntüsü ne sahipti. Jessica kendisine böyle bir şeyin olmasına asla izin vermecekti. Ölmeyi yeğlerdi.

“Öyle mi diyorsun?” dedi Ben. “Onun yaşında ne önemi var?” Cevabı beklemedi. “Kitapları ne tür şeyler?”

“Eskiden severdim” dedi Jessica. “Hepsini okudum. Nathaniel’ın Öpücüğü diye bir romanı vardı. Lisedeyken okumuştum, gerçekten de çok... romantikti bence.”

Nathaniel’ın Öpücüğü’nün içinde uyandırdığı duyguları tanımlamak için “romantik” çok yetersiz kalırdı. Şiddetli hıçkırıklarla nasıl ağladığını, son bölümü daha fazla ağlama zevkini tatmak için defalarca okuduğunu hatırladı. Bazı yönlerden Nathaniel onun ilk aşkı sayılırdı.

Bunu Ben’e söyleyemezdi. O asla kurgu okumazdı. Anlamazdı.

Ama evliliklerindeki sorunlardan biri de bu muydu? Kendisi için önemli olan şeyler hakkında hissettiklerini Ben’e anlatmaya bile çalışma zahmetine girmemesi miydi? Yoksa önemli değil miydi? Ben’in arabasına olan tutkusunu dinlemeye hiç ihtiyacı yoktu. Ben arabasını arkadaşlarıyla konuşabilirdi. Kendisi de Nathaniel’ın Öpücüğü ile ilgili anılarını kız arkadaşlarıyla konuşabilirdi.

Ben elmadan büyük bir ısırık aldı. Jessica şu yeni kaplama dişleri nedeniyle elmayı artık ısırarak yiyemiyordu. Diş hekimi geceleri yatarken pahalı kaplamalarını korumak için ağız koruyucusu takmasını istemişti. Daha iyi şeylere sahip oldukça insanın rahatının kaçması sinir bozucu bir şeydi. Holdeki yeni halıları gibiydi. Akla ziyan paraya satın aldıkları o halıya basmaya ikisinin de içi elvermiyordu. Kenarından dolaşıyorlar, misafirler kirli ayakkabılarıyla üzerinden yürüyüp geçince yüzlerini buruşturuyorlardı.

Ben “O içecek bayağı güzeldi” dedi, ağzı elmayla doluydu. “Ama açlıktan ölüyorum. On gün pizza yememeyi bünyem kaldıracak mı, bilmem. O kısmı neden yapmak zorundayız, hiç anlamıyorum! Yemeğin evlilik danışmanlığıyla ne alakası var?”

“Dedim ya” dedi Jessica. “Bütüncül bir yaklaşım işte. Her

şey üzerinde çalışmalıyız: zihinlerimiz, bedenlerimiz ve ruhlarımız.”

“Bana biraz...” Sözüünü yarım bırakıp duvarda sıralanmış elektrik düğmelerinin yanına gitti, tavan vantilatörünü çalıştıran düğmeyi kurcalamaya başladı.

Vantilatörü kasırga hızına getirdi.

Jessica yüzünü yastıkla kapayıp “Kapat şunu” dememek için kendini tuttu. Eskiden olsa bunu düşünmesi gerekmezdi. “Tanrım, şunu kapasana geri zekâlı!” diye haykırırdı, Ben de kahkahayla güler, kapatmazdı. Jessica kalkıp kendisi kapatmaya çalışır, Ben izin vermez, güreş gibi bir boğuşma başlardı.

Eskiden daha fazla mı gülüyorlardı?

İdarede çalıştığı dönemde, Ben Pete’in yanında kaportacı olarak çalıştığı zamanlar; Ben’in kimsenin iki kez dönüp bakmadığı V8 Commodore’a bindiği, kendisinin de kimsenin iki kez dönüp bakmadığı B-cup göğüsleri olduğu zamanlar; sine ve semtlerindeki Thai lokantasına aynı gece gitmeyi düşünmenin savurganlık olduğu zamanlar ve her ay kredi kartı dökümünün gelmesinin çok stresli olduğu, hatta bir defasında ağlmasına sebep olduğu zamanlar?..

Eskiden daha iyi olduklarına inanmak istemiyordu. Eğer öyleyse, annesi haklı demekti ve annesinin haklı olmasına katlanamazdı.

Ben vantilatörün hızını daha hafif bir esintiye düşürdü. Jessica yastığı yüzünden çekip gözlerini kapadı, kalbinin ismi konmamış ve bilinmez bir şeyin korkusuyla hızlandığını hissetti.

Bu aklına soygunun olduğu gün duyduğu baş döndürücü korkuyu getirdi. İşten eve gelip de zemin kattaki dairelerinin soyulduğunu, eşyalarının her yana saldırgan ve hain bir taşkınlıkla saçıldığını, bütün çekmeceleri açık, beyaz tişörtünde kara bir ayak izi, kırık cam parıltıları görmesinin üstünden iki yıl geçmişti.

Ben eve ondan birkaç dakika sonra gelmişti. “Bu da ne böyle?”

Ben’in aklına hemen kız kardeşi mi gelmişti, bilmiyordu ama o yapmıştı.

Ben'in kız kardeşi Lucy'nin "akıl sağlığı sorunları" vardı. Ben'in tatlı ve çok çekmiş annesinin kullandığı hafifletilmiş ta-bir buydu. İşin doğrusu, Ben'in kız kardeşi bir bağımlıydı.

Lucy'nin hayatı sonu gelmeyen bir hız treniydi ve hepsi trenden inmeden aynı yolculuğu onunla tekrar tekrar yapmak zorundaydılar. Lucy kayıptı. Kimse ondan haber alamıyordu. Lucy gecenin bir yarısı ortaya çıkıp evi tahrip etmişti. Ben'in annesi polis çağırarak zorunda kaldı. Bir müdahale toplantısı yapmayı planlıyorlardı! Ama bu müdahaleyi son seferkinden daha farklı halledeceklerdi; bu sefer işe yarayacaktı. Lucy iyi gi-di-yordu! Lucy rehabilitasyondan bahsediyordu. Lucy rehabi-litasyona girdi. Lucy rehabilitasyondan çıktı. Lucy gene bir tra-fik kazasına karışmıştı. Lucy gene hamileydi. Lucy bitikti ve bu-nun bir sonu gelmeyecekti ve Jessica onu önceden, aslında es-kiden eğlenceli, zeki ve nazik bir kız olan Lucy'yi tanımadığın-dan, ondan nefret etmemesi bayağı zordu.

Ben'in ailesindeki her olayın temelindeki gerilimin sebebi-ydi Lucy. Ortaya çıkıp para mı isteyecek, suratlara haykırarak ha-karetler mi edecek, büyötmekten aciz olduğu iki çocuğa "sadece annelik yapmak istediği" için timsah gözyaşları mı dökecek?

Lucy'nin çalma huyunu herkes biliyordu. Ben'in evine mangal partisine gidiyorsanız, paranızı iyice sakladınız. Bu yüz-den o gün evine girdiğinde Jessica'nın ilk aklına gelenin Lucy ol-ması çok doğaldı.

Söylememek için çok çabalamış ama kendini tutamamıştı. Sadece tek bir söz. Keşke geri alabilseydi. Soru tonu vermemişti sesine. Açıklama gibi söylemişti. Keşke hiç olmazsa "Lucy?" de-seydi.

Ben'in başını nasıl iki yana salladığını hatırladı. Yüzü utan-cından gerilmişti.

O olmadığını nereden biliyorsun, diye geçirmişti Jessica için-den.

Ama Ben haklı çıktı. Soygunun Lucy ile hiçbir ilgisi yoktu. O sırada ülkenin öbür ucundaydı.

Yani herkesin başına gelen, sıradan bir ev hırsızlığıydı. Ka-yıpları çok değildi çünkü zaten kaybedecek pek bir şeyleri yok-

tu: ekranı çatlak eski bir iPad, Ben'in yirmi birinci yaş gününde hediye ettiği kolye. Küçük pırlanta bir kolyeydi ve Ben'in iki aylık maaşına mal olmuştu. Jessica o kolyeyi severdi; ucunda çeyrek karatlık pırlanta kırıntısı olan boktan, küçük bir kolyeydi ama hâlâ yasını tutuyordu. Hırsızların mücevher kutusundaki geri kalan takıları olduğu gibi bırakmaları Jessica'nın gururuna dokunmuştu. Birinin yetersiz bulduğu bir dükkânda gezinir gibi küçümseyerek evlerinde dolaştığını bilmek, Jessica ile Ben'i çok rahatsız etmişti.

Sigorta şirketi sorun çıkarmadan hasarı ödedi ama beş yüz dolarlık ilave ücret ödemek zorunda kalmak Ben ile Jessica'nın ağrılarına gitti, soyulmayı onlar istememişti.

Basit, adi bir hırsızlıktı ama sonucunda hayatları temelden değişti.

Ben, "Neden bana öyle gözünü dikmiş bakıyorsun?" diye sordu. Yatağın ayakucunda durup Jessica'ya baktı.

Jessica'nın gözleri yeniden odaklandı. "Nasıl yani?"

"Peynir bıçağıyla testislerimi kesmeyi planlıyormuşsun gibi."

"Ne? Sana bakmıyordum ki. Düşünüyordum."

Ben, elmanın geri kalanını yemeye devam ederken tek kaşını yukarı kaldırdı. Bay Munro'nun matematik dersinde ilk göz göze geldiklerinde de böyle yapmıştı: sol kaşını havalı bir tavırla bir an havaya kaldırmıştı. Jessica'nın ömründe gördüğü, abartısız en ateşli şeydi ve bir yerine iki kaşını birden kaldırsaydı Ben'e âşık olmazdı.

"Benim peynir bıçağım bile yok" dedi Jessica.

Elma koçanını odanın karşı tarafındaki çöp sepetine atan Ben gülümsedi, sonra gidip hoş geldiniz paketini eline aldı.

"Şunu okusak iyi olacak, ha?" Zarfı yırtıp açınca içindeki kâğıtlar uçtu. Jessica kâğıtları yakalayıp sıraya sokmamak için kendini tutmayı başardı. Kırtasiye işlerinden sorumlu olan oydu. Bu işler Ben'e kalsa, hiç vergi iadesi alamazlardı.

Ben kapak mektubuna benzeyen bir kâğıdı açtı. "Evet, yani bu bizim 'şifa yolculuğumuzun kılavuz haritası'yımış."

"Ben" dedi Jessica, "bak böyle yaparsan, hiçbir fayda..."

“Biliyorum biliyorum, ciddiye alıyorum. O yola arabamı soktum, değil mi? Bağlılığımı göstermedim mi?”

“Of lütfen, yine arabam diye başlama.” Ağlamaklı oldu.

“Ben : adece...” Ben’in dudağı büküldü. “Boş ver!”

Mektuba göz gezdirdikten sonra yüksek sesle okudu:

“Şifa yolculuğunuza hoş geldiniz, falan filan, bu yolculuk beş gün sürecek bir sessizlik süreciyle başlayacaktır. Bu süre zarfında danışmanlık seansları haricinde konuşma, dokunma, okuma, yazma, diğer konuklarla ya da birlikte geldiğiniz kişilerle göz teması yer almayacaktır... bu da ne demek yahu?”

“İnternet sitesinde böyle bir şey yoktu” dedi Jessica.

Ben yüksek sesle okumaya devam etti:

“Maymun beyni terimine belki aşinasınız.”

Jessica’ya baktı. Jessica omuz silkince okumaya devam etti:

“Maymun beyni; zihninizin düşünceden düşünceye, daldan dala atlayan bir maymun gibi geçişini ifade eder.” Ben maymun sesi çıkarıp koltuğunun altını kaşıdı.

“Çok sağ ol.” Jessica dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. Bazen iyi oluyorlardı.

Ben mektuba devam etti:

“Maymun beynini susturmak en az yirmi dört saat alır. Besleyici sessizlik ve tefekkür; zihni, bedeni ve ruhu sakinleştirir. Amacımız Budizmde ‘soylu sessizlik’ denen güzel hali keşfetmektir.”

“Demek önümüzdeki beş günü göz göze gelmeden ve konuşmadan geçireceğiz, öyle mi?” dedi Jessica. “Odamızda olduğumuz zaman da mı?”

“Sanki hiç yapmadığımız şey de” dedi Ben.

“Çok komik” dedi Jessica. “Ver bana şunu!”

Mektubu alıp okudu:

“Sessizlik süresince tesisimizde yavaş ve dikkatli, amaçlı, topuktan ayağa küçük adımlarla yürümenizi, yürürken göz temasından ve konuşmadan kaçınmanızı rica ederiz. Bir çalışanımızla iletişim kurmanız gerekiyorsa, lütfen resepsiyona gelip mavi kartlarda yazan talimatlara uyunuz. Her gün rehber eşliğinde gün boyunca meditasyon –yürüyerek ve oturarak– olacaktır. Lütfen zillere kulak veriniz.”

Mektubu elinden bıraktı. “Bu iş çok acayip olacak. Tam bir

sessizlik içinde yabancı insanlarla yemek yemek zorunda kalacağız.”

Ben “Sıkıcı sohbetlerden daha iyi bence” dedi. Jessica’ya baktı. “Hakkıyla yapmak istiyor musun? Kendi odamızda konuşabiliriz, kimsenin haberi bile olmaz.”

Jessica bunu durup düşündü.

“Bence hakkıyla yapmalıyız” dedi. “Sen öyle düşünmüyor musun? Aptalca gelse bile kurallara uymalı, ne deniyorsa yapmalıyız.”

“Bana uyar” dedi Ben. “Bana ‘Uçurumdan aşağı atlayacaksın’ demedikleri sürece.” Ensesini kaşıdı. “Burada ne yapacağız hiç anlamıyorum.”

“Anlattım ya” dedi Jessica. “Meditasyon, yoga, egzersiz dersleri.”

“Ya” dedi Ben. “Ama bu yazılanların arasında. Konuşamayacaksak, televizyon izlemeyeceksek, ne yapacağız peki?”

“Ekranlardan uzak kalmak zor olacak” dedi Jessica. Sosyal medyayı kahveden daha fazla özleyecekti.

Tekrar mektuba baktı:

Sessizlik zilin üç defa çalınmasıyla başlar.

Odadaki saate baktı. “Konuşabileceğimiz yarım saatimiz kaldı.”

Ya da dokunabileceğimiz, diye geçirdi içinden.

Bakıştılar.

İkisi de konuşmadı.

“Sessizlik bizim için o kadar da zor olmayacak” dedi Ben.

Jessica güldü ama Ben gülümsemedi.

Neden hemen şimdi sevişmiyorlardı? Eskiden öyle yapmazlar mıydı? Sözüne bile etmeden.

Bir şey söylemeliydi. Bir şey yapmalıydı. Ben onun kocasıydı. Ona dokunabilirdi.

Geçen yılın sonlarında aklına küçücük bir korku yerleşmişti ve artık ondan kurtulamıyordu. Ben’in ona bakışındaki bir şeydi ya da artık bakmaması; dişlerini sıkması.

Korkusu şuydu: Artık beni sevmiyor.

Hiç olmadığı kadar güzel görüldüğü bir zamanda Ben’in

onu sevmekten vazgeçmesi çok ironikti. Geçen yıl kendine çok zaman ve para harcamıştı, çok da can acısı çekmişti. Düzeltmesi gereken her yerini yaptırmıştı: dişlerini, saçlarını, cildini, dudaklarını, göğüslerini... Instagram hesabı; “Çok SEKSİ görünüyorsun, Jessica!”, “Her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun” gibi yorumlarla dolup taşıyordu. Olumlu hiçbir şey söylemeyen tek kişi kocasıydı ve artık onu, en iyi haliyle çekici bulmuyorsa, hiçbir zaman bulmamış demekti. Başından beri rol yapmıştı. Ben onunla neden evlenmişti ki?

Dokun bana, dedi içinden, iç sesi ısırapla inledi. Lütfen, lütfen, dokun bana.

Ama Ben ayağa kalkıp meyve sepetinin başına gitti.
“Mandalinalar güzele benziyor.”

Frances

“**A** ğrı ne zaman başladı?” Frances masaj masasında çıplak yatıyordu, sırtına beyaz bir havlu örtölmüştü.

Spa'ya gittiğı zaman masaj terapisti “Her şey çıkacak, şu havlunun altına girilecek” demişti ters ters. Frances’in beklediğı gibi yumuşak sesli ve nazik bir masöz değıl; kır saçları erkek tıraşlı, iriyarı, göz korkutucu bir gardiyan ya da hokey koçu tavırlı bir kadındı. Kadının ismini iyi duyamamıştı ama bu emirden sonra dikkati öyle dağıldı ki tekrar soramadı.

“Üç hafta kadar önce” dedi Frances.

Terapist, Frances’e pinpon raketi boyutunda gibi gelen sıcak ellerini sırtına koydu. Bu mümkün olabilir miydi? Kadının ellerine bakmak için başını kaldırdı ama terapist kürek kemiklerine bastırınca başı gene aşağı düştü.

“Başlatan belli bir şey oldu mu?”

“Fiziksel bir şey yoktu” dedi Frances. “Ama duygusal bir şok yaşadım diyebilirim. Bir ilişkim vardı...”

Terapist kısa kesti. “Fiziksel denecek bir incinme olmadı yani?” Sükûn Evi’nin yavaş ve hipnotize edici bir tonla konuşma talimatı belli ki bu kadının eline geçmemişti. Kadın söz konusu talimatın tam tersiydi: Sanki her türlü konuşmayı sonlandırmak ve işini olabildiğince çabuk bitirmek istiyordu.

“Hayır” dedi Frances. “Ama kesinlikle bağılantılı geliyor. Anlayacağınız bir şok geçirdim, çünkü görüştüğüm adam... şey ortadan kayboldu ve –bunu çok net hatırlıyorum– darbe almış gibi bir şey hissettiğim sırada telefonda polisle konuşuyordum.”

“şu an konuşmasanız daha iyi olur” dedi terapist.

“Ah! Öyle mi?” Sana çok ilginç bir hikâye anlatacaktım, korkunç karım. Bu olayı birkaç kere anlatmıştı ve gayet güzel anlattığını düşünüyordu. Her anlatışında daha da geliştiriyordu kendini.

Hem beş günlük konuşma orucunun başlamasına az bir zaman kalmıştı ve bu kadar sessizlikle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Arabadaki o korkutucu çaresizlik uçuşumundan kıl payı kurtulmuştu. Sessizlik onu yeniden altüst edebilirdi.

Terapist, kocaman başparmaklarını omurgasının iki yanına bastırdı.

“Off!”

“Nefeslerinize odaklanın.”

Frances, narenciye kokan esansiyel yağları içine çekti ve Paul’ü düşündü. Nasıl başlamıştı? Nasıl bitmişti?

Paul Drabble internette tanıştığı Amerikalı bir inşaat mühendisiydi. Bir arkadaşın arkadaşının arkadaşı. Daha fazlasına dönüşen bir arkadaşlık. Altı ay boyunca Frances’e çiçekler, hediye sepetleri, eliyle yazdığı notlar göndermişti. Telefonda saatlerce konuşuyorlardı. Facetime’da görüşmüşlerdi. Paul üç romanını okuduğunu ve sevdiğini söylemişti; romanlardaki karakterler hakkında uzmanca konuşuyordu, hatta kitabın sevdiği yerlerinden alıntılar yapmıştı ve alıntıların hepsi Frances’i içten içe gururlandırmıştı. (Bazen insanlar en sevdikleri satırları ona tekrarlardı. Ciddi mi? En iyi yeri orası değildi ki, diye düşünürdü Frances. Ve o kişilere karşı garip bir kızgınlık duyardı.)

Paul, oğlu Ari’nin fotoğraflarını gönderdi. Hiçbir zaman çocuk istememiş olan Frances ise Ari’ye bayıldı. Yaşına göre boyluydu. Basketbol seviyor ve profesyonel olmak istiyordu. Ari’nin üvey annesi olacaktı. Hazırlanmak için Erkek Evlat Yetiştirme kitabını okudu, telefonda Ari ile kısa ama hoş sohbetler etti. Çocuk pek konuşmuyordu, anlaşılır bir şeydi –ne de olsa on iki yaşında bir oğlandı– ama Skype’tan konuşurken bazen oğlanı güldürüyordu, içini eriten kısa kıkırtıları vardı. Ari’nin annesi –Paul’ün karısı– Ari anaokuluna giderken kanserden ölmüştü. Frances’in bir arkadaşı “Ne acı, ne dokunaklı, ne... münasip değil mi?” deyince Frances kadının eline bir tokat indirmişti.

Frances, Sidney’den Santa Barbara’ya taşınmayı planlı-

yordu. Uçak biletini ayırtmıştı. Yeşil kart alabilmesi için evlenmeleri gerekiyordu ama Frances bu işi aceleye getirecek değildi. Ne zaman olursa olsun, olunca ametist takmayı planlıyordu. Üçüncü nikâh için uygun düşerdi. Paul evinde Frances'in çalışma odası olarak düzenlediği odanın fotoğraflarını göndermişti. Kitaplarını bekleyen boş raflar vardı odada.

Gece yarısı o korkunç telefon geldiğinde, Paul konuşamayacak kadar perişan haldeydi. Ari'nin feci bir trafik kazası geçirdiğini ve sağlık sigortasında bir sorun çıktığını, acilen ameliyata alınması gerektiğini ağlayarak anlattı. Frances hiç tereddüt etmedi. Parayı hemen gönderdi. Büyük bir miktar.

Frances'in her dediğini büyük bir dikkatle yazan genç polis, bir an profesyonelliği bırakıp "Affedersiniz, ne kadar?" dedi.

Bu Paul'ün tek yanlıydı: kozunu küçük oynamıştı. Ari'yi kurtarmak için o paranın iki katını, üç katını, dört katını bile gönderirdi Frances.

Ve sonra ürkütücü bir sessizlik. Frances deliye döndü. Ari'nin öldüğünü sandı. Sonra da Paul'ün öldüğünü düşündü. Sesli ve yazılı mesajlarına, e-postalarına cevap gelmiyordu. İlk çekingен uyarı arkadaşı Di'den geldi: "Yanlış anlama Frances ama bir ihtimal?.." Di'nin sözünü tamamlamasına gerek bile kalmadı. Sanki bu fikir Frances'in bilinçaltında başından beri iadesiz bilet rezervasyonu yaptırırken bile pusuda bekliyordu.

Kişisel algılıyordu ama bu olayın kişisel bir tarafı yoktu. Sadece işti. Polis dedektifi "Bu adamlar giderek ustalaşıyorlar" demişti. "Profesyoneller, gösterişliler, sizin yaşınızdaki ve durumunuzdaki kadınları hedef alıyorlar." Yakışıklı genç yüzündeki anlayış ifadesi katlanılmazdı. Çaresiz yaşlı bir kadın olarak görüyordu onu.

Hayır hayır, ben o durumdaki ve yaştaki kadınlardan değilim! Ben benim! Sen beni görmüyorsun, demek istedi Frances. Dedektife erkeklerle tanışmakta hiç zorlanmadığını, ömrü boyunca erkeklerin, onu gerçekten seven ve onunla sadece yatmak isteyen erkeklerin hep peşinden koştuklarını ama hepsinin de parasının peşindeki dolandırıcılar değil, onu kendisi olduğu için isteyen gerçek erkekler olduğunu söylemek istedi. Dedektife pek çok

sefer ve pek çok kişiden, yatakta çok iyi olduğunu duyduğunu, tenis kortunda ikinci servisinin şaşkınlık yarattığını ve pek yemek pişirmese de mükemmel limon merengli pay yaptığını söylemek istedi. Dedektife gerçek bir kadın olduğunu söylemek istedi.

Hissettiği utanç muazzamdı. O sahtekâra kendini çok açmıştı. Duyarlılıkla, esprilerle ve kusursuz imlasıyla cevaplar yazarken kim bilir nasıl da kıs kıs gülüyordu? Bu adam bir seraptı, kendinin narsistik bir yansımasıydı, ona hep tam olarak duymak istediklerini söylemişti. Paul Drabble isminin bile muhtemelen bilinçaltında en sevdiği yazar olduğunu sosyal medyada ilan ettiği Margaret Drabble'ı hatırlatması için bilerek seçildiğini Frances haftalar sonra fark etti.

Ari'nin üvey annesi olmak için hayatlarını planlayan başka kadınlar da olduğu ortaya çıktı.

"Sizinle aynı durumda birçok hanım var" dedi dedektif.

Hanım? Ah Tanrım, hanım! Hanım sayıldığına inanamıyordu. O cinsiyetsiz, nezih sözcük Frances'i ürpertti.

Her sahte ilişkinin ayrıntısı farklıydı ama çocuğun ismi hep Ari'ydi. Hep trafik kazası geçiriyor ve o perişan telefon hep gece yarısı geliyordu. Paul Drabble'ın her birinin internette özenle oluşturulmuş hesapları bulunan birçok ismi vardı, bu sayede hanımlar Google'dan ismini aradıkları zaman –ki hep ararlardı– tam olarak görmek istediklerini görüyorlardı. Elbette bir arkadaşın arkadaşının arkadaşı değildi. Gerçek hayattaki gibi değildi. Uzun bir oyun oynamış, sahte bir Facebook sayfası oluşturmuş ve antika restorasyon möblesine meraklı numarasıyla Frances'in üniversiteden bir arkadaşının kocasının yönettiği bir Facebook grubuna kabul edilmişti. Paul arkadaşlık teklifi gönderdiğinde Frances, arkadaşlarının gönderilerinin altında onun (ze-ki, esprili, kısa ve öz) yorumlarını uzak çevresindeki gerçek biri olduğuna inanmasına yetecek kadar görmüştü.

Frances, dolandırılan diğer kadınlardan biriyle kahve içmek için buluştu. Kadın cep telefonundan Ari için hazırladığı, duvarları Star Wars posterli odanın fotoğraflarını gösterdi. Posterler Ari için biraz çocuk işiydi –oğlan Star Wars hayranı da de-

ğildi- ama Frances bunları kendine sakladı.

Kadın, Frances'ten çok daha kötü durumdaydı. Frances, sonunda ona yeniden ayaklarının üstünde durabilmesi için bir çek yazdı. Bunu duyunca arkadaşları kızdılar. Evet, gene bir yabancıya para vermişti. Ama Frances için gururunu tamir etmenin, kontrolü yeniden eline almanın, o adamın bıraktığı enkazın izlerini silmenin bir yoluydu bu. (Dolandırıcı-zede arkadaşından bir teşekkür kartı almak hoş olurdu diye düşündü, ama insan sadece teşekkür kartı alma ümidiyle para vermemeliydi.)

Her şey bitince Frances aptallığının bütün delillerini bir dosyaya kaldırdı: sersem kalbini açtığı e-postaların çıktılarını, gerçek çiçeklere sahte duygularla iliştilirilmiş kartları, elle yazılmış mektupları. Dosyayı dolaba kaldırırken bir kâğıt başparmağını jilet gibi kesiverdi. Küçük ve klişe bir yaraydı ama çok acıtıyordu.

Terapistin başparmakları küçük ve sert daireler çiziyordu. Beline sıvı bir sıcaklık yayıldı. Masaj masasının deliğinden terapistin lastik pabuçlu ayaklarını görebiliyordu. Pabuçların beyaz plastik burunlarına biri keçeli kalemle çiçekler çizmişti.

"İnternette bir dolandırıcıya kapıldım" dedi Frances. Konuşma ihtiyacı duyuyordu. Terapist de dinlemek zorundaydı. "Çok param gitti."

Terapist bir şey söylemedi ama en azından konuşmaması için uyarmadı. Elleri çalışmaya devam ediyordu.

"Paraya fazla aldırmadım ama böyle dolandırma olaylarında her şeylerini kaybedenler varken ben sadece... kendime saygımı kaybettim galiba, bir de... masumiyetimi..."

Boşboğazlık ediyordu ama kendini durduramıyordu. Tek duyabildiği terapistin düzenli nefesleriydi.

"Sanırım ben hep insanların söyledikleri gibi olduklarını, insanların yüzde doksan dokuzunun iyi olduğunu varsaydım. Bir baloncuğun içinde yaşadım. Hiç soyulmadım. Saldırıya uğramadım. Kimse bana el kaldırmadı."

Bu tam olarak doğru değildi. İkinci kocası bir kere vurmuştu. Sonra da ağlamıştı. Frances ağlamamıştı. İkisi de evliliklerinin o anda bittiğini anlamışlardı. Zavallı Henry... İyi adamdı ama

alelîlik reaksiyonlar gibi birbirlerinde korkunç şeyler meydana çıkarıyorlardı.

Aklı uzun ve karmaşık ilişki listesinde gezinmeye başladı. İlişki geçmişini Paul Drabble'a açmıştı, o da kendi geçmişini paylaşmıştı. Onunki nasıl da gerçek gibiydi. İçinde gerçeklik payı vardı mutlaka. Hayatını ilişkiler uydurarak kazanan yazar diyordu bunu. Tabii ki ilişki geçmişini uydurmuş olabilir, geri zekâlı seni.

Anlatmaya devam etti. Konuşmak düşünmekten iyiydi.

"Bu adama gerçek hayatta tanıdığım bütün erkeklerden daha çok âşık olduğumu sandım. İyi kandırıldım. Ama aşk, aklının insana oyunundan başka nedir ki, değil mi?"

Sussana Frances, kadın ilgilenmiyor işte.

"Her neyse, çok..." sesi alçaldı. "Utandırıcı oldu."

Terapist artık tamamen sessizdi. Frances kadının nefeslerini bile duyamıyordu. Koca elleri olan bir hayaletin masaj yapmasından farksızdı. Acaba kadın, ben asla böyle kanmazdım, diye mi düşünüyordu.

Utancın en keskin, acıtan tarafı da şuydu: İnternet dolandırıcılarına kanması muhtemel bir tip seçmesini isteseler; iri cüssesiyle, kısacık kırpılmış saçlarıyla ve sosyal becerilerindeki şüpheli durumla bu kadın gibi birini seçerdi. Kendisi gibi birini değil.

Frances "Affedersiniz, isminizi iyi duyamadım" dedi.

"Jan."

"Sormamda bir mahsur yoksa Jan, evli misin ya da bir ilişkin var mı?"

"Boşandım."

"Ben de" dedi Frances. "İki kere."

Jan kendini tutamamış gibi "Ama biriyle görüşmeye başladım" dedi.

"Ya. Ne güzel!" Frances'in keyfi yerine geldi. Yeni bir ilişki-den güzel bir şey var mıydı dünyada? Bütün kariyeri yeni ilişkilerin mucizeleri üzerine kuruluydu. "Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Jan güler gibi "Bana alkol muayenesi yaptı" dedi.

O gülüş Frances'e bilmesi gereken her şeyi söyledi. Jan'ın aşkı yeni. Frances'in gözleri terapisti için mutluluktan yaşırdı.

Romantizm, Frances için hiçbir zaman ölmezdi. Asla...

“Ee... polis mi yani?”

“Jarribong’da, daha yeni polis” dedi Jan. “Yol kenarında oturup rastgele alkol muayenesi yapmaktan sıkılmış, yerini bir aracın gelmesini beklerken biraz sohbet ettik. İki saat sürdü.”

Jan’ın iki saat sohbet etmesini gözünde canlandırmaya çalıştı Frances.

“Adı ne?” diye sordu.

“Gus” dedi Jan.

Frances, Jan’e yeni erkek arkadaşını ballandıra ballandıra anlatma fırsatı vermek için susup bekledi. Polisi kendi için gözünde canlandırmaya çalıştı: Gus. Taşra polisi. Altın kalpli, geniş omuzlu. Herhalde bir köpeği vardı. Sevimli bir köpek. Muhtemelen bir şeyler yontuyordu. Herhalde güzel ısıklık çalıyordu. Herhalde bir şeyler yontarken ısıklık çalıyordu. Frances daha şimdi-den Gus’a tutulmaya başlıyordu.

Ama Jan, Gus konusunda konuşmuyordu.

Bir süre sonra Jan gerçekten ilgi göstermiş gibi Frances konuşmaya devam etti:

“Biliyor musun, bazen düşünüyorum da o altı aylık arkadaşlık için verdiğim paraya değerdi. Umudu için değerdi. Ona e-posta gönderip, ‘Bak dolandırıcısın biliyorum ama Paul Drabble rolünü yapmaya devam etmen için sana para veririm’ demeliyim.” Durakladı. “Asla böyle bir şey yapmam tabii ki.”

Sessizlik.

“Çok komik çünkü ben aşk romanları yazarım. Geçimimi kurgu karakterler yaratarak kazanıyorum, sonra öyle bir karaktere âşık oluyorum.”

Gene karşılık gelmedi. Jan roman okumuyor olacaktı. Belki de kadın, Frances adına mahcup olmuştu. Eve gideyim de Gus’a şu eziği anlatayım.

Gus şaşkınlık ve anlayışla, uzun, alçak, ahenkli bir ısıklık çaldı. “Büyük şehirlerde işte hep böyle oluyor, Jan.”

Jan belindeki bir noktayı yoğururken, Frances birkaç dakika sessiz kalmayı başardı. Ovulan yer muazzam ve gerekliliği gibi acıyordu.

"Burada tam gün mü çalışıyorsun, Jan?"

"Yevmiyeli çalışıyorum. Çağırdıkları zaman."

"Seviyor musun?"

"İş işi."

"İşinde çok iyisin."

"Evet."

"Olağanüstü iyi."

Jan karşılık vermedi, Frances gözlerini kapadı. Uykulu bir sesle "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu.

"Birkaç ay oldu" dedi Jan. "Daha çaylak sayılırım."

Frances gözlerini açtı. Jan'ın sesinde bir şey vardı. Sadece bir gölge. Sükûn Evi felsefesini pek benimsememiş olabilir miydi? Kadına kaybolan kaçak mallarını sormayı düşündü ama konuyu oraya nasıl getirecekti?

Sanırım biri valizimi karıştırmış Jan.

Bu kaniya nereden vardın Frances?

Bazı eşyalarım eksik de.

Hangi eşyaların?

Çıplakken itiraf edemeyecek kadar savunmasız ve mahcuptu.

Yao'nun kapalı kapısına nasıl saygıyla baktığını hatırlayınca, "Yönetici nasıl biri?" diye sordu Frances.

Sessizlik.

Frances kalın lastik pabuçların içindeki ayaklarını izledi. Kımıldamıyordu ayaklar.

Jan sonunda "İşi konusunda çok tutkuludur" diye cevap verdi.

Yao da aynen böyle söylemişti. Bu film yıldızlarının ve motivasyon konuşması yapanların teatral diliydi. Frances işi konusunda tutkulu olduğunu hiç söylemezdi ama işinde gerçekten tutkuluydu. Uzun süre yazmazsa aklını kaçırdı.

Ya kitaplarını bir daha basmazlarsa?

Kitaplarını bundan sonra neden bassınlardı ki? Kitaplarının basılmasını hak etmiyordu.

Şu eleştiriyi düşünme.

"Tutkulu olmak iyidir" dedi.

“Evet” dedi Jan. Yoğurmak için yeni bir nokta seçti.

“Zaman zaman çok mu tutkulu oluyor?” diye sordu, varsa eğer, Jan’ın kastettiği şeyi anlamaya çalışıyordu.

“Buraya gelen konukları çok önemser ve... onlara ya da dım etmek için... ne gerekiyorsa yapmaya hazırdır.”

“Ne gerekiyorsa mı?” dedi Frances. “Bu bana biraz...”

Jan’ın elleri omuzlarına doğru gitti. “Birkaç dakika içinde soylu sessizliğin başlayacağını hatırlatmam gerek. Üçüncü zili duyduktan sonra konuşmamıza izin yok.”

Frances panîge kapıldı. Şu ürpertici sessizlik başlamadan daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

“Ne gerekiyorsa derken?..”

Jan sözünü kesti. “Burada çalışanlar hakkında ancak olumlu şeyler söyleyebilirim” derken biraz robot gibi konuşuyordu şimdi. “Sizler için hep en iyisini düşünüyorlar.”

“Bu biraz tekinsiz geliyor insana” dedi Frances.

“Gelenler harika sonuçlar alıyorlar burada” dedi Jan.

“Bak bu iyi.”

“Evet” dedi Jan.

“Yani bazı yöntemlerinin belki biraz...” Frances doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. Aklına internetteki o kızgın yorumdan satırlar geldi.

Bir zil çaldı. Kilise çanının ezgili otoritesiyle yankılandı.

Hay aksi.

Frances aceleyle “Alışılmışın dışında olduğunu mu söylüyorsun?” diye devam etti. “Sanırım şu dolandırıcıyla yaşadıklarımdan sonra biraz sakıngan oldum. Sütten ağzı yanan...”

İlkinden daha yüksek perdeden çalan ikinci zil, klişesini tam ortadan kesti ve sözü aptalca bir halde havada kaldı.

Fısıltıyla “Yoğurdu üfleyerek yer” dedi.

Jan avuçlarını kalp masajı yapar gibi var gücüyle kürek kemiklerine bastırıp öne eğildi, sıcak nefesi Frances’in kulağına vurdu.

“İçine sinmeyen hiçbir şeyi yapma. Başka bir şey söyleyemem.”

Üçüncü zil çaldı.

Maşa

Sükûn Evi'nin yöneticisi, Maria Dimitriçenko –vergi daire- si hariç herkes için Maşa- üçüncü zil çaldığında evin en üst katındaki kilitli ofisinde tek başına oturuyordu. Bu kadar uzak- tan bile eve çöken sessizliği hissedebiliyordu. Bir mağaraya ya da katedrale girmiş gibiydi: o serbest kalma duygusu. Başını beyaz meşe masasının yüzeyindeki çok sevdiği parmak izine benzeyen şekle eğdi.

Su orucunun üçüncü günündeydi ve oruç duyularını keskinleştiriyordu. Ofisinin penceresi açıktı, temiz kır havasını derin derin içine çekti. Gözlerini kapayıp bir zamanlar bu yeni ülkenin yabancı, heyecan veren kokularını; okaliptüs, taze biçilmiş ot ve petrol kokularını içine çekişini hatırladı.

Şimdi neden bunları düşünüyordu?

Çünkü eski kocası dün yıllardan beri ilk defa bir e-posta yollamıştı. Silmişti ama bir an için bile olsa onun adını görmek bilincine işlemişti, bu yüzden esintiyle gelen okaliptüs kokusu bile onu otuz yıl öncesine, eskiden olduğu kişiye, artık pek hatırlayamadığı kişiye götürüyordu. Gene de sonu gelmez uçak yolculuklarından (Moskova, Delhi, Singapur, Melbourne) sonraki o ilk güne dair her şeyi; o küçük minibüsün arkasında, sokak ortasında ışıklara bile hayret ederek kocasıyla nasıl bakıştıklarını hatırlıyordu. Yabancıların onlara durmadan gülümsemelerini kendi aralarında fısıldaşmışlardı. Böyle gülümsemeleri bir tuhaftı! Çok arkadaşçaydı! Ama başlarını çevirince –bunu ilk fark eden Maşa olmuştu– gülümsemeleri siliniveriyordu. Gülümse, geç. Gülümse, geç... Rusya'da kimse böyle gülümsemezdi. Gülümserse de yürekten gülümserdi. Maşa'nın "kibarlık gü-

lümsemesi”ne dair ilk deneyimi buydu. Kibarlık gülümsemesini harika ya da çok kötü bir şey olarak görebilirdiniz. Eski kâçası gülümseyerek karşılık verirdi. Maşa vermezdi.

Nu naher! Şimdi geçmişe ayıracak zamanı yoktu. Yönetmesi gereken bir sağlık tesisi vardı! İnsanlar ona güveniyordu. Kampa bu sessizlik süreciyle ilk defa başlıyordu ama doğru yolda olduğunu şimdiden biliyordu. Sessizlik konuklara berraklık verecekti. Bazılarını korkutacaktı, direneceklerdi ve yanlışlıkla ya da kasten sessizliği bozacaklardı. Çiftler belki yataklarında fısıldaşacaklardı ama bir zararı yoktu. Sessizlik ilerleme için doğru ortamı sunacaktı. Bazı konuklar buraya yaz kampı muamelesi yaparlardı. Orta yaşlı kadınlar her akşam yemek pişirmek zorunda kalmayacakları için çok sevinirlerdi. Bütün o tiz sesle yapılan gevezelikler... İki erkek “ahbap” olunca, kuralların çiğneneceğinden şüpheleniz kalmazdı.

İlk zamanlar, Maşa Sükûn Evi’ni yeni açtığı dönemde, arka çite aile boyu etsever pizza siparişi teslim edildiğini öğrenince şok geçirmişti. “No shto takoye?” diye bağırıp zavallı teslimatçı çocukla konuşun ödünü patlatmıştı. Orada neler oluyor?

Konukların garip âdetlerini öğrenmişti. Artık tedbir alıyordu. Tesisin her yerine kamera taktırdı. Düzenli görüntüleme. Çantalar kontrol ediliyordu. Hepsi kendi iyilikleri için...

Koltuğunda yan dönüp bir bacağını kaldırdı ve alnını kaval kemiğine bastırdı. Vücudunu on yaşında bir oğlan çocuğunun esnekliğinde tutuyordu ve daha on yaşında olduğunu söylemek hoşuna gidiyordu çünkü o günün onuncu yıldönümü yaklaşıyordu. Kalp krizinin. Öldüğü ve yeniden doğduğu günün.

O gün yaşanmamış olsaydı, şimdi hâlâ kurumsal hayatta olacaktı, hâlâ stresli ve şişman olacaktı. Çokuluslu bir süt ürünleri üreticisi firmanın küresel operasyonlar direktörüydü. Avustralya’nın en güvenilir peynirini dünyaya satıyordu! (Uzun bir süredir artık peynir yemiyordu.) Sidney Opera Binası manzaralı ofisini, listesindeki işleri tek tek bitirip üzerlerini çizdiği, süreçleri düzenlemek için politikalar geliştirdiği, bir oda dolusu erkeği ayağa diktiği zaman aldığı hazzı hatırladı. O zamanlar hayatı manevi yönden boştu ama zihinsel ola-

rak uyandırıcıydı. Yeni ürün geliştirmeyi ve firmanın tüm ürün grı bunu toplantı masasının üzerine dizmeyi, o seçenek bolluğunu, parlak renkli ambalajları özellikle seviyordu. Çocukken Batı'nın kanunsuz alışveriş kataloglarının sayfalarını karıştırırken duyduğu o özlemi garip bir biçimde gideriyordu.

Ama kurumsal hayattan aldığı zevk, kibar gülümsemeler gibiydi. Aslı yoktu. Akıllı, bedeni ve ruhu bir şirketin farklı bölümleri gibi iyi bir iletişim akışı olmadan işliyordu. Eski işine duyduğu bu nostalji, eski kocasının sevgi dolu anıları kadar sahteydi. Aklının durmadan kustuğu o anılar, bilgisayar hatalarından başka bir şey değildi. Odaklanmak zorundaydı. Birbirini hiç tanımayan dokuz yabancı çok yakında aile gibi olacaktı.

Parmağını isim listesinin üzerinde gezdirdi:

Frances Welty

Jessica Chandler

Ben Chandler

Heather Marconi

Napoleon Marconi

Zoe Marconi

Tony Hogburn

Carmel Schneider

Lars Lee

Şu anda odalarına yerleşmekte, tesisi keşfetmekte, gerginlik içinde bilgi paketlerini okumakta, içeceklerini içmekte, belki ilk spa bakımlarını almakta, kendilerini bekleyen şeyler için endişelenmekte olan dokuz kusursuz yabancı.

Onları şimdiden seviyordu. Öz bilinçleri ve öz nefretleri, aşikâr yalanları, karşısında çatırdayıp parçalanırken acılarını saklamak için yaptıkları savunmacı esprileri. On gün boyunca ona aittiler; öğretmesi ve beslemesi, olabilecekleri ve olmaları gereken insanlara dönüştürmesi için.

Listedeki ilk ismin dosyasını buldu.

Frances Welty. Yaş elli iki. Gönderdiği fotoğrafta elinde kokteyl kadehi tutan kırmızı rujlu bir kadın vardı.

Maşa, Frances gibi yüz kadını tedavi etmişti. Alttaki kalp sızısını ortaya çıkarmak için yalnızca katmanları sıyırmak gere-

kiyordu. Sıyrılmaya, katmanlarını sıyıracak kadar onlarla ilgile-
necek birine can atarlardı. Zor değildi. İncinmiş olurlardı; loca-
lar ve sevgililer, artık onlara ihtiyaç duymayan evlatlar, hayal kı-
rıklığıyla dolu meslek yaşamları, hayat ve de ölüm onları çok in-
citirdi.

Hemen hepsi vücutlarından nefret ederdi. Kadınlar ve be-
denleri! İlişkilerin en istismarcısı, en zehirli. Karın etlerini mo-
rartacak kadar acımasız bir öz-nefretle kendilerini çimdikleyen
kadınlar görmüştü Maşa. Kocaları ise bu sırada çok daha büyük
göbeklerini üzüntülü bir gururla sıvazlıyor olurdu.

Bu kadınlar Maşa'ya aşırı yemiş ama gıdasız kalmış, çeşit-
li maddelere ve kimyasallara bağımlı, tükenmiş ve stresli hal-
de gelirler; migren, adele ağrıları ya da mide sorunları yaşıyor
olurlardı. İstirahat, temiz hava, besleyici gıdalar ve nezaketli bir
özenle kolayca iyileşirlerdi. Gözleri parlardı. Elmacık kemikleri
yeniden belirirken, coşkulu ve neşeli olurlardı. Susmazlardı.
Kucaklaşmalar ve gözlerinde yaşlarla Maşa'dan ayrılırlar, ne-
şeyle korna çalarlardı. Sıklıkla Maşa'nın derslerini günlük ha-
yatlarına uygulayarak yolculuklarının sürdüğünü gösteren fo-
toğraflar iliştilmiş içten kartpostallar gönderirlerdi.

Ama sonra... İki, üç, dört yıl geçince büyük bir kısmı, ilk zi-
yaretlerindeki kadar – hatta daha da kötü– sağlıklı bir halde
Sükûn Evi'ne geri gelirdi. İrileşmiş gözlerle ve özür diler gibi ama
pek de dilemeden, “Sabah meditasyonlarımı bıraktım” derler-
di; geri dönüşlerinin doğal, şirin ve beklenen bir durum olduğ-
nu zannederlerdi. “Gene her gün içmeye başladım.” “İşimi kay-
bettim.” “Boşandım.” “Trafik kazası yaptım.” Maşa onları geçici
olarak resetlemişti! Kriz anlarında fabrika ayarlarına dönüyor-
lardı.

Yeterince iyi değildi. Maşa için değildi.

İşte bu yüzden yeni protokol çok önemliydi. Gecenin ka-
ranlığında onu uyandıran o tuhaf kaygıya hiç gerek yoktu. Ma-
şa'nın kurumsal iş hayatında bu kadar başarılı olmasının nede-
ni, her zaman risk almaya hazır olması ve geniş düşünmesi ol-
muştu. Burada da aynısıydı. Parmak uçlarını Frances Welty'nin
yorgun gözlü şiş yüzüne vurdu ve gelecek on günde başarmak

istedikleri için işaretlediği kutucuklara baktı: gerilim azaltma, spir: itüel gıdalanma, gevşeme. “Kilo kaybı” seçeneğini işaretlememesi ilğ: nçti. Gözden kaçmış olmalıydı. Tasasız tiplerden biri gibi görünüyordu; ayrıntılara dikkat etmeyen... Net olan bir şey vardı; bu kadın spir: itüel dönüşüm deneyimi için feryat ediyordu ve Maşa da ihtiyacı olanı ona verecekti.

Bir sonraki dosyayı açtı. Ben ve Jessica Chandler.

Fotoğraflarında bir yatta oturmuş genç ve çekici bir çift vardı. Dişlerini göstererek gülüyorlardı ama Maşa koyu renkli güneş gözlükleri yüzünden gözlerini göremedi. “İlişki danışmanlığı” kutusunu işaretlemişlerdi ve Maşa yardım edebileceğinden emindi. Sorunları taze olmalıydı, yıllarca süren kavgalar ve acılıkların taşlaştırmadığı sorunlar. Yeni protokol, bu çift için mükemmel olacaktı.

Bir sonraki dosya, Lars Lee. Yaş kırk. Eklediği fotoğraf parlak, kurumsal bir vesikalıktı. Maşa bu tip konukları iyi bilirdi. Bu adamlar sağlık tesislerini, kişisel bakım düzenlerinin bir parçası olarak görürlerdi; manikür, saç tıraşı gibi. İçeri yasak malzeme sokmaya çalışmazlardı ama külfetli kuralların kendilerine işlemediğini düşünürlerdi. Lars’ın yeni protokole tepkisi ilginç olacaktı.

Carmel Schneider. Yaş otuz dokuz. Küçük çocukların annesi. Boşanmış. Carmel’in fotoğrafına bakıp güldü. Annesinin sesini duyar gibi oldu: Bir kadın kendine bakmazsa, kocası başka kadınlara bakar. Zavallı küçük kız. Düşük özsaygı. Carmel listedeki “ilişki danışmanlığı” hariç tüm kutucukları işaretlemişti. Maşa bu konuğa sevgi duydu. Merak etme, lapuşkam⁵. En kolay vakalarımдан olacaksın.

Tony Hogburn. Yaş elli altı. Gene boşanmış. Gene kilo kaybı için burada. İşaretlediği tek kutucuk. Vücudu kendi kendini tedavi eden yaşam tarzının değişikliklerine tepki verince huysuzluk edecek, muhtemelen saldırganlaşacaktı. Takip gerekenlerden.

Bir sonraki dosya kaşlarını çatmasına neden oldu.

Bu onun jokeri olabilir miydi?

⁵ Rusçada “balım, tatlım” anlamına gelen sevgi sözcüğü. (yay.n.)

Marconi Ailesi. Napoleon ile Heather. İkisi de kırk sekiz yaşındaydı. Kızları Zoe. Yaş yirmi.

Sükûn Evi'ne ilk defa bir aile on günlük kampa kayı yaptıyordu. Maşa daha evvel pek çok çiftle çalışmıştı; anneler ve kızları, kardeşler ve arkadaşlar... Ama ilk kez böyle bir çekirdek aile ile deneyim yaşayacaktı. Ve Zoe, şimdiye kadar Sükûn Evi'ne gelen en genç misafirdi.

Oldukça sağlıklı görünen yirmi yaşında bir çocuk, neden ebeveynleriyle on günlük bir sağlık tatiline gelmişti? Yeme bozukluğu mu? Bu olabilirdi. Maşa'nın deneyimli gözlerine hepsi yetersiz beslenmiş görünmüşlerdi. Garip bir ailevi bozukluk durumu mu vardı?

Formu aile adına kim doldurmuşsa, tek bir kutucuk işaretlemişti: gerilim azaltma.

Marconi Ailesi'nin gönderdiği fotoğraf, Noel ağacının önünde üçünü gösteriyordu. Selfie olduğu belliydi, çerçeveye girmek için başlarını garip açılarla eğmişlerdi. Hepsi gülümsüyordu ama gözleri boş ve ifadesizdi.

"Ne oldu size, lapuşkalarım?"

Heather

Üçüncü zil çaldığı anda Heather Marconi, Sükûn Evi'ni üzerine nazikçe bir battaniye örtülmüş gibi sessizliğin kapladığını hissetti. Bu kadar hissedilir olması olağanüstüydü. Ortam gürültüsünün varlığını daha önceden hiç bu kadar fark etmemişti.

Ziller çalmaya başladığında banyodan yeni çıkmıştı, beklediğinden daha yüksek sesli ve daha buyurgandı. Bu sessizlik saçmalığına uyma zahmetine girmeli mi girmemeli mi, kararsız kalmıştı –sessizlik inzivası isteseydik öyle bir yere giderdik, çok sağ olun– ama zillerin o dinsel tınıları onu olduğu yere mıhladı. Sessizliği önemsememek, şimdi kendi odasındaiken bile saygısızlık gibi geliyordu.

Kocasını köşedeki antika kanepeye oturdu, okul öğretmeni gibi parmağını dudağına götürdü çünkü Napoleon öğretmendi. Yoksul bir bölgede sevilen bir öğretmendi ve insan yirmi beş senesini dik kafalı oğlan çocuklarına coğrafya öğretirken geçirince, öğretmen alışkanlıklarını eve getirmeden duramıyordu.

Bana hişt yapma hayatım, ben senin öğrencin değilim, canım isterse konuşurum, diye düşündü Heather. Kocasının gözlerine bakıp göz kırptı, Napoleon ise saklayacak bir şeyi varmış gibi gözlerini kaçırdı ama saklayacak bir şeyi olmayan adamlardan o. Kahrolası açık bir kitap gibiydi ve gözlerini kaçırıyorsa sebebi, kâğıtta önlerindeki beş gün “göz teması yapılmayacaktır” yazmasıydı ve Napoleon bunun kadar anlamsız ve keyfi olsa bile kuralları ve kaideleri asla unutmazdı. Karı koca arasında göz teması olmamasının ne gibi bir faydası olabilirdi ki? Ama Napoleon yol işaretlerine ve bürokratik formlardaki küçücük ibarelere

de büyük saygı gösterirdi. Onun için kurallar nezaketin, saygının ve medeni toplumun devamının sigortasıydı.

Üzerine fazla kısa gelmiş bornozuyla, uzun ve kıllı bacakları açıkta oturan kocasını inceledi. Bir talk show programına katılmış süpermodel gibi bacaklarını çaprazlamasında kadınsı bir taraf vardı. Ondan daha kısa ve tıknaz iki abisi, böyle kız gibi oturduğu için canına okurlardı ama o sadece sırtır ve susmalarını işaret ederdi.

Napoleon'un saçları ılıcadan ve havuzda yüzdükten sonra hâlâ kurumamıştı.

Ilıca evin arka tarafında kısa bir yürüyüş mesafesinde, bol yön levhalarının bulunduğu yürüyüş yolunun ilerisindeydi. Etrafta kimseler yoktu. "Saklı Mağara" denen, üç kişinin yarım daire şeklinde oturup vadi manzarasının tadını çıkarabileceği genişlikte, kayaların gölgesinde bir havuzcuktı. Heather ile Zoe, Napoleon'un sudaki minerallerin kan dolaşımına ne kadar faydalı olduğunu, stresi nasıl azalttığını vesaire vesaire uzun uzun anlatmasını dinlemişlerdi; Heather aslında onun anlattıklarını pek hatırlamıyordu. Napoleon'un konuşması hayatında arka plan seslerinden, sürekli konuşulan ancak rastgele sözlerin bilinçaltına girdiği telsiz sesinden farksızdı. Beş gün sessiz kalma düşüncesinin onu telaşlandırdığı belliydi ve her zamankinden çok daha hızlı bir şekilde durup duraklamadan konuşmuş, içinde oturdukları sıcak ve köpüren sülfürlü sudaki baloncuklar gibi sonu gelmemişti.

Güzel ve genç yüzünde hakiki bir endişeyle babasına bakan Zoe'ye "Tatlım, tabii ki beş gün konuşmadan durabilirim" demişti. "Sen telefonsuz, annen de kafeinsiz durabiliyorsanız, ben de konuşmadan durabilirim!"

Sonra üçü birlikte havuzda serinlemişlerdi; soğuk, mavi, klorlu suyun verdiği rahatlık ise sıcak ılıcadan sonra sihir gibi gelmişti. Zoe'nin babasına yetişmeye çalışmasını izlemişti Heather; Napoleon kelebek, Zoe beş saniyelik avansla serbest yüzmüştü. Napoleon kazanmak istememesine rağmen gene de kazanmıştı yarışı ama kızlarının küçüklüğündeki gibi kaybetmiş numarasıyla kurtulamazdı. Sonra havuzun kenarında otur-

muşlar, Zoe onlara üniversitedeki bir hocasıyla ilgili komik bir hikâye anlatmıştı. Heather açıkçası bu hikâyeyi pek anlayamamış ama kızının yüzünden komik olması gerektiğini yakaladığı için gülmek kolay olmuştu. Nadir ve özel mutluluk anlarındandı. Heather bunu hepsinin fark edeceğini biliyordu ve iyi bir şeylerin işareti olmasını umuyordu.

Ve şimdi beş gün konuşmadan durmak zorundaydılar.

Heather içinde şiddetli bir öfke patlaması hissetti –belki de sadece vücudu bir macchiato istediği içindi– çünkü bu sözde tatilin sıkıntı çekerek geçmemesi gerekiyordu. Böyle huzurlu bir ortamı, böyle gaddar yoksunluklara maruz bırakmadan sunan başka birçok sağlık merkezi vardı mutlaka. Ailede kimse kilo vermeye ihtiyacı yoktu. Kilo Heather için sorun değildi! Her sabah tamı tamına saat altıda tartılır ve ibrenin yanlış yöne oynadığını görürse yediklerini ayarlardı. Vücut kitle endeksi “zayıf” kategorisindeydi ama bir kiloyla. Oldum olası ince biriydi. Zoe bazen annesini, yemek zamanları ve yedikleri konusunda titiz olduğu için yeme bozukluğu sorunu olmasıyla suçlardı. Elektrikli süpürge gibi yiyen, etrafında ne varsa silip süpüren Napoleon’un aksine, o her şeyi ağzına koymazdı.

Napoleon yerinden kalktı. Bavulunu yatağın üstüne koydu, fermuarını açıp içinden güzelce katlanmış bir tişört, şort ve iç çamaşırı çıkardı. Çantası teftiş edilecek bir asker gibi bavul hazırlardı. Bornoğunu çıkarıp o sıska, beyaz, kıllı ve çıplak ihtişamıyla ayakta durdu.

Hiç âdeti olmayan bu sessizliği yüzünden, Heather’a ansızın bir yabancı gibi geldi.

Tişörtünü üzerine geçirirken sırtındaki kaslar, üstün mühendislik eseri bir makine gibi uyum içinde hareket etti. Napoleon’un uzun boyu ve inek öğrenci tavırları, onun seksiliğini gizliyordu.

Yıllar önce ilk seviştiklerinde Heather içinden, *eh bu sürpriz değil de nedir*, diye düşünmüştü. Çünkü Napoleon gibi birinin işini bu kadar iyi bileceği kimin aklına gelirdi? Napoleon’dan epey hoşlanıyordu; tatlıydı, komikti ve özenliydi ama onunla yatmanın kamu hizmeti gibi olacağını sanmıştı. Nazik, ar-

kadaşça, “akşam yemeği ve Kevin Costner filmi için çok teşekkürler” cinsinden bir sevişme bekliyordu, aklını başından alacak bir sevişme değil. Napoleon’un ilk buluşmalarına dair hatırladıklarının kendisinininkilerden farklı olduğunu biliyordu. Onunki sağlıklı, tatlı ve dosdoğruydı; müstakbel bir karı kocanın ilk buluşmalarının olması gerektiği gibi.

Napoleon şortunun fermuarını çekti ve kemerini bağladı. Kahverengi deriyi gümüşü tokasından insanın sinirini bozacak kadar hızlı ve ustaca hareketlerle geçirdi. Karısının gözlerini üzerinde hissetmiş olacaktı ama dönüp bakmadı; ne olursa olsun şu aptal kurallara uymakta çok kararlıydı. Çok iyi adamdı, her bokta, her bakımdan mükemmeldi, bok herif!

Henüz başlamış doğum sırasındaki sancılar kadar şiddetli ve hızlı vurdu öfke Heather’a. Bundan kaçış yoktu. Sıkıttığı yumruğunu kocasının yüzüne indirdiğini, elmacık kemiğini darma-dağın ettiğini, nikâh yüzüğündeki pırlanta öbeğinin derisini defalarca ve defalarca yardığını, kanının aktığını gördü. Bavulun fermuarını kapayıp kimsenin takılmaması için kenara kaldıran Napoleon’un üzerine atılmamak için ayak parmaklarını yere bastırdı.

Dikkatini duvar kâğıdında bulunan ada şeklindeki küçük sıyrığa verdi ve doğumun geçiş aşamasında yapmaları için annelere öğrettiği değişken nefes yöntemini kullandı: kısa kısa al, üfle, hii-hii-hoo, kısa kısa al, üfle.

Napoleon yürüyerek odanın karşısına geçti ve balkona çıktı. Bacaklarını açıp durdu, sallanan bir geminin güvertesindeymiş gibi parmaklığa sımsıkı tutundu.

Öfke yatıştı, azaldı, kayboldu.

Tamam. Gene atlatmıştı. Hiddetinin her şeyden habersiz hedefi başını öne eğip, savunmasız beyaz ensesini açığa çıkardı. Asla bilemezdi. Karısının gizli düşüncelerindeki şiddetten haberi olsa dehşete kapılır, derinden yaralanırdı.

Heather sallandığını hissetti, ağzında safra tadı vardı. Sanki az önce kusmuştu.

Kendi bavulunu açıp şortuyla kolsuz bir tişört buldu. Akşamüstü, “meditasyondan” sonra koşması gerekecekti. Bir saat

oturup nefeslerine odaklandıktan sonra gevşeyemezdi; delirmenin eşiğindeydi.

Buraya gelmek bir hataydı. Pahalı bir hata. Büyük adsız sansız bir otele gitmeleri gerekirdi.

Koşu ayakkabılarının bağcıklarını hırçınca çekiştirerek bağladı ve konuşmak üzere ağzını açtı. Mutlaka konuşacaktı. Bu sessizlik gereksizdi.

Başka konukların yanında konuşmazlardı ama bu münasebetsiz, tuhaf ve sağlıksız sessizliği odalarında sürdürmenin bir gereği yoktu.

Ya bitişikteki odada, tek başına ve sessiz duran zavallı Zoe? Kız evdeki odasından uzun süre çıkmazsa –ki kız yirmi yaşındaydı ve ders çalışması gerekiyordu–, Heather da Napoleon da telaşlanırlardı. Bir süre odadan ses gelmezse bir bahaneyle gidip kızı yoklardı. Zoe hiç şikâyet etmez, kapısını da hiç kapatmazdı. Ama Sükûn Evi’nde aile süiti yoktu. Zoe’ye tek kişilik oda ayırtmaktan başka şansları yoktu.

Kız iyi olduğunu söylerdi, sürekli iyi olduğunu ve mutlu olduğunu tekrarlardı; içlerinin rahat etmesi gerektiğini anlıyordu. Ama bu sene çok çalışmıştı, çok sıkı, “medya çalışmaları” diploması hayat memmat meselesiymiş gibi bilgisayarın tuşlarına acımasızca vurup durmuştu ve bir molayı hak ediyordu.

Heather yataklarının arkasındaki odalarını ayıran duvara baktı ve arkasını görmeyi diledi. Zoe şimdi ne yapıyordu? Telefonu yanında değildi. Yirmi yaşındakilerin telefonlarının sürekli yanlarında olması gerekiyordu. Şarjı yüzde seksenin altına düşünce Zoe gerginleşiyordu.

Kızlarının akıl sağlığını böyle tehlikeye atmamalıydılar. Zoe on yaşına gelinceye dek yatakta tek başına yatmamıştı.

Şimdiye dek bir otel odasında hiç yalnız kalmış mıydı?

Hiç... Kız arkadaşlarıyla tatillere çıkmıştı ama kızlar hep birlikte kalırlardı ya da Heather öyle sanıyordu.

Kız sevgilisinden yeni ayrıldı, şimdi de odasında düşünceleriyle baş başa kaldı.

Tanrım. Heather’ın nefesi hızlandı. Felaket senaryolarına başlamıştı gene. Kız yetişkin oldu artık. Gayet iyi.

Napoleon balkondan içeri girdi, Heather ile göz göze geldi ve gene gözlerini kaçırdı. Heather azı dişlerinin gıcırdağını hissetti. Heather “soylu sessizlikten” beş dakika çalsa, onu büyük hayal kırıklığına uğratacaktı.

Tanırım. Bu sessizlik beklemediği kadar zordu. Bu sessizlik düşüncelerinin haykırmasına sebep oluyordu. Napoleon’un aralıksız konuşarak onu ne kadar oyaladığını şimdi anlıyordu. Sessizliğe dayanamayan o değil de kendisi olursa, ne ironik olurdu.

Sessizliğe de, oruca da, detoksa da ihtiyaçları yoktu. Sadece ocak ayında sığınacak bir yere ihtiyaçları vardı, o kadar. Geçen ocakta evde kalmışlardı ve tam bir felaket olmuştu. Önceki yıldan bile beterdi. Ocak ayı sanki hain bakan, pençeli, Heather’ın küçük ailesine sonsuza dek dehşet salacak bir yırtıcıydı.

Napoleon birkaç ay önce “Belki bu sefer bir yerlere gitsek iyi olur” demişti. “Huzurlu ve sakin bir yere.”

Zoe, “Manastır gibi” demişti. Sonra gözleri parladı. “Ah, buldum, bir sağlık merkezine gidelim! Babamın kolesterolünü de düşürürüz.”

Geçen haziran ayında Napoleon’un okulu çalışanlarına ücretsiz sağlık kontrolü imkânı sunmuştu ve Napoleon kolesterolünün yüksek olduğunu, kan basıncının kaygılandırıcı seviyelere çıkmaya başladığını öğrenmişti; egzersiz yapması çok iyi olurdu ama beslenmesinde kökten değişiklikler yapması gerekiyordu.

Heather bunun üzerine Google’dan “sağlık tesisleri” araştırdı.

Kayda değer bir iyileşmeye mi ihtiyaç duyuyorsunuz?

Sükûn Evi’nin internet sitesinde, ana sayfadaki açılış cümlesi buydu.

Heather usulca bilgisayar ekranına “Evet” dedi. “Evet, duyuyoruz.”

Sükûn Evi muhtemelen gelir düzeyi lise öğretmeni ile ebeden oluşan bir çiftten daha yüksek olan kişileri hedefliyordu ama doğru düzgün bir tatil yapmayalı yıllar olmuştu ve Napoleon’a dedesinden kalan miras vadeli hesapta bekleyip duruyordu. Bu tatile yetecek paraları vardı. İhtiyaç duydukları, is-

teddikleri başka bir şey de yoktu.

Zoe'ye "Bir sağlık merkezine annenle ve babanla on gün kapanmayı istediğinden emin misin?" diye sormuştu.

Zoe omuz silkip gülümsemişti. "Ben bu tatili uyuyarak geçirmek istiyorum o kadar. Çok yorgunum."

Yirmi yaşındaki normal kızlar yaz tatillerinin büyük kısmını aileleriyle geçirmemeliydiler ama o zamanlar Zoe yirmi yaşında normal bir kız değildi.

Heather "Hemen Rezervasyon" yazısını tıklamış ve anında pişman olmuştu. Bir şeyin insana bu kadar cazip gelmesi ve karar verdiği anda aşırı itici gelmesi çok garipti. Ama iş işten geçmişti. Heather hüküm ve koşulları kabul etti. Gidiş tarihlerini değiştirebilirlerdi ama paralarını geri alamazlardı. İsteseler de istemeseler de üçü birlikte on günlük "arınmaya" gidiyorlardı.

Günlerini kendine kızarak geçirdi. Onların "dönüşüme" ihtiyaçları yoktu. Vücutlarında bir bozukluk yoktu. Üçünün de egzersiz hastası olduğunu herkes söylüyordu! Burası Marconilere göre bir yer değildi; burası Napoleon'un merdivende durup konuştuğu kadın gibilerine göre bir yerdi. Neydi adı? Frances. Sırf karşıdan bakmakla o kadının hayatını öğle yemekleri, yüz bakımları ve kocasının iş fonksiyonuyla doldurduğunu anlardınız.

O kadını bir yerden gözü ısıırıyordu, muhtemelen onun gibi çok kadın tanıdığı için: çocuklarının doğumundan sonra hiç çalışmamış zengin ve orta yaşlı kadınlar. Bu kadınlarda bir sorun yoktu. Heather severdi bu kadınları. Öfkeye yenik düşmeden böyleleriyle fazla bir arada kalamıyordu o kadar. Hayatın sillesini hiç yememiş olurlardı. Endişe edecekleri tek şey vücutlarıydı, çünkü bütün o çıkılan öğle yemekleri vücutlarını bozduğundan, "şarj olmak" için böyle yerlere gelmeleri ve uzmanlardan inanılmaz haberi duymaları gerekirdi: Daha az yer ve daha çok hareket ederseniz zayıflar ve kendinizi daha iyi hissedersiniz.

Sessizlik bitip de yeniden konuşmalarına izin verildiği zaman Napoleon ile Frances hemen anlaşılacaklardı. Frances çocuklarının Harvard ya da Oxford'da okumalarıyla ya da bir yıl ara verip müzelerden çok gece kulüplerine takıldıkları Avrupa'ya gitmeleriyle ilgili olarak tevazuuyla böbürlenecek, Napo-

leon da onu samimi bir ilgiyle dinleyecekti.

Acaba Napoleon'a hazır buradayken bir ilişki yaşama fırsatını kaçırmamasını söylesem mi, diye düşündü Heather aylak aylak. Herhalde adamcağızın sevişmek için içi gidiyordu, Frances de etine dolgun bir seçenek olurdu.

Heather kocasıyla en son ne zaman yattığını günü gününe biliyordu: üç yıl önce. Ömrünün son sevişmesi olacağını bilseydi, ayrıntıları unutmama zahmetine girerdi. İyi olduğundan emindi; genellikle iyi olurdu. Artık mümkün değildi o kadar, Heather için.

Yatağın ayakucuna oturdu, Napoleon da gelip yanına oturdu. Kocasının sıcaklığını hissedebiliyordu ama vücutları birbirine değmiyordu, kurallar gereği.

Zoe'nin duşunu aldıktan sonra gelip kapılarını çalmasını beklediler. Plan buydu. Sonra üçü birlikte sessizce oturup zilin çalmasını bekleyecekler ve ilk "rehberli oturma meditasyonu" için birlikte aşağıya ineceklerdi.

Zoe'nin bir şeyi yoktu. Elbette, iyiydi. İyi bir kızdı. Ne yapacağını demişse onu yapacaktı. Hep yapardı. Onlar yaşamak için tek sebepleri Zoe değilmiş gibi davranmak için var güçleriyle çabalarken, Zoe de onların her şeyi olmak için canını dişine takarak çabalıyordu.

Samuray kılıcı kadar keskin bir kederin vücuduna saplandığını hissetti.

Öfkeyi her zaman saklayabiliyordu ama kederi hiç saklayamıyordu. Acıyı iç organlarında hissediyordu. Elini boğazının alt kısmına koydu ve ağzından küçücük, fare gibi bir ses kaçtı.

Napoleon "Sık dişini hayatım" diye mırıldandı. Fısıldar gibi konuşmuştu. Karısına bakmadan onun elini tuttu, avuçlarının sıcaklığıyla sarıp o çok sevgili kurallarını karısı için bozdu.

Heather ona tutundu; doğum sancısı sürükleyip götürürken kocasının eline tutunan bir kadın gibi parmakları kocasının parmaklarının arasındaki yuvalara kenetlendi.

Frances

İlk “rehberli oturma meditasyonu” zili çaldı ve Frances odasının kapısını bitişiğindeki Ben ve Jessica ile aynı anda açtı. Kimse bir şey söylemedi, Frances’e bu dayanılmaz geldi ve koridordan merdivene doğru yürürken hepsi de gözlerini kaçırdılar.

Ben’in üzerinde gündüz giydikleri vardı ama Jessica üzerini değiştirmişti; giydiği daracık yoga giysisi muhteşem fiziğini ortaya çıkarmıştı, Frances kızın emeklerine iltifat etmek istedi. Bu kadar iyi görünmek çok kararlılık ve çok silikon isterdi ama gene de zavallı kız layık olduğu şekilde süzülemiyordu; aslında süzülmekten çok seğirtiyordu, omuzlarını yasak bir yere girmiş de fark edilmemeye çalışıyormuş gibi eğmişti.

Öte yandan Ben suçunu kabul etmiş ve hapishaneye götürülen bir erkek gibi metanetle yürüyordu. Frances’in içinden ikisini alıp bir bara götürmek ve sangria içip yerfıstığı yerken hayat hikâyelerini dinlemek geldi.

Nereden gelmişti şimdi sangria aklına, Tanrı aşkına? Sangria içmeyeli yıllar olmuştu. Beyni sanki önündeki on gün boyunca mahrum kalacağı her yiyeceği de her içeceği de gelişigüzel fikirlerle önüne atıp duruyordu.

Hemen ileride, basamaklarda geveze dev Napoleon ve ailesi vardı. Annenin adı Heather: Hatır hatır Heather. Kızları: Gösterişsiz Zoe. Aferin Frances, sen bir dâhisin. Ama harikulade isim hatırlama becerisinin şimdi ne faydası vardı? Kokteyl partisinde değildi. Onlara bakmasına bile izin yoktu.

Napoleon çok garip bir şekilde, başı keşişler gibi önünde, bacaklarını uzay yürüyüşünü taklit eder gibi dayanılmaz yavaşlıkta indirip kaldırarak yürüyordu. Frances bir an için şaşır-

dı ama sonra sessizlik süresince “dikkatli yürüme” kuralını hatırladı. Adımlarını yavaşlattı ve Jessica’nın aynısını yapmasını söylemek için Ben’in koluna dokunduğunu gördü.

Altı kişi hep birden dikkatli adımlarla ağır çekim merdivenden indiler, Frances durumun saçmalığını görmemeye çalıştı. Gülmeye bir başlarsa krize girerdi. Zaten açlıktan sersemlemişti. KitKat ambalajını yalayalı saatler olmuştu.

En hevesli ve dikkatli yürüyen kişi olarak herkes Napoleon’a ayak uydurdu. Hep birlikte onun peşinden dikkatle evin içinden geçtiler, merdivenden inip serin ve karanlık yoga stüdyosuna girdiler.

Frances arka tarafta, mavi minderlerden birine yerleşti ve stüdyonun ön tarafındaki iki köşede sınav gözetmenleri gibi oturmuş iki sağlık danışmanının duruşunu taklit etmeye çalıştı; bacaklarını origami gibi kıvrımlar, ellerini dizlerine koymuşlardı, parmaklarını birleştirmişlerdi ve pürüzsüz sakın yüzlerine sinir bozucu yarım bir gülümseme kondurmuşlardı.

Büyük televizyon ekranı tekrar dikkatini çekti. Acaba çaresiz konuklar gece buraya pijamalarıyla gizlice televizyon izlemek için geliyorlar mıydı? Ama ortada uzaktan kumanda falan görünmüyordu.

Rahat bir pozisyon bulmaya uğraşırken, masajdan sonra belinde hafif ama fark edilir bir düzelme olduğunu fark etti. Ağrı hâlâ vardı ama cıvatalardan biri gevşetilmiş gibiydi.

Burnunu çekti. Eskiden gittiği kurstan, meditasyonun çoğunlukla doğru nefes almaktan oluştuğunu biliyordu ama şu sıra nefes alamıyordu. İnsanlar onu “arka taraftaki sinir bozucu burun çeken kadın” olarak düşüneceklerdi, kaçınılmaz olarak içi geçince de yüksek perdeden horultulardan sonra aniden irkilerek uyanacaktı.

Ne diye gemi yolculuğuna çıkmamıştı ki?

İçini çekti ve odaya göz gezdirip henüz tanışmadığı konuklara baktı. Sağ tarafında, kendisiyle aynı yaşlarda, solgun, mutsuz suratlı bir adam vardı. Minderin üstünde ayaklarını doğruca öne uzatmış, iri ve sıkı göbeğini rızası alınmadan eline tutuşturulmuş bir bebek gibi kucaklamış, duygusuzca oturu-

yordu. Burada gerçekten sağlık merkezine gitmeye ihtiyacı olan birini görmek güzeldi.

Adamın gözleri onunla buluştu.

Dur. Hayır. Lütfen, olmaz. Midesi çalkalandı. Bu yol kenarında duran ve deli gibi haykırıp kornayı yumruklamasına şahit olan adamdı. Menopoz belirtilerini rahat rahat konuştuğu adamdı. Tatile çıkmış seri katil.

Seri katilin onun hakkında ne düşüneceğini o zaman umursamamıştı çünkü adamı bir daha görecekti değildi. Adamın da Sükûn Evi'ne giriş yapacağı ihtimalini hiç düşünmemişti. Çünkü adam aksi yöne, Sükûn Evi'nden uzağa gidiyordu, onu yanıltmak için.

Tamam, peki. Çok utandırıcı bir durumdu ama olsun. Gene gülümsedi ama yol kenarındaki öfke krizine şahit olduktan sonra önündeki on günü onunla geçireceğine bir parça utandığını göstermek için dudakları tevazuuyla aşağı sarktı. Frances yetişkin bir kadındı, o da yetişkin bir adamdı, ne olmuş yani?

Adam ona bakıp dudak büktü. Kesinlikle, apaçık bir şekilde dudak büktü. Sonra da başını başka tarafa çevirdi. Hemen!

Frances adamdan nefret etti. Yol kenarında da araba kullanmasına izin veremeyeceğini söyleyerek pek kibirlenmişti. Polis miydi yoksa? Yok canım. (Polislerin genelde daha bakımlı olduklarını düşünüyordu.) Elbette seri katile mutlaka kendini affettirme şansı verecekti; ilk izlenimler yanıltıcı olabiliyordu. Aşk ve Gurur'u okumuştum ama gelecek on gün boyunca adamın iğrençliğini sürdürmesini umuyordum. Canlandırıcı bir şeydi. Herhalde metabolizmayı da hızlandırıyordu.

Stüdyoya iki kişi daha girince Frances bütün dikkatini onlara verdi. Konuşma izni verilir verilmez onlarla arkadaş olacaktı. Arkadaş edinmekte üzerine yoktu. Seri katilin arkadaş edinmekte hiç başarılı olmadığından oldukça emindi ve haliyle Frances kazanacaktı.

İçeri ilk giren, Frances'in otuzlarının ortalarında ya da sonunda olduğunu tahmin ettiği, neredeyse siyah taytının dizlerine kadar inen, yepyeni görünen, kocaman beyaz bir tişört giymiş bir kadındı; yeni bir egzersiz programına başlayan ve gayet

normal bedenini saklaması gerektiğini düşünen ortalama kilo-daki kadınların standart kıyafeti. Gür, siyah, kıvrır kıvrır ve uzun saçlarını, pırıltılı kır tellerin görüldüğü tek bir örgü halinde arkasına sallandırmıştı, kırmızı çerçeveli kedigözü modeli gözlük takıyordu: ilginç ve entelektüel görünmek isteyenlerin favori gözlük modeli. (Frances'in de vardı bu gözlükten.) Otobüs-ten yeni inmiş ve bugün daha gideceği çok yer varmış da erken kalkması gerekiyormuş gibi telaşlı bir hali vardı.

Telaşlı kadının peşinden şaşılacak kadar yakışıklı, çıkık el-macık kemikli ve gözleri çakmak çakmak bakan bir adam gir-di; odanın ön tarafında talk show setine girip coşkulu alkışlarla karşılanan bir film yıldızı gibi durdu. Kirli sakalı harika, vücudu nefisti ve haklı olarak kendine çok âşıktı.

Frances adamı görünce içinden kakhaha atmak geldi. Ki-taplarındaki uzun boylu, esmer ve yakışıklı kahramanlar için bile fazla yakışıklıydı. Abes olmaması için bu yakışıklıyı ancak tekerlekli sandalyeye oturtabilirdi. Tekerlekli sandalyede muh-teşem görünürdü. Açıkçası iki bacağına kaybetmiş olsa bile baş-rolü oynayabilirdi.

Her gün yoga pratiği yapan birinin alışkanlığıyla mindere rahatça oturdu.

Frances'in ensesindeki tendonlar, yan tarafındaki seri kati-li görmeyecek şekilde durmaktan sızlamaya başladı. Omuzları-nı oynattı. Bazen kendi kendini bitkin düşürüyordu.

Başını çevirip doğruca seri katile baktı.

Adam kendini bırakmış oturuyor, parmağını tişörtünün dikişinin kenarındaki deliğe sokuyordu.

Frances göğüs geçirip başını çevirdi. Bu adam nefret etme-ye bile değmezdi.

Şimdi ne olacaktı?

Şimdi... hiçbir şey olmuyordu. Öylece oturuyorlardı. Bekliyorlardı. Ne yapmaları gerekiyordu?

Etkileşim kurma isteği dayanılmaz bir kaşıntı gibiydi.

Frances'in hemen önünde oturan Jessica konuşmaya ha-zırlanır gibi genzini temizledi.

Odanın arka tarafından biri ihtiyatla öksürdü.

Frances de öksürüğe katıldı. Onun öksürüğü aslında epey kötüydü. Herhalde göğüs enfeksiyonu geçiriyordu. Burada antibiyotik bulunduruyorlar mıydı? Yoksa onu doğal desteklerle mi tedavi ederlerdi? Öyle olursa giderek kötüleşir, sonunda da ölürdü.

Bütün bu öksürükler ve geniz temizlemeler, ona kiliseyi anımsattı. En son ne zaman kiliseye gitmişti? Birinin nikâhı için gitmiş olacaktı. Bazı arkadaşlarının çocukları evlenmeye başlamıştı. Seksenlerde yüksek topuklu fahişe çizimleri giyen kızlar, şimdi kollarının üst kısımlarını kapatmak için hoş bole-rolu kayınvalide elbiseleri giyiyorlardı.

Hiç olmazsa düğünlerde ve nikâhlarda insan gelinin gelmesini beklerken sessizce diğer misafirlerle sohbet edebilirdi. Arkadaşının güzel bolero ceketine iltifat edebilirdi. Burası düğünden çok cenazeye benziyordu ama başsağlığı dileklerinin sık sık mırıldanıldığı cenazeler bile bu kadar sessiz olmazdı. Buraya para veriyordu ve cenazeden bile beterdi.

Keyifsizce stüdyoya göz gezdirdi. Bir kilisedeki gibi bakarken zevk alınacak güzel vitray pencereler yoktu. Ne bir pencere ne de doğal ışık vardı. Adeta zindan gibiydi. İçlerinden en az biri seri katil olan bir grup yabancıyla, ıssız bir tesiste, bir zindandaydı. Şiddetle ürperdi. Klima son hızda çalışıyordu. Yao'nun gösterdiği, hükümlü duvarcılarının yazısını hatırladı. Acaba ıstırap içindeki ruhları buraya musallat olmuş olabilir miydi? İki romanı hayaletli evlerde geçiyordu. Yarattığın karakterlerin birbirlerinin kollarına atılmasını istiyorsan, doğrusu çok işe yarıyordu.

Napoleon hapşırıldı. Yüksek ve çığlık gibi bir hapşırık, köpek viyaklaması gibi.

"Çok yaşa!" diye bağırdı yakışıklı.

Frances nefesini tuttu. Soylu sessizliği bozmuştu şimdi-den!

Yakışıklı adam eliyle ağzını kapadı. Gözleri bir o yana bir bu yana hareket etti. Göğsü bir kahkaha dalgasıyla şişti. Ah Tanrım, sınıfta gülmemeye çalışmaktan farksızdı. Yakışıklı adamın omuzlarının sarsıldığını gördü. Adam fıkırdadı. Fran-

ces kıkırdadı. Bir saniye sonra gülmekten gözlerinden yaşlar gelecek ve biri “kendini kontrol edecek hale gelinceye kadar” odadan çıkmasını emredecekti.

“Namaste. Tünaydın.”

Biri etrafındaki havanın zerreciklerini değiştirerek içeri girdiği ve bütün gözleri üzerine çektiği anda ortam anında değişti; öksürükler, kıkırtılar kesiliverdi.

Frances’in göğsüne hapsolan kahkaha kayboldu. Yakışıklı adamın kıkırtıları kesildi.

“Sükûn Evi’ne yürekten hoş geldiniz diyorum. Benim adım Maşa.”

Maşa olağanüstü bir kadındı. Bir süpermodel. Bir olimpiyat atleti. Boyu en az yüz seksen santim vardı, cildi ceset beyazıydı, yüzüne adeta uzaylı görüntüsü veren çok çarpıcı ve çok iri yeşil gözleri vardı.

Aslında Maşa gerçekten de farklı bir tür gibiydi: odadaki herkesten, hatta yakışıklı adamdan bile üstün bir tür. Sesi alçak ve bir kadın için kalındı, bazı hecelerin iki yana kaydığı çekici bir aksanı vardı. Namaste, nemaste olmuştu. Konuşmasının ritmi geniş Avustralya aksanıyla Frances’in egzotik Rusça diye seçtiği aksan arasında gidip geliyordu. Gerçekten de bu kadın pekâlâ bir Rus ajanı olabilirdi. Rus bir suikastçı. Bütün çalışanlar gibi o da beyaz giyinmişti ama onun üzerinde üniforma değil şık bir tercih gibi duruyordu; mükemmel bir tercih, tek tercih.

Kol ve bacak kasları net, düzgün hatlarıyla yontulmuş gibiydi. Platine boyanmış saçları öyle kısaydı ki duştan çıkınca başını köpek gibi sallamakla güne hazır olabilirdi.

Frances gözlerini Maşa’nın muhteşem sıkılıktaki vücudunda dolaştırdı, kendi vücuduyla kıyasladı ve olduğu yerde sindi. Yastığa dönmüş göğsü ve kalçasıyla, pelte kıvamındaki etleriyle Jabba The Hutt’a⁶ dönüşmüştü.

Keşşunu, dedi içinden. Kendinden nefret etme düşkünlüğü hiç âdeti değildi.

⁶ Star Wars (Yıldız Savaşları) film serisinden kurgusal bir karakter. Sümüksüklüğüne benzeyen bir görünüşe sahiptir ve obez bir yaratık görüntüsündedir.

Fakat Maşa'nın vücudunun estetik hazzını inkâr etmek de samimiyetsizlik olurdu. Frances "herkes güzeldir" palavrasını hiç yemezdi, erkekler erkek değillermiş gibi hissetmeden güze: ya da çirkin olabilirken, yalnızca kadınlara yutturu-
lan bir klişeydi. Bu kadının, yakışıklı erkekler gibi çarpıcı, ade-
ta sarsıcı bir fiziği vardı. Frances, etrafındakiler onun üzerinde
bir etki bırakmadan önce konuşmak, yazmak, flört etmek, espri
yapmak ya da bir şekilde bir şeyler yapmak zorundaydı. Yoksa
tecrübeyle sabit, bir mağazada tezgâhın başında sonsuza kadar
dursa da onu kimse görmezdi. Maşa'yı kimse görmezden gele-
mezdi. Dikkat çekmesi için varlığı yeterdi.

Maşa uzun ve ıstıraplı birkaç saniye odaya göz gezdirdi,
başını ağır ağır döndürerek bağdaş kurmuş suskun kullarına
baktı.

Frances, *alçaltıcı bir şey var bunda, diye düşündü. Kadının ayak-*
larının dibinde anaokulu çocukları gibi oturuyoruz. Bir kural da göz
teması kurmamaktı ama Maşa gözlerine bakmaları için çanak
tutuyor gibiydi. Kuralları o koyduğuna göre çiğneyebilirdi. Bu-
rada parayı ödeyen benim, dedi içinden Frances. Sen bana hizmet veri-
yorsun, hanımefendi.

Maşa sıcak ve nüktedan bir ifadeyle Frances'in gözlerine
baktı. Sanki eski arkadaşları ve Frances'in aklından geçenleri
biliyordu ve çok hoşuna gitmişti.

Sonunda yeniden konuştu. "Soylu sessizliğe katılmaktaki
istekliliğiniz için teşekkür ederim" dedi. Ben teşekkür ederim.

Durdu.

"İçinizden bazılarınıza bu sessizlik sürecinin özellikle zor-
lu gelebileceğinin farkındayım. Sessizliğin sizler için beklen-
medik olduğunun da farkındayım. Bazılarınız şimdi engellen-
mişlik ve öfke hissediyor olabilirsiniz. Ama ben buraya bunun
için kayıt yaptırmadım, diye düşünüyor olabilirsiniz. Anlıyo-
rum ve size şunu diyorum: İçinizde sessizlikte en zorlananlar
faydasını en çok görecektir."

Hımm, dedi Frances içinden. Bakalım, göreceğiz.

Maşa "Şu an bir dağın eteğindesiniz" diye devam etti, "ve
zirve inanılmayacak kadar uzak görünüyor ama ben sizin o zirve-

ye ulaşmanıza yardım etmek için buradayım. On gün sonra şimdi olduğunuz kişi olmayacaksınız. Bu hususta net olmalıyım çünkü burası önemli.”

Gene durakladı. Bir siyasetçiyi hicveder gibi ağır ağır odada göz gezdirdi. Konuşmasının teatrallliğini bilerek öyle abartıyordu ki komik bile değildi. Komik olmalıydı ama değildi.

Maşa tekraraladı: “On gün sonra şimdi olduğunuz kişi olmayacaksınız.”

Kimse kımıldamadı.

Frances odada umudun narin bir sis gibi yükseldiğini hissetti. Ah dönüşmek, başka biri olmak, daha iyi biri olmak.

“Sükûn Evi’nden daha mutlu, daha sağlıklı, daha hafif, daha özgür ayrılacaksınız” dedi Maşa.

Her söz bir dua gibi geldi. Daha mutlu. Daha sağlıklı. Daha hafif. Daha özgür.

“Bizimle kaldığınız son gün bana gelip, ‘Maşa, haklıymışsın! Ben artık o eski ben değilim. İyileştim. Bütün olumsuz alışkanlıklarımdan, kimyasallardan, zehirlerden ve beni tutan düşüncelerden kurtuldum. Bedenim de aklım da temiz. Hayal bile edemeyeceğim biçimde değiştim’ diyeceksiniz.”

Frances içinden, bir alay palavra, derken bir yandan da lütfen doğru olsun, diye düşünüyordu.

On gün sonra arabasını dönüş yolunda sürdüğünü hayal etti: ağrısız, enerjik, soğuk algınlığı geçmiş, beli lastik bant kadar esnek, dolandırılmanın tüm kırıgınlıkları ve aşağılanmalarını geçip gitmiş, tertemiz! Dimdik yürüyecek, dimdik duracaktı. Yeni kitabına her ne olaksa hazır olacaktı. O eleştiri de silinip gitmiş olacaktı.

(O eleştiriye şu anda bilfiil hissedebiliyordu; boğazına saplanmış, nefes almasını, yutkunmasını zorlaştıran sivri bir kıymık gibi.)

Hatta belki o harika Zimmermann elbisesinin, eskiden iltifat almasını garantileyen (genellikle de hep başkalarının kocalarından, zevkli tarafı da buydu zaten) elbisenin içine yeniden girebilir, fermuarını çekip kapayabilirdi. Noel’i bekler gibi çocukça bir heyecana kapıldı.

Belki bu yeni Frances evine gidecek ve bir gerilim romanı ya da eski moda, sırları olan renkli karakterlerle dolu, nefis, umulmadık bir kötü adamı olan bir cinayet romanı yazacaktı. Birini mımla ya da bir fincan zehirli çayla öldürmek eğlenceli olabilirdi. Roman bir sağlık merkezinde geçebilirdi! Cinayet ale-ti spor salonunda gördüğü şu esnek yeşil bantlar olabilirdi. Ve-ya tüberkülozu yeni atlatmış gibi soluk benizli ilginç tiplerin gezindiği tarihi bir sağlık merkezinde geçerdi. Mutlaka roman-tik bir ikincil olay akışı ekleyecekti. Romantik ikincil hikâyeleri kim sevmezdi?

“Bu yolculukta sürprizler olacak” dedi Maşa. “Her sabah gün doğumunda günlük programınızı alacaksınız ama beklen-medik sapmalar ve plan değişiklikleri olacak. Hayatı sıkı kont-rollü olanlarınız için bu zor olabilir, biliyorum.”

Kastettiğini göstermek için yumruğunu kaldırdı ve gü-lümsedi. Nefes kesen bir tebessümdü: sıcak, aydınlık, tensel. Frances kadına gülümseyerek karşılık verdiğini fark etti, sonra aynı şekilde etkilenenler olup olmadığını görmek için etrafına baktı. Evet, herkes. Seri katil bile Maşa’ya gülümsüyordu ama üstdudağı kendi rızası olmadan kısa bir süreliğine yukarı kıvrılmaya zorlanmıştı sanki ve kontrolünü yeniden ele aldığı an-da tekrar çenesi aşağı düştü ve yüzü asıldı, tişörtünün saçaklan-mış kenarındaki ipliği çekiştirdi.

“Akan suda bir yaprak olduğunuzu hayal edin” dedi Maşa. “Gevşeyin ve yolculuğun tadını çıkarın. Su sizi bir o yana bir bu yana ama hep gitmeniz gereken yere, ileriye götürecektir.”

Napoleon düşünceli düşünceli başını öne salladı.

Frances önünde oturan Ben ile Jessica’nın hareketsiz, dik sırtlarını inceledi. İncecik genç bedenleri nedense kırılğan gö-rünüyordu ki çok anlamsızdı, herhalde oturdukları yerden her kalktıklarında “off” demiyorlardı.

Ben, Jessica’ya dönüp sessizliği bozacakmış gibi ağzını açtı ama bozmadı. Jessica elini oynatınca parmağındaki kocaman pırlantadan ışık yansıdı. Yüce Tanrım! Kaç karattı o taş?

“İlk rehberli meditasyonumuza başlamadan önce, paylaş-mak istediğim bir hikâye var” dedi Maşa. “On yıl önce, öldüm.”

Eh, bak bu beklenmedikti işte. Frances yerinde biraz doğruldu.

Maşa'nın yüzünde garip bir neşe belirdi. "Bana inanmıyorsanız, Yao'ya sorun!"

Frances gülümsememeye çalışıyor gibi görünen Yao'ya baktı.

"Kalp krizi geçirdim ve klinik olarak öldüm." Maşa'nın yeşil gözleri hayatının en güzel gününü anlatıyormuş gibi delice bir neşeyle parladı.

Frances kaşlarını çattı. Dur, neden Yao'dan bahsettin ki? O da yanında mıydı? Hikâyenin akışından sapma, Maşa.

"Benim yaşadığım olaya, 'ölüme yakın deneyim' diyorlar" dedi Maşa. "Ama bence yanlış bir terim bu çünkü ben ölüme yakın falan değildim, düpedüz ölüydüm. Ölümü deneyimledim, sonsuza dek şükran duyacağım bir ayrıcalık bu. Benimki, benim sözde 'ölüme yakın deneyimim' hayatımı kökten değiştiren bir deneyimdi."

Odada ne öksürük ne kıpırdanma vardı. İnsanlar mahcubiyetten kaskatı mı olmuşlardı, yoksa huşudan taş mı kesilmişlerdi?

Şimdi ışık tüneli geliyor, diye düşündü Frances. O fenomenin bilimsel bir nedeni olduğu kanıtlanmamış mıydı? Dalga geçse de tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"On yıl önce o gün, bir süreliğine bedenimden ayrıldım" dedi Maşa. Şüphe duyulmasını hiç beklemiyor gibi rahat bir inançla söyledi bunları.

Gözleri odada gezindi. "Aranızda şüpheciler olabilir. Gerçekten öldü mü, diye düşünüyor olabilirsiniz. Anlatayım, o gün benimle ilgilenen acil yardım teknisyenlerinden biri Yao'ydu."

Yao'ya bakıp başını salladı, Yao da başını salladı.

"Yao size kalbimin gerçekten durduğunu doğrulayabilir. Sonradan arkadaş olduk ve ikimiz de şifa konusuna merak sarıldık."

Yao daha şevkle başını salladı. Frances'e mi öyle geliyordu yoksa diğer danışman gözlerini mi devirmişti? Mesleki kıskançlık mı? Neydi kızın adı? Delilah.

Samson'un saçını kestikten sonra Delilah'a ne olmuştu? Frances Google'a özlem duyuyordu. Boş sorulara anında cevap vermeden şu on günle nasıl başa çıkacaktı?

Maşa: a konuşmaya devam etti: "Keşke size ölüme yakın deneyim hakkında daha çok şey söyleyebilseydim. Ancak doğru kelimeleri bulmak zor. Bu... sadece insan anlayışının çok çok ötesinde... Ve bunu aktarmak için yeterli kelime bilgim yok."

Bir şans ver bakalım. Frances sinirle kolunu kaşıdı. İnternetteki bir tıklama tuzağı yazıda, kaşıntının alzaymır belirtisi olduğunu okumuştı ama şimdi Google'a lanet olsun, bakamadığı için tam olarak emin değildi.

"Size şunu söyleyebilirim" dedi Maşa. "Fiziksel gerçekliğin yanı başında başka bir gerçeklik daha var. Artık ölümün korkulacak bir şey olmadığını biliyorum."

Ama en iyisi gene uzak durmak, diye geçirdi Frances içinden. İnsanlar ciddileştikçe, Frances de arsızlaşırdı. Kusurdu bu.

"Ölüm sadece dünyevi bedenlerimizi geride bırakma meselesi o kadar." Maşa kendi dünyevi bedenini uhrevi bir zarafetle hareket ettirdi. Bedenin içinden nasıl sıyrılıp çıkıldığını gösteriyor gibiydi. "Bu doğal bir ilerlemedir; başka bir odaya geçmek, rahimden çıkmak gibi."

Durdu. Stüdyonun arka tarafında bir hareketlenme vardı.

Frances dönüp bakınca en gençleri Zoe'nin bağdaş pozisyonundan tek bir akıcı hamleyle ayağa kalktığını gördü.

Kız alçak bir mırıltıyla "Affedersiniz" dedi.

Frances, kızın kulaklarında delinmesinin mümkün olduğunu bile bilmediği alışılmadık yerlerinde çok sayıda küpe olduğunu fark etti. Yüzü solgundu. Çok zarif ve yürek burkucuydu; belki sırf genç olduğundan, belki de Frances yaşlı olduğundan.

"İzninizle."

Annesiyle babası telaşla ona baktılar, tutacakmış gibi kızlarına uzandılar. Zoe onlara bakıp başını şiddetle iki yana salladı.

"Tuvaletler hemen şurada" dedi Maşa.

"Benim sadece biraz... hava almam gerek" dedi Zoe.

Heather ayağa fırladı. "Ben de geleyim."

“Anne hayır, iyiyim ben” dedi Zoe. “Lütfen, bırak beni...” Kopyayı işaret etti.

Herkes kimin galip geleceğini seyrediyordu.

Maşa kararlı bir tavırla “Bir şeyi olmadığından eminim” dedi. “Hazır olunca geri gel Zoe. Uzun yolculuk seni yormuştur, o kadar.”

Heather bariz bir isteksizlikle teslim oldu ve yerine oturdu.

Herkes giden Zoe’nin arkasından baktı.

Zoe’nin gidişi dengeleri bozmuş gibi şimdi içeride tedirgin bir hava vardı. Maşa burnundan derin bir nefes aldı ve ağzından verdi.

Biri konuştu.

“Acaba şimdi bu, ee... soylu sessizlik... bozulduğuna göre bir şey sorabilir miyim?”

Konuşan seri katildi. Tıpkı bir seri katil gibi kavgacı bir tavırla ağzını hemen hiç açmadan konuşuyordu, sözler ağzından saçma taneleri gibi çıktı. Belli ki sinirliydi.

Frances, Maşa’nın gözlerinin bu ihlal karşısında biraz daha irileştiğini gördü. “Şu an için çok önemli olduğunu düşünüyor-sanız” dedi.

Adam çenesini öne çıkardı. “Biri çantalarımızı mı karıştırdı?”

Zoe

Zoe meditasyon odasının kalın meşe kapısının önündeki merdivenin dibinde durup iki büküm oldu, ellerini uyluklarına dayayıp nefesini düzeltmeye çabaladı.

Son zamanlarda küçücük panik ataklar geçiriyordu. Anladığı kadarıyla çok kötü olan ve insanların ambulans çağırmak zorunda kaldığı doğru düzgün panik ataklar değildi, bunlar sadece ansızın spinning⁷ dersinde nabızı yükselmiş gibi hissettiği mini vakalardı. Spinning yaparken nefes nefese kalıp oflayıp poflamak normaldi ama deli bir kadının ölümden bahsetmesini hiçbir şey yapmadan yerde oturmuş dinlerken hiç değildi.

Acaba Zach de mi böyle oluyordu? Astımın insanın göğsüne on tane tuğla konmuş gibi hissettirdiğini söylerdi.

Zoe elini göğsüne koydu. Tuğla falan yoktu. Astım değildi. Sadece alelade bir panik.

Her zaman geriye doğru iz sürüp sebeplerini bulabiliyordu. Bu sefer Maşa'nın "ölüme yakın deneyimin harikalığı" üzerine deli saçması fikirlerini dinlemektendi. Zoe'ye erkek kardeşinin cenazesinde Alessandro Amca'nın okuduğu "Ölüm Hiçbir Şey Değil" şiirini hatırlatmıştı. Zoe o şiirden ne kadar nefret ettiğini düşünmeye başlamıştı çünkü tamamen yalandı: kardeşi başka bir odaya geçivermemişti, gitmişti, öyle gitmişti ki ondan ne bir haber ne bir mesaj ne bir tweet ne de bir ses geliyordu. Zoe bir an sonra nefes almaya çabalıyordu ve aklından tek geçen şeydu: Dışarı çık.

⁷ Spinning veya RPM, müzik eşliğinde ve grup halinde iç mekânda yapılan bisiklet egzersizi. (yay.n.)

Soylu sessizliği bozması, özellikle de babasının hapşırması odada bir kargaşa yarattıktan sonra böyle bir şey yapması yüzünden kendini kötü hissetti. Buraya çekilen insanlar, duyduklarının babasının en bastırılmış hapşırıklarından biri olduğunu bilemezlerdi. Bir keresinde bir öğrencisi “Bay Marconi’nin Hapşırıkları” adında, farklı zamanlardaki hapşırmalarını müzik eşliğinde montajladığı üç dakikalık bir film çekmişti. Film internette biraz yayılmıştı.

Kapının ardından bir erkek sesi “Biri çantalarımızı mı karıştırdı?” diye sordu.

Neredeyse babası kadar uzun boylu ve eni iki misli olan hırpani kılıklı adam olduğuna bahse girebilirdi. Ama soruya verilen karşılığı duyamadı.

Dar taş merdiveni çıkıp, evin ana kısmına açılan ikinci ağır kapıyı sertçe itip açtı.

Uzun süre ortadan kaybolamazdı, annesiyle babası endişelenirlerdi ki bu o kadar boğucu değildi. Zach öldüğünden beri sanki Zoe’nin hayatı sürekli tehlikedeymiş de onu ancak annesiyle babasının gizli ve süregelen teyakkuz halleri kurtarabilirdi. Annesiyle babası; Zoe grip aşısı olmazsa, altı ayda bir arabasının frenleri kontrol ettirilmezse, eve nasıl geleceğini planlamamışsa gerçekten öleceğini sanıyorlardı. Bu kadar basitti. “Uber’le mi geliyorsun?” gibi basit bir soru sorarken bile yüzleri başka tarafa çevriliyor, elleri başka bir şeyle uğraşıyordu. Bariz bir şekilde sözlerinin altındaki büyük korkuyu saklayamıyorlardı. Zoe de onları başından savmıyordu, çocukluğundan beri astımı olan Zach’in aksine ömründe hiç astım belirtisi göstermemiş olmasına rağmen annesi yanında durup gizlice nefesini dinlemeye çalışırken yürüyüp gitmiyordu. Kızgınlığına geçit vermiyor, nefesini dinlemelerine izin veriyor, sorularını yanıtlıyor ve ihtiyaçları olan güvenceyi onlara veriyordu.

Şimdi onları yüzüstü bırakamazdı. Yalnızca kendine on dakikacık ayırmıştı, sonra sessizce içeri girecekti; umuyordu ki Zoe geri döndüğünde Deli Maşa herkesi kontrolü altına almış ve hepsi sessizce meditasyon yapıyor olurdu.

Lavanta Salonu’na girerken ortalıkta hiç çalışan görmedi.

Burası müsrifçe lavanta doluydu. Lavanta dalları yerleştirilmiş birçok uzun vazo vardı ve kumaş döşemelerle minderler lavantanın çeşitli tonlarındaydı. Olur da anlayamamışsınızdır diye lavanta renkli duvarlar, lavanta tablolarıyla donatılmıştı.

Zoe doğruca gül bahçesine bakan pencereye gitti; güre yeşil çimlerin arasında beyaz güllerle bezeli çiçek yataklarıyla, yüksek çitlerle çevrili, dikdörtgen bir bahçeydi. Yarın sabah gün doğumunda tai chi yapacakları yer burasıydı.

Biraz sıkıcı olsa da çok hoş bir yerdi burası. Ama sahiden yapmışlarsa, çantaları aramaları bayağı şaşılacak şeydi! Neyse ki Zoe tebdirini almıştı, ne olur ne olmaz diye. Alkolsüz partilere nasıl alkol sokulacağını bilirdi. Zulasını hediye paketi yapmış, şarap şişesinin şekli belli olmasın diye baloncuklu naylona sarmıştı ve paketin üstüne: “Annemle Babama, Yıldönümünüz Kutlu Olsun!” yazılı bir kart iliştiirmişti. Odasına girer gizmez kontrol etmişti, hediye paketi çantasında dokunulmamış halde duruyordu.

Zach’in yirmi birinci yaş gününde, gece yarısı onun şerefine kadeh kaldıracaktı Zoe. Zach ile Zoe doğdukları zaman, babasının okulundaki matematik öğretmeni her biri için bir şişe Grange şarap hediye etmişti; bebekler için garip bir armağan. Şişelerin ısı kontrollü bir mahzende saklanması gerekiyordu herhalde ama Zoe’nin ailesi içkiye pek meraklı değildi. Şaraplar onca yıldır çamaşır dolabının arka tarafında, banyo havlularının arkasında durmuş, yirmi birinci yaş günlerini beklemişti. İnternete göre bu özel mahsulün, “kuru meyveler, baharat karışımı güzel bir yumuşaklığı ve uzun, baskın bir bitişi” vardı.

Zach muhtemelen bu tanıma gülerdi: “Uzun, baskın bir bitiştir.”

Zoe’nin gözleri ufuk boyunca uzanan yeşil mavi tepelerin yumuşak kıvrımlı silüetini takip etti ve eski sevgilisini, onu arkadaş grubuyla Bali’ye sörf gezisine gelmeye ikna etmek için ne kadar uğraştığını düşündü. Zoe ısrarla imkânsız olduğunu söylediğinde inanamamıştı. “Ailemle birlikte olmak zorundayım” demişti. “Başka bir zaman, sadece ocak ayında değil.” Sonunda sevgilisi öfkelenmişti; ansızın bir ara vermeye, ardından da ay-

rılmaya karar vermişlerdi. Zoe onu sevdiğini sanmıştı.

Alnını yavaşça cama vurdu. Anne babasıyla birlikte olmak istediğini mi sanmıştı? Bali’de olmayı yeğlemediğini mi sanmıştı?

Geçen ocak ayı çok kötü geçmişti, annesiyle babası içten içe yanarak ölüyorlardı ve iç organları sivilaşıırken her şey yolundaymış gibi davranıyorlardı.

“Merhaba. Adınız Zoe’ydi, değil mi? Bugün tanışmıştık. Ben Frances.”

Zoe pencereden arkasına döndü. Kızılımsı sarı saçlı, kırmızı rujlu, babasının merdivende konuştuğu kadındı. Kadın saçındaki kocaman tokayı düzeltiyordu ve yüzü kıpkırmızıydı.

“Selam” dedi Zoe.

“Aslında konuşmamamız gerekiyor biliyorum ama bana öyle geliyor ki Maşa’nın soylu sessizliğine beklenmedik bir ara verildi.”

“Aşağıda neler oluyor?”

“Çok münasebetsiz bir durum var” dedi Frances. Lavanta kanepelerden birine oturdu. “Ay, bu da insanı yutan kanepelerdenmiş.” Arkasına iki minder sıkıştırdı. “Of. Belim. Of.” Kıvrandı. “Yok. Şimdi iyiyim. Böyle daha iyi. Evet. Şu kuru kuru öksüren, suratsız adamı biliyorsun. Bana çok yaklaşma, sana da buluşturmak istemem ama benim mikroplarım onunkilerden daha nazik mikroplar bence. Neyse, adam bayağı sinirlendi. Anlayacağın, konuşmasına bakılırsa içeriye koca bir minibar sokmuş... şey... utanç verici ama benim çantamdan da bir şeyler almışlardı, adamı desteklemem gerektiğini hissettim. Yani bu mahremiyet ihlali sayılır bir yerde, bunu yapamazsınız, bizim haklarımız var!” Yumruğunu havaya savurdu.

Zoe karşısındaki kanepeye oturdu ve yumruğa gülümsedi.

“Ama utandım, benim de el konmuş bir zulam olduğunu herkesin bilmesini istemedim, burada Survivor bölümü çekmiyoruz biliyorum ama o adamla ittifak kurmak istemedim, çünkü adam çok... şey... ‘Benim de biraz hava almaya ihtiyacım var’ dedim ve bence yaptığım en cesurca şeylerden biriydi.”

“Benim de kaçak eşyam var” dedi Zoe.

“Öyle mi?” Frances neşelendi. “Bulamadılar mı?”

"Hayır, arasalar bile bulamazlar. Annemle babam için hediyeye paketi yaptım."

"Dâhice. Ne var içinde?"

"Bir ş:şe şarap" dedi Zoe. "Bayağı pahalı bir şarap. Ah, bir paket de yefistıklı çikolata. Bağımlısıyım."

"Nefistir." Frances içini çekti. "Tebrikler. Yaratıcılığını çok beğendim."

"Teşekkürler" dedi Zoe.

Frances bir minder alıp sarıldı. "On gün şarap içmeden gayet rahat durabilirim, ben sadece... ne bileyim, yaramazlığım tuttu."

"Ben şarap sevmem bile" dedi Zoe.

"Ya? Sistemi alt edebileceğini ispatlamak mı istedin?"

"Erkek kardeşimin yirmi birinci yaş gününde kadeh kaldırmak için getirdim. Birkaç gün sonra. Üç yıl önce vefat etti."

Frances'in kaçınılmaz olarak hüznülenen yüzüne baktı.

"Merak etmeyin" dedi hemen. "Çok yakın değildik."

Bunu söylediği zaman insanlar genellikle rahatlamış görünürlerdi ama Frances'in yüzü değişmedi.

"Çok üzüldüm" dedi.

"Önemli değil. Dediğim gibi biz... pek geçinemezdik." Zoe duruma açıklık getirmeye çalıştı. Gerilme. Rahatla.

Arkadaşı Cara'nın Zach'in cenazesinin ertesi günü dediklerini hatırladı: "Neyse ki yakın değildiniz." Cara, kendi kız kardeşiyle çok yakındı.

Frances nedense önemliymiş gibi "Adı neydi?" diye sordu.

"Zach." İsim kulağına yabancı geldi, söylemesi acı verdi. Kulakları uğuldadı ve bir an bayılacak gibi oldu. "Zoe ile Zach. İkizdik biz. Şirin isimler."

"Bence çok hoş isimler" dedi Frances. "Ama ikizseniz birkaç gün sonra senin de doğum günün demektir."

Zoe vazodan bir dal lavanta aldı, parçalamaya başladı. "Teknik olarak. Ama artık o gün kutlamıyorum. Doğum günümü değiştirdim."

Resmen doğum tarihini martın on sekizi yapmıştı. Daha güzel bir tarihti. Yılın daha serin, fırtınası daha az bir zamanı. On sekiz mart, Büyükanne Maria'nın doğum günüydü

ve Büyükanne Maria doğum gününde bir kere bile yağmur yağmadığını söylerdi. Belki de doğruydı; herkes sadece onun fark ettiğı bir hava olayı olmadığından emin olmak için geçmiş hava durumu kayıtlarını kontrol etmek gerektiğini söyledi ama kimse bu işe zaman ayırmadı.

Büyükanne Maria hep kendi annesi gibi yüz yaşına kadar yaşayacağını söylerdi ama Zach'ın üzüntüsünden bir ay sonra öldü. Doktor bile üzüntüden öldüğünü söyledi.

"Zach on sekizinci yaş günümüzden bir gün önce öldü" dedi Zoe. "Biz bir Z partisi yapacaktık. Ben Zoe olarak gidecektim. O sıra bize eğlenceli bir fikir gibi gelmişti."

"Ah Zoe." Frances öne eğildi. Zoe kadının ona dokunmak istediğini ama kendini tuttuğunu anladı.

"Bu yüzden değiştirdim" dedi Zoe. "Ölüm yıldönümünde perişan olup daha kendilerini toplayamadan, ertesi gün benim doğum günümü kutlamak zorunda bırakmak annemle babama haksızlık olacaktı. Ocak ayı annemler için sahiden çok zor geçiyor."

"Tabii ki zor geçiyordur" dedi Frances. Gözleri anlayışla parlıyordu. "Hepiniz için ne kadar zordur, tahmin ederim. Demek... uzaklaşmak iyi olur diye düşündünüz."

"Sakin bir yere gitmek istedik, sağlık merkezi iyi bir fikir gibi geldi, çünkü hepimiz aslında sağlıksızız."

"Öyle mi? Bana çok sağlıklı göründünüz."

"Şey, bir kere ben çok fazla şeker tüketiyorum" dedi Zoe.

"Yeni kötü adam, şeker!" dedi Frances. "Eskiden yağ diyorlardı. Sonra karbonhidratlar dediler. Ayak uydurmak zor."

"Hayır ama şeker cidden kötü" dedi Zoe. Ayak uydurmak hiç de zor değildi! Şekerin çok zararlı olduğunu herkes biliyordu. "Birçok araştırma yaptılar. Benim şeker bağımlılığım kurtulmam gerekiyor."

"Hımmm" dedi Frances.

"Çok fazla çikolata yiyorum, diyet kola bağımlısıyım, cildim bu yüzden bu kadar kötü." Zoe parmağının ucunu dudağının kenarındaki patlamamış sivilceye götürdü. Dokunmadan duramıyordu.

Frances muhtemelen Zoe'nin sivilcesine bakmamak için

fazlaca el kol hareketi yaparak “Cildin bir harika!” dedi.

Zoe göğüs geçirdi. İnsanlar dürüst olmalıydı.

“Annemle babam spor delisidir ama babam abur cubur bağımlısı, annemin de yeme bozukluğu var.” Düşündü. Annesi bu sohbetin hiçbir yönünden hoşlanmazdı. “Lütfen bunu söylediğimden anneme bahsetme. Aslında yeme bozukluğu yok. Yemek konusunda biraz tuhaftır.”

Zach ölmeden önce bile Zoe’nin annesi hep böyleydi. Bol yemeklerle dolu tabaklar görmeye katlanamazdı. Büyük ve geniş bir İtalyan ailesinden gelen bir adamla evli olduğu düşünülünce, bu bir sorundu. Mide yanmaları, mide krampları ve ancak üstü kapalı söz ettiği “hazımsızlıklar” çekerdi. Yemekleri asla sadece yemek olarak görmezdi. Her zaman hararetli duygusal tepkiler verirdi. Ya açlıktan ölürdü ya patlayacak kadar şişerdi ya da ulaşılmaz ve belirli bir şeyi canı çekerdi.

Frances’e “Her neyse, ya sen?” diye sordu. Konuyu kendisinden uzaklaştırmak istiyordu, bu yabancıya kendisi ve ailesi hakkında çok açılmıştı. “Neden buraya gelmeye karar verdin?”

“Ah, bilirsin işte, yorgun düştüm. Belime de bir şey yaptım, bir türlü kurtulamadığım bir soğuk algınlığı geçiriyorum, herhalde birkaç kilo vermekle de bir şey kaybetmem... normal orta yaş sorunları işte.”

“Çocukların kaç yaşında?” diye sordu Zoe.

Frances gülümsedi. “Çocuğum yok.”

“Ya?!” Zoe şaşırdı, cinsiyetçi bir pot kırdığından korktu. “Affedersin.”

“Özre gerek yok” dedi Frances. “Çocuk sahibi olmamak benim tercihimdi. Kendimi hiçbir zaman anne olarak görmedim. Hiç... Çocukluğumda bile.”

Ama çok anaçsın, diye düşündü Zoe.

“Kocam yok” dedi Frances. “Sadece iki eski koca. Erkek arkadaşım da yok. Fena halde bekâрім.”

Erkek arkadaşım demesi çok şirindi.

“Ben de fena halde bekâрім” dedi Zoe. Frances de Zoe şirin bir şey söylemiş gibi gülümsedi.

“Kısa bir süre önce birine âşık olduğumu sanıyordum ama

dediği gibi biri çıkmadı” dedi Frances. “İnternetteki ‘romantik dolandırıcılardan’mış.” Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

Aman Tanrım, dedi Zoe içinden. Ne kadar aptal olabilirsin ki?

“Ne iş yapıyorsunuz?” diye sorarak konuyu değiştirdi. Çünkü kelimenin tam anlamıyla kadın adına utançtan kıpkırmızı kesilmek üzereydi.

“Aşk romanları yazıyorum” dedi Frances. “Ya da yazardım. Bir kariyer değişikliğine ihtiyacım olabilir.”

Zoe, “Aşk romanları” diye tekrarladı. Durum giderek kötüleşiyordu. Yüz ifadesini bozmamaya çalıştı. Lütfen Tanrım, erotik romanlar olmasın...

“Okur musun?” dedi Frances.

“Arada sırada” dedi Zoe. Aşk romanı hiç okumazdı. “Nasıl aşk romanı yazarı oldun?”

“Şey, on beş yaşlarındayken Jane Eyre’i okudum. Hayatımın garip ve üzüntülü bir dönemiymdi; babam yeni ölmüştü, hormonlarım değişiyordu, matemliydim ve aşırı hassastım. Ve o ünlü satırı okuduğum zaman... –bilirsin: Aziz okuyucum, onunla evlendim– üzerimde derin bir etki bıraktı. Banyoda oturup kendi kendime, ‘Okuyucum, onunla evlendim’ diye mırıldandım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Etkisinin kalıcılığı inanılmazdı. Okuyucum, onunla evlendim, aaahhh!” Genç kızlığındaki gibi elini alnına götürüp dramatik hıçkırıklarını gösterdi.

Zoe güldü.

Frances, “Jane Eyre’i okudun, değil mi?”

“Galiba bir kere filmini izlemiştim” dedi Zoe.

Frances anlayışla “Ah, evet” dedi. “Her neyse, o satır biliyorum artık çok sık kullanılan bir klişe haline geldi: Okuyucum, ondan boşandım. Okuyucum, onu öldürdüm... Ama beni, hayatımın o döneminde... şey derinden etkiledi. O üç sözcüğün beni öyle etkileyebilmesine hayret ettiğimi hatırlıyorum. Ve sanırım sözcüklerin gücüne ilgi duyar oldum. Yazdığım ilk aşk hikâyesi Charlotte Brontë’nin fazlasıyla etkisindeydi ama tavan arasında deli bir kadın yoktu. Benim başkahramanım Bay Rochester ile Rob Lowe’un bir karışımıydı.”

“Rob Lowe!” dedi Zoe.

“Duvarımda posteri vardı” dedi Frances. “Dudaklarının tadını hâlâ hatırlarım. Kâğıt gibi ve pürüzsüz. Kuşe.”

Zoe kıkır kıkır güldü. “Ben de Justin Bieber için aynı şeyleri hissediyordum.”

“Burada bile bir kitabım olabilir” dedi Frances. “Böyle yerlerde genellikle olur.” Karton kapaklı kitaplarla dolu raflara baktıktan sonra gururla gülümsedi. “İşte.”

Belini tutarak ayağa kalktı ve raflardan birine gitti, çömelip yıpranmış kalın bir kitap çekti. “Demedim mi?” Kitabı Zoe’ye verdikten sonra oflayarak yerine oturdu.

“Süper” dedi Zoe. Kitap berbat bir şeye benziyordu.

Adı Nathaniel’in Öpücüğü’ydü ve kapağında uzun bukleli sarı saçlı, özlemle denize bakan bir kızın resmi vardı. En azından erotik bir şeye benzemiyordu.

“Neyse, son kitabım geri çevrildi” dedi Frances. “Yani yakında kendime yeni bir iş aramaya başlayabilirim.”

“Ya” dedi Zoe. “Üzüldüm.”

Frances, “Ne yapalım” diyerek omuz silkti, gülümseyerek avucunu yukarı kaldırdı ve Zoe kadının ne demeye çalıştığını anladı. Zoe’nin arkadaşı Erin artık, önce ciddi bir ifadeyle gözlerini açarak, “Senin yaşadıklarınla kıyaslanmaz bile, biliyorum” demeden Zoe’ye hayatından yakınmaması gerektiğini düşünüyordu. Zoe de “Erin, üç yıl oldu!” diyordu. Sonra da anlayışla başını sallayarak içinden, haklısın arabanın lastiklerinin değiştirilmesi gerekmesinin yakınılacak bir tarafı yok, diyordu.

“Artık aşığıya dönsen iyi olacak” dedi Zoe. “Bizimkiler nerede olduğumu bilmezlerse paranoyaya başlıyorlar. Bence üzerine izleme cihazı takmak istiyorlar.”

Frances içini çekti. “Sanırım ben de dönmeliyim” dedi. Ama yerinden kıınıldı. Soran gözlerle Zoe’ye baktı. “Bu şeyin sonunda hepimiz ‘dönüşecek miyiz’ dersin?”

“Pek sanmam” dedi Zoe. “Sence?”

“Bilmiyorum” dedi Frances. “Bence o Maşa her şeyi yapabilir. Benim ödümü patlatıyor.”

Zoe güldü, tam o anda bir gong hızlı hızlı defalarca alarm gibi çalmaya başlayınca irkildiler.

Ayağa fırladılar ve Frances Zoe'nin kolunu tuttu. "Ah Tanrım, yatılı okul gibi! Başımız dertte mi sence? Belki yangın çıkmıştır, hepimizi tahliye edeceklerdir."

"Bence sessizliğin tekrar başladığını haber veriyorlar."

"Evet, haklısın. Tamam, beraber dönelim. Önce ben giderim; ben daha büyüğüm, ondan korkmuyorum."

"Evet, korkuyorsun!"

"Biliyorum, bacaklarım titriyor! Çabuk, gidelim! Sessizliğin öbür tarafında görüşürüz."

"Kitabını okuyacağım." Lavanta Salonu'ndan çıkarken Zoe kitabı kaldırıp gösterdi ve merdivenlerden aşağı indi. Söylenecek bir şey değildi, aşk romanlarına hiç ilgisi yoktu ama olsun, Frances'ten hoşlanmıştı.

"Sessizlik süresince bir şey okumaman gerekiyor" dedi Frances.

"Ben bir anarşistim" dedi Zoe. Kitabı bluzunun içine soktu, bisiklet taytının beline sıkıştırdı. "Seninle ittifak kuruyoruz."

Frances'in Survivor yorumuna atfen kötü bir espri yapmıştı ama Frances durdu ve sevinçle gülümsedi. "Ah, Zoe, seninle ittifak kurmayı çok isterim."

Ve birden müttefikmiş gibi hissettiler.

Maşa

iki konuk, Zoe Marconi ile Frances Welty izin isteyerek meditasyon odasından çıkmış ve henüz geri dönmemişlerdi. Sessizlik bozulmuştu, Tony Highburn parasını geri istiyor ve Sükûn Evi'ni Tüketici İşleri Dairesi'ne şikâyet etmekle tehdit ediyordu: vıdı, vıdı, vıdı... Maşa bunları daha önce de duymuştu, geri kalan konuklar ise merak ve endişeyle olanları izliyordu.

Maşa zavallı Yao'nun kendisine kaygıyla baktığını gördü. Yao bir savaşıydı. Strese gerek yoktu. Mutsuz ve sağlıksız bir adamın çocukça öfke krizleriyle başa çıkabilirdi. Beklenmedik sorunları çözmek ona enerji veriyordu. Güçlü yönlerinden biriydi bu.

"Size paranızın tamamını memnuniyetle geri öderim." Tony'ye kelebeğe iğne saplar gibi delici bakışlarla baktı. "Eşyalarınızı toplayıp hemen gitmekte serbestsiniz. Arabanızla en yakın köye gitmenizi tavsiye ederim, köyde Lion's Heart diye güzel bir bar bulacaksınız. Menülerinde sınırsız patates kızartması ve alkolsüz içecek eşliğinde verdikleri 'Mega Canavar Burger' diye bir şey var. Kulağa lezzetli geliyor, değil mi?"

Tony kavgacı bir tavırla "Evet, kesinlikle" dedi.

Ama ayağa kalkmadı. Ah tatlı pastam, bana ihtiyacın var. Bana ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Sen artık sen olmak istemiyorsun. Elbette istemiyorsun. Kim ister ki?

Tony bakışlarından kurtulmaya çalıştı ama Maşa izin vermedi. "Çantalarınızı aramamızdan rahatsız olduğunuzu anlıyorum ama şifa sözleşmenizdeki hükümler ve koşullarda açıkça belirtildiği üzere valizleri arama ve tüm yasak maddelere el koyma hakkımız var."

“Ciddi mi? Bunu okuyan oldu mu?” Tony etrafına baktı. Napoleon elini kaldırdı. Karısı Heather gözlerini tavana dikti.

“Mutlaka küçük harflerle yazılmıştır” dedi Tony. Yüzü alacalı kırmızı kesildi, çiğ et rengini aldı.

Maşa “Gelişme acılı olabilir” dedi Tony’ye, sesi yumuşacıktı. Tony bir çocuktü. Kocaman, somurtkan bir çocuk. “Bu deneyimin zaman zaman rahatsız ya da tatsız yanları olacak. Ama yalnızca on günlüğüne! Ortalama insan ömrü yirmi yedi bin gündür.”

Tony’nin parlaması aslında konukların bütün beklentilerini şekillendirmek ve gelecek davranışlarını bir kalıba sokmak için tesadüfen çıkmış bir fırsattı. Yalnızca Tony’ye hitap eder gibi konuşuyordu ama mesajı herkeseydi.

“İstedığınız zaman gitmekte özgürsünüz Tony. Burada hapis değilsiniz! Burası da bir sağlık merkezi, hapisane değil!”

Birkaç kişi kıkırdadı.

“Siz de çocuk değilsiniz! Ne istiyorsanız onu içe, ne istiyorsanız onu yersiniz. Fakat buraya gelmenizin bir sebebi var ve kalmayı seçerseniz, sizden yolculuğunuza kendinizi bütünüyle vermenizi, bana ve diğer Sükûn Evi çalışanlarına güvenmenizi isterim.”

“Evet, iyi, yani... demek istediğim, küçük yazıları adamakıllı okumadım.” Tony tıraşsız yanağının yan tarafını kaşıdı ve aşırı kalın kumaşlı kot pantolonunu çekti. “Ben sadece valizlerimin aranmasından hoşlanmadım.” Sesindeki saldırganlık hafifliyordu. Artık sesi mahcup çıkıyordu. İçinde hapsediğı, çaresizce kurtarılması gereken zavallı ve ıstıraplı bedeninden dışarıya dikkatle bakıyordu.

Maşa kazanmıştı. Adamı elde etmişti. Onunla işi bittiğinde güzelleşecekti. Hepsi güzelleşeceklerdi.

“Sessizliğe devam etmeden önce başka bir endişe konusu var mı?”

Ben elini kaldırdı. Maşa karısının dehşetle Ben’e bakıp ondan biraz uzaklaştığını gözlemledi.

“Ee, evet, bir sorum olacak. Arabalar kapalı bir yerde mi?”

Ben'e bir an, dünyevi varlıklarına derin bağılılığının ne kadar hazine olduğunu anlamasını sağlayacak kadar uzun bir süre baktı Maşa.

Ben yerinde huzursuzca kıtıldandı.

"Kapalı yerdeler, Ben. Lütfen endişe etmeyin, son derece güvenli bir yerdeler."

"Tamam ama ee, *nerede* acaba? Etrafta dolaştım ama görmedim..." Konuşurken beysbol kepini çıkarıp başının tepesini ovuşturdu.

Kısacık bir an, Maşa beysbol kepli başka bir delikanlının kendisine doğru geldiğini görür gibi oldu, çok yabancı ama bir o kadar da tanıdık. Göğsünde sevginin kabardığını hissedince kollarını kavuşturup kolunu gizlice, canını acıtacak kadar, o hayal kaybolup sadece burası ve onu bekleyen önemli görev kalana dek çimdikledi.

"Dediğim gibi Ben, herkesin arabası son derece güvenli bir yerde."

Ben gene ağzını açtı ama karısı dişlerinin arasından tıslayarak duyulmayan bir şeyler söyledi. Ben ağzını kapadı.

"Evet, herkes mutabıksa soylu sessizliği yeniden başlatmak ve rehberli meditasyonumuza başlamak istiyorum. Yao, eksik konuklarımıza geri dönmelerini rica ettiğimizi haber vermek için gongu çalabilir misin?"

Yao gonga tokmakla, belki Maşa'nın vuracağından biraz daha kuvvetli vurdu ve birkaç saniye içinde Frances ile Zoe mahcup ve kabahatli yüzlerle geri döndüler.

Sohbet ettiklerini, belki de arkadaş olmaya başladıklarını Maşa açıkça anladı; bu durumun izlenmesi gerekecekti. Sessizliğin amacı bunu engellemekti. Minderlerine dönerlerken onlara bakıp zararsızca gülümsedi. Zoe'nin annesi ve babası rahatlayıp gevşediler.

"Bugün rehberiniz olacağım fakat" dedi Maşa, "meditasyon kişisel bir deneyimdir. Lütfen beklentilerinizi serbest bırakın ve kendinizi bütün olasılıklara açın. Buna rehberli oturma meditasyonu denir ama mutlaka oturuyor olmanız gerektiği anlamına gelmez! Lütfen kendinize en rahat ve doğal pozisyo-

nu bulun. Bazılarınız bağdaş kurarak oturmayı isteyebilir. Bazılarınız bir sandalyeye oturup ayaklarını yere basmayı tercih edebilir. Bazılarınız uzanmayı tercih edebilirsiniz. Burada katı ve değişmez kurallar yok.”

Sıkılğan yüzlerle yerleşmelerini izledi. Frances sırtüstü yere yattı. Tony gidip bir sandalyeye oturdu, Napoleon da. Diğerleri bağdaş pozisyonunda minderlerinde kaldılar.

Maşa herkes yerleşene dek bekledi. “Bırakın gözleriniz kapansın.”

Çırpınan ruhlarını hissedebiliyordu: kaygılarını, umutlarını, hayallerini ve korkularını. Bunda çok iyiydi. Üstün olmak bir zevkti.

Röportajcılar bir gün soracaklardı: “Yeni protokolü ilk başlattığınızda gergin miydiniz?” Maşa “Hem de hiç değildim” diyecekti. “Araştırmamızı yapmıştık. Başarılı olacağını başından biliyorduk.” Birazcık gergin olduğunu itiraf etmek daha iyi olurdu belki. Bu ülkenin halkı tevazuuya bayılıyordu. Başarılı bir kadına yapacağınız en büyük iltifat onu “mütevazı” olarak tanımlamaktı.

Hepsi gözlerini uysalca yummuş bir halde talimatlarını bekleyen dokuz konuğuna baktı. Kaderleri elindeydi. Onları geçici olarak değil, ebediyen değiştirecekti.

“Başlıyoruz.”

Frances

Sükûn Evi'ndeki ilk günü bitiyordu ve Frances yatağına uzanmış "akşam içeceğini" içerken kasten kitap okuyordu. Kimsenin şaraptan ve kitaplardan aynı anda vazgeçmesi beklemezdi.

Valizine önündeki on günü atlatabilmek için koyduğu dört romanına, şarap ve çikolatalarının aksine dokunmamışlardı. Muhtemelen kitaplar, yasaklılar listesine girmediğinden (yoksa buraya asla gelmezdi) ama her birinin kapağının içine küçük bir not kâğıdı konmuştu: Soylu sessizlik sırasında okumamanız gerektiğini nazikçe hatırlatırız.

Ne mükemmel espri. Okumadan nasıl uyuyacağını bilmiyordu. Mümkün değildi.

Şimdi okuduğu kitap göklere çıkarılan bir ilk romandı. Oldukça heyecan yaratmıştı. "Güçlü ve zorlayıcı" olarak tanımlanıyordu ve Frances'in geçen yıl bir partide tanıştığı bir adam yazmıştı. Hoş, çekingen ve gözlüklü bir adamdı (pek kaslı sayılmazdı), bu yüzden Frances güzel cesetler için yaptığı savurganca tanımlar için onu affetmeye çalışıyordu. Katillerinin izini sürme işine bakmadan önce daha kaç güzel ve genç kadının ölmesi gerekiyordu? Frances tiksintiyle "İyy" dedi.

Şimdi de sert hatlı dedektif, dumanlı bir bardak single malt viskiyle kafayı bulmuştu. Yarı yaşındaki uzun bacaklı bir kız, tırnak işaretleri olmadan dedektifin kulağına fısıldıyordu (bu güçlü ve edebi kurgu oluyordu): Seninle deli gibi düzüşmek istiyorum.

Sınırına gelen Frances kitabı odanın bir ucuna fırlattı. Rüya da görürsün, birader!

Sırtüstü yatıp ellerini göğsünde birleştirdi ve ilk romanında piyano çalan, şiir okuyan bir itfaiyeci olduğunu kendine hatırlattı. O gözlüklü yazarın yirmili yaşlarda bir kızın, elli küsur yaşındaki bir adamın kulağına “Seninle deli gibi düzüşmek istiyorum” diye fısıldadığını hayal etmesi şirindi. Bir dahaki sefere bir festivalde karşılaştığı zaman gözlüklü yazarın omzuna avuttur gibi vuracaktı.

Her neyse, ne biliyordu ki? Belki yirmili yaşlardaki kızlar hep böyle yapıyorlardı? Zoe’ye soracaktı.

Kesinlikle Zoe’ye sormayacaktı.

Haberlere ve yarınki hava durumuna göz atmak için başucundaki telefonuna uzandı.

Telefon yoktu.

Tabii ya. İyi. Peki.

Yatak kaliteli bir şeydi: iyi bir şilte, sık dokunmuş, tiril tiril tertemiz çarşaflar. Beli ağrıyordu ama Jan’in dev elleri sayesinde eskisinden biraz daha az.

Kurallar gereği, “maymun beynini” susturmaya çalıştı.

Aslında zihni yeni yüzler ve yeni deneyimlerle doluydu: buraya yaptığı uzun araba yolculuğu; yol kenarında çığlık çığlığa bağıışı; tatile çıkmış seri katil (aklına seri katillerin gelmesi hep o lanet olası kitabın suçuydu); o arabadaki Ben ile Jessica; hiç beklemediği bir anda tahlil tüpünü kanıyla dolduran Yao; Maşa ve ölüme yakın deneyimi; geveze Napoleon ile gergin karrısı; çok sayıdaki piercingleri ve uzun, pürüzsüz esmer bacaklarıyla Lavanta Salonu’nda oturup ölen kardeşini anlatan tatlı ve genç Zoe. Demek Zoe’nin annesi merdivende bu yüzden o kadar hüznü duruyordu. Belki de kadın hiç gergin değildi. Sadece üzgündü. “Çok yaşa!” diye bağırın uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam ile Frances’in gözlüğünden takan o telaşlı kadın.

Bir gün için çok fazlaydı. Uyarıcı ve dikkat dağıtıcı. Daha fazla varoluş krizleri geçirmeye zamanı olmamıştı, bu da bir şeydi. Jan ile Zoe’ye olanlardan bahsetmesi haricinde, Paul Drabble’ı bile pek düşünmemişti. Buradan ayrıldığında o internet dolandırıcısını aşmış olacaktı. O eleştiriyi de... Her şeyi de...

Ve zayıf olacaktı! Çok ince olacaktı! Karnı guruldadı. Açlık-

tan ölüyordu. Bugünkü akşam yemeği muhtemelen hayatının en eziyetli yemeğiydi.

Uzun yemek masasındaki yerine oturunca tabağının önüne yaslanmış küçük kartı eline almıştı:

Sükûn Evi'nde BİLİNÇLİ YEMEYİ tavsiye ederiz. Lütfen yemeğini-
zi küçük lokmalar halinde yiyin. Her lokmadan sonra çatal bıçağını-
zı masaya bırakın, gözlerinizi kapayın, en az on dört saniye ağır ağır
ve zevkle çiğneyin.

Ah Tanrım, dedi içinden. Sonsuza kadar burada kalacağız.

Kartı elinden bırakıp “Buna inanabiliyor musun?” bakışını paylaşabileceği birini bulmak için etrafına baktı. Onunla göz göze gelmeye hazır kişiler yalnızca muhtemelen ona göz kırpan o şaşılacak kadar yakışıklı ile kesinlikle sırttan ve “Aynen, ben de inanamıyorum” diyen bir bakışla karşılık veren Zoe oldu.

Maşa yemek salonunda yoktu ama her an ortaya çıkabilecek müdür ya da öğretmen gibi varlığı hissediliyordu. Yao ile Delilah oradaydı ama konuklarla yemek için oturmadılar. Odanın yan tarafında, oymalı bir büfenin üzerinde duran büyük, çok kollu şamdanın iki yanında durdular. Yumuşak bir aydınlatma vardı odada ve şamdanda sadece üç mum yanıyordu.

Sessizce oturup yemeklerin gelmesini en az on... sonu gelmez... dakika beklediler, oldukça enerjik bir şekilde gülümseyen kır saçlı, açığı şapkalı bir kadın yemekleri getirdi. Tek kelime konuşmadı ama gene de iyi niyetini aksettiriyordu. Kadına teşekkür etmemek büyük kabalık gibi geldi. Frances başını eğerek samimi minnettarlığını iletmeye çalıştı.

Masadaki her konuya farklı bir yemek geldi. Frances’in yanında oturan Heather ile Zoe’ye leziz görünen bifteklerle fırınlanmış patates verildi. Frances’in yemeği kinoa salatasıydı. Harikaydı ama Frances buna ancak garnitür derdi ve lokmalarını on dört saniye çiğneyince bütün lezzetini kaybediyordu.

Frances’in karşısında oturan Napoleon’a bir çeşit mercimek yemeği getirildi. Adam kâseye doğru eğilip tüten buharı eliyle burnuna yelpazeledi, kokladı. Zavallı adamın sohbet

etmek için yanıp tutuştuğu belliydi. Frances normal şartlarda adamın mercimeğin tarihçesini anlatacağını tahmin ediyordu.

Seri katil dev kâsedeki yeşil salatasını kederli bir tavırla inceledikten sonra çatal bıçağını eline aldı ve acıklı bir teslimiyetle çatalını üç çeri domatese birden sapladı.

Tuhaf gözlüklü telaşlı kadın önüne gelen balığa bariz biçimde sevindi.

Şaşılacak kadar yakışıklı adam, kendisi için kararlaştırılan tavuk ve sebzeye ılımlı bir memnuniyet gösterdi.

Ben'in önüne körili sebze yemeği geldi ve yemeğini masadaki herkesten epey önce bitirdi.

Jessica'ya nefis görünen ama zavallı kız için yanlış seçim olan bir vok yemeği geldi. Kıvrımlı uzun Çin eriştelere çatalına bin bir zahmetle dolamakla ve sıçrayanları silmek için endişeyle peçetesini ağzına bastırmakla çok zaman harcadı.

Kimse sessizliği bozmadı, göz teması kurmadı. Napoleon yine hapşırınca, kimse bir şey söylemedi. İnsanlar garip kurallara ve düzenlemelere ne çabuk uyum sağlıyordu!

Heather etinin yarısından azını yedikten sonra sinirle püfleyip çatalıyla bıçağını elinden bıraktı. Frances ete kurt gibi atılmamak için kendini zor tuttu.

Yemek boyunca Yao ile Delilah sessizce ve kımıldamadan durdular. Uşaktan farkları yoktu ama parmağınızı şaklatıp "Şefe söyleyin, hanımefendi daha büyük bir porsiyon kinoa ile orta pişmiş bonfile arzu ediyor!" diyemiyordunuz.

Yabancıların çiğneme ve çatal bıçaklarının tabağa sürme sesleri, çıkarttıkları tıngırtılar Frances'in sinirlerini bozdu. Başkalarının yemek yerken çıkardıkları seslerden rahatsız olmanın gerçek bir psikolojik bozukluk olduğunu bir yerde okumamış mıydı? Bunun bir de adı vardı. Herhalde Frances'te o bozukluk vardı ve yemeklerde konuşulduğu için hiç teşhis edilmemişti. Telefonunu geri alınca Google'dan araştırmayı unutmaması gereken bir konu daha.

Sonunda yemekleri bitince, herkes sandalyelerini arkaya itip odasına döndü. "İyi geceler! İyi uykular!" bile diyemiyordunuz.

Şimdi içeceğinin sonunu yudumlarken, kendisini bekleyen hem sessiz hem de kıt yemekler aklına geldi ve sabah buradan ayrılmayı düşündü.

Yao bugün, “Kimse erken ayrılmaz Frances” demişti. Eh, Frances ilk kişi olabilirdi. Yeni bir örnek oluşturuncağı.

Sessizlik başlamadan hemen önce masaj terapistinin fısıltıyla yaptığı uyarıyı hatırladı: İçine sinmeyen hiçbir şeyi yapma. Ne demek istemişti? Frances asla içine sinmeyen hiçbir şeyi yapmayacaktı.

Burayı tavsiye ederken Ellen’in dediklerini hatırladı: “Geleceklere uymayan bir yaklaşımları var.” Ellen onun dostuydu. Onu... tehlikeli bir yere göndermezdi, değil mi? Sırf üç kilo vermek için. Tehlikeli bir şey yaparsanız, üç kilo vermekten çok daha fazlasını isterdiniz. Ne olabilirdi? Aydınlanmak için kor kömürlerin üzerinde yürümek mi? Frances asla yürümezdi. Plajda kızgın kumlarda yürümekten bile hoşlanmazdı.

Kor kömür üzerinde yürümek olsaydı, Ellen mutlaka söylerdi. Sevdığı bir arkadaşıydı.

Gillian bir defasında, esrarengiz bir tavırla ve çok şey biliyormuş gibi “Ellen’a hiç güvenmiyorum” demişti ama Gillian her zaman birileri hakkında esrarengiz ve çok şey biliyormuş gibi yorumlar yapardı, sanki herkesin bir tek Gillian’ın haberdar olduğu gizli mafya bağlantıları vardı.

Frances onu çok özliyordu.

Üzerine bir bitkinlik geldi, direksiyon başındaki uzun saatlerden sonra şaşılacak bir şey değildi. Başucundaki lambayı söndürdü ve güneşlenir gibi sırtüstü yatarken anında derin bir uykuya daldı.

*

Yüzüne ışık vurdu.

Frances korkuyla uyandı.

Lars

“Ne oluyor be?”

Lars kalbi küt küt atarak doğruldu. Yatağının ayakucunda duran şekil, hastanede gezinen bir rahibe gibi elindeki meşaleyi yüzüne tuttu.

Lars başucu lambasını yaktı.

“Sağlık danışmanı” enfes Delilah yatağın yanında durup tek eliyle Sükûn Evi bornozunu havaya kaldırdı. Konuşmadı. Lars uysalca ve sessizce emirlerini yerine getirecekmiş gibi ona parmağını kıvrarak gelmesini işaret etti.

“Hiçbir yere gelmiyorum tatlım” dedi Lars. “Vakit gecenin bir yarısı ve ben uykuya düşkünümdür.”

Delilah “Yıldız ışığı meditasyonu. Daima ilk gece yapılır. Kaçırmak istemezsiniz” dedi.

Lars tekrar yatağına uzandı ve eliyle gözlerini kapadı. “Kaçırmak istiyorum.”

“Hoşunuza gidecek. Çok güzeldir.”

Lars elini gözlerinden çekti. “Odama kapıyı çalıp iznimi almadan mı girdin?”

“Elbette çaldım” dedi Delilah. Bornozu gösterdi. “Lütfen. Gelmezseniz işimi kaybederim.”

“Kaybetmezsin.”

“Kaybedebilirim. Maşa bütün konukların katılmasını istiyor. Sadece yarım saat sürer.”

Lars iç çekti. Prensipite reddedebilirdi ama öyle birinci dünya ülkesine has, ayrıcalıklı bir prensipti ki zahmete girmeye değmezdi. Zaten uyanmıştı.

Doğrulup oturdu, bornozu almak için elini uzattı. Çıplak uyuordu. “Uyuyan konukları gecenin bir yarısı uyandırırırsanız olacağı budur!” diyebilmek için bütün haşmetiyle yataktan fırlayabilirdi ama Lars çok efendi adamdı. Çarşafı açarken Delilah gözlerini başka taraf çevirdi ama Lars kızın çabucak aşağıya göz attığını kaçırmadı. Ne de olsa insandı.

Kız koridora çıkarken “Sessizliği unutmayın” dedi.

“O güzel soylu sessizliği nasıl unutabilirim?” dedi Lars.

Kız parmağını dudaklarına götürdü.

*

Hava açıldı, yıldızlar pırıl pırıldı ve dolunay gümüşü bir ışıkla bahçeyi aydınlatıyordu. Ilık hava, sıcak geçen günün ardından cildini yumuşacık okşuyordu. Çok hoş bir gece olduğunu kendi kendine itiraf etti.

Dokuz yoga minderi daire şeklinde yerleştirilmişti ve Sükûn Evi bornozu giymiş konuklar başlarını dairenin iç tarafına koyacak şekilde uzanmışlar, çarpıcı liderleri Maşa da çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuştu.

Lars tek bir boş minder olduğunu gördü. Gelen son konuk kendisiydi. Acaba yatağından sürüklenerek çıkarıldığı için en çok huysuzluk eden o muydu, merak etti. Böyle yerlerde insanların uysallıklarına hayret etmekten hiç vazgeçmemişti. “Dönüşüm” adına çamurlara bulanmalarına, plastiğe sarılmalarına, aç ve mahrum bırakılmalarına, iğneler saplanıp dürtülmelerine hiç ses çıkarmazlardı.

Elbette Lars da çıkarmıyordu ama o gerektiğinde çizgiyi çekmeye hazırdı. Örneğin, lavman konusunda çizgiyi çekiyordu. Ayrıca asla ama asla bağırsak hareketlerini konuşmazdı.

Delilah onu “Çok yaşa!” dediği zaman kıkırdayan kadınla, zulasına el konduğu için şikâyet eden insan irisi adamın arasındaki mindere götürdü.

Zulasına el konan iri adamda tanıdık gelen bir şey vardı. Akşam yemeğinde gözünü dikip bakmamak çok zor olmuştu. Bu adamı bir yerlerden tanıdığını söyleyen rahatsız edici duy-

gudan kurtulamıyordu ama nereden tanıdığını da bir türlü bulamıyordu.

Kocalardan biri miydi? Kocalardan biri olsa Lars'ı tanır, uçağa binerken ekonomi sırasında Lars'ı görüp deliye dönen adam gibi peşinden gelirdi. Adam "SEN! Fakir sınıfında uçmanın sebebi sensin!" diye bağırıyordu. Lars o uçuşta içtiği Perrier-Jouët'den daha çok zevk almıştı ve uçaktan çabucak inip öncelikli yolcu sırasına doğru gitmişti. İri yarı adam kocalardan biri gibi görünmüyordu ama Lars o adamı bir yerden tanıdığını emindi.

Yüz tanımakta hiç iyi değildi. O konuda Ray'in üstüne yoktu. Ne zaman yeni bir diziye başlasalar, Lars kanepede doğrulup "Şu kız! Kızı tanıyoruz! Nereden tanıyoruz?" derdi. Ray her zaman saniyeler içinde bulurdu: "Breaking Bad. Şu sevgili... Walt kızı ölüme terk etmişti. Sus artık." Gerçek bir yetenektir. Birinin kim olduğunu Ray'den önce hatırladığı nadir olaylarda çok heyecanlanır, beşlik çıkmak için elini kaldırır.

Lars iri adamlar kıkırdayan kadının arasındaki mindere uzandı. Kadın ona Renoir'ın kadınlarından birini hatırlatıyordu -küçük suratlı, yuvarlak gözlü, kıvrıkcık saçları başının tepesine yığılmış, teni kaymaksı, dolgun, iri göğüslü, bir ihtimal biraz da bön olanı- ama herhalde kadınla iyi anlaşmışlardı. Kadın da kendisi gibi hedoniste benziyordu.

Maşa "Namaste" dedi. "Bu geceki yıldız ışığı meditasyonu uğruna yataklarınızdan kalkıp geldiğiniz için teşekkür ederim. Esnekliğiniz ve yüreklerinizi yeni deneyimlere açtığınız için minnettarım. Sizlerle gurur duyuyorum."

Kadın onlarla gurur duyuyormuş. Aman lütfediyordu. Onları tanımıyordu bile! Onlar müşterileriydi. Bunun için para ödüyorlardı. Gene de Lars bir tatmin duygusu yaşadı, herkes Maşa'nın kendileriyle gurur duymasını istiyormuş gibi.

"Başlamak üzere olduğunuz bu istirahat dönemi, Doğu'nun kadim şifa bilgeliği ile Batı tıbbının en son ve en ileri teknolojisinin bir birleşimidir. Budist olmamama rağmen bazı belli Budist felsefeleri buradaki uygulamalarımıza dahil ettiğimi bilmenizi isterim."

Tabii tabii, Doğu'nun Batı'yla buluşması, hiç duyulmamış şey, dedi Lars içinden.

"Bu meditasyon fazla uzun sürmeyecek. Çok konuşmayacağım. Benim yerime yıldızlar konuşacak. Yıldızlara bakmayı unuttuk, ne tuhaf değil mi? Günlük yaşantımızda karıncalar gibi koşuyoruz ve başımızın yukarısında ne olduğuna bakmıyoruz bile! Ömrümüz boyunca aşağıya bakıyoruz. Şimdi başlarımızı kaldırıp yıldızlara bakma zamanı!"

Lars yıldızlarla bezeli göğe baktı.

Sol tarafındaki adamdan ciğerinden kopan balgamlı bir öksürük geldi. Sağ tarafındaki iri göğüslü sarışından da. Koruyucu maske takmalıydı. Bu şeyden evine hastalanarak dönerse hiç de mutlu olmayacaktı.

Maşa "Bazılarınız koan sözcüğünü duymuşsunuzdur. Koan, Zen Budistlerinin meditasyon sırasında aydınlanma arayışlarında yardımcı olması için kullandıkları bir bulmaca ya da çelişkiye verilen addır. En meşhuru şudur: Alkışlayan tek el nasıl ses çıkarır?"

Ah Tanrım... İnternet sitesi burasının daha çok lüks bir sağlık merkezi olduğu izlenimini vermişti. Lars her gün yoga ve meditasyon yapıyordu ama böyle sağlık kamplarını insanı utandıran aşırı kültürel sahiplenmelerden uzak durmak için tercih ediyordu.

"Bu gece yıldızlara bakarken iki koan üzerine düşünmenizi istiyorum. Birincisi: Zihin ortaya çıkarır apansız." Maşa durakladı. "Ve ikincisi: Bana asıl yüzünü göster, annenle baban doğmadan önceki yüzünü."

Lars yanındaki iri adamın nefes verirken hırıldadığını duydu, adam kalkıp öksürerek dolaşmaya başladı.

"Yanıtlar ya da çözümler bulmak için uğraşmayın" dedi Maşa. "Bu bir sınav değil, ey halkım!" Hafifçe güldü.

Bu kadın karizmatik lider ile hevesli ineğin oldukça garip bir karışımıydı. Bir an guru oluyor, bir dakika sonra telekomünikasyon şirketinin göreve yeni gelmiş CEO'su gibi davranıyordu.

"Doğru ve yanlış yanıt diye bir şey yok. Sadece yıldızla-

ra bakın ve bir çözüm bulmaya çalışmadan üzerinde düşünün. Yapmanız gereken tek şey bu. Nefes alın ve yıldızlara bakın.”

Lars nefes aldı ve yıldızlara baktı. Koanların hiçbirini düşünmedi. Ray’i ve ilişkilerinin başlarında Ray’in onu birlikte kampa gitmeye nasıl ikna ettiğini (bir daha asla) düşündü. Sahilde yere uzanmış, el ele tutuşup yıldızlara bakmışlardı. Çok güzeldi... Ama Lars’ın göğsünde bir şey birikmiş birikmiş, sonunda dayanamaz olmuş ve yerinden fırlayıp haykırarak, üstündekileri yırtıp çıkararak okyanusa koşmuştu. Şu haykıran tiplerden; köpekbalıklarının ya da ekim ayında suyun derecesini düşünmeyen tiplerdenmiş gibi davranmıştı. Hafifçe gülümse-di, artık bunu yutturamayacağını biliyordu. Ray onun köpekbalığı fobisinden haberdardı.

Ray bu on günlük kampa onunla birlikte gelmek istemişti. Lars onun motivasyonunu anlayamamıştı. Daha önce Ray böyle yerlere gelmeyi hiç istememişti. Lars böyle merkezlere yılda iki kere giderdi ama Ray hep cehennem azabı gibi olduğunu söylerdi. Şimdi neden birden bu yere gelmek istemişti?

Tek başına gitmeyi tercih ettiğini söylediği zaman Ray’in yüzünün aldığı hali düşündü. Küçük bir an Lars suratına bir tokat indirmiş gibi olmuş ama hemen ardından omuz silkip gülümsemiş ve “Tamam, sen yokken ben de her akşam lazanya yiyeceğim ve sürekli spor kanalı izleyeceğim” demişti.

Ray’in zaten karışık meyve ve sebze suları, protein içecekleriyle dolu tertemiz bir yaşam tarzı vardı. Lars’la birlikte gelmesine gerek yoktu. Lars’ın yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Lars’ın kendini bok gibi hissetmesini mi istiyordu? Bunun Ray’in kız kardeşi Sarah’nın bugün gönderdiği mesajla bir ilgisi mi vardı: Hiç olmazsa bir düşünsen?

Sarah mesajı Ray’dan habersiz atmış olmalıydı. Lars çocuklar konusunda nihai kararını verdiğini Ray’in kabul ettiğinden emindi. Bir aile kurmaya ilgi duymaması konusunda dürüst davranmamıştı sanki. Hiçbir zaman aksini söylememişti.

Ray’e “Hiç aksini söyledim mi?” demişti ve sesini yükseltmenin eşiğine gelmişti ki bu asla onaylayacağı bir şey değildi. Densizliğin ve saygısızca bağırışmaların olduğu bir ilişkinin

içinde olması mümkün değildi. Düşünmesi bile tüylerini ürpertirdi. Ray de bunu bilirdi.

Ray sakince “Hiç aksini söylemedin” diye karşılık vermişti ve sesini yükseltmemişti. “Beni hiç yanlış yönlendirmedin. Bunu söylemiyorum. Sanırım fikrini değiştirebileceğini umdum sadece.”

Pırıl pırıl bakışlı ve içten Sarah, bir bebek sahibi olmalarına yardım etmeyi önermişti. Ray’ın ailesi oldukça açık görüşlü, tatlı ve sevgi dolu insanlardı. Sinirlerini oynatıyorlardı.

Bu fikir karşısında Lars irkilmişti... Gerçekten fiziksel olarak irkilmişti. Ray ile kız kardeşine “Tanrım hayır!” demişti. “Sadece... olmaz.” Bir bebekleri olursa katlanmak zorunda kalacağı içten sevginin düşüncesi bile onu boğmuş, dehşete düşürmüştü. Bundan kaçışı olmazdı. Bütün o aile toplantıları, törenleri! Ray’ın annesi hiç durmadan ağlardı.

Böyle bir şey olmayacaktı. Asla. Zihin ortaya çıkıverir apansız.

Bir Zen koanı. Bana güç ver.

Ray eğer gerçekten baba olmak istiyorsa, Lars onun biriyle birlikte olmasına izin vermeli miydi? Ama bu Ray’ın bileceği iş değil miydi? Ray çocuksuz yaşayamıyorsa, gitmekte özgürdü. Evli değillerdi ya. Ev ortak mülkleri idi ama ikisinin de maddi durumları rahattı ve ikisi de bunu çözecek kadar kültürlü insanlardı. Lars adil bir mal paylaşımının üstesinden gelebilirdi.

Önlerindeki tek yol bu muydu? İlişkileri ikisinden birinin imkânsız bir fedakârlık yapmak zorunda kalacağı imkânsız bir açmaza mı ulaşmıştı? Kimin fedakârlığı daha çetindi?

Ama Ray istemeyi bırakmıştı! Kabullenmişti. Lars onun kendisinden başka bir şey istediğini hissediyordu. Neydi istediği? Gitme izni mi? Ray’ın gitmesini istemiyordu.

Gökten bir şey yuvarlandı. Tanrı aşkına, yıldız kaydı! Maşa bunu nasıl ayarlamıştı? Lars herkesin hayretle soluğunu bıraktığını duydu.

Gözlerini kapadı ve birden sol tarafındaki iri adamı nereden tanıdığını hatırlayıverdi. Keşke Ray yanında olsaydı, ona da söyleyebilseydi: Buldum Ray, buldum!

Jessica

Yanındaki minderde yatan yazar kadın Frances Welty derin uykundaydı. Horlamıyordu ama Jessica nefeslerinden kadının uyuduğunu anlamıştı. Kadını ayağıyla nazikçe dürtmeyi düşündü. Az önceki yıldız kaymasını kaçırmıştı.

Düşündü ve kadını rahatsız etmemeye karar verdi. Gece- nin geç bir vaktiydi. Onun yaşındaki insanların uykularını al- ması gerekirdi. Jessica'nın annesi gece iyi uyuyamadığı zaman gözlerinin altındaki torbalar yüzünden korku filminden çık- mış gibi görünürdü, Jessica ona kapatıcı kullanmayı gösterme- ye kalkıştığında da sadece gülmüştü. Bu kadar kötü görünmek şart değildi. Aptalcaydı. Jessica'nın babası onu görüntüsü yü- zünden terk ettiyse, Jessica'nın annesi kendinden başka kim- seyi suçlamamalıydı. Gözaltı kapatıcısının icat edilmesinin bir nedeni vardı.

Jessica başını çevirip öbür tarafında yatan Ben'e bak- tı. Gözlerini donuk bir ifadeyle o Zen bilmecelerini düşünü- yormuş gibi göğes dikmişti ama aslında büyük ihtimalle bura- dan çıkıp pahalı arabasına atlamasına kalan saatleri hesaplıyor- du. Başını çevirip Jessica'ya göz kırptı. Jessica beğendiği çocuk derste göz kırpmış gibi heyecanlandı.

Ben gözlerini yeniden yıldızlara çevirince Jessica yüzü- ne dokundu. Acaba cildi ay ışığında, makyajsız kötü mü görünüyordu? Fondöten sürmeye vakit bulamamıştı. Yatakla- rından adeta sürükleyerek çıkarılmışlardı. Kız içeri girdiğinde sevişiyor bile olabilirlerdi; kapıyı hafifçe tıklatıp "Girin" den- mesini bile beklemeden içeri dalmış ve gözlerine parlak bir ışık tutmuştu.

Sevişmemişlerdi. Ben uyumuştum, Jessica da onun yanında karanlıkta yatıyordu, telefonunun eksikliğini öyle çekiyordu ki bir uzvu kesilmiş gibi hissediyordu. Evde uyuyamadığı zamanlar telefonu eline alır, yorulana kadar Instagram'a ve Pinterest'e bakardı.

Ay ışığında kırmızı ojeli ayak tırnaklarına baktı. Şimdi telefonu yanında olsa Ben'in ayağıyla kendisinininkinin fotoğrafını çekip #yıldızıışığımeditasyonu #sağlıkkampı #koanlarıöğrenmek #kayanyıldızgördüm #alkışlayantekelinsesi etiketleriyle Instagram'a koyardı.

Son hashtag onu epey entelektüel ve spiritüel gösterirdi, iyi bir şeydi çünkü insan sosyal medyada yüzeysel biri izlenimi vermemeye dikkat etmeliydi.

Şu düşünceden bir türlü kurtulamıyordu: Bu anı telefonuna kaydedemezse gerçekten yaşanmamıştı, öyleyse sayılmazdı, gerçek olmazdı. Mantıksız olduğunun farkındaydı ama elinde değildi. Telefonu olmayınca kendini tam anlamıyla gergin hissediyordu. Belli ki telefonuna bağımlıydı. Eroin bağımlısı olmanın iyiydi ama bugünlerde kimse Ben'in ablasının en son madde tercihindan emin olamıyordu. Kız "karıştırmayı" seviyordu.

Jessica bazen, bütün sorunlarının temelinde Ben'in ablasını var, diye düşünüyordu. Kız hep oradaydı, mavi gökteki kocaman kapkara bir bulut gibi. Çünkü Lucy haricinde aslında başka ne dertleri vardı ki? Hiç. Olabildiğince mutlu olmaları gerekirdi. Nerede yanlış yapmışlardı?

Jessica öteden, ta ilk günden beri çok özenli olmuştu. Annesinin dediği o aptalca söz neydi? "Ah Jessica, canım... Böyle bir şey insanı mahvedebilir."

Bunu da Jessica'nın en göz alıcı olması gereken günde, çatılmış kaşlarıyla söylemişti.

İki yıl önceydi. Bir pazartesi akşamıydı.

Jessica işten eve aceleyle gelmişti çünkü akşam altı buçuktaki spinning dersine yetişmeye çalışıyordu. Su şişesini doldurmak için çirkin laminant tezgâhlı küçük mutfağa girdiğinde Ben sırtını bulaşık makinesine dayamış, bacaklarını açmış, gevşek elinde tuttuğu telefonuyla yerde oturuyordu. Yüzü bembeyaz.

yazdı, gözleri donuk bakıyordu. Jessica kalbi küt küt atarak nefesini tutup yanına oturmuştu, konuşamaz haldeydi. Zihainin en üst katmanındaki düşünce şuydu: “Kim? Kim?” İlk aklına gelen elbette Lucy oldu. Ben’in ablası her gün ölümle flört ediyordu. Ama içinden bir ses Lucy olmadığını söylüyordu. Ben çok sarsılmış haldeydi ve Lucy’nin ölümü sürpriz olmazdı.

“Annemin bize gönderdiği o kartpostalı hatırlıyor musun?” dedi Ben.

Jessica’nın kalbi sıkıştı, demek ölen annesiydi ve Ben’in annesini severdi.

“Nasıl?” dedi. “Nasıl olmuş?” Donna’nın ölmesi nasıl mümkün olabilirdi? Haftada iki defa tenis oynardı. Jessica’dan daha formda ve sağlıklıydı. Herhalde Lucy’nin üzüntüsünden.

Zavallı Ben. Kederinden deliye dönmüş ve her nedense bu anıya tutunmuştu.

“Hatırlıyorum o kartpostalı” dedi nazikçe.

Postayla gelmişti. Ön tarafında ağzından çıkan konuşma balonunda “Moralin mi bozuk?” yazan şirin bir köpek yavrusu vardı, içinde de bir piyango bileti. Siz ikiniz biraz şanslı hak ediyorsunuz, diye yazmıştı Donna.

Ben “Bilete ikramiye çıktı” dedi.

“Annene ne olmuş?” diye sordu Jessica.

“Hiçbir şey. Annem iyi” dedi Ben. “Daha ona söylemedim.”

“Neyi söylemedin?” Jessica’nın beyni duyduklarına ayak uyduramıyordu, birden kızdı. “Ben? Biri öldü mü, ölmedi mi?”

Ben gülümsedi. “Kimse ölmedi.”

“Emin misin?”

“Herkes gayet iyi.”

“Peki” dedi Jessica. “Evet, iyi.” Adrenalin seviyesi düşerken ansızın bitkin düştü. Artık spinning yapabileceğini sanmıyordu.

“Bilet kazandı. Soygundan sonra annemin bize verdiği bilet. Piyango idaresinden aradılar. Büyük ikramiyeyi kazanmışız. Yirmi iki milyon dolar kazandık.”

Jessica bitkince “Saçmalama. Kazanmadık!” dedi.

Ben dönüp yüzüne baktı, kızarmış gözleri yaşlıydı ve gözlerinde korku vardı. “Kazandık!” dedi.

Keşke önceden bilebilselerdi: Yazın piyango kazanacaksınız. O zaman doğru düzgün piyango talihlileri gibi davranabilirlerdi. Ama bunun gerçek olduğunu hissedebilmeleri uzun zaman aldı. Jessica biletin numarasını internette kontrol etti, sonra bir daha kontrol etti. Doğrulamak için piyango idaresini kendisi de aradı.

Aileleriyle ve arkadaşlarıyla her yaptıkları telefon konuşmasında daha da gerçek gelmeye başladı. Ve sonunda piyango talihlilerinden beklendiği üzere çılgınlık attılar, hoplayıp zıpladılar, ağladılar, güldüler ve içki dükkânında bulabildikleri en pahalı şampanyayı alıp herkesi kutlamak için eve davet ettiler.

O zavallı hırsızlara kadeh kaldırdılar; o hırsızlık olayı olmasaydı, piyangoyu asla kazanamazlardı.

Ben'in annesi bir türlü inanamıyordu. "Piyango bileti almak aklıma bile gelmezdi! Hayatımda aldığım ilk piyango bileti! Gazete büfesindeki kadına nasıl oluyor diye sormak zorunda kaldım!" Bileti kendisinin aldığını kimsenin unutmadığından emin olmak istiyor gibiydi. İkramiyeden pay istemedi (elbette sonunda ona para verdiler), sadece bu şanslı olaydaki önemli rolünü herkes bilsin istiyordu.

Düğün günlerinin daha güzelini yaşıyorlardı. Jessica kendini özel hissediyordu. İlginin odağındaydı. O kadar gülümsüyordu ki yanakları ağrıyordu. Para onu anında daha entelektüel, daha güzel ve daha stil sahibi yaptı. Herkes ona farklı davranıyordu çünkü farklıydı. O gece banyo aynasında kendine baktığında çoktan görüyordu: Parayla pırıl pırıl parlıyordu. Bir anda gelen servet en iyi yüz bakımından bile daha iyiydi.

Ama daha o ilk geceden, daha Ben ile sarhoş kardeşleri alacakları lüks arabalardan konuşurken, kocasının korkusunun arttığını hissediyordu Jessica.

O gece uykuya dalmadan önce dili dolaşarak "Bizi değiştirmesin sakın" dedi. *Sen ne diyorsun, bizi şimdiden değiştirdi*, diye düşündü Jessica.

Ve ayrıca ikramiye bir felaketmiş gibi davranan annesi vardı.

"Çok dikkatli olmak zorundasın Jessica" dedi. "Paranın

böylesi insanı yoldan çıkarabilir.”

Doğru, yeni hayatında bazı beklenmedik zorluklar çıkmıştı. Hâlâ çözmeye uğraştıkları bazı alengirli durumlar. Kaybedilen arkadaşlıklar. Aile içinde bazı soğukluklar. İki, yok üç kişiyle.

Ben’in evinin ipotek borcunu kapatmaları gerektiğini düşünen kuzeni. Ona bir araba aldılar. Jessica cömertlik ettikleri kanısındaydı! Ben kuzenini sevdi ama piyangoyu kazanmadan evvel onu hemen hemen hiç görmemişti. Sonunda kuzeninin ipotek borcunu kapattılar ama olan olmuştu. Tanrı aşkına!

Jessica’nın küçük kız kardeşi. Ona bir milyon dolar verdiler ama durmadan daha daha daha fazlasını istedi. Ben “Ver gitsin” dedi, verdiler ama bir gün Jessica kardeşiyle öğle yemeğine çıktı ve hesabı ödemeyi teklif etmedi ve artık konuşmuyorlardı. Bunu düşününce Jessica’nın yüreği sıkıştı. Hesabı her zaman o öderdi. Her zaman. Bir defa ödememişti ve bu affedilmez bir suç olmuştu.

Ben’in üvey babası, çünkü Ben’in üvey babası mali planlamacıydı ve artık paraları olduğu için bütün varlıklarını kendisinin yöneteceğini varsaymıştı. Ama Ben, üvey babasının geri zekâlı olduğunu düşündüğü ve parasının yanına yaklaşmasını istemediği için sıkıntılı bir durum oldu. Piyangoyu kazanmasaydı, üvey babası hakkındaki fikirlerini sonsuza kadar kendine saklayabilirdi.

Ve elbette Ben’in kız kardeşi. Ona nasıl para verebilirlerdi? Ona nasıl para vermezlerdi? Ben ile annesi ne yapmak gerektiğine karar vermek için çok sıkıntı çektiler. Bunu en doğru ve en dikkatli biçimde yapmaya çalıştılar. Bir fon oluşturdular. Kıza asla nakit para vermediler ama kızın tek istediği nakitti. Ona araba aldıkları zaman iki hafta içinde satıveriyordu. Ona alınan her şeyi satıyordu. Zavallı Ben’e haykırarak çirkin sözler söylüyordu: Havalı arabalı zengin puşt, kendi ailene bile yardım etmiyorsun! Ben’in parası olsa, o pahalı programların çare olacağını zanneden annesinin bir zamanlar hayalini kurduğu pahalı rehabilitasyon merkezlerine binlerce dolar harcadılar. Ama paraları olduğunda o yerlerin çare olmadığını anladılar. Bu durum böyle sürüp gitti. Ben hep bir yerlerde bir çare olması gerektiğine ina-

nıyordu. Jessica bir çare olmadığını biliyordu. Lucy yardım istemiyordu.

Ben ile Jessica'nın kendilerine para vermesi gerektiğini düşünen sadece yakın akrabalar değildi. Her gün yıllardır görüşülmemiş uzak akrabalar, arkadaşlar, arkadaşların arkadaşları arayıp "borç" veya "yardım" istiyor ya da en sevdikleri hayır kurumuna, mahallelerindeki okula, çocuklarının futbol kulübüne bağış yapmalarını istiyorlardı. Yıllardır arayıp sormamış akrabalar, varlıklarından bile haberdar olmadıkları akrabalar ortaya çıkıyordu. Ricalarında genellikle pasif-agresif bir ağız kullanıyorlardı: "On bin dolar herhalde sizin için bozuk paradır ama bizim için çok büyük para."

"Ver gitsin." Ben böyle deyip duruyordu ama bazen Jessica'nın tepesi atıyordu. Nasıl bir cüret vardı bu insanlarda?

Artık çok paraları olmasına rağmen para yüzünden kavgaya etmelerine hayret ediyordu. Beklenmedik paranın gelişile bunca altüst olacaklarını bir zamanlar hayal etmeleri bile imkânsızdı.

Bir anda zengin olmak, hiç nitelikli ya da tecrübeli olmadıkları gerçekten de stresli ve ihtişamlı bir iş haline gelmeye başlıyordu ama gene de harika bir işti. Şikâyet edilecek şey değildi. Bunu berbat etmeye gerek yoktu fakat Ben berbat etmekte kararlı görünüyordu.

Bazen acaba Ben parayı kazandığına pişman mı, diye düşünüyordu. Bir defasında Jessica'ya çalışmayı özlediğini söyledi. "Öyleyse kendi işini kur" dedi Jessica. Ne isterlerse yapabilirlerdi! Ama Ben eski patronu Pete ile rekabet edemeyeceğini söyledi. Ben'in de ablasından farkı yoktu; sorunlarının çözülmesini istemiyordu.

"Yeni ve kibirli komşularından" hoşlanmadığını söyleyince Jessica, komşularını hiç tanımadıklarını söyleyip onları bir şeyler içmeye davet etmeyi önerdi ama Ben bu fikir karşısında dehşete düştü. Bu eski apartmanlarındaki komşularını tanımaları gibi değildi. Orada herkes tam gün çalışıyor ve kendi halinde yaşıyordu.

Çıktıkları lüks tatillerde güzel vakit geçiriyorlardı ama ta-

til bile Ben'i tam anlamıyla mutlu etmiyordu. Jessica bir akşam Santorini'de günbatımını izlemelerini hatırladı. İnanılmazdı, muhteşemdi, kendine nefes kesici bir bilezik almıştı; derin düşüncelere dalmış gibi görünen Ben'e bakıp "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Lucy'yi" dedi Ben. "Bir zamanlar Yunan adalarına gitmekten bahsettiğini hatırladım da."

Jessica avazı çıktığı kadar çığlık atmak istemişti. Çünkü Lucy'yi Santorini'ye göndermeye yetecek paraları vardı, onu güzel bir otele yerleştirebilirlerdi ama Lucy kollarına iğneler saplamayı tercih ettiği için bu mümkün değildi. İyi öyleyse, bırak kendi hayatını mahvetsin ama onların hayatlarını da mahvetmek zorunda mıydı?

Piyangoyla kazanılan para konusunda onu tek mutlu eden şey arabasıydı. Diğer hiçbir şeyi pek umursamıyordu: Toorak'ın en iyi yerindeki güzel evi, konser biletlerini, tasarımcı etiketlerini, seyahatleri. Yalnızca arabasını... Rüyalarındaki arabayı. Tanrım, o arabadan ne kadar da nefret ediyordu.

Jessica irkilerek herkesin ayağa kalktığını fark etti. Esnemelerini bastırarak gösterişsiz sabahlıklarını düzeltiyorlardı.

Ayağa kalkıp son bir kez yıldızlı göğe baktı ama yukarıda bir cevap yoktu.

Frances

Sabahın daha sekiziydi ve Frances yürüyüş yapıyordu. Gene sıcak bir yaz günü olacaktı ama bu saatte hava bir harikaydı, ipek yumuşaklığıyla cildini okşuyordu. Arada bir duyulan çan kuşunun tatlı delici ötüşü ile taşlı patikada ayaklarının altındaki taşların ve dal parçalarının hışırtısıyla çıtırtısından başka hiç ses yoktu.

Frances uyanalı saatler olmuş gibi hissediyordu ki aslında saatler olmuştu da.

Bugün, Sükûn Evi'ndeki ilk tam günü şafak sökmeden (sökmeden!) oda kapısının sertçe çalınmasıyla başlamıştı.

Frances yataktan sendeleyerek kalkıp kapıyı açmış ve koridorun boş olduğunu görmüştü, yerde sabah içeceği ile içinde "kişisel günlük program"ının bulunduğu ağzı kapalı bir zarfın olduğu gümüş bir tepsi vardı.

İçeceği içebilmek için yatağa yeniden girip sırtına bir yastık sıkıştırması gerekmişti, içerken programını zevkle ve bir o kadar da dehşetle okudu:

FRANCES WELTY İÇİN GÜNLÜK PROGRAM:

Gün doğumu: Gül Bahçesi'nde tai chi dersi.

07.00: Yemek salonunda kahvaltı (Lüften sessizliğe uymayı unutmayınız.)

08.00: Yürüyüş meditasyonu. Sükûn Tepesi'nin eteğinde buluşma. (Siz durma ve muhteşem manzara üzerinde düşünmeniz için bol zaman verecek yavaş, sessiz ve bilinçli bir yürüyüş olacaktır. Tadını çıkarın!)

10.00: Bire bir egzersiz saati. Delilah ile spor salonunda buluşunuz.

11.00: Jan ile spa'da sağaltıcı masaj.

12.00: Yemek salonunda öğle yemeği.

13.00: Yoga ve meditasyon stüdyosunda rehberli oturma meditasyonu.

14.00–16.00: SERBEST ZAMAN.

17.00: Yoga ve meditasyon stüdyosunda yoga dersi.

18.00: Yemek salonunda akşam yemeği.

19.00–21.00: SERBEST ZAMAN.

21.00: IŞIKLARIN KAPANMASI.

Işıkların kapanması! Bu bir tavsiye mi, yoksa bir emir miydi? Frances çocukluğundan beri dokuzda yatağa girmemişti.

Ama belki de o saatte yatağa girmek isteyecekti.

Gül Bahçesi'nde Yao ile tai chi dersine gidene kadar durmadan esnemişti, yemek salonunda ilk kahvaltısını (pek güzeldi, cılbır ve buharda pişmiş ıspanak ama vazgeçilmez eşlikçileri ekşi mayalı kızarmış ekmekle kapuçino olmadan bunları yemek biraz anlamsız gelmişti) konuşmadan etmişti ve şimdi diğer konuklarla birlikte evden kısa bir mesafede, çalılık arazideki patikadan hafif yokuş yukarı bir yürüyüşten ibaret, "yürüyüş meditasyonu"ndaydı.

İki sağlık danışmanı Yao ile Delilah da onlarla birlikte yürüyordu. Delilah grubun başını çekerken, Yao arkadaydı. Delilah'nın belirlediği yürüyüş hızı oldukça yavaştı, Frances için bile neredeyse işkence derecesinde yavaştı ve kendisi yavaş yürümekte bu kadar zorlanıyorsa, Marconi Ailesi –Zoe'ye göre "egzersiz delileri"– herhalde akıllarını kaçırmak üzereydi.

Frances grubun ortasında, babasının arkasında yürürken ışıltılı atkuyruğu iki yana sallanan Zoe'nin arkasındaydı. Seri katil de Frances'in hemen arkasındaydı ki bir seri katil için ideal konum değildi ama en azından onu ağır çekimde öldürmek zorunda kalacağından Frances'in kaçabilmek için bol zamanı olacaktı.

Grup düzensiz aralıklarla durdu ve onlardan ufuktaki belli bir noktaya olağanüstü uzun gelen bir süre sessizlik içinde bakmaları beklendi.

Frances'in manzaranın tadını çıkaracağı bol molalı telaşsız bir yürüyüşe hiç itirazı yoktu ama bu hızla asla tepeye varamayacaklardı.

Yavaş yavaş, yavaş yavaş, yürüyüş yolundan tek sıra halinde yürüyorlardı ve yavaş yavaş, yavaş yavaş, Frances zihniyle bedeninin yürüyüş hızına uyum sağladığını hissetti.

Yavaş kesinlikle... yavaştı... ama aynı zamanda çok da... güzeldi.

Hayatının hızını düşündü. Dünya son on yılda giderek hızlanmaya başlamıştı. İnsanlar daha hızlı konuşuyor, daha hızlı araba kullanıyor, daha hızlı yürüyorlardı. Herkesin acelesi vardı. Herkes çok yoğundu. Herkes mükafatını hemen talep ediyordu. Hatta Frances bunu kitaplarının yayına hazırlık aşamasında da fark etmişti. Hız! Jo editöryal yorumlarını çabucak yapmaya başlamıştı: Güzel!

Frances'e öyle geliyordu ki okurlar da eskiden daha sabırlıydılar. Öykünün ağırdan almasından; arada bir, birtakım anlamlı bakışmaların haricinde pek bir şeyin olmadığı, güzel bir manzarada aheste geçen keyifli bir bölümün karşılıklarına çıkmasından hoşnut olurlardı.

Patika dikleşti ama öyle ağır yürüyorlardı ki Frances'in nefesleri hızlanmadı. Patika kıvrıldı ve ağaçların arasından bir hediyeye gibi manzara şeritleri belirdi. Şimdi tepenin epey yukarısında yürüyorlardı.

Elbette Jo'nun editörlüğü de Frances'in düşen satışlarına karşılık, o telaşlı havaya bürünmüştü. Şüphesiz Jo tehlike sinyallerini görebiliyordu ve giderek hararetlenen ricalarının sebebi de buydu: Bu bölüme biraz entrika ekle. Belki hedef şaşırtacak bir oyalama sahnesi.

Frances yorumlara kulak asmamış ve kariyerinin uykusunda göçen yaşlı bir hanımefendi gibi huzur içinde geçip gitmesine izin vermişti. Tam bir aptaldı. Akli havada bir sersemdi.

Hızlandı. Tam biraz fazla hızlı yürüdüğünü düşündüğü anda, burnunu doğrudan Zoe'nin kürek kemiğine çarpıverdi.

Zoe birden durmuştu. Frances kızın nefesini hızla içine çektiğini duydu.

Heather her nasılsa patikadan sapmış ve tepenin sarp yamacına uzanan geniş bir kayanın üzerine gelmişti. Zemin hemen önünde bitiyordu. Bir adım daha atarsa aşağı düşecekti.

Napoleon karısını kolundan sıkıca tuttu. Frances, adamın eli kadının incecik kolunu kavrayıp gerisingeri patikaya çekerken, öfkeden mi yoksa korkudan mı suratının bembeyaz kesildiğini anlayamadı.

Heather kocasına teşekkür etmedi, gülümsemedi, gözlerine de bakmadı. Sinirli bir tavırla silkinip kolunu Napoleon'un elinden kurtardı ve yıpranmış tişörtünün kolunu çekiştirip düzelterek öne geçti. Napoleon başını arkaya çevirip Zoe'ye baktı, göğsü kızının kesik nefesleriyle birlikte şişti ve indi.

Bir saniye sonra baba da kızı da başlarını önlerine eğmiş, Frances'in az önce şahit olduğu olayın hiçbir önemi yokmuş gibi ağır yürüyüşlerine devam ediyorlardı.

Tony

Tony Hogburn yine cehennem azabı gibi bir “rehberli oturma meditasyonu”ndan çıkıp odasına yeni dönmüştü. İnsan daha böyle kaç meditasyon yapabilirdi?

“Bir kamıştan hava çeker gibi nefes alın.” Haydi be, saçmalığın dik alası!

Bu sabah çıktıkları azap verecek kadar yavaş yürüyüş meditasyonunda bacalarının sızladığını fark edince gururu kırıldı. Bir zamanlar o patikayı sorunsuz tırmanırdı, onun için ancak ısınma olurdu ama şimdi bacakları yüz yaş hızında yürüdükten sonra bile pelteye dönmüştü.

Odasının balkonuna çıkıp oturdu, şimdi buz gibi bir bira ile elinin altında yaşlı bir collie köpeğinin ipeksi ve sert başını hissetmek ne iyi giderdi. Makul bir bira içme arzusu ve sevilen bir köpeğin özleminin hüznü sızısı olmalıydı ama çölde çekilen dayanılmaz susuzluk ve gönül yarasının en derini gibi geliyordu.

Bu acıdan kurtulmak için iki yüzüncü kez kalkıp buzdolabına gittikten sonra, iki yüzüncü kez orada bulacağı bir deva olmadığını hatırladı. Buzdolabı yoktu. Kiler yoktu. Kafa dağıtacak bir belgesel izlemek için açabileceği bir televizyon bile yoktu. Düşünmeden sörf yapılacak internet yoktu. Sırf patilerinin uysal pıtırıtısını duymak için ısılla yanına çağırabileceği bir köpek yoktu.

Banjo on dört yaşına kadar yaşamıştı. Bir collie için iyi bir hayat... Tony buna hazır olmalıydı ama anlaşılan değildi. İlk hafta anahtarını ön kapının kilidine her soktuğunda, keder büyük dalgalar halinde vurmuştu. Dizlerinin bağına çözecek kadar

ağır bir keder. Rezillik. Koca adam bir köpek yüzünden dizlerinin üstüne çöküyor.

Daha önce de köpekleri ölmüştü. Ömrü boyunca üç köpek. Köpek beslemenin doğasıydı bu. Neden Banjo'nun ölümünden böyle etkilendiğini anlamıyordu. Altı ay olmuştu artık, Tanrı aşkına. Bu köpeğin ölümüne, hayatında kaybettiği bütün insanlardan daha çok üzüldüğü olması mümkün müydü?

Evet, mümkündü.

Çocuklar küçükken, en küçükleri Mimi'ye sekizinci yaş gününde verdikleri Jack Russell'in arka bahçeden kaçıp bir arabanın altında kaldığını hatırladı. Mimi yıkılmıştı, cenazede Tony'nin omzunda ağlamıştı. Tony de ağlamıştı, çitteki o deliği görmediği için korkunç suçluluk duyuyor ve zavallı küçük sersem köpeğe üzülmüyordu.

Kızı o zamanlar yumuşacık tombul yanaklarıyla, saç örgüleriyle ne tatlı şeydi; onu sevmek ne kolaydı.

Şimdi Mimi yirmi altı yaşında ve diş hijyenistiydi; incecik bedeni, küçük başı, Tony'yi bitkin düşüren hızlı konuşması ve yürüyüşüyle tıpkı annesine benziyordu. Hijyenikti ve çok meşguldü ve belki artık onu sevmek o kadar kolay değildi ama onu gene de seviyordu. Kızı için canını verirdi. Ama bazen kızını aramak için eli telefona gitmiyordu. Diş hijyenisti olması, Mimi'nin sözünün kesilmesi korkusu olmadan uzun monologlar yapmaya alışkın olduğu anlamına geliyordu. Babasından çok annesine yakındı. Çocukların üçü de. Çocukluklarında yeterince evde olamamıştı. Bir bakmıştı ki büyümüşlerdi ve bazen aradıkları ya da uğradıkları zaman Tony çocuklarının "evlat vazifesini" yerine getirdikleri hissine kapılıyordu. Bir defasında Mimi doğum günü için telefona tatlı ve cıvıl cıvıl bir mesaj bırakmıştı. Tony mesaj tam biterken tamamen başka bir ses tonuyla birine, "Evet, bu iş de bitti, haydi gidelim!" dediğini duymuştu.

Oğulları doğum gününü hatırlamıyordu. Hatırlamalarını beklediğinden değil; kendisi de hemen hiç hatırlamazdı ama Mimi, ağabeylerinin yaş günlerinin sabahı mesaj atıp hatırlattığı için Tony onlarinkini hatırlardı. James, Sidney'de oturuyordu ve her ay başka bir kızla çıkıyordu. En büyük oğlu Will, Hol-

landalı bir kızla evliydi ve Hollanda'ya taşınmıştı. Gerçek hayatta iki yılda bir gördüğü ve Noellerde Skype'tan görüştüğü üç kız torunu Hollanda aksanıyla konuşuyorlardı. Dedeleriy-le bir bağıları yokmuş gibi hissediyorlardı. Eski karısı torunla-rını her zaman görüyordu, yılda iki kere Hollanda'ya gider ve iki üç hafta kalırdı. En büyük torun İrlanda dansında çok ba-şarılıydı. (Neden Hollanda'da İrlanda dansı yapıyorlardı ki? Baş-ka hiç kimse bu durumu yadırgamıyordu. Eski karısının dedi-ğine göre dünyanın her yerinde çocuklar İrlanda dansı yapı-yorlardı. Çocukların fit olmaları ve koordinasyonları falan için faydalıydı. Tony eski karısının telefonundaki dans videosunu izlemişti. Torunu peruk takmıştı ve koli bandıyla sırtına koca bir sopa tutturulmuş gibi oynuyordu.)

Tony böyle bir büyükbabalık yaşamayı hiç beklemiyor-du: ekrandan ona anlamadığı şeyler söyleyen tuhaf aksanlı kız-lar. Eskiden büyükbaba olmayı düşündüğünde, elini tutan kü-çücük yapış yapış bir el, oyalanarak ağır ağır köşedeki dondur-macıya gitmeyi hayal ederdi. Hiç öyle bir şey olmamıştı ve kö-şedeki dükkân da artık kapanmıştı. Eh peki, derdin nedir senin be adam?

Ayağa kalktı. Bir şeyler yemesi gerekiyordu. Torunlarını düşünmek karnında ancak karbonhidratların doldurabilece-ği bir mutsuzluk krateri açmıştı. Peynirli kızarmış ekmek yap-a-caktı Tanrım! Ekmek yoktu. Peynir yoktu. Fırın da yoktu. Sağlık danışmanı Delilah gözünde pırıltıyla "Bizim 'atıştırılmalık kay-gısı' dediğimiz bir şey yaşayabilirsiniz" demişti. "Merak etme-yin. Gececek."

Koltukta arkasına yaslandı ve bu cehennem çukuruna re-zervasyon yaptırdığı güne gitti. O geçici delilik anına! Aile he-kimiyle randevusu sabah on birdeydi. Saatini bile hatırlıyordu.

Doktor "Pekâlâ, Tony." Duraklama... "Şu tahlil sonuçları..."

Tony nefesini tutmuş olacaktı ki elinde olmadan derin bir nefes aldı. Doktor kâğıtları birkaç saniye inceledi. Gözlü-ğünü çıkarıp öne eğildi, gözlerinde Tony'ye veterinerin "Ban-jo'nun gitme vaktinin geldiğini" söylediği andaki yüz ifadesini hatırlatan bir şey belirdi.

Tony bir sonraki saniyenin o sarsıcı berraklığını hiç unutmayacaktı.

Sanki son yirmi yıldır uykuda geziyordu da ansızın uyanmıştı. Arabayla eve dönerken aklının nasıl hızla çalıştığını hatırlıyordu. Zihni çok berrak, çok odaklanmıştı. Harekete geçmesi gerekiyordu. Kalan kısacık zamanını çalışarak ve televizyon izleyerek geçiremezdi. İyi de ne yapacaktı?

Google'dan araştırma yaptı. "Hayatımı nasıl..." Google onun yerine soruyu tamamladı. Hayatımı nasıl değiştirebilirim? Dinden kişisel gelişim kitaplarına kadar trilyonlarca tavsiye vardı. İşte o sırada sağlık merkezleriyle ilgili bir yazıya rastladı. Listenin en başında Sükûn Evi vardı.

On günlük arınma. Ne kadar zor olabilirdi ki? Yıllardır mola vermiyordu. Spor pazarlama danışmanlığı yapıyordu ve Pip-pa'yı ofis müdürü olarak işe almak hayatında verdiği birkaç mükemmel karardan biriydi. Pippa her açıdan işte ondan daha başarılıydı.

Biraz kilo verecekti. Kendini toplayacaktı. Bir eylem planı yapacaktı. Havaalanından yola çıktığında kendini neredeyse iyimser hissediyordu.

Keşke son dakikada aptalca bir kararla acil durum malzemesi stoklamaya gitmeseydi. Tam Sükûn Evi'nin yoluna sapsmıştı ki gerisingeri dönüp arabaya servis yapan içki dükkânı gördüğü en yakın kasabaya doğru gitmeye başlamıştı; yalnızca altılı bira paketi (light bira) ve bir paket cips ile biraz da kraker almıştı (krakerlerin ne zararı vardı ki).

Geri dönmese yol kenarındaki şu çatlak kadınla hiç karşılaşmayacaktı. Kadının başının bir şekilde dertte olduğunu sanmıştı. Yol kenarında oturup kornaya basarak çığlık atmanın başka ne gibi mantıklı bir sebebi olabilirdi? Kadın camı açınca yüzünü görmüştü, çok hasta görünüyordu. Menopoz gerçekten o kadar kötü müydü, yoksa kadın hastalık hastası mıydı? Belki de o kadar kötüydü. Buradan çıkınca kız kardeşine sora-caktı.

Şimdi kadın gayet normal ve sağlıklı görünüyordu. Onu yol kenarında görmüş olmasa, çocukları okul çağındayken et-

rafta labradorlar gibi hoplayıp zıpladıklarını gördüğü o parlak gözü ve gür saçlı “süper anneler”den biri zannederdi.

Kadınları biraz korkuyordu. O kadın kendisini geri zekâlı gibi hissetmesine neden oluyordu. Çocukluğundan, çok eskide kalmış utandığı bir anıyı hatırlatmıştı. Ablalarından birinin bir arkadaşına tutulmuştu ve bir gün bir şey oldu –bir şey yaptı ya da söyledi, pek iyi hatırlamıyordu– ama âdet dönemiyle ve tamponlarla ilgili bir şeydi, on üçünde aklının ermediği bir konuydu, masumca ve bayat bir şeydi ama o zaman dünyanın sonu gibi gelmişti.

Artık elli altı yaşındaydı. Büyükbabaydı! Karısının üç çocuğunu dünyaya getirmesini görmüştü. Kadın vücudunun karanlık gizemleriyle mahcup olacak yaşı geçmişti. Ama şu çatlak kadın öyle hissettiriyordu.

Huzursuzca ayağa kalktı, koltuk sürtünerek arkaya kaydı. Akşam yemeğine kadar geçirilmesi gereken iki saatlik “serbest zaman” vardı. Evde olsa, iş ile yatak arasındaki saatler bira, yemek ve televizyon bulanıklığı arasında geçip giderdi. Şimdi nereye gideceğini bilemiyordu. Bu oda ona çok küçük geliyordu. Çok fazla süs püs vardı. Dün dönerken sehpanın üzerindeki vazoyu düşürüp kırmıştı, öyle yüksek sesle küfretmişti ki yan odada kim varsa mutlaka duymuştu. Antika değildir, diye umuyordu.

Balkon parmaklığından eğilip bahçeye baktı. Evin gölgesinde iki kanguru duruyordu. Biri kürkünü temizliyor, kaşınmak için insan gibi arkasına kıvrılıyordu. Öbürü kımıldamadan oturuyordu, kulakları dikilmişti; taştan yontulmuş gibi görünüyordu.

Büyük böbrek şeklindeki havuzun ısıtılı firuze suyunu görebiliyordu. Belki yüzmeye giderdi. En son ne zaman yüzmeye gitmişti, hatırlamıyordu. Çocuklar küçükken hayatında ne büyük bir yer tutardı plaj. Yıllarca her pazar günü üçünü alıp Nippers’a sörf öğrenmeye götürmüştü. Bu arada güneş görmeyen soluk benizli üç torunu, hazin Hollanda hayatlarında bir defa bile bir dalga yakalamış değillerdi.

Bavuluna gitti, bir yabancının elinin giysilerini karıştırdı-

ğını, yasak mal ararken rengi solmuş iç çamaşırlarını fark ettiğini düşünmemeye çalışarak sörf şortunu çıkardı. Yeni giysilere ihtiyacı vardı.

Bütün giysilerini eski karısı alırdı. Tony hiç istememişti ama alırdı. Zaten kıyafete merakı olmadığından bu duruma alışmıştı. Yıllar sonra boşanma esnasında bunun, karısının “göze görünmediğini” hissettiği çok, pek çok şeyden biri olduğunu anlamıştı. “Bir defa bile teşekkür etmemişti” değil mi? Doğru olabilir miydi? Tanrım. Doğruysa bile bu kadın bunu söylemek için neden yirmi iki yıl beklemişti? Mutlaka teşekkür etmişti. Ne diye o zaman nankör bir domuz olduğunu söylememişti de, onca yıl sonra avukatın karşısında Tony’ye kendini dünyanın en kötü adamı gibi hissettirmişti? O gün öyle utanmıştı ki gerçekten konuşamamıştı. Bu da onun “kendini kapatmasının”, “duygusal bakımdan uzak olmasının”, “umursamazlığının” bir örneği olarak görülmüştü. Bu artık gerçekten umursamayana ve önünde ki evrakı uyuşmuş halde imzalayana dek devam etmişti.

Neydi karısının onu tanımlamak için kullandığı o ifade? Çok komikmiş gibi: “Amatör insan.” Bunu avukata bile söylemişti.

O danışmanlık görüşmesinden birkaç ay sonra, evliliğinde hiç farkına varılmayan ya da kendisine hiç teşekkür edilmeyen pek çok şey olduğunu fark etti. Mesela karısının arabasının her şeyiyle o ilgilenirdi. Amatör insan, karısının arabasının deposunu doldururdu. Sık sık düşünürdü, acaba kadın depoda kendi kendine dolma mekanizması falan olduğunu mu sanıyordu? Yılda bir kere karısının arabasını bakıma götürürdü. Vergi iadesini hallederdi.

Belki ikisi de birbirinin kıymetini bilememişti. Belki birbirini kanıksamak evliliğin faydalarındandı.

Ama artık iş işten geçmişti.

Ayrıralı beş yıl olmuştu ve eski karısının hayatının en iyi beş yılıydı. “Gerçek benliğiyle” yeniden ilişki kurmuştu. Yalnız yaşıyordu ve akşam kurslarına devam ediyor, hafta sonları gü-rültücü şen dul arkadaşlarıyla gezmeye gidiyordu. Aslında genellikle böyle yerlere gelirlerdi. Şimdi eski karısı “her gün yoga”

yapıyordu. Tony “Doğru dürüst yapman ne kadar sürdü?” diye sormuştu, eski karısı da gözlerini öyle bir devirmişti ki öyle kalmaması bir mucizeydi. Bu aralar Tony ile her konuştuğunda derin derin iç çekiyordu. Şimdi düşününce, bir kamıştan nefes alıyordu sanki.

Tony şortunu giydi.

Tanrım!

Şort fena halde çekmişti. Herhalde yanlış programda yıkamıştı. Soğuk suda. Ya da sıcak suda. Yanlış suda. Kumaşı var gücüyle çekiştirdi ve düğmesini ilikledi.

Tamam. Ama nefes almaması gerekiyordu.

Öksürdü, düğme koptu, yere düşüp sekti. Tony olana inanamayarak yüksek bir kahkaha attı ve eğilip koca, kıllı göbeğine baktı. Sanki başka birinin göbeğiymiş.

Başka bir vücut hatırladı. Başka bir zaman. Coşmuş bir kalabalığın her şeye kadir kükreyişini. O sesin göğsündeki titreşimini. Bir zamanlar aklıyla bedeni arasında hiç engel yoktu. “Koş!” diye düşünürdü ve koşardı. “Atla!” diye düşünürdü ve atlardı.

Şortu indirip göbeğinin altına yerleştirdi ve eski karısının altı aylık hamileyken beli lastikli eteklerini de aynı şekilde giydiğini hatırladı.

Oda anahtarını aldı, omzuna bir banyo havlusu attı. Bu havlular oda dışına çıkarılabiliyor muydu? Herhalde sözleşmede bununla ilgili bir madde vardı. Şu fasulye sırtığı gibi olan adam bilirdi. Herhalde avukattı. Tony avukatları iyi tanırdı.

Odasından çıktı. Ev kilise gibi sakın ve sessizdi. Ön kapıyı açıp öğleden sonra sığacağına çıktı ve havuza giden taş döşeli yolda yürümeye başladı.

Karşı yönden siyah spor mayolu, beline pareo bağlamış bir kadın geliyordu. At kuyruğu gibi kalın örgülü ve renkli kedigözü modeli gözlük takan kadındı. Tony kadını çözmüştü: entelektüel solcu feminist. Beş dakikalık sohbetten sonra kadın Tony’nin üstünü çizerdi. Gene de çatlak kadınla etkileşime girmektense, feminist tarafından görmezden gelinmeyi tercih ederdi.

Yol yan yana geçemeyecekleri kadar dar olduğu için Tony kenara çekildi, herhalde kadının feminist ilkelerini rencide etmezdi. Bir defasında bir kadının geçmesi için kapıyı tutmuş, kadın “Kendim açabilirim, sağ ol” diye tıslamıştı. Tony kapıyı suratına çarpmayı düşünmüş ama tabii ki çarpmamıştı. Kafasız bir budala gibi kadına gülümsemişti çünkü her erkek kadınlara şiddet uygulamayı beceremiyordu, arada sırada aklından şiddet dolu düşünceler geçse bile.

Bu kadın göz teması kurmadı ama şeridine geçmesine izin verdiği için direksiyondan kaldırır gibi teşekkür etmek için elini kaldırdı ve Tony kadının sessiz sessiz ağladığını ancak yanından geçtikten sonra fark etti. Göğüs geçirdi. Bir kadının ağladığını görmeye katlanamıyordu.

Kadının arkasından baktı –fena parça değildi–, sonra bileklerine düşmediğinden emin olmak için şortunu çekıştırıp havuza doğru yürümeye devam etti.

Havuzun kapısını açtı.

Allah kahretsin.

Çatlak kadın havuzdaydı, şişe mantarı gibi suda inip kalkıyordu.

Frances

Aman Tanrım, dedi içinden. Seri katil. Havuz kapısının mekanizması onu beş dakika uğraştırmıştı ama seri katil rahatça açıp içeri girdi. Etli eliyle küçük siyah topuza benzeyen zimbirtiyı kaldırıp, ayağıyla kapıyı sert bir tekmede açtı.

Frances zaten telaşlı gözlüklü kadının havuzda bir aşağı bir yukarı şapır şupur yüzmesine ve arkasında sürat teknesi gibi dalgalar bırakmasına katlanmıştı. Şimdi de bu çıkagelmmişti.

Seri katil banyo havlusunu bir şezlonga attı (havuzda resepsiyondan alınan mavi beyaz çizgili havluların kullanılması gerekiyordu ama kurallar onu ilgilendirmiyordu) ve doğruca havuzun kenarına geldi, ayak parmağını sokup soğukluğunu kontrol etme zahmetine girmeden doğruca suya daldı. Frances öbür yönde sakın sakın kurbağalama yüzüyordu.

Şimdi havuzun içinde hapis kalmıştı, çünkü adamın önünde sudan çıkamazdı. Mayolu vücuduna bakılıp hüküm verilmesine aldırmayacak kadar yaşlandığını düşünürdü ama anlaşılan bu nevroz insanda on iki yaşında başlıyor ve hiç bitmiyordu.

Sorun şuydu: Bu adamla gelecekteki tüm etkileşimlerine gücünü aktarmak istiyordu ve de yumuşak beyaz vücudu, özellikle de Maşa'nın Amazon tipiyle karşılaştınca, lanet olsun ki ona, elli iki yıllık kaliteli yaşamın ve Lindt çikolata toplarına duyulan zaafın haricinde pek bir şey aktarmıyordu. Seri katilin her kadını kendi kişisel "Bunu becerir miydim?" skalasına göre sıralayacak tiplerden olduğuna şüphe yoktu.

Otuz yıl önceki ilk erkek arkadaşını hatırladı, elleri göğüslerinin üzerindeyken onunkilerden daha küçük göğüsleri tercih

ettiğini söylemişti; kadınların vücut bölgeleri menüdeki yemekiermiş de erkekler kahrolası müşterilermiş gibi.

İlk erkek arkadaşına şöyle demişti: “Kusura bakma.”

İlk erkek arkadaşının yüce gönüllü cevabı: “Olsun.”

Bu acıklı davranışı için yetiştirilme tarzını suçlayamazdı. Frances sekiz yaşındayken, bir banliyö sokağında yanlarından geçen bir adam, annesinin poposunu ellemişti. Dostça bir havada “Güzel popo” demişti. Aa, ne kibar adam, diye düşündüğünü hatırladı Frances. Ve şoke olmuş halde bir buçuk metre boyu olan annesinin adamı sokağın köşesine kadar kovalayıp, ciltli kütüphane kitaplarıyla dolu ağır çantasını adamın kafasına indirmesini izlemişti.

Pekâlâ. Yetti artık! Havuzdan acele etmeden çıkacaktı. Vücuduna sarmak için havlusuna koşmayacaktı.

Dur.

Havuzdan çıkmak istemiyordu ki! Buraya önce o gelmişti. Neden bu adam geldi diye havuzdan çıkacaktı? Keyifle yüzecek, sonra çıkacaktı.

Dalıp havuzun çakıllı dibinde yüzdü, alacalı ılık, bacaklarındaki sabahki yürüyüşten kalan ağrının dinmesi hoşuna gitti. Evet, bu çok güzel ve rahatlatıcıydı, ayrıca Frances iyiydi. Belli oldukça rahatlamıştı –Jan’ın yaptığı ikinci masajdan sonra– ve kesinlikle şimdiden biraz dönüşmüştü. O sırada, tamamen kendiliğinden, o eleştirinin sözcükleri yılan gibi aklına giriverdi: Ağızda kötü bir tat bırakan kadın düşmanı bir havaalanı paçavrası.

Zoe’nin sırı kibarlık için Nathaniel’in Öpücüğü’nü okuyacağını söylediğini düşündü. O güzel, üzgün çocuğun ihtiyacı olan son şey kadın düşmanı bir paçavra okumaktı. Frances son otuz yıldır yanlışlıkla kadın düşmanı paçavralar mı yazıyordu? Suyun yüzeyine nefes alırken, hıçkırık gibi hiç de asil olmayan bir sesle çıktı.

Seri katil havuzun karşı tarafında, nefes nefese ayakta duruyordu. Sırtını fayanslara dayamış, kollarını havuzun kenarına koymuştu. Gözlerini dikmiş... korkuya benzer bir ifadeyle doğruca ona bakıyordu.

Tanrı aşkına, dedi içinden. Yirmi yaşında olmayabilirim ama vü-

cudam o kadar kötü mü ki seni korkuttu?

Seri katil yüksek sesle “Ee” dedi. Yüzünü buruşturdu. Gerçekten buruşturdu. Demek ondan bu kadar iğreniyordu.

“Ne?” dedi Frances. Omuzlarını dikleştirdi ve annesinin çantasını disk atıcısı gibi savurmasını hatırladı. “Konuşmamamız gerekiyor.”

“Ee... senin...” Adam elini burnunun altına götürdü.

Kokuyorsun mu demek istiyordu?

Kokmuyordu!

Frances elini burnuna götürdü. “Ah!”

Burnu kanıyordu. Ömründe burnu kanamamıştı. O eleştiri gerçekten de burnundan kan getirmişti.

Soğuk bir tavırla “Sağ ol” dedi. Bu adamla karşılaştığı her iki seferde de berbat ve çok küçük düşürücü bir durumdaydı.

Başını arkaya eğip köpekleme yüzerek basamaklara gitti.

Seri katil “Öne eğ” dedi.

Frances tersçe “Başı arkaya yatırmak gerekir” dedi. Bir eliyle mayosunun yukarı çıkmasını engellemeye çalışırken, öbür eliyle de burnundan akan kanı durdurmaya çalışarak sudan çıktı. Avucuna burnundan büyük kan pıhtıları aktı. İğrençti. İnanamıyordu. Sanki vurulmuştu. Kanla başı hoş değildi. Tıpla uzaktan ilgisi olan herhangi bir şeyle de değildi. Çocuk doğurmanın ona hiç cazip gelmemesinin sebeplerinden biri de buydu. Başını kaldırıp mavi göğe baktı ve bulantı dalga gibi vurdu.

“Galiba bayılacağım” dedi.

“Hayır, bayılmayacaksın” dedi adam.

“Benim tansiyonum düşüktür” dedi Frances. “Sık sık bayılırım. Kolayca bayılabiliyorum.”

“Tuttum seni.”

Havuzdan çıkmasına yardım ederken seri katilin koluna tutundu. Adam tam olarak kaba sayılmazdı ama dokunuşunda bir mesafelilik vardı, dar bir eşikten hantal bir mobilya geçiriyormuş gibi adeta homurdanırcasına zorlanıyordu. Belki bir buzdolabı. Buzdolabı muamelesi görmek moral bozucuydu.

Burnundan kan boşalmaya devam ediyordu. Adam Frances'i şezlonga götürdü, oturttu, omuzlarına bir havlu sardı, bir

havlu da burnun üstüne koydu.

“Burnunun üstünü sıkıca tut” dedi. “Şöyle.” Kendi burnunu iki parmağıyla sıkıştırıp Frances’in elini aynı noktaya yerleştirdi. “Böyle. İyi olacaksın. Durur şimdi.”

Frances “Başın arkaya eğilmesi gerektiğinden eminim” diye itiraz etti.

“Öne. Yoksa kan genzinden aşağı akar. İyi biliyorum.”

Frances pes etti. Belki de adam haklıydı. Dediğim dedik tiplerdendi. Dediğim dedikçiler genellikle sinir bozsalar da haklı çıkarlardı.

Bulantı ve baş dönmesi hafiflemeye başladı. Burnunu sıkmaya devam etti ve yukarıya göz attı. Adam tam önünde duruyordu, göbek deliği gözünün hizasındaydı.

“İyi misin?” dedi adam. Balgamlı ve hastalıklı adamlar gibi öksürdü.

“Evet, sağ ol” dedi. “Ben Frances.” Bir eliyle burnunu bırakmadan öbür elini uzattı. Adam elini sıktı. Frances’in eli adamın elinin içinde kayboldu.

“Tony” dedi.

“Yardımanın için çok teşekkürler” dedi Frances. Ona buzdolabı muamelesi yapmış olsa da belki iyi adamdı. “Ve yolda durduğün için de ben şey...”

Adam o günü hatırlayınca canı sıkılmış göründü.

“Şimdiye dek hiç burnum kanamamıştı” dedi Frances. “Ne sebep oldu bilmiyorum ama kötü bir soğuk algınlığı geçiriyorum. Aslında sen de epey kötü öksürüyor...”

Tony sabırsızca, saldırganca sözünü kesti: “Ben gideyim artık.” Sanki Frances otobüs durağında onu esir almış ihtiyar bir kadındı da konuşmasına fırsat bırakmıyordu.

“Gidecek yerler, görecektir insanlar mı var?” dedi Frances, çok alınmıştı. Daha şimdi bir sağlık sorunu geçirmişti.

Tony gözlerine baktı. Gözleri açık kahverengiydi, neredeyse altın rengiydi. Küçük, nesli tükenmekte olan yerli hayvanları hatırlatıyordu. Mesela keseli tavşanı.

“Hayır” dedi Tony. “Ben sadece gidip... akşam yemeği için giyinmeliyim.”

Frances homurdandı. Akşam yemeğine daha çok vardı.

Garip bir sessizlik oldu. Adam gitmedi.

Genzini temizledi. "Bunu... bu deneyimi sağ atlatabilecek miyim, bi' nem" dedi. Elini karnına götürdü. "Hiç benim tarzım değil. Ben bu kadar çok hippie zırvası beklemiyordum."

Frances yumuşadı, gülümsedi. "Bir şey olmaz. Hepi topu on gün. Biri gitti."

"Evet" dedi Tony. İçini çekti, gözlerini kısıp puslu mavi ufka baktı. "Çok güzel burası."

"Öyle" dedi Frances. "Huzurlu."

Tony "İyi misin? Kan durana kadar burnunu sıkmaya devam et" dedi.

"Tamam" dedi Frances.

Başını eğip havlusundaki kırmızı damlalara baktı, burnuna bastırmak için havlunun, lekesiz, temiz bir yerini buldu.

Başını kaldırdığında Tony havuz kapısına doğru gidiyordu. Açmak için kolunu kaldırınca şortu dizlerine düştü, poposu cascavla ortaya çıkıverdi.

Hışımla "Siktir!" dedi.

Frances bakakaldı. Vay canına! Adamın poposunun iki yanağında da cart sarı gülen yüz dövmesi vardı. Olağanüstü bir şeydi. Giysilerinin altında gizli bir palyaço kostümü olduğunu keşfetmek gibiydi.

Başını hemen önüne eğdi. Bir saniye sonra kapının çarparak kapandığını duydu. Başını kaldırdı, adam gitmişti.

Gülen yüz dövmeleri! Kim bilir ne kadar sarhoştı? Bu adam hakkındaki fikrini kökten değiştirmişti. Artık o mağrur ve küçümseyen adam değildi. Tony'ydi o. Poposunda gülen yüz dövmesi olan Tony.

Tony; poposu gülen yüz dövmeli seri katil?

Kıkır kıkır güldü, burnunu çekti, ağzına yoğun kan tadı geldi.

Maşa

Gene ondan bir e-posta. Hem de günler sonra. Maşa bilgisayar ekranındaki eski kocasının ismine bakakaldı. Bu seferkinin konu kısmında: “PAJALUYSTA PROŞTİ MAŞA” yazıyordu.

Lütfen aç, Maşa.

Doğrudan ona söylüyor gibiydi. E-postanın bir de eki vardı. Aptal, acıklı, küçücük bir ciyk sesi çıkardığını duydu, biri bir oyuncuğun üstüne basmış gibi.

Video oynatıcısı hariç, kendilerinininkinin tıpatıp aynısı apartman dairesinde çirkin Sovyet yapımı kanepede oturdukları zaman, kollarının ağırlığını ve sıcaklığını hatırladı.

O harika, o berbat video olmasaydı, şimdi nerede olurdu? Kim olurdu? Burada olmazdı. Bu kişi olmazdı. Belki de hâlâ birlikte olurlardı.

E-postayı sildi, sonra silinmiş e-postalar dosyasını açıp oradan da sildi.

Meslek hayatında hayati bir andı bu. Odaklanmak esastı. İnsanlar ona güveniyorlardı: konukları, personeli. Zamanı yoktu böyle sözde... neydi o Delilah'nın kullandığı hoş söz? Maziden esen yellere. Maziden esen yellere ayıracak zamanı yoktu.

Ama midesi hâlâ deniz gibi çalkalanmaya devam ediyordu. Soyutlanma alıştırmaları yapması gerekiyordu. Önce yaşadığı duyguyu tespit etmeli, gözlemlemeli, etiketlemeli ve salıvermeliydi. Hissettiğini tanımlayacak bir sözcük aradı ve ancak ana dilinde bulabildi: toska. İngilizcede sahip olamadığı ve olmayı da istemediği bir şeye duyulan ıstıraplı özlemi tarif edecek bir kelime yoktu. Belki İngilizce konuşan insanlar o özlemi çekmedikleri için.

Neler oluyordu? Hiç böyle olmazdı o! Ayağa kalkıp ofisinin zemininde duran egzersiz minderine gitti, alnı terle kaplanana dek sınav çekti.

Nefes nefese masasının başına döndü, konuklarının yerlerini ve yaptıklarını kontrol etmek için bilgisayarındaki güvenlik programını açtı, zihni gene odaklandı. Güvenlik gerekçeyle tesisin her yerine kapalı devre kameralar yerleştirmişti ve şimdi konuklarının çoğunu görebiliyordu.

Genç çift patikadan ılıcaya doğru yürüyordu. Jessica başını önüne eğmiş önden gidiyordu. Ben birkaç adım geriden, ufka bakarak yürüyordu.

Marconi Ailesi görünüşe göre birbirinden ayrıydı. Napoleon gül bahçesindeydi. Diz çökmüş bir gülü kokluyordu. Maşa gülümsedi. Adam resmen gül koklamak için durmuştu.

Bu sırada karısı koşuya çıkmıştı. Heather neredeyse Sükûn Tepesi'nin başına varmak üzereydi. Maşa birkaç saniye izledi, kadının dik yamaçtaki hızından etkilenmişti. Maşa kadar hızlı değilse de hızlıydı.

Kızları neredeydi? Maşa kumlu siyah beyaz görüntüleri tıklayarak kızı spor salonunda buldu, ağırlık kaldırıyordu.

Tony Hogburn havuz alanından çıkıyordu, Frances Welty yüzüne bir havlu bastırmış bir şezlonga uzanmıştı.

Lars Lee muhtemelen mutfak çalışanlarını ikna ederek aldığı bir içeceklerle kameriyede, bir hamakta yatıyordu. Yakışıklılığı ile işaret dili kullanmış olacaktı. Maşa adamın ne mal olduğunu anladı.

Başka? Üst kat koridorlarındaki kameraları tıkladı ve pareolu, hızlı yürüyen bir kadına rastladı. Carmel Schneider. Öbür bekâr kadın.

Carmel güneş gözlüğünü çıkarıp yüzünü ovuşturdu. Ağlıyor muydu?

Carmel oda anahtarıyla mücadele edip yumruğunu sinirle kapıya indirince, "Derin nefesler" diye mırıldandı Maşa.

Carmel sonunda odanın kapısını açtı, neredeyse içeri yuvarlanıyordu. Keşke Maşa odanın içinde ne yaptığını da görebilseydi. İnsanlar çok dar görüşlüydü. Yao ile Delilah mevzuatı

kafalarına çok takıyorlardı. Maşa konuklarının çıplak vücutlarını görmeye meraklı değildi! Yalnızca işini elinden geldiğince iyi yapmak için bilgi toplamak istiyordu.

Ancak ses sisteminden medet ummak zorundaydı. Ekran-daki bir kadranı çevirdi ve Carmel'in oda numarasını girdi.

Maşa'nın hoparlöründen yüksek ve net, ağlayan bir kadın sesi geldi.

"Topla kendini. Topla kendini. Topla kendini."

Carmel

Carmel odasında durup kendini tokatladı. Bir. İki. Üç defa. Üçüncüsünü öyle sert vurdu ki gözlüğü fırlayıp gitti.

Eğilip yerden aldı, banyoya girdi ve aynada kızarmış yüzüne baktı.

Bir an için orada, o olağanüstü yürüyüşten sonra havuzda yüzerken ve endorfin vücudunda vızır vızır dolaşırken kendini iyi, iyiden de öte kabına sığmaz hissetmişti. Böyle turlu yüzme-ye yıllardır vakit bulamıyordu.

Olması gereken hiçbir yer, yapması gereken hiçbir şey, endişelenmesi gereken kimse olmaması gerçeğinden büyük zevk alıyordu. Ne caz derslerine bırakmalar, ne karateden almalar, ne denetlenecek ev ödevleri, ne alınması gereken doğum günü armağanları, ne ayarlanması gereken doktor randevuları; hayatını oluşturan sonu gelmez ve sayısız küçücük, ufacık ayrıntıların hiçbirisi yoktu. Her bir yükümlülük kendi başına gülünecek kadar kolay geliyordu. Onu ezmekle tehdit eden bir araya geldiklerindeki büyüklükleriydi.

Burada kendi çamaşırını bile yıkamak zorunda değildi. Carmel'in kirli çamaşırlarını küçük bir giysi poşetinin içine doldurup kapısının önüne koyması yeterliydi, yıkanıp ütülenip yirmi dört saat içinde geri geliyordu. Bu hizmeti okuduğu zaman gerçekten ağlamıştı.

Kendine elli tur serbest kulaçlık hedef belirlemişti, her tur daha da hızlı. Burada çok çok forma girecekti. Fazla kilolarının üzerinden aktığını hissedebiliyordu. Onun tek ihtiyacı egzersiz yapacak zaman ve abur cubur bulunmayan bir kilerdi. Yüzerken kulaçlarıyla uyumlu şarkı söylüyordu: Çok mutluyum, çok mutluyum,

çok mutluyum, nefes, çok mutluyum, çok mutluyum, çok mutluyum, nefes.

Ama sonra sevinçli şarkısının altında küçücük bir ses, belli belirsiz fısıldamaya başlamıştı: Acaba şimdi ne yapıyorlardır?

Daha yüksek sesle söyleyerek duymazdan gelmeye çalışmıştı: Çok MUTLUYUM, çok MUTLUYUM.

Yükselmiş, yükselmiş, sonunda o da bağırmaya başlamıştı: Ama gerçekten, acaba ŞİMDİ NE YAPIYORLARDIR dersin?

İşte o zaman aklının kaymaya başladığını hissetmişti. Pannik duygusu aklına garip bir ihmalkârlıkla, mesela yol kenarında bırakarak ya da varolduklarını unutup dansa giderek dört kızını birden kaybettiği, o tekrarlanan rüyaları getirmişti.

Mantıklı düşüncelerle kendini sakinleştirmeye çalışmıştı. Çocukları yol kenarında kaybolmamıştı; babaları ve babalarının çok tatlı yeni sevgilisi, müstakbel karısı Sonia ile birlikteydiler. Carmel seyahat programlarından bugün Paris'te olduklarını, "harika" bir Airbnb daireesinde kalacaklarını biliyordu. "Seyahat etmeye bayılan" Sonia, orada daha önce de kalmıştı. Hava soğuk olacaktı, tabii ocak ayıydı ama çocukların yeni kabanları vardı. Hayatlarının tatilindeydiler. Onlar harika bir eğitsel deneyim yaşarken, anneleri harika bir "enerji depolama" molasındaydı.

Babaları onları seviyordu. Babalarının yeni sevgilisi onları seviyordu. "Sonia bizi hayattan bile çok seviyormuş, öyle dedi." Rosie, Carmel'e daha üçüncü görüşmelerinden sonra böyle söylemişti. Carmel de Eh, kadın tam bir üşütük gibi konuşuyor, demişti ama içinden. Dışından ise "Ah ne hoş" demekle yetinmişti.

Dostça boşanmışlardı. Joel'in açısından en azından. Carmel'in açısından kimsenin kabullenmediği bir ölüm gibiydi. Kocasını artık sevmeyi almıştı, o kadar. Artık sevmeyi bir kadınla birlikte yaşamak herhalde onun için çok zor almıştı. Zavallı adam bununla gerçekten mücadele ediyordu ama kendine karşı dürüst olmak zorundaydı.

Oluyordu böyle şeyler. Çok oluyordu. Baştan atılan eşlerin onurlu kalmaları esastı. Ağlayıp sızlanmamalıydı; çocuklar okulda ve anaokulundayken duşta ağlamak hariç, bir de semtlerinde diğer ağlayıp sızlanan eşlerle tek başınayken. Baştan atılan eş, yeni ve gelişmiş eşe karşı kaltaklık ya da kabalık etmeme-

liydi. İçine atmalı ama yüzünü eksitmemeliydi. Ve zayıf olursa herkes için daha iyiydi.

Carmel havuzun kenarına değip tam yeni tur için dönecekken havuza birinin daha girmiş olduğunu görmüştü. Cana yakın birine benzeyen kızılımsı sarı saçlı kadın. Carmel tam “Selam” diyecekken sessizlik kuralını hatırladı ve kadını görmezden geldi.

Yüzmeye devam etti ve kadının saçının Sonia’nın saçıyla aynı renk olduğunu düşündü. İkisi de o renk için epey para harcamış olacaktı.

Carmel’in kızı Lulu sarı saçlıydı. Lulu, Carmel’le hiçbir akrabılığı yokmuş gibiydi ve bu hiç mesele olmamıştı, ta ki babası ve Sonia onu akşam yemeğine çıkardıkları zaman bir kadın masalarının yanından geçerken durup Lulu’ya “Ne güzel saçların var, tıpkı anneninki gibi” dediğini kızı yemek dönüşü ona anlatıncaya kadar.

Carmel yüksek ve gergin bir sesle “Hah, çok komik. Sonia benim annem değil, deseydin” dedi.

Babası, her seferinde Sonia’nın öz annesi olmadığını belirtmeye gerek olmadığını söylemişti. Carmel: Tabii ki gerekli, tatlım her seferinde avaz avaz belirtmelisin, dedi ama içinden. Dışından ise “Dişlerini fırçalama zamanı, Lulu” demekle yetindi.

Bunu hatırlayınca hızlandı. Kollarıyla bacakları suyu gidecek daha sert, daha hızlı dövüyordu ama devam ettirebilirdi, yeterince formda değildi, çok formsuzdu ve şişmandı ve tembel ve iğrençti. Ve kızları dünyanın öbür ucunda, onun hiç gitmediği Paris’telerdi. Sonia saçlarını yapıyordu, herhalde Sonia’nın önünde kıınıldamadan oturuyorlardı, birden koca bir ağız dolusu su yuttu.

Hemen havuzdan çıktı, neyse ki kurallar gereği cana yakın kızılımsı sarışın kadınla göz teması kurmadı çünkü aptal gibi ağlıyordu ve odasına gidene kadar ağladı. Yolda karşıdan gelen iriyarı adamın fark etmemiş olması mümkün değildi.

Aynadaki yansımasına “Topla kendini” dedi.

Kollarıyla vücudunu sardı.

Çocuklarını özledi. Özlem ani çıkan ateş gibi vurdu. Dört

küçük ve güzel kızının vücutlarının tesellisini, annelerinin bedenini pervasızca ve kendi mallarıymış gibi kullanmalarını özledi: koltukmuş gibi kucağına atlayıvermelerini, küçük sıcak başlarını karnına ve göğüslerine gömmelerini. Her zamar, “İnin üstümden!” diye ciyaktı. Çocuklarıyla birlikteyken, ona ihtiyaç duyuluyordu, hatta olmazsa olmazlarıydı: Her şey ona muhtaçtı. Her zaman “Annem nerede?”, “Bu dediğini anneme söyleyeceğim.”, “Aanneeee!” diyen biri vardı.

Şimdi mecburiyetlerin zincirinden boşanmıştı, bir balon kadar başıboş ve hürdü.

Mayosunun bağcığını çözdü, banyonun zeminine olduğu gibi bıraktı ve aynada çıplak vücudunu inceledi.

“Çok özür dilerim. Seni hâlâ çok seviyorum ama biz ilişkimizde hep dürüstlüğe önem verdik, değil mi?” Joel bir yıl önce kendine bir kadeh şarap doldururken böyle demişti. “Bunu söylemek canımı çok yakıyor ama artık senden etkilenmiyorum.”

Gerçekten ahlaklı ve nazik olduğunu sanıyordu. Doğru şeyi yapan adam olduğuna inanıyordu. Ona asla ihanet etmezdi. Carmel’i öylece terk etti, bir flört sitesine girdi ve yerine yenisini buldu. Vicdanı gayet rahattı. Joel hiçbir zaman sahip olduklarının bakımını ihmal etmezdi. Tamir edilip “yeni gibi” olamıyorlarsa, yenisiyle değiştirirdi.

Carmel göğüslerini iki eliyle tutup, eskiden durdukları yere, “yeni gibi” oldukları zamanki yerlerine kaldırdı. Pelte gibi karnındaki çatlaklara baktı ve Facebook’ta okuduğu vıcık vıcık romantik bir gönderiyi hatırladı: Çatlak izleri temsil ettikleri şey yüzünden aslında çok güzeldi, yeni bir hayat yaratmanın izleriydi, bıdı bıdı bıdı... Bebeklerinizin babası sizin vücudunuzu hâlâ seviyorsa belki.

Joel ocak ayındaki okul tatilinde Sonia ile kızları Avrupa gezisine götürmek için izin istediği zaman –Paris, Disneyland! Avusturya’da kayak! Roma’da buz pateni!– Carmel: Dalga mı geçiyorsun? Hep konuştuğumuz tatile mi çıkıyorsunuz? Hem de bensiz, demişti ama içinden. Dışındansa “Ne eğlenceli olur!” demekle yetinmişti. Sonra da kızların pasaport işlemlerini halletmişti.

Kız kardeşine kızlar tatildayken zamanını sağlıklı yemek-

ler yiyerek, kardiyo ve yoga yaparak, ağırlık kaldırarak geçirmek istediğini söylemişti. Plan bedenini dönüştürmekti.

Joel'ı geri istemiyordu. Tek istediği, onu görünce Joel'ın ağzının açık kalmasıydı. Afallamasına ihtiyacı yoktu ama fena da olmazdı. Sadece vücudunun fiziksel olarak mümkün olabildiği kadar iyi görünmesini istiyordu. O zaman belki, kendisi de eşinin yerine yenisini bulabildiğiniz o buluşma sitelerinden birine girerdi... Belki de girmezdi ama muhtemelen girerdi.

Kardeşi Vanessa "Senin vücudunun hiçbir şeyi yok. Ortalama bedensin, seni kafasız sersem! Sen çekici ve zeki bir kadınsın, geri zekâlı! Ocak ayını bir hamakta yatıp peynir yiyerek geçirmelisin" demişti. Joel'a ve ataerkil şişmanlık aşağılamasına çok kızgındı.

Carmel göğüslerini bıraktı, elini karnının üstüne koydu. "Ortalama" yeterince iyi değildi. "Ortalama" çok iriydi. Bunu herkes bilirdi. Ülkede obezite krizi vardı! Başkalarının şişmanlığını aşağılamak istemiyordu ama kendisini kesinlikle aşağılamak istiyordu çünkü utanmayı hak ediyordu o. Eskiden iki beden küçük giyerdi ve şimdi iki beden büyümesinin nedeni dört kızı değil, "kendine bakmamasıydı". Kadınların "kendilerine bakmaları" gerekiyordu. Buluşma sitelerinde erkekler böyle söylüyordu: Kendine bakan kadınları beğeniyorum. Anlamı: İnce bir kadın istiyorum.

İnsanın kendine nasıl bakacağına dair bilgiden bol şey yoktu! Karbonhidratı, şekeri ve trans yağları beslenmeden çıkarmanın yettiğini herkes biliyordu! Ünlüler cömertçe incelik sırlarını açıklıyorlardı: "Bir avuç kuruyemiş" ya da "iki parça antioksidandan zengin bitter çikolata" atıştırıyorlardı! Bol su içiyorlardı, güneşten uzak duruyorlardı ve merdiven çıkıyorlardı! Neticede beyin ameliyatı değildi! Peki Carmel hiç merdiven çıkıyor muydu? Hayır, çıkmıyordu.

Çoğunlukla çocuklar yanında oluyordu; uzun bir merdiven çıkıyorlarsa biri koşarak önden giderken, biri artık bacaklarının çalışmadığını ilan edip oturuveriyordu ama gene de Carmel'in yaşam tarzına "küçük plansız egzersizler" ilave edebileceği zamanlar mutlaka oluyordu. Ama yapmamıştı. Vücudunu ihmal ediyordu, saçını aylarca kestirmedeği oluyordu, kaşlarını almıyordu, bacaklarını tıraş etmeyi unutuyordu; kocasının onu terk

ettiğine şaşmamalıydı, çünkü çocuklarına da öğretmeye çalıştığı gibi her yapının bir sonucu vardı.

Maşa'nın vücudunun uzun, heykeli andıran hatlarını düşündü.

Maşa'nın Carmel'in hayatını yaşadığını, Joel ile Sonia kızları bırakmaya geldiklerinde kapıda durduğunu hayal etti. Zaten Joel, Maşa'yı terk etmezdi. Ama diyelim ki etti, Maşa'nın kalbi kocasıyla yeni sevgilisini görünce utanç ve acıyla hızlı hızlı çarpmazdı. Maşa, Joel'a göstermemek için vücudunu kapının arkasına saklamazdı. Maşa dimdik, gururla dururdu. Yarası kapanmamış kırık kalbini korumak için kamburunu çıkarmazdı.

Kız kardeşi, Joel'ın onu artık çekici bulmamasının onun değil Joel'ın sorunu olduğunu söylüyordu. Kız kardeşi, Carmel'in kendini sevmeyi öğrenmesi gerektiğini söylüyordu. Ayrıca ona şişman insanların hüznü ve şişman hayatlarında kendilerini daha iyi hissetmeleri için şişmanlar tarafından yazılmış "sezgisel yeme" ve "her bedende sağlıklı olma" konularında yazılar gönderiyordu.

Bedenini dönüştürebilirse, hayatını da dönüştürebilirdi ve başarısız evliliğini geride bırakabilirdi. Bu avunma değildi. Bu bir gerçektir.

Zengin ve eli açık kız kardeşi -mükemmel bir birleşim- Carmel'e doğum gününde bir kart verdi:

Carmel, zayıflaman gerektiğini düşünmüyorum. Sen güzelsin, Joel da sığ beyinli bir ahmak. Onun fikrini SAKIN TAKMA. Ama bir sıçrama yapmakta kararlıysan, bunu lüks ve konforlu bir şekilde yapmanı isterim. Sana çocuklar tatil deyken Sükûn Evi'nde on günlük arınma için rezervasyon yaptırdım. Tadını çıkar!

Öperim.

Not: Sonra eve gel ve peynir ye.

Carmel çocukluğundan bu yana hiçbir hediye bu kadar sevinmemiştir.

Şimdi Maşa'nın sözlerini hatırladı: "On gün sonra şimdi

olduğunuz kişi olmayacaksınız.” Zihni lütfenlerle doldu. Lütfen, lütfen, lütfen, doğru olsun, lütfen, lütfen, lütfen bundan başka bir insan olayım... Aynadaki aptal, sersem, yalvarır surata baktı. Cildi yaşlı bir çamaşırcının eli gibi pütür pütür ve kırmızıydı. Üstdudağı kazıklı çit gibi sıra sıra düzgün ince çizgilerle kaplıydı, dudakları öyle inceydi ki gülümseyince kayboluyordu. Vücudundaki tek ince yer üstdudağıydı. Dudakların dolgun gül goncası gibi olması gerekirdi; böyle çirkin, incecik, kaybolan çizgiler değil.

Ah Carmel, tabii ki ona artık çekici gelmezsin! Ne olacaktı ki? Senin gibi birini nasıl çekici bulabilir? Tokatlamak için gene elini kaldırdı.

Kapı nazikçe tıklatıldı. Carmel yerinden sıçradı. Sükûn Evi bornozunu üzerine geçirip kapıya gitti.

Gelen Yao’ydu. Baş önündeydi. Ne yüzüne baktı ne de bir şey söyledi. Küçük bir kart uzattı.

Carmel kartı alınca Yao hemen geri çekildi. Carmel kapıyı kapadı.

Düğün davetiyesi gibi kalın, kare ve krem renkli bir kartondu. Kalın, siyah, buyurgan mürekkeple ve el yazısıyla yazılmıştı.

Sevgili Carmel,

Şu anda programınız serbest zaman olarak belirlenmiş olmasına rağmen Üst Düzey Gevşeme ve Gençleştirici Yüz Bakımı için derhal Sükûn Evi spa’sında bekleniyorsunuz. İşlem doksan dakika sürecektir ve akşam yemeğinden hemen önce bitecektir. Terapistiniz sizi beklemektedir.

Sevgiler,

Maşa.

Not: Yao size tahsis edilmiş sağlık danışmanınızdır fakat sizi sağlığınıza kavuşturmak, layık olduğunuz ve ihtiyacınız olan şifayı ve mutluluğu temin edebilmek için benim de elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmenizi isterim.

Carmel Schneider tam o anda, kendilerini Tanrı’ya teslim ederken hazla vecde gelen rahibe adayları gibi kendini Maşa’ya bıraktı.

Yao

Saat akşamın dokuzuydu. Konuklara yemekleri verilmiş ve sağ salim odalarına çekilmişlerdi, umulur ki hepsi derin uykudaydı. Yao, Maşa ve Delilah ise Maşa'nın ofisinin köşesinde duran yuvarlak masada, önlerinde not defterleriyle oturuyorlardı. Yao ile Delilah'nın durum güncellemesi verecekleri günlük personel toplantısı yapılıyordu.

Maşa parmak uçlarını masaya vurdu. Bu toplantılarda her zaman tavrında fark edilir bir değişiklik olurdu. Eski şirket kimliği, seçtiği sözcüklerde, konuşmasının canlılığında ve duruşundaki resmiyette görülüyordu. Delilah'ya komik ama o dünyada hiç çalışmamış olan Yao'ya büyüleyici geliyordu.

"Pekâlâ. Gündemin bir sonraki maddesi, sessizlik. Bugün bozan oldu mu?" diye sordu Maşa. Kırılğan görünüyordu. Yeni protokolün gerginliğinden olacaktı. Yao da gergindi.

"Lars bozdu" dedi Delilah. "Günlük kan tahlilinden kurtulmaya çalışıyordu. Çocukluk etmemesini söyledim."

Yao bir konuğa asla böyle bir şey söylemezdi. Delilah öylece aklından geçeni söylerken, Yao bazen birazcık... sahtekâr gibi hissediyordu kendini. Bir oyuncu gibi. Mesela, kaba bir konunun plank egzersizi yapmasına yardım ederken, nazikçe ve sabırla, "Başardın, çok iyi!" der; aslında içinden, denemiyorsun bile seni tembel, kaba, orospu evladı, diye geçirirdi.

Yao "Frances bana bir not yazdı" dedi. "Burnu kanadığı için kan tahlilinin atlanmasını rica etti. Ben de kendisine bundan daha iyi bir neden olamayacağını söyledim."

Maşa homurdandı. "Kimse kan tahlilinden hoşlanmaz" dedi. "Ben de sevmem! İğneden nefret ederim." Ürperdi. "Yıllar

ör:ce buraya gelmek için başvuru yaptığımız zaman birçok kan tahlili yaptırmak zorunda kaldık: AIDS için, frengi için... Devletinizi bizi aklımız için istiyordu ama bedenlerimiz de mükemmel olmalıydı. Dişlerimizi bile muayene ettiler.” Parmağını beyaz dişine vurdu. “Bir arkadaşım, ‘Sanki at seçiyorlar!’ demişti.” Bu anıyla gururu incinmiş gibi dudakları kıvrıldı. İkisinin de yüzüne bakmadan, “Ama ne gerekiyorsa yapıyorsun” dedi. Sanki odada olmayan biriyle konuşuyordu.

Yao, Maşa’nın sade beyaz bluzunun askılarının altındaki köprücük kemiğine baktı. Maşa’yla tanışana dek kadın vücudunda köprücük kemiğinin bu kadar erotik bir yer olduğunu hiç düşünmezdi.

Daha geçen hafta annesi telefonda “Yoksa sen bu kadına âşık falan mısın?” diye sormuştu. “Bu kadın için köpek gibi çalışmanın sebebi bu mu?”

“Neredeyse senin yaşında anne!” demişti Yao. “Ve onun için köpek gibi çalışmıyorum.”

Delilah “Daha çok köpek yavrusu gibi” demişti. “Âşıksın ona.” Yataktaydılar. Delilah güzeldi ve yatakta çok becerikliydi, Yao ondan çok hoşlanıyordu ama yatmaları el değiştiren bir para olmasa da hep biraz ticari işleme benziyordu.

“Ona minnet duyuyorum.” Yao ellerini ensesine koydu, tavana bakarak bunu bir süre düşündü. “Hayatımı kurtardı.”

“O senin hayatını kurtarmadı. Sen onun hayatını kurtardın.”

“Benim şefim kurtardı hayatını” dedi Yao. “Benim ne yaptığımdan haberim yoktu.”

Delilah sutyenini giyerken “Ve şimdi de onu seviyoooooooooorsuun!” dedi.

“Ablam gibi” dedi Yao.

“Yaa, tabii” dedi Delilah.

“Kuzenim gibi.”

Delilah dudak büktü.

Maşa’ya derin bir sevgi duyuyordu. Bunun nesi garipti bu kadar? Yani patronunu sevmenin? Bir arada yaşar ve birlikte çalışırken, hele insanın partonu Maşa gibi bir kadınsa hiç de garip

değildi. Teşvik edici olmasının yanında ilginç biriydi. Maşa'nın egzotik aksanı, vücudu kadar çekici geliyordu. Maşa'ya bağa-ğ tutulduğunu itiraf ediyordu. Belki bu aşk garipti, bir kişilik kusurunu ya da çocukluğunun disfonksiyonel bir sonucunun göstergesiydi. Fakat onunki bazı konularda fazla yoğunlaşabilen ama çoğunlukla kimsenin fark etmediği çekingen ve ciddi bir oğlanın sıradan mutlu çocukluğuydu. Annesiyle babası onu asla zorlamayan, alçak sesle konuşan mütevazı insanlardı. Hüsran yaşamamak için beklentilerin düşük tutulması gerektiğine inanırlardı. Babası bir defasında, kinaye yapmadan yüksek sesle "Her zaman başarısızlığı bekle Yao, o zaman hiç hayal kırıklığı yaşamazsın" demişti. Maşa'nın egoizminin Yao'ya bu kadar canlandırıcı gelmesi bundandı. Sanki hayatın kendisinden daha büyüktü. Maşa asla kendisiyle dalga geçmezdi ve başkalarının da kendileriyle dalga geçmesini anlamazdı.

Ve Maşa onun hayatını kurtarmıştı.

Kalp krizinden sonra Finn'e de, Yao'ya da birer mektup yazıp teşekkür etmiş, "ölüme yakın deneyiminin" kendisini nasıl kökten değiştirdiğini anlatmıştı. Üzerlerinde yani havada dururken, Yao'nun başında küçücük kırmızı bir doğum lekesi gördüğünü yazmıştı. Lekeyi hatasız tanımlamıştı: çilek şeklinde.

Finn, Maşa'nın mektubuna cevap yazmadı. "Kadın kaçık. Doğum lekeni görmesi için başımızın yukarısında uçmasına gerek yok. Herhalde masasının başında otururken, yığılmadan önce görmüştür."

Ama ölüme yakın deneyim Yao'nun merakını uyandırdı. Maşa'ya bir e-posta gönderdi, seyrek de olsa yıllarca yazıştılar. Maşa, kalp ameliyatından sonra "son derece başarılı" (kendi ifadesi) kurumsal kariyerinden vazgeçtiğini ve şirket hissesini satıp taşrada ünlü ve tarihi bir ev satın aldığını yazdı. Evi restore ettirip bir yüzme havuzu yaptıracaktı. Başta planı butik bir otel işletmekti ama sağlığa olan ilgisi arttıkça fikrini değiştirdi.

Kendi vücudumu, zihnimi, ruhumu dönüştürdüm Yao ve şimdi aynı-sını başkalarına da yapmak istiyorum, diye yazdı.

Maşa'nın e-postalarında Yao'ya eğlenceli ve sevimli gelen bir azamet havası vardı ama aslında kadın onun için bir şey ifade

etmiyordu. Sadece komik üsluplu, minnettar bir eski hastaydı.

Ama sonra, tam yirmi beşinci yaş gününden sonra bütün domino taşları yıkılıverdi: Bam bam bam! Önce annesiyle babası beşanacaklarını haber verdiler. Oturdıkları evi satıp ayrı apartman dairelerine taşındılar. Üzücü ve kafa karıştıran bir durumdu. Sonra bütün bu olayların orta yerinde nişanlısı Bernadette nişanı bozdu. Durduk yerde... Yao birbirlerini çok sevdiklerini sanıyordu. Düğün, tören, balayı rezervasyonları yapılmıştı. Bu nasıl olabilirdi? Hayatının temelleri ayaklarının altında yıkılıyordu sanki. Ayrılık bir facia değildi ama gene de utanmasına rağmen başına bir felaket gelmiş gibi hissediyordu.

Arabası çalındı.

Stres kaynaklı egzama başladı.

Finn başka bir eyalete taşındı ve ambulans servisi Yao'yu kimseyi tanımadığı, çağrılarını çoğunlukla şiddet ve uyuşturucu bağlantılı vakaların oluşturduğu bir bölgeye tayin etti. Bir gece adamın biri gırtlığına bıçak dayayıp "Karımı kurtarmazsan gırtlığını keserim" dedi. Kadın çoktan ölmüştü. Polis gelince adam bıçakla üzerlerine saldırdı ve vuruldu. Yao sonunda adamın hayatını kurtardı.

İşine devam etti. İki gün sonra, her zamanki gibi alarmin çalmasına birkaç dakika kala uyandı ama alarm çalmaya başladığı anda beynine feci bir şey oldu. Beyninin patladığını hissetti. Fiziksel bir şeydi. Beyin kanaması geçirdiğini sandı. Yolun sonu psikiyatri koğuşuna çıktı.

Gözlerinin altında koyu halkalar olan bir doktor "Anlattıklarınıza bakılırsa çok baskı altındaymışsınız" dedi.

"Kimse ölmedi" dedi Yao.

"Ama ölmüş gibi hissediyorsunuz, değil mi?"

Aynen öyle hissediyordu: ölüm üzerine ölüm, ölüm üzerine ölüm yaşamış gibi. Finn gitmişti. Nişanlısı gitmişti. Büyüdüğü ev gitmişti. Arabası bile gitmişti.

"Eskiden buna sinir krizi derdik" dedi doktor. "Artık majör depresif nöbet diyoruz."

Yao'yu psikiyatriye sevk etti ve antidepresan ilaçlar yazdı. "İyi yönetilen bir depresyonun sonu iyi bir yere çıkabilir" dedi. "Bunu

bir fırsat olarak görün. Gelişme ve kendinizi tanıma fırsatı.”

Hastaneden eve döndüğünün ertesi günü Maşa’dan bir e-posta aldı: “Hayat mücadelesinden” kaçmaya ihtiyacı varsa, yeni odalarından birini gelip denemeye davet ediyordu.

Yao’ya bir işaret gibi geldi bu teklif.

Zamanlaman çok iyi, son günlerde pek iyi değilim, diye yazdı. Birkaç günlüğüne dinlenmek için gelebilirim.

Eve vardığı zaman Maşa’yı tanıyamadı, verandaya beyazlar içinde bir tanırıca çıkmıştı; onu kucaklayan ve kulağına “Seni iyi edeceğim” diyen bir tanırıca.

Yeni konukları karşılamak için Sükûn Evi’nden her çıktığında, onlara da aynı deneyimi yaşatmak istiyordu: denizde kaybolmuşken bir anda karayı görmek.

Maşa yaralı bir kuş gibi besledi Yao’yu. Ona yemek pişirdi, meditasyon ve yoga yapmayı öğretti. Birlikte tai chi öğrendiler. Üç ay o evde baş başa kaldılar. Yatmadılar ama bir şey paylaşıyorlardı. Bir tür yolculuk. Yenilenme. O dönemde bedeni değişti; zihni iyileşirken vücudu sertleşip güçlendi. Ömründe hiç yaşamadığı bir huzur ve kesinlik duygusu yaşarken tamamen başka biri haline geldi. Eski Yao’yu ölü deri gibi üzerinden sıyrıldı.

Eski Yao düzensiz spor yapardı ve çok fazla işlenmiş gıda tükettirdi. Eski Yao savaşçıydı ve gece yarısı uyanıp işgününde olabilecek bütün terslikleri düşünen bir uykusuzdu.

Yeni Yao bütün gece deliksiz uyuyor ve sabah dinç bir halde uyanıyordu. Yeni Yao artık saplantıyla eski nişanlısını başka bir erkekle yatakta düşünmüyordu. Yeni Yao’nun aklına Bernadette pek nadir geliyordu ve sonunda zihninden tamamen silindi. Yeni Yao anı yaşıyordu ve Maşa’nın Sükûn Evi vizyonunun ilham ettiği “iyileşmeye” tutkuyla bağlıydı. Eski işinde Yao’nun yaptığı gibi insanları tedavi etmek yerine, plan kendisinin de dönüştürüldüğü şekilde insanları dönüştürmektir. Din gibi geliyordu ama yaptıkları her şey, bilime ve kanıta dayalı araştırmalar üzerine kuruluydu.

Annesiyle babası ayrı ayrı onun ziyaretine geldiler; Sidney’e dönme ve hayatını yeniden düzene koyma zamanının geldiğini söylediler ama Yao geri dönmedi. Oraya gelişinden al-

tı ay sonra Maşa ile birlikte Sükûn Evi'nin kapılarını ilk konuklarına açtılar. Bu bir başarıydı ve eğlenceliydi. Acil yardım tekniği olmaktan çok daha eğlenceliydi.

Birkaç gün, beş yıl oldu. Dört yıl önce personele Delilah katıldı ve üçü birlikte çok şey öğrendiler, uygulamalarını durmadan geliştirdiler, saflaştırdılar. Maşa cömert bir maaş veriyordu. Rüya gibi bir çalışma hayatıydı.

“Yarın bire bir danışma seanslarına başlıyorum” dedi Maşa. “Notlarımı sizinle paylaşıyorum.”

“İyi, konuklar hakkında ne kadar çok şey bilirsek o kadar iyi” dedi Yao.

Özellikle bu kamp dönemi işleyiş için yeni bir emsal oluşturacaktı. Gergin olmaları doğaldı.

Delilah “Tony Hogburn’ün geçmişi hakkında daha çok bilgi istiyorum” dedi. “O adamda bir şey var, bir türlü çözemiyorum.”

Yao kendi kendine konuşur gibi “Düzeliyor” diye mırıldandı.

Maşa masanın karşısından uzanıp Yao’nun kolunu tuttu, inanılmaz yeşil gözleri Yao’ya büyüleyici gelen o enerji ve tutkuyla yanıyordu.

“Düzelmekten de öteye geçecek Yao” dedi. “Güzelleşecek.”

Frances

Bugün kampın dördüncü günüydü. Frances, Sükûn Evi'nin yavaş yaşam temposuna şaşılacak kadar kolay alıştığını fark etti. Zamanını geçirmek konusunda pek nadir karar vermek zorunda kalıyordu.

Her sabah gül bahçesinde Yao ile tai chi yaparak güne başlıyordu. Programı Jan ile en az bir bazen iki sağaltıcı masaj içeriyordu. Bazı günler çeşitli vesilelerle spa'ya gitmesi gerekiyordu, mesela onun için belirlenmiş yüz bakımı varsa. Bu Frances'e külfetli gelmiyordu. Yüz bakımları muhteşem kokulu, Frances'i ipek gibi ve ılık ılık yapan, saçlarını çiçek taç yaprakları gibi dikleştiren, rüyadan farksız deneyimlerdi. Yoga ve meditasyon stüdyosunda yoga dersleri ve civardaki ağaçlık alanda yürüyüş meditasyonları oluyordu. Yürüyüş meditasyonları her geçen gün daha enerjik, daha hızlı ve daha dik hale geliyordu.

Akşamüzerleri hava serinleyince konukların bir kısmı Yao ile koşuya çıkarken (Marconi Ailesi serbest zamanda bile koşmaktan başka bir şey yapmıyor görünüyordu, Frances balkonunda oturup üçünün canlarını kurtarmak ister gibi Sükûn Tepesi'nden yukarı koşmalarını izliyordu), diğerleri Delilah ile gül bahçesinde "hafif" bir egzersiz yapıyorlardı. Delilah, Frances'e ayak parmaklarının ucunda erkek gibi şınav çekirtmeyi görev bilmiş gibiydi. Ve Frances'in konuşma izni olmadığından "Hayır teşekkürler, şınav çekmeye hiç anlam veremiyorum ben" diyemiyordu. Şınav çekmenin anlamının "vücuttaki her bir kası çalıştırmak" olduğunu şimdi anlıyordu ki bu iyi bir şeydi.

Uysalca Yao'nun her gün kan almasına ve tansiyonunu

ölç: nesine izin veriyordu, sonra ağırlığını kaydetmesi için konuşmadan tartıya çıkıyordu. Tartıya bakmaktan hâlâ kaçınıyordu ama onca egzersiz, düşük kalori ve sıfır şarap tüketimiyle kilosunun muhtemelen baş aşağı düştüğünü tahmin ediyordu.

Başta çok uyduruk ve saçma, çok keyfi ve kolayca bozulabilir gelen soylu sessizlik, günler geçtikçe bastıran sıcak dalga-sı gibi gücünü ve varlığını arttırmıştı. Bununla beraber yaz sıcak-ğı da aslında şiddetini arttırmıştı. Kuru, durgun, parlak ve beyaz bir sıcaklık; sessizlik gibi.

Başta dikkatini dağıtacak gürültü ve konuşmaların eksikliği Frances'in düşüncelerinin çılgın, sonu gelmez, tekrarlanan bir döngüyle dönüp durmasına yol açtı: Paul Drabble, kaybet-tiği para, şaşkınlık, kırgınlık, öfke, şaşkınlık, kırgınlık, öfke, Paul'un muhtemelen olmayan oğlu, kalbindeki kuruntudan ibaret aşkla yazdığı ve sonrasında yayınevinin geri çevirdiği kitap, muhtemelen sona ermiş kariyeri, hiç okumaması gereken o eleştiri... Hiç çözüm bulmamış ya da dünyayı yerinden oynatacak aydınlanmalar yaşamamış değildi. Ama döngüye giren düşüncelerini gözlemlemek, onları sonunda tamamen durana dek yavaşlatıyor gibiydi ve durduğu zamanlar da... hiçbir şey düşünmediğini fark ediyordu. Hem de hiç. Zihni neredeyse boşalıyordu. Ve o anlar çok tatlı oluyordu.

Diğer konuklar sessiz, göz ucuyla gördüğü ve onu rahatsız etmeyen şekillerden ibaretti. İnsanları görmezden gelmek, git-tiğiniz ılıcada başka birinin oturduğunu görünce "Merhaba" demeden başınızı çevirip sessizce yumurta kokulu kabarcıklı suya girmek gayet normal gelmeye başlamıştı.

Bir defasında uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamla Sak-lı Mağara ılıcasında, tek kelime konuşmadan, kendi düşüncelerine dalıp vadi manzarasını seyrederek uzun saatler geçirmişlerdi. Hiç konuşmamalarına hatta birbirlerine bakmamalarına rağmen manevi bir şey paylaşmışlar gibi gelmişti.

Başka hoş sürprizler de olmuştu.

Örneğin, dün öğleden sonra merdivende Zoe'nin yanından geçerken, kız Frances'e sürtünüp avucuna bir şey sıkıştırmıştı. Frances gözlerini önünden ayırmamayı ve bir şey söylememeyi

başardı (böyle şeylerde hiç başarılı olmadığı için takdire şayan-
dı; kişilikleri çok farklı olmasına rağmen CIA'e derhal alınacak
kadar üstün nitelikli olan iki eski kocası da Frances'ten casus ol-
mayacağını söylemişlerdi) ve odasına gidince avucunda kinin
Reese's marka yerfıstıklı çikolata olduğunu gördü. Bundan da-
ha ilahi bir lezzet tatmamıştı ömründe. Zoe dışında başka kim-
seyle pek iletişimi yoktu. Artık Napoleon hapşırınca irkilmiyor-
du. Tony'nin kuru öksürüklerinin de yavaş yavaş azaldığı dikka-
tini çekiyordu; kendi öksürüğü de aynı sıralarda geçti. Kâğıt ke-
siği yok oldu, bel ağrısı da her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Bu
sahiden de bir "şifa yolculuğuydu" ve eve dönünce Ellen'a burayı
önerdiği için coşkulu bir teşekkür kartı gönderecekti.

Bugünkü programına göre öğle yemeğinden hemen son-
ra Maşa ile bire bir danışmanlık seansı vardı. Frances hayatın-
da hiçbir şekilde kimseden danışmanlık almamıştı. Bu iş için ar-
kadaşları vardı. Hepsi birbirine akıl verirlerdi ve bu genellikle iki
yönlü bir süreç olurdu. Frances sonrasında karşısındakinin so-
runlarını dinlemeden ve ardından kendi bilge tavsiyelerini ver-
meden, oturup birine sorunlarını anlatabileceğini düşünemi-
yordu. Genellikle verdiği tavsiyelerin aldıklarından üstün oldu-
ğu kanısındaydı. Başkalarının sorunları çok basit şeyler oluyor-
du; insanın kendi sorunları çok daha incelikli oluyordu genelde.

Ama sessizlik, sıcak ve günlük masajlar birleşip huzurlu
bir teslimiyet duygusu yaratmıştı. Maşa mutlu olacaksa, Fran-
ces'e "danışmanlık" yapabiliirdi.

Frances'in öğle yemeği körili sebzeydi. Etrafındakile-
rin çiğneme seslerini artık fark etmez, yemeğinden olağanüs-
tü zevk alır olmuştu; olağanüstüydü zira yediklerinden zaten
azımsanmayacak kadar zevk aldığını düşünüyordu! Küçük kü-
çük lokmalar halinde yediği yemekte aklını başından alan bel-
li belirsiz bir safran tadı vardı. Safran hep bu kadar güzel miydi?
Bilmiyordu ama yemek ruhani bir deneyim gibi geldi.

Öğle yemeğinden sonra hâlâ o safran mucizesini düşünür-
ken, Frances ÖZEL yazan kapıyı açtı, iki kat merdiven çıkıp evin
tepesindeki kuleye ulaştı ve Maşa'nın ofisinin kapısını çaldı.

Birazcık buyurgan tonda bir ses "Girin" dedi.

Frances yatılı okuldayken müdür odasına yaptığı ziyaretleri hatırlayarak içeri girdi.

Maşa bir şeyler yazmaktaydı, o işini bitirirken ayakta durmaması için Frances'e karşısındaki koltuğu gösterdi.

Tavrı normalde Frances'i sinirlendirirdi ve henüz sinirlenmeye hakkı olduğu gerçeğini unutacak kadar Zen havasına girmemişti. Ücretli çalışan değil, randevu saatinde oraya gelen parasını ödemiş bir müşteriydi, çok teşekkürler. Ama ne iç geçirdi ne genzini temizledi ne de kımlılandı. Çünkü neredeyse dönüşmüştü, kesinlikle daha inceydi ve dün ayak parmaklarının ucunda arka arkaya iki sınav çekmişti. Herhalde çok yakında Maşa gibi olacaktı.

Göğsünde bir kahkaha kabardı, odayı inceleyerek kendini oyaladı.

Kendisi de böyle bir ofisi olsun isterdi. Böyle bir ofisi olsa muhtemelen çikolata yemeden bir başyapıt yazardı. Odanın dört duvarını kaplayan devasa pencereler, Maşa'ya üç yüz altmış derecelik yumuşak dalgalı yemyeşil bir kır manzarası sunuyordu. Arazi yukarıdan bir Rönesans tablosuna benziyordu.

Anlaşılan Maşa sessizlik kuralına tabi değildi, "elektronik cihaz kullanmama" kuralına da. Ayrıca en son teknoloji ürünlerine de karşı değil gibiydi. Masasında pek akıllıya benzeyen bir değil iki tane büyük boy bilgisayar ekranı ile bir de dizüstü bilgisayar vardı.

Bütün konuklar dijital detoks yaparken, kendisi burada, internette sörf mü yapıyordu? Frances sağ elinin kımlıladığını hissetti. Fareyi kavradığını, ekranlardan birini kendisine çevirip bir haber sitesine girdiğini hayal etti. Son dört günde neler olmuştu? Bir zombi kıyameti yaşanmış, ünlü çiftlerden biri ayrılmış olabilirdi ve Frances'in hiçbirinden haberi olmazdı.

Gözlerini ayartıcı ekranlardan ayırıp Maşa'nın masasındaki birkaç parça eşyaya getirdi. Kişisel bir şey ele veren fotoğraf çerçevesi yoktu. Frances'in imrendiği birkaç güzel antika parça vardı. Eli sessizce mektup açacağına doğru hareket etti. Altın kabzasında girift... fil resimleri mi vardı?

"Dikkat" dedi Maşa. "Mektup açacağı hançer kadar keskin-

dir. Bununla birini öldürebilirsin Frances.”

Frances’in eli bir hırsız kadar hızla geri çekildi.

Maşa mektup açacağını eline alıp kınından çıkardı. “En az iki yüz yıllıktır” dedi. Başparmağını sivri ucuna bastırdı. “Uzun zamandır aileme ait.”

Frances ilgili bir ses çıkardı. Sessizliği bozabileceğinden emin değildi, birden bu duruma sinirlendi.

“Sanırım soylu sessizlik şimdi geçerli değil” dedi ve epeydir kullanmadığı sesi kulağına garip ve yabancı geldi. Ne kadar da iyiymiş meğer! Odasında yalnızken bile kendi kendine konuşmamıştı ve normalde yalnızken çok konuşkan olurdu; neşeyle yaptıklarını söyler, cansız nesnelerle arkadaşça sohbet ederdi. “Nereye saklandın bakalım havuç soyacağı?”

“Oh, sen kurallara uymayı seven tiplerdensin, değil mi?” Maşa çenesini ellerine yaslayıp Frances’i inceledi. Gözleri yeşilin gerçekten de çarpıcı bir tonuydu.

“Genelde” dedi Frances.

Maşa gözlerini gözlerinden ayırmadı.

“Mutlaka haberin vardır, valizimde yasak şeyler vardı” dedi Frances. Sesinin soğukkanlı çıkmasına sevindi ama yüzü yanıyordu.

“Evet” dedi Maşa. “Bunun farkındayım.”

Kafa tutar gibi “Ve hâlâ kitap okuyorum” dedi.

“Öyle mi?” dedi Maşa.

“Evet” dedi Frances.

“Güzel mi?” Maşa mektup açacağını masasına koydu.

Frances düşündü. Bu kitap da bir cinayet romanıydı sözde ama kitabın başında çok karakter devreye sokmuştu yazarı ve hâlâ hepsi yaşıyordu. Kitabın temposu yavaşlamıştı. Haydi ama. Elini çabuk tut, öldür birini. “Oldukça iyi” dedi Maşa’ya.

“Söyle bana Frances” dedi Maşa. “Buradan ayrıldığında farklı biri olmak istiyor musun?”

“Şey” dedi Frances. Maşa’nın masasından renkli camdan bir top aldı. Bu hareket biraz terbiyesizlik gibi geldi –başkalarının eşyalarına dokunmazdınız– ama kendini tutamamıştı. Topun serin ağırlığını elinde hissetmek istiyordu. “Sanırım istiyorum.”

“Ben istediğini düşünmüyorum” dedi Maşa. “Bence sen buraya biraz dinlenmek için geldin ve şu anki halinden de oldukça memnunsun. Bence bunlar sana biraz şaka gibi geliyor. Hayatında hiçbir şeyi pek ciddiye almamayı yeğliyorsun, doğru mu?” Maşa’nın aksanı koyulaşmıştı.

Frances kendine bu kadının üzerinde bir yetkisi olmadığını hatırlattı.

“Buraya ‘biraz dinlenmek’ için geldiysem ne çıkar?” Frances cam topu yerine koydu, itip kendinden uzaklaştırdı, top yuvarlanıp bir an telaşlanmasına sebep oldu. Topu parmak uçlarıyla durdurdu ve ellerini kucağına koydu. Çok saçmaydı. Neden kendini mahcup hissediyordu ki? Ergenler gibi? Burası bir sağlık merkeziydi.

Maşa sorusunu yanıtlamadı. “Merak ediyorum, hayatında gerçekten sınıdığını hiç düşünüyor musun?”

Frances oturduğu yerde kımıldandı. Savunmaya geçmiş gibi “Bazı kayıplar yaşadım” dedi.

Maşa elini hızla salladı. “Elbette yaşamışsındır” dedi. “Elli iki yaşındasın. Benim sorum bu değil.”

“Şanslıydım” dedi Frances. “Çok şanslıydım, biliyorum.”

“Ve ‘şanslı ülke’de yaşıyorsun.” Etraflarındaki kırları saracak gibi kollarını kaldırdı.

“Eh, bizim şanslı bir ülke olduğumuza dair o ifade biraz yanlış kullanılıyor bence.” Frances sesine bilgiç bir tonun sızdığını duydu ve neden Avustralya’nın şanslı ülke olduğu konusu açıldığında düşüncesini kendini beğenmiş bir havada söyleme ihtiyacı duyan ilk kocası Sol’u taklit ettiğini düşündü. “Bu tanımlı yapan yazar ‘refahımızı kendimiz kazanmadık’ demek istiyordu.”

“Yani Avustralya o kadar şanslı değil mi?”

“Şey hayır, şanslıyız ama...” Frances durdu. Maşa’nın değinmeye çalıştığı şey tam olarak bu muydu? Frances’in refahını hak etmediği mi?

Maşa önündeki açık dosyaya bakarak “Çocuğun olmamış” dedi. Frances o dosya bir sırrı ifşa edecekmiş gibi başını uzatıp bakmaya çalıştığını fark etti. Maşa bunu ancak Frances rez-

vasyon formunu doldururken belirttiği için biliyordu. “Bilerek verilmiş bir karar mıydı? Yoksa şartlar mı öyle gerektirdi?”

“Bilerek” dedi Frances. Bu seni hiç ilgilendirmez, hanımefendi.

Aklına Ari ve Amerika’ya gittiğinde kendisine göstereceği PlayStation oyunları geldi. Neredeydi Ari şimdi? Ya da Ari’ymiş gibi yapan oğlan? Telefonla başka bir kadınla mı konuşuyordu?

“Anlıyorum” dedi Maşa.

Çocuk istemediği için Maşa onun bencil olduğunu mu düşünüyordu? Bu suçlamayı ilk defa duyuyor değildi. Bu mesele şimdiye dek hiç canını sıkmamıştı.

Frances “Senin çocuğun var mı?” diye sordu. Soru sorabilirdi. Bu kadın terapisti değildi. Büyük ihtimalle gereken nite-liklere de sahip değildi! Öne eğildi, merak etmişti. “Bir ilişkin var mı?”

“İlişkim yok ve çocuğum da yok” dedi Maşa. Kımıldama-
dan duruyordu. Gözlerini ayırmadan Frances’e bakıyordu; öyle
sabit bakıyordu ki Maşa’nın ilişkisi olduğunu düşünmek im-
kânsız olsa da Frances kadın yalan mı söylüyor acaba, diye dü-
şünmeden edemedi. Bu kadın asla bir ilişkinin diğer yarısı ola-
mazdı.

“Kayıplardan bahsettin” dedi Maşa. “Birini bana anlat.”

“Babam ben çok küçükken öldü” dedi Frances.

“Benimki de” dedi Maşa.

Frances istenmeden yapılan bu kişisel açıklamaya şaşırdı.

“Üzüldüm” dedi Frances. Babasıyla son anısını düşündü.
Yaz mevsimiydi. Bir cumartesi günü. Yarım gün kasiyerlik yap-
tığı Target’a gidecekti. Babası oturma odasında “Hot August Ni-
ght” şarkısını çalıyordu; gözleri kapalı sigarasını tütürürken,
duygulu bir sesle dâhi olarak kabul ettiği Neil Diamond’a eşlik
ediyordu. Frances babasını alnından öpmüştü. Babası gözlerini
açmadan “Görüşürüz canım” demişti. Frances için sigara kokusu,
sevginin kokusuydu. Bu yüzden çok sayıda tiryakiyle çıkmıştı.

“Kadın bir sürücü yaya geçidinde durmamış” dedi Frances.
“Gözüne güneş geliyormuş. Babam da yürüyüşe çıkmış.”

“Benim babamı Rus mafyası bir markette vurdu” dedi Ma-
şa. “Aynı şekilde kazaydı. Babamı başka biriyle karıştırmışlar.”

“Gerçekten mi?” Frances daha tuhaf ayrıntıları duymaya hevesli görünmemeye çalıştı.

Maşa omuz silkti. “Annem babamın çok sıradan bir yüzü olduğunu söylerdi. Çok yalın. Herkese benzeyen alelade bir yüz. Yüzü sıradan olduğu için babama çok kızardı.”

Frances gülümsemeli mi, bilemedi. Maşa gülümsemeyince o da gülümsemedi.

“Benim annem de yürüyüşe çıktığı için babama kızdı” dedi. “Yıllarca, ‘O gün hava çok sıcaktı! Normal insanlar gibi neden evde oturmadı? Her yere yürümek zorunda mıydı?’ deyip durdu.”

Maşa başını öne doğru salladı. Yalnızca bir defa.

“Babam o markette olmamalıydı” dedi. “Babam çok akıllı bir adamdı, elektrikli süpürge üreten bir şirkette çok üst düzey yöneticiydi ama Sovyetler’in çöküşünden sonra, enflasyon...” Işık çalıp yukarıyı işaret etti. “Bütün birikimimiz gitti! Babamın şirketi nakit para ödeyemezdi. Maaşını elektrikli süpürgeyle öderdi. Babam da... o markete elektrikli süpürge satmak için gitmişti. Bunu yapmak zorunda bırakılmamalıydı. Onun seviyesinde birine yakışmazdı.”

“Korkunç bir şey” dedi Frances.

Bir an için farklı kültürlerini, çocukluklarını, vücut tiplerini ayıran dev uçurum, ortak baba kaybıyla, korkunç şanssızlıkla ve buruk, acılı anneleriyle kapanabilir gibi geldi. Ama sonra Maşa ansızın çirkin bir davranıştan tiksiniş gibi dudak bük-tü. Önündeki dosyayı kapadı. “Pekâlâ. Seninle sohbet etmek hoştu Frances, seni az da olsa tanımak.”

Frances hakkında bilinecek ne varsa öğrenmiş gibi konuşmuştu.

Frances damdan düşer gibi “Avustralya’ya nasıl geldin?” diye sordu, bu konuşmanın bitmesini istemiyordu. Şimdi insan iletişiminin zevkini tattıktan sonra tekrar sessizliğe dönmek istemiyordu ve bu kadın onun hakkında daha fazlasını öğrenmek istemiyorsa hava hoştu ama Frances kesinlikle onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Maşa soğuk bir tavırla “Eski eşimle farklı konsolosluklara

başvurduk” dedi. “ABD, Kanada, Avustralya... Ben ABD’yi istiyordum, eşim Kanada’yı ama bizi Avustralya istedi.”

Frances üstüne alınmamaya çalıştı ama içinde Maşa’nın üstüne alınmasını istediğine dair bir his vardı.

Bir de eski koca! İkisi de boşanmıştı! Ama Frances boşanma öykülerini birbirlerine anlatmalarını teşvik ederek bir yere varamayacağını görebiliyordu. Maşa’da bir şey Frances’e, üniversiteden hem fazlasıyla benmerkezci hem de fazlasıyla kendine güvensiz bir arkadaşını anımsatıyordu. Arkadaşını rahatlatıp konuşturmanın tek yolu pohpohlamaktı: aşırı dikkatli pohpohlama. Bomba imha etmekten farksızdı. Her an yanlışlıkla gücendirebilirdiniz.

“Bence çok cesurca bir şey yaptığınız” dedi Frances. “Yeni bir ülkede yeni bir hayata başlamak.”

“Külüstür bir tekneyle açık denizde yolculuk yapmak zorunda kalmadık, aklından geçen buysa. Avustralya Devleti uçak biletlerimizi karşıladı. Bizi havaalanından aldılar. Kalacak yerimizin parasını ödediler. Bize ihtiyacınız vardı. İkimiz de çok zeki insanlardık. Ben matematik mezunuydum. Kocam da dünya standardında, yetenekli bir bilim adamıydı.” Maşa’nın gözleri Frances’in görmeyi çok istediği geçmişe daldı. “Son derece yetenekliydi.”

Son derece yetenekliydi, sözünü hiç de boşanmış bir eş gibi söylememişti. Dul kalmış bir kadın gibi konuşmuştu.

Frances tevazuuyla, Avustralya halkı adına “Öyleyse geldiğiniz için şanslıyız” dedi.

“Evet. Şanslısınız. Çok şanslı” dedi Maşa. Öne eğildi ve yüzü birden parladı. “Neden geldiğimizi anlatayım sana! Bir video yüzünden. Her şey bir videoyla başladı. Şimdi artık kimsé videoların yüzüne bakmıyor! Teknoloji...”

“Video mu?”

“Bitişik komşumuzun bir videosu vardı. Öyle bir şey almayla kimsenin parası yetmezdi. Sibiry’a’da ölen bir akrabalarından miras kalmıştı. Komşularımız iyi arkadaşlarımızdı, bizi film izlemeye evlerine çağırırlardı.” Eskiği hatırlarken gözleri daldı.

Frances kımıldamadı; ansızın mahremini paylaşmaya

başlayan Maşa'yı durdurmak istemiyordu. Aksi patronla bara gidip de bir kadeh içtikten sonra patronun birdenbire sizinle dengi gibi sohbet etmeye başlaması gibiydi.

"Başı a bir dünyaya açılan bir pencereydi. Kapitalist bir dünyaya. Her şey çok farklı, çok inanılmaz, çok... boldu." Maşa rüyadaymış gibi gülümsedi. "Dirty Dancing, Çılgın Madonna, Kahlvaltı Kulübü... Çok fazla film yoktu, filmler aşırı pahalı olduğundan değişik tokuş yapılarıydı. Seslendirmeyi, yasadışı olduğu için burnunu sıkarak sesini değiştiren biri yapardı." Nasıl olduğunu göstermek için burnunu sıkıp nezleli bir sesle konuştu.

"O video cihazı olmasaydı ya da o filmler olmasaydı, gitmek için belki de o kadar çok çalışmazdık. Gitmek kolay değildi."

Seksenlerin parlak, çok renkli dünyası ile Sidney banliyölerinin sinemadan gözlerini kırptırarak çıkınca ne kadar sıkıcı geldiğini düşünen Frances "Gerçeklik beklentilerinizi karşıladı mı?" diye sordu. "Filmlerdeki kadar harika mıydı?"

"O kadar harikaydı" dedi Maşa. Frances'in masaya koyduğu cam topu eline alıp düşürmeye cesareti varmış gibi açık avcunda tuttu. Top hiç kımıldamadı. "Ve de değildi."

Topu kararlı bir tavırla yerine koydu. Birden üstün konumunu hatırlamış gibiydi. Patronunuzun aklına barda ertesi gün birlikte çalışacağınız gelivermiş gibi.

"Evet Frances, yarın sessizliği resmen sonlandıracağız, sen de diğer konukları tanıyacaksın."

"Sabırsızlanıyorum..."

"Akşam yemeğinin tadını çıkar çünkü yarın yemek servisi olmayacak. İlk hafif perhiziniz başlıyor."

Elini öyle bir tavırla uzattı ki Frances farkında olmadan ayağa kalktı.

"Daha önce hiç oruç deneyimin oldu mu?" Maşa yüzüne baktı. "Oruç" sözcüğünü göbek dansı gibi egzotik, hoş bir uygulama gibi söylemişti.

"Pek sayılmaz" dedi Frances. "Ama bu yalnızca hafif bir oruç olacak, değil mi?"

Maşa neşeyle gülümsedi. "Yarın sana biraz zorlu gelebilir Frances."

Carmel

“Bakıyorum, şimdiden biraz kilo vermişsin.” Maşa, danışmanlık seansına başlamak için Carmel’in dosyasını açtı.

“Vermiş miyim?” dedi Carmel. Ödül kazanmış gibi hissetti. “Ne kadar?”

Maşa soruyu duymazdan geldi. Parmağını dosyadaki bir kâğıdın aşığına kaydırdı.

“Bana da biraz vermişim gibi geliyordu ama emin değilim.” Carmel kullanılmayan sesinin zevkten titrediğini duydu. Zayıfladığını ummaya bile cesaret edememişti. Yao’nun her gün bilerek tartıdaki korkunç rakamı göremeyeceği şekilde durduğunu düşünüyordu.

Elini karnına koydu. Karnının düzleştiğinden, giysilerinin bollaştığından şüphelenmişti! İlk defa hamile kalmış gibi gizli gizli karnına dokunmuştu. Bu kamp tıpkı o sevinçten deliye dönülen günler gibiydi: vücudunun yeni ve mucizevi şekilde değiştiğini hissediyordu.

“Herhalde yarın oruca başladığımız zaman daha da veririm diye tahmin ediyorum?” İnzivaya duyduğu coşku ve bağlılığı göstermek istiyordu Carmel. Ne gerekiyorsa yapacaktı.

Maşa hiçbir şey söylemedi. Carmel’in dosyasını kapadı ve çenesini birleştirdiği ellerine dayadı.

Carmel “Umarım sadece sıvı kaybı değildir” dedi. “Diyetin ilk birkaç günü kaybedilenlerin çoğu sıvıdır derler.”

Maşa hâlâ bir şey söylemiyordu.

“Buradaki yemeklerin kalorilerinin kontrol edildiğini biliyorum. Sanırım asıl zorluk eve dönünce kilomu korumak ola-

cak. İlerlemem için vereceğiniz her türlü beslenme tavsiyesi için minnet duyarım. Belki bir diyet listesi.”

“Senin diyet listesine ihtiyacın yok” dedi Maşa. “Sen zeki bir kadınsın. Kilo vermek için ne yapmak gerektiğini biliyorsun, istediğin buysa eğer. Pek şişman değilsin. Pek zayıf da değilsin. Sen sadece daha ince olmak istiyorsun. Senin seçimin bu. Bana pek ilginç gelmiyor.”

“Ya” dedi Carmel. “Affedersin.”

“Bana kendine dair, kilonla ilgili olmayan bir şeyler anlat” dedi Maşa.

“Evet, dört kızım var” dedi Carmel. Kızlarını düşününce gülümsedi. “Yaşları on, sekiz, yedi ve beş.”

“Ben bunu zaten biliyorum. Sen bir annesin” dedi Maşa. “Başka bir şey anlat.”

“Kocam beni terk etti. Şimdi yeni bir sevgilisi var. Bu yüzden...”

Maşa bunun konuyla alakası yokmuş gibi elini sinirli bir tavırla sallayıp geçiştirdi. “Başka?”

“Şu sıra başka bir şey yok” dedi Carmel. “Başka bir şeye zaman yok. Ben normal, işi başından aşkın bir anneyim o kadar. Kilolu, stresli, şehir merkezine uzak yaşayan bir anne.” Konuşurken gözleri Maşa’nın masasında aile fotoğrafı aradı. Herhalde bu kadının çocuğu yoktu. Olsaydı, anneliğin insanı bir bütün halinde nasıl yuttuğunu bilirdi. “Yarım gün çalışıyorum” diye açıklamaya çalıştı. “Sağlığı pek iyi olmayan yaşlı bir annem var. Hep yorgunum. Her zaman, her zaman yorgunum.”

Maşa, Carmel söz dinlemiyormuş gibi göğüs geçirdi.

Carmel bir daha denedi. “Biliyorum programımda daha fazla egzersize yer vermem gerekiyor.” Bu kadının duymak istediği bu muydu?

“Evet” dedi Maşa. “Evet, gerekiyor. Ama bana bu da ilginç gelmedi.”

“Çocuklar büyüyünce, daha fazla zamanım...”

Maşa “Nasıl bir öğrenciydin?” diyerek araya girdi. “Nasıl biriydin? Akıllı? Sınıf birincisi? Sınıf sonuncusu? Yaramaz? Gü-rültücü? Pısırk?”

“Neredeyse dereceye girerdim” dedi Carmel. “Yaramaz degildim. Pısrık da degildim. Gürültücü de.” Düşündü. “Ama bir şeye çok inanmışsam, sesim çok yüksek çıkardı.”

Tahtaya “gök gürleri, yıldırım düşer” yazmış bir öğretmenle hararetle tartıştığını hatırladı. Carmel öğretmenin yanlış yazdığı “yıldırım” kelimesini düzeltmek için ayağa kalktı. Öğretmen ona inanmadı. Carmel, öğretmen bağırdığı zaman bile iddiasından vazgeçmedi. Haklı olduğuna kesinlikle eminse, gücü her şeye yetiyordu. Ama insan haklı olduğundan ne sıklıkla emin olabiliyordu ki? Hemen hemen hiç...

“İlginç” dedi Maşa. “Çünkü şimdi sesi yüksek çıkan birine pek benzemiyorsun.”

“Sabahları çocuklara bağırırken gör beni bir de.”

“Ben sesi yüksek çıkan bu Carmel’i neden görmedim? Nerede o Carmel?”

“Ee... konuşmamız yasak olduğundan?”

“Çok iyi bir noktaya değindin. Ama bak; çok doğru bir şey söylediğin zaman bile soru sorar gibi söylüyorsun. Cümlelerinin sonuna soru gibi bir vurgu yapıyorsun. Şunun gibi? Sesin yükseliyor? Pek de emin değilmişsin gibi? Her söylediğinin sonunda?”

Konuşmasını taklit eden Maşa’nın karşısında kıvrandı Carmel. Sahiden de böyle mi konuşuyordu?

“Ve yürüyüşün” dedi Maşa. “O başka bir hikâye: Yürüyüşünü beğenmiyorum.”

Carmel “Yürüyüşümü beğenmiyorsun?” dedi. Bu biraz kaba olmamış mıydı?

Maşa ayağa kalktı ve masasının arkasından çıktı. “Böyle yürüyorsun.” Omuzlarını öne çıkardı, çenesini aşağı indirdi ve koşuşur gibi yürüdü. “Seni kimsenin görmemesini umar gibi. Neden böyle yapıyorsun?”

“Ben hiç böyle...”

“Evet, böyle yürüyorsun.” Maşa tekrar yerine oturdu. “Hep böyle yürümüyordun bence. Bence eskiden doğru dürüst yürüyordun. Kızlarının da böyle yürümelerini ister misin?” Belli ki cevabı beklenmeyen bir soruydu. “Hayatının en güzel dönemini

yaşayan bir kadınsın! Bir odaya başın yukarıda girmelisin. Sahneye çıkar gibi, savaş meydanına girer gibi!"

Carmel bakakaldı. "Denerim?" dedi. Öksürdü ve sorar gibi değil bir cümle gibi söylemeyi denedi. "Denerim. Bunu deneyeceğim."

Maşa gülümsedi. "Güzel. Başta garip gelecek. Taklit etmek gerekecek. Ama sonra hatırlayacaksın. 'Ah evet ya, ben böyle konuşurum ve böyle yürürüm işte' diyeceksin. 'Bu benim, Carmel!' diyeceksin." Yumruğunu kalbine vurdu. "Bu benim işte."

Öne doğru eğilip sesini alçalttı. "Sana bir sır vereyim" dedi. Gözbebekleri oynadı. "Böyle yürürsen, daha zayıf görünürsün."

Carmel de gülümsedi. Dalga mı geçiyordu?

"Önümüzdeki birkaç gün içinde her şey daha da netleşecek" dedi Maşa, yaptığı mimikle Carmel misafirliğini fazla uzatmış gibi ayağa kalkıverdi.

Maşa önüne bir not defteri çekip bir şeyler yazmaya koyuldu.

Carmel durakladı. Omuzlarını geriye çekmeye çalıştı. "Şimdiye dek ne kadar kilo verdiğimi söyleyebilir misin?"

Maşa başını kaldırmadı. "Kapıyı arkandan kapa" dedi.

Maşa

Masasının karşısında ayaklarını yere sağlamca basan, etli yumruklarını bacaklarının üstüne koymuş, şartlı tahliyesini uman bir mahkûm gibi oturan iriyarı adamı inceledi.

Delilah'nın Tony Hogburn'de alışılmadık ya da bilinmez bir taraf olduğunu ima ettiğini hatırladı. Maşa aynı fikirde değildi. Bu adam pek karmaşık biri değildi. Ona basit ve aksi bir adam gibi geliyordu. Şimdiden kilo kaybetmişti. Çok bira içen erkekler, bütün o şeyleri bıraktıklarında hemen kilo verirken, vermesi gereken kilosu az olan Carmel gibi kadınların zayıflamaları daha uzun sürerdi. Aslında Carmel hiç kilo kaybetmemişti ama bunu öğrenmek Carmel'e şu anda bir fayda sağlamazdı.

"Sükûn Evi'ne nerede rastladın, Tony?" diye sordu.

"Google'da 'Hayatımı nasıl değiştiririm?' diye arama yaptım" dedi Tony.

"Ah" dedi Maşa. Adamı denemek için arkasına yaslanıp bacaklarını çaprazladı ve gözlerinin vücudunda gezinmesini bekledi, Tony'nin gözleri de gezindi elbette (adam daha ölmemişti) ama fazla uzun gezinmedi. "Hayatını neden değiştirmek istiyorsun?"

"Eh Maşa, hayat kısa." Gözleri Maşa'yı geçip arkasındaki pencereye baktı. Maşa adamın çantasındaki yasak mallara el konduğundan şikâyet ettiği zamana göre şimdi daha sakin ve kendinden daha emin görüldüğünü fark etti. Sükûn Evi'nin olumlu etkileri! "Kalan zamanımı ziyan etmek istemedim."

Tekrar Maşa'ya baktı. "Ofisini beğendim. Dünyanın tepesinde olmak gibi. Aşağıda, yoga stüdyosunda içime fenalık geliyor."

“Peki, hayatını nasıl değiştirmeyi umuyorsun?”

“Daha sağlıklı ve daha formda olmak istiyorum” dedi Tony.
“Kilomu biraz düşürmek.”

Erkekler sıkça bu ifadeyi kullanırlardı: “kilomu biraz düşürmek.” Bunu utanmadan, duygusuzca, kilo istedikleri zaman kolayca bir yere bırakabilecekleri bir nesneymiş gibi söylerlerdi. Kadınlar ise gözlerini yere indirerek “kilo vermeleri” gerektiğini söylerlerdi, fazla kilolar bir parçalarıymış, işledikleri kötü bir günahmış gibi.

“Ben eskiden çok formdaydım. Bunu daha erken yapmalıydım. Gerçekten pişman...” Tony durdu, söylemek istediğinden fazlasını söylemiş gibi genzini temizledi.

“Neye pişmansın?” diye sordu Maşa.

“Yaptığım bir şeye değil. Daha çok yapmadığım her şeye. Neredeyse yirmi yıldır bunalıyorum.”

“Bunalmak” sözcüğünü, pek fazla duymadığı bu sözcüğü tercüme etmek bir an sürdü.

“Yirmi yıl bunalmak için uzun bir zaman” dedi Maşa. Budala adam. Kendisi hiç bunalmazdı. Bir kere bile bunalmamıştı. Bunalmak zayıflara göre idi.

“Biraz alışkanlık oldu galiba” dedi Tony. “Nasıl bırakacağımı bilemiyorum.”

Maşa sözlerinin devamını söylemesi için bekledi. Kadınlar kendileri hakkında sorular sorulmasından hoşlanırlardı ama erkeklere karşı sabırlı olmak, sessiz olmak ve neler çıkacağını beklemek daha iyiydi.

Bekledi. Dakikalar geçti. Maşa tam artık vazgeçmeyi düşünürken Tony oturduğu yerde kımıldandı.

Yüzüne bakmadan “Şu ölüme yakın deneyimin” dedi. “Artık ölümden korkmadığını ya da öyle bir şey söylemiştin?”

“Doğru” dedi Maşa. Tony’yi inceledi, bu konuya neden ilgi duyduğunu merak etti. “Artık korkmuyorum. Güzeldi. Herkes uykuya dalmak gibi olduğunu zanneder ama benim için uyanmak gibiydi.”

“Tünel mi?” dedi Tony. “Işıktan bir tünel mi gördün?”

“Tünel görmedim.” Maşa durakladı, konuyu değiştirip

odak noktasına gene Tony'yi getirmeyi düşündü. Zaten kabarık saçlı, kırmızı rujlu, cam topunu neredeyse masadan düşüren, çocuk gibi açgözlülükle meraklı sorular soran ve Maşa'ya konumunu unutturan Frances Welty denen kadına şahsi hayatına dair çok şey anlatmıştı.

Frances'in Maşa ile aynı yaşta olduğuna inanmak zordu. Maşa'ya ikinci sınıfa giden küçük kızları anımsatıyordu: tombul, güzel, cebi her zaman Vzletnaya şekerleriyle⁸ dolu mağrur küçük bir kızı. Frances gibiler şekerle dolu hayatlar yaşarlardı.

Ama Tony'nin öyle bir hayat yaşadığı kanısında değildi. Adama "Tünel değil bir göldü" dedi. "Pırıltılı rengârenk ışıklarla bezeli bir göl."

Bunu daha önce bir konuğa hiç söylememişti. Yao'ya anlatmıştı ama Delilah'ya anlatmamıştı. Tony elini tıraşsız çenesine sürüp dediklerini düşünürken, Maşa'nın gözünde gene o rengârenk inanılmaz göl canlandı: kırmızı, turkuaz, limon. O gölü görmemiş, bütün duyularıyla yaşamıştı: içine çekmiş, duymuş, koklamış, tatmıştı.

"Şey gördün mü... sevdiklerini?" diye sordu Tony.

Işıktan gölün içinden ve üzerinden su gibi akarak kendisine doğru gelen genç adamın görüntüsü hâlâ gözlerinin önünde olmasına rağmen yalan söyledi Maşa: "Hayır."

Ne sıradan ama ne güzel bir gençti. Başında çoğu gençler gibi bir beysbol şapkası vardı. Çıkarıp başını kaşdı. Maşa onu yalnızca bebekken, güzel, tombul yanaklı, dişsiz bebeği olarak görmüştü ama görür görmez oğlu olduğunu anladı. Bu büyüyüp olacağı ve olması gereken haliydi ve bütün sevgisi hâlâ yüreğindeydi; kucağına ilk aldığı andaki kadar taze, kuvvetli ve sarsıcı. O sevgiyi yeniden yaşamak kıymetli bir nimet mi, yoksa acımasız bir ceza mı olacaktı bilmiyordu. Belki her ikisi de.

Oğlunu bir ömür boyu ya da birkaç saniye gördü. Zaman kavramı kalmamıştı. Sonra oğlu yok oldu ve Maşa ofisinin tavanına, cansız vücudunun üstünde çabalayan iki adamın yukarısına süzüldü. Yalnızca çok yüksekte oraya düşmüş gibi garip

⁸ Özellikle SSCB zamanı Rusya'da sık tüketilen bir tür şekerleme. (yay.n.)

bir açıyla açılmış duran bacaklarını görebiliyordu. Bir de genç bir adamın siyah saçlarının arasından görünen beyaz derisinde küçük çilek şeklindeki doğum lekesini, vücuduna elektrik akımı verirken alnının ıslaklığını görüyordu ve her nasılsa genç adamın hissettiği her şeyi hissedebiliyordu: korkusunu, odaklanışını.

Bir sonraki bilinçli anısı ertesi güne aitti. Bedeninin sıkıcı sınırlarına dönmüştü ve uzun boylu güzel bir hemşire “Merhaba, uyuyan güzel!” diyordu. Hapishaneye geri dönmek gibiydi.

Ama gördüğü hemşire değildi. Bu kadın kalp ameliyatını, dörtlü baypas ameliyatını yapan doktordu. Gelecek yıllarda Maşa, ameliyatını yapan cerrah, kalp cerrahların çoğunluğuna benzeseydi hayatı daha farklı mı olurdu diye sıkça düşündü. Önyargıları, ne kadar doğru olursa olsun erkek bir doktorun söyleyeceği her şeyi reddetmesine sebep olurdu. Onu hemen yanında çalışan kır saçlı erkeklerle aynı kategoriye koyardı. Maşa o adamların hepsinden daha iyisini bilirdi. Ama bu kadın, Maşa’nın dikkat kesilmesine yol açtı. Nedense kadınla gurur duydı. Erkeklerin dünyasında o da mesleğinin zirvesinde bir kadındı ve uzun boyluydu; her nedense Maşa gibi uzun olması önemliydi. Bu yüzden Maşa beslenme, egzersiz ve sigara konularındaki risk faktörlerini azaltma hakkında konuşurken doktorunu can kulağıyla dinledi ve doktorun, “Kalbinin kafanın zayıyatı olmasına izin verme” sözüne kulak verdi. Doktor ruh halinin de vücudunun durumu kadar önemli olduğunu Maşa’nın anlamasını istiyordu. “Kalp cerrahisindeki ilk dönemimde klinikte bizim ‘bıyık belirtisi’ dediğimiz bir şey vardı” dedi. “Yani erkek hastalarımızdan biri çok mutsuzsa, tıraş bile olmak içinden gelmiyorsa, iyileşme şansı pek yüksek olmuyordu. Bütün olarak kendinle ilgilenmelisin Maşa.” Maşa hemen ertesi gün yıllardır ilk defa bacaklarını tıraş etti. Doktorun önerdiği kardiyak rehabilitasyon programına, sınıfın en iyisi olma azmiyle gitti. Meydan okuyan kalbine ve sağlığına, tıpkı işyerindeki zorluklara kafa tuttuğu gibi saldırdı ve doğal olarak bütün beklentilerin ötesinde bir başarıya ulaştı. Maşa ilk kontrolüne gittiğinde doktoru “Yüce Tanrım!” dedi.

Maşa hiç bunalmamıştı. Kendini yeni baştan yaratmıştı. Bunu uzun boylu ve çekici doktoru için yapmıştı. Bunu göldeki genç için yapmıştı.

Tony “Kız kardeşim de ölüme yakın bir deneyim yaşadı” dedi. “At binerken kaza geçirdi. Kazadan sonra değişti. Mesleğini değiştirdi. Hayatındaki her şeyi değiştirdi. Bahçıvanlık öğrendi.” Maşa’ya tedirgin bir bakış attı. “Hiç hoşlanmadım.”

Maşa biraz takılarak, “Bahçıvanlıktan mı?” diye sordu.

Tony hafifçe gülümsedi, Maşa bir daha çekici bir adam görür gibi oldu.

“Bence ben kız kardeşimin değişmesini istemedim” dedi. “Bir yabancıya dönüşüyor gibi geldi. Belki benim anlayamadığım bir şey yaşadığını hissettiğimden.”

“İnsanlar anlamadıkları şeylerden korkarlar” dedi Maşa. “Ben eskiden ölümden sonraki hayata inanmazdım. Şimdi inanıyorum. Bunun sayesinde daha iyi bir hayat yaşıyorum.”

“Doğru” dedi Tony. “Evet.”

Maşa gene bekledi.

“Her neyse...” Tony nefesini bıraktı ve ellerini buradaki işi bitmiş gibi bacaklarına vurdu. Maşa artık ondan ilgisini çekecek başka bir şey alamayacaktı. Önemli değildi. Önündeki yirmi dört saat, bu adam hakkında çok şey anlatacaktı. Tony kendine dair, kendinin bile bilmediği şeyler öğrenecekti.

Odadan çıkarken tek eliyle pantolonunu çeken adamın arkasından bakarken üzerine harika bir sakinlik geldi. Şüphenin o son kalıntıları da kaybolmuştu. Belki oğlunu düşündüğü için.

Riskler hesaplandı. Riskler gerekçelendirildi.

Risk almadan kimse bir dağa tırmanamazdı.

Napoleon

Sükûn Evi'nde şafak vaktiydi. İnzivanın beşinci günü. Napoleon vahşi atın yelesini iki yandan üç defa ayırdı.

Tai chi'nin yumuşak, süpürür gibi hareketleri çok hoşuna gidiyordu ve bükülürken dizlerinden çakıl üzerinde giden tekerlek gibi çıtırtılar geldiğini duymasına rağmen bu en sevdiği hareketlerden biriydi. Fizyoterapisti endişe edilecek bir durum olmadığını söylemişti, Napoleon'un yaşındakiler çıtırdardı. Orta yaş kıkırdakları.

Gül bahçesindeki bu sabah dersini Yao yönetiyordu; usulca ve sakince etrafında yarım daire şeklinde duran, yeşil Sükûn Evi bornozu giymiş dokuz konuğa her hareketin adını söylüyordu. Artık konuklar bornozları daha sık giyer olmuşlardı. Yao'nun arkasında kalan ufukta iki sıcak hava balonu bağların üzerinde öyle ağır yükseliyordu ki tabloya benziyorlardı. Napoleon ile Heather bir kere balona binmişlerdi; şarap tadılan ve antikacı dükkânlarına gidilen romantik bir hafta sonu kaçamağında... Ömürler önce, daha çocuklar doğmamıştı.

İlginçtir ki insan çocukları olunca, hayatının ebediyen değiştiğini sanıyordu ve bu bir bakıma doğrudu ama bunlar bir evlat kaybettikten sonra olan değişikliklerin yanında bir hiçti.

Olağanüstü biçimli ve sağlıklı görünen, yaptığı işe tutkuyla bağlı olduğu her halinden belli (karısı tutkuya güvenmezdi, Zoe ise daha tutkudan utanacak kadar gençti ama Napoleon tutkulu olmayı takdire şayan bulurdu) bir kadın olan Maşa, ilk gün bu deneyimin "hayal bile edemeyecekleri şekillerde" onları değiştireceğini söylediğinde, bir zamanlar "kişisel gelişime" inanan Napoleon içinde beklenmedik acı bir kinizm hissetmiş-

ti. O ve ailesi çoktan akla hayale gelmeyecek şekillerde dönüşmüşlerdi. İhtiyaçları olan yalnızca biraz huzur, sessizlik ve kesinlikle beslenmelerinde bir düzelmeydi.

Tutkuna saygı duymama ve selam durmama rağmen biz daha fazla dönüşüm arayışında ya da arzusunda değiliz Maşa.

Yao “Beyaz turna kanatlarını açıyor” dedi ve herkes onunla zarif bir uyum içinde hareket etti. Gerçekten de güzel bir manzaraydı.

Her zamanki gibi arka tarafta duran Napoleon (boyu yüz doksan santim olduğundan her kalabalığın en arkasında durmayı öğrenmişti) karısıyla kızının kollarını birlikte kaldırmalarını izledi. İkisi de dikkatlerini yoğunlaştırdıkları zaman şempanzeler gibi altdudaklarını ısıırıyorlardı.

Yanındaki adamın da dizlerinin çıtırdadığını duydu, memnun oldu çünkü Napoleon adamın kendisinden en az on yaş genç olduğunu tahmin ediyordu. Napoleon bile adamın bayağı yakışıklı olduğunu görüyordu. Belki o da yakışıklı adama yan gözle bakıyordur, diye Heather’a baktı ama karısının gözleri, oyuncak bebeklerin gözleri gibi donuktu; her zamanki gibi kendi içinde derinlerde bir yerdeydi ve hüzünlüydü.

Heather çökmüştü.

Oldum olası kırılıyordu. Narin bir porselen gibi.

İlişkilerinin ilk zamanlarında Napoleon onun hayat dolu, komik, güçlü, atletik, yetenekli ve futbol maçına ya da kamp yapmaya götürebileceğiniz türden bir kız olduğunu düşünüyordu ve haklıydı da; Heather tam olarak o tip bir kızdı. Spora meraklıydı, kamp yapmayı seviyordu ve gözü yükseklerde ya da muhtaç değildi. Tam aksine: Birine ya da bir şeye ihtiyacı olduğunu itiraf etmekte zorlanırdı. İlk çıkmaya başladıklarında bir kitap rafını tek başına taşımaya kalkışınca ayak parmağını kırmıştı, Napoleon gelip o sunta parçasını tek eliyle kaldırabilirdi. Ama hayır, Heather kendi başına yapmalıydı.

O canlı tavırların altındaki kırılğanlık, yavaş yavaş ve garip biçimlerde kendini gösterdi: Bellibaşlı bazı yiyeceklere karşı sadece hassas bir midenin sebep olabileceği tuhaf bir tutum ama daha fazlası da olabilirdi; bir tartışma fazla duygusallaşır-

sa göz teması kuramama veya dişlerini yumruk yemeye hazırlanır gibi sıkmadan “seni seviyorum” diyememe... Napoleon bütün romantikliğiyle avucuna konmuş küçük bir kuş gibi Heather’ı pamuklara sarabileceğini sandı. Damarlarından akan aşk ve testosteronla bu kadını kötü adamlardan, ağır eşyalardan ve mide bozan yiyeceklerden koruyacağını düşündü.

Heather’ın tuhaf ve kopuk anne babasıyla ilk karşılaştığı zaman, bu kızın sevgiye aç büyüdüğünü anladı; bol bol almanız gereken bir şeye açsanız, ona hiç güvenmezsiniz. Heather’ın anne babası, kızlarına kötü davranan insanlar değillerdi ama insanı ürpertecek kadar da soğuklardı. Napoleon onların yanında bir şekilde karısını gerektiği gibi sevmelerini sağlayabilecekmiş gibi aşırı sevgi dolu davranıyordu. “Heather bu elbiseyle çok güzel olmamış mı?” diyordu. “Heather size ebelik sınavında birinci olduğunu söyledi mi?” Ta ki bir gün Heather sessizce dudaklarını oynatarak, “Kes artık!” diyene kadar. Napoleon da kesti ama onlara gittiklerinde Heather’a hâlâ normalden daha fazla dokunuyor ve bu çaresiz dokunuşlarıyla, seviliyorsun, seviliyorsun, çok, çok seviliyorsun demeye çalışıyordu.

Napoleon çok gençti ve sevginin yetmediğini bilemeyecek kadar mutluydu; hayatın insanı yıkma yöntemlerini bilemeyecek kadar genç.

Oğullarının ölümü Heather’ı yıktı.

Belki bir evladın ölümü her anneyi yıkardı.

Yıldönümü yarındı. Napoleon karanlık ve habis gölgesini hissediyordu. Bir günden korkmak mantıksızdı. Sadece üzüntülü bir gündü, hiç unutmayacakları bir gün. Kendine bunun normal olduğunu hatırlattı. Yıldönümlerinde insanlar böyle hissederlerdi. Kötü şeyler olacağı hissini geçen sene de yaşamıştı. Sanki gene olacaktı, sanki bu daha önce okuduğu bir öyküydü de onları neyin beklediğini biliyordu.

Bu sağlık tatilinin yaklaşan yıldönümü gerginliğini azaltmasını ummuştı. Burası harikulade bir evdi, çok huzurlu ve “sükûnetliydi”, çalışanlar da nazik ve ilgiliydi ama Napoleon gergindi. Dün gece akşam yemeğinde sağ bacağı kontrolsüzce titremeye başlamıştı. Durdurmak için elini bacağının üstüne

koymak zorunda kalmıştı. Sebebi yalnızca yıldönümü müydü? Ya da sessizlik miydi?

Herhalde sessizliktendi. Bunca zaman sadece düşüncele-riyle, anılarıyla ve pişmanlıklarıyla baş başa kalmaktan hoşlan-mamıştı.

Sükûn Evi'nin konukları Yao ile aynı hareketleri yaparken güneş de gökte yükseldi.

Napoleon'un gözüne içeri yasak mal sokmaya çalışmış iri adam ilişti. Adam sorun çıkaracak bir tip gibi gelmişti ve Napo-leon da öğretmen gözünü adamın üstünde tutmuştu; adam ar-tık sakinleşmiş gibiydi, bütün yıl boyunca başınızın derdi ola-cağını sandığınız ama sonradan iyi bir çocuk olduğunu anladığınızı öğrenciler gibi. Bu adamın profilinde Napoleon'a geçmi-şinden birini ya da bir anıyı hatırlatan bir şey vardı. Çocukken sevdiği bir televizyon programındaki bir oyuncu muydu? Hoş bir anı gibi geliyordu, uyandırdığı duygular güzeldi ama Napo-leon bir türlü bulamıyordu.

Uzakta bir yerde bir kamçı kuşu öttü. Kamçı kuşlarının ötü-şünü, o uzun ve ezgili kamçı şaklaması sesini severdi; Avustralya tabiatının öyle vazgeçilmez bir parçasıydı ki insan ne kadar özle-diğini, ruhunda nasıl yer ettiğini ancak ülkeden gidince anlardı.

"Maymunu geriye itin" dedi Yao.

Napoleon maymunu geriye itti ve üç yıl önce bugünü, bu saati hatırladı.

Üç yıl önce yaklaşık bu saatlerde Napoleon, uyku mahmu-ru karısıyla evliliklerinde son defa sevişiyordu. (Son olduğunu varsayıyordu ama tamamen vazgeçmiş değildi. Karısı kendini hazır hissederse anlardı. Tek gereken bir bakıştı. Anlardı. Cin-sellik artık ucuz geliyordu, bayağı ve kirli. Ama Napoleon ucuz, bayağı ve kirli sevişmelere de hazırdı.) Heather gene uykuya dalmıştı, o zamanlar uykuyu severdi. Napoleon da sessizce ev-den çıkmış, koya doğru gidiyordu. Uzun yaz tatili boyunca sörf tahtasını arabanın tavanında tutardı. Geri döndüğünde Zach evyenin başında durmuş kahvaltı ediyordu, tişört giymemişti –hiç giymezdi– saç tutamları havaya dikilmişti. Başını kaldırıp babasına sıırıttı ve "Süt kalmadı" dedi, yani hepsini içmişti. Erte-

si gün Napoleon’la kürek çekmeye gelebileceğini söyledi. Sonra Napoleon bahçede birkaç saat çalıştı, havuzu temizledi, Zach de arkadaşı Chris ile plaja gitti; sonra Napoleon kanepede uyu- yakaldı, kız:ar dışarı çıktılar; Heather işe, Zoe de bir partiye gitti. Zach eve gelince Napoleon mangalda ikisi için kaburga pişirdi; yedikten sonra birlikte havuzda yüzdüler; Avustralya Açık’tan⁹, Serena’nın şansından, komplo teorilerinden (Zach komplo te- orilerini severdi) ve Chris’in gastroenterolojiye girmek istedi- ğinden konuştular. Chris’in kariyer planının garip özgünlüğü Zach’i şaşırtmıştı çünkü daha kendisi bırak hayatının geri ka- lanında, yarın bile ne yapmak istediğini bilmiyordu. Napoleon oğluna endişe etmemesini, önünde bir meslekte karar kılmak için çok zamanı olduğunu, zaten bugünlerde kimsenin tek bir mesleği olmadığını söyledi (endişe etmemesini kesinlikle söylemişti, hafızasını binlerce kez yoklamıştı), sonra tenis onu- runa masa tenisi oynadılar, iki eli alan kazanır, Napoleon kazan- dı; sonra film izlediler, Tenenbaum Ailesi. Filmi ikisi de beğendi. Çok güldüler. Filmi izledikleri için çok geç yattılar. Ertesi sabah bu yüzden Napoleon yorgundu. Telefonun alarm erteleme tu- şuna bu yüzden bastı.

Öldüğü güne dek pişmanlık duyacağı saliselik bir karardı.

Napoleon o güne dair her şeyi biliyordu çünkü delilleri araştıran bir cinayet dedektifi gibi defalarca hafızasını incelemişti. Defalarca aynı şeyi görmüştü: Eli telefonuna uza- nıyor, başparmağı alarm erteleme tuşuna basıyor. Farklı bir ka- rar verdiği, doğru kararı yani normalde vereceği kararı verdiği, erteleme tuşuna basmayıp alarmı kapadığı ve yataktan kalktığı alternatif hayatı da defalarca gördü.

“Kuşun kuyruğunu yakalayın” dedi Yao.

Zach’i Heather buldu.

O sabah karısının attığı çığlık daha önce duyduğu hiçbir sese benzemiyordu.

Hafızasında merdiveni çıkışı: Bir ömür sürmüş gibi geldi,

⁹ Heryıl ocak ayının son iki haftasında, Melbourne Park içinde düzenlenen tenis turnu- vası. (yay.n.)

çamurun içinde koşmak gibiydi, rüyada olacak bir şeydi.

Zach ilgiği yapmak için yeni kemerini kullanmıştı.

Heather'ın daha birkaç hafta önce Noel hediyesi olarak aldığı R. M. Williams marka kahverengi deri bir kemerd. Doksan dokuz dolara almıştı, çok saçmaydı. Heather gösterdiği zaman "Pahalı bir kemer" demişti Napoleon. Plastik poşetin içinde fişi arayıp bulduğunu, kaşlarının havaya kalktığını hatırlıyordu. Heather omuz silkmişti. Zach görür görmez beğenmişti. Heather her Noel çok para harcardı.

Anneni yıktın, arkadaş.

Çocuk bir not ya da mektup bırakmamıştı. Yaptığını açıklamayı tercih etmemişti.

"Kaplanı dağa çıkarın" dedi Yao, genç bir adamdı, herhalde Zach'ten on yaş kadar büyüktü. Zach böyle bir yerde çalışabilirdi. Saçını uzatabilirdi. Bugünlerde moda olan sakallar ona yakıştırdı. Harika bir hayat yaşayabilirdi. Karşısına pek çok fırsat çıkardı. Akıllıydı, yakışıklıydı, sakalı çıkıyordu. Elleri becerikliyd. Bir zanaatla uğraşabilirdi. Hukuk, tıp ya da mimarlık okuyabilirdi. Seyahat edebilirdi. Uyuşturucu kullanabilirdi. Ne diye uyuşturucu kullanmamıştı ki? Kötü seçimler ama geri dönüşü olmayan kötü seçimler yapmayan bir oğlunun olması ne harikaydı; uyuşturucu kullanan, hatta uyuşturucu satan, tutuklanan, hapse giren bir çocuk. Napoleon onu hapisten kurtarabilirdi.

Zach'in bir arabası bile olmamıştı. İnsan bir arabaya sahip olmanın zevkini, o müthiş zevki tatmadan neden ölmeyi seçerdi ki?

Önündeki genç adamın bir Lamborghini'si vardı.

Zach kamçı kuşlarının, Lamborghini'lerin, uzun bacaklı kızların ve hamburgerlerin güzel dünyasına arkasını dönmeyi seçmişti. Annesinden bir hediye alıp, onu cinayet silahı olarak kullanmayı seçmişti.

Bu kötü bir seçimdi, oğlum. Yanlış bir şeydi. Gerçekten kötü bir seçimdi.

Bir ses duydu, kendisinden çıktığını anladı. Zoe dönüp ona baktı. Napoleon rahatlatmak için gülümsedi. Ben iyiyim Zoe, sadece kardeşine bağınyordum. Gözleri bulanıklaştı.

“Denizin dibindeki iğne” dedi Yao.

Oğlum. Oğlum. Oğlum.

O yıkılmamıştı. Zach’in yasını tutmayı hiç bırakmamıştı ama cenazeden bir hafta sonra bir karar vermişti. Yıkılmamalıydı. İyileştirmek, karısı ve kızının bunu atlatmaları için yanlarında olmak onun işiydi. Literatürü inceledi, internetten kitaplar aldı ve satır satır okudu, internet yayınları indirdi, Google’dan araştırmalar yaptı. Salı geceleri İntiharzedeler Grubu’na, annesinin pazar ayinine gittiği gibi sadakatle devam etti, şimdi grubu o idare ediyordu. (Heather ile Zoe, onun çok konuştuğu kanısındaydılar ama yalnızca sosyal ortamlarda konuşuyordu. Salı geceleri hemen hemen hiç konuşmazdı; portatif sandalyesinde oturup dinler, dinlerdi ve acının tsunamisi üzerine vururken kılını bile kıpırdatmazdı.) Okullarda ve ebeveyn gruplarında konferanslar veriyor, radyo röportajları yapıyor, internette bir haber postası hazırlıyor ve bağış toplama etkinliklerine yardım ediyordu.

“Bu yeni hobisi.” Bir gece Heather’ın telefonda birine böyle dediğini duymuştu, kime söylediğini hiç öğrenemedi çünkü hiç sormadı ama bu cümleyi söylerken sesinin acı tonunu da hiç unutmadı; nefrete yakın bir tondtu. Canını yaktı, zira hem art niyetli bir yalandı hem rezil bir gerçektir.

Arayacak olsa, kalbinde karısına karşı nefret de bulabilirdi. Mutlu evliliğin sırrı aramaya kalkışmamaktı.

Karısının ince kollarının kıvrılarak, “yaşam gücüne hükmetmek için” güneşe doğru kalktığını gördü ve kalbi karısına karşı acılı bir şefkatle doldu. Heather iyileşemiyordu ve denemeyi bile reddediyordu. Bir kere haricinde destek gruplarına gitmemişti. Zach’in diğer aptal oğlanlardan üstün olduğuna inandığı için oğullarını kaybetmiş başka anne babaları dinlemek istemiyordu. Napoleon da Zach’in başkalarının aptal oğullarından üstün olduğunu düşünüyordu ama gene de hiç çağırılmadığı bu topluluğa aldıklarını geri vermekte teselli buluyordu.

“Beyaz turna kanatlarını açıyor.”

Bazen hiç belirti olmaz.

Salı gecesı grubuna yeni gelen acılı anne babalara bunu

söylüyordu. Onlara ergen intiharlarının genellikle fevri bir kararın sonucu olduğunu gösteren araştırmalar olduğunu söylüyordu. Çoğunun intihar düşüncesi, girişimlerinden ancak sekiz saat önce zihninde belirliyordu. Bazı geri zekâlı çocuklar feci seçimlerini beş dakika içinde yapıyorlardı.

Anne babalara araştırmalarından öğrendiği başka şeyleri; sağ kurtulanların ilaç yuttuktan, yüksekten atladıktan, bileklerini kestikten sonraki ilk düşüncelerinin “Tanrım, ben ne yaptım?” olduğunu söylemiyordu. Onlara birçok sağ kurtulanın bu deneyimle değiştiklerini ve bazen biraz psikiyatrik müdahaleyle mutlu hayatlar sürdürdüklerini anlatmıyordu. Onlara hayatına son verme kararı bir şekilde engellenirse, araç ortadan kaldırılırsa, intihar düşüncesinin zaman içinde sıklıkla yok olduğunu ve bir daha da akla gelmediğini söylemiyordu. Onlara hava-gazı kullanımı kademeli olarak bittiğinde, bir anda başlarını fırına sokma imkânı ortadan kalktığı, karanlık ve korkunç dürtülerin geçmesi için zamanları olduğu için İngiltere’deki intihar oranının düştüğünü söylemiyordu. Anne babaların, evlatlarının kaybında şanssızlığın payının ne kadar çok olduğunu söylemenin; tam zamanında bir sekte, çalan bir telefon, dikkat dağıtacak bir şey olsa kurtulacaklarını bilmenin bir faydası olduğunu sanmıyordu.

Ama Napoleon biliyordu, çünkü o Zach’ti. Dürtüsel. Dürtüselin tam karşılığıydı. Hiçbir zaman enine boyuna düşünmezdi. Hiçbir zaman yaptıklarının sonuçlarını düşünmezdi. Anda yaşırdı, farkındalığı uygulardı. Dün yok. Yarın yok. Sadece şu an var. Şimdi şunu hissediyorum, öyleyse şimdi bunu yapacağım.

Sahilde dalgaları kovalarsan, yeni spor ayakkabıların ıslanır ve gün boyu da ıslak kalır. Polen oranı yüksekken (sana evde kalman söylenmesine rağmen) dışarı çıkarsan, astım atağı geçirirsin. Hayatından vazgeçersen, geri alamazsın çocuk, giden gitmiştir.

Napoleon ona “Zach düşünmek zorundasın!” diye bağıırırdı.

İşte Napoleon bu yüzden asıl planladığı saatte yataktan kalksaydı, o erteleme tuşuna basmasaydı, Zach’in kapısını çalıp “Benimle kürek çekmeye gel” deseydi, şimdi yıkılmış bir karısı

olmayacağını, hâlâ duşta şarkı söyleyen bir kızı ve yirmi birinci yaş gününü kutlayacağı bir oğlu olacağını kesin olarak biliyordu.

Napoleon oğlanları tanımak ve anlamak için yaratılmıştı. Yıllar boyu öğretmenlik yaptığı çocuklardan ve anne babalarından gelen, ne kadar özel bir insan olduğunu, hayatlarına çok şey kattığını, onu asla unutmayacaklarını, onları korkunç bir uçurumun ya da kötü yolun eşiğinden döndürdüğünü, mükemmel öğretmen Bay Marconi'ye sonsuza dek minnet duyacaklarını yazdıkları bir çekmece dolusu kartpostal ve mektup vardı.

Fakat kendi oğlunda başarısız olmuştu. Dünyada önemli olan tek çocukta...

Bir yıl boyunca bir cevap aramıştı. Her arkadaşıyla, her takım oyuncusuyla, her öğretmeniyle, her koçuyla konuşmuştu. Hiçbirinin bir cevabı yoktu. Öğrenilecek başka bir şey yoktu.

“Yelpazeyi arkadan öne getirin” dedi Yao.

Napoleon arkadan öne getirdi ve kaslarının gerildiğini, güneşin yüzünü ısıttığını hissederken, yüzünden pervasızca akan gözyaşlarından ağzına deniz tadı geldi.

Ama o yıkılmamıştı.

Zoe

Zoe babasının yüzünden akan yaşları gördü, babası ağladığının farkında mıydı, merak etti. Babası ağladığının farkına varmadan çok ağlıyordu; kanadığını fark etmediği bir çizik gibi, vücudu habersizce keder salgılıyormuş gibi.

“Göğre dokunun” dedi Yao.

Yao’nun kollarının zarif kavsini takip ederek annesine doğru döndü ve annesinin yüzündeki derin girintileri görünce, o korkunç sabah annesinin attığı çığlığı bir daha duydu. Kapanı yakalanmış bir hayvanın çığlığı gibiydi. Zoe’nin hayatını jilet gibi yaran bir çığlık.

Yarın üç yıl olacaktı. Annesiyle babası için hiç kolaylaşmayacak mıydı? Çünkü kolaylaşmadığı kesindi. Bir sonraki yıldönümünü atlatınca durumun düzeleceğini ummanın bir faydası yoktu, zaten bunu geçmiş iki yıldönümü için de düşünmüştü. Eve döndüklerinde her şeyin aynı olacağını biliyordu.

Kötü, tedavisi olmayan, vücutlarını harap eden bir hastalığa tutulmuş gibiydi annesiyle babası. Saldırıya uğramışlardı sanki. Biri arkalarından gelip beysbol sopasıyla vurmuş gibi. Kederin bu kadar fiziksel bir şey olduğunu bilmezdi. Zach ölmeden önce, kederin insanın zihninde olan bir şey olduğunu sanırdı. Bütün bedenin kederle ağrıdığını; sindirim sistemini, âdet döngüsünü, uyku düzenini, cildini mahvettiğini bilmezdi. Düşmanı için bile dilemezdi.

Bazen Zoe’ye sırf hayatının akıp tükenmesini bekliyor; katlanıyor; olayları, günleri, ayları, yılları sayıyor gibi geliyordu. Sanki belirsiz bir şeyi atlatmayı bekliyordu da sonra her şey düzelecekti ama atlatamıyordu ve hiçbir şey düzelmiyordu. Onu hiç

affetmeyecekti. Onun ölümü “siktir çekmenin” zirvesiydi.

Zihninde arkadaşı Cara’nın sesini duydu: “Neyse ki yakın değildiniz.”

Neyse ki yakın değildik. Neyse ki yakın değildik. Neyse ki yakın değildik.

Heather

Heather tai chi yaparken, Napoleon'un gözünden akan yaşları görmedi.

Geçen hafta, iki erkek bebek doğurttuğu uzun ve yorucu gece nöbetinden sonra olan bir şeyi hatırlıyordu.

Yeni doğmuş bir bebeği kucağına her aldığı anda ve o üzgün, bilge gözlere her baktığında Zach'i düşünmemek imkânsızdı. Bütün bebeklerin gözlerinde paylaşamayacakları güzel bir gerçeği öğrendikleri başka bir diyardan gelmişler gibi aynı bilge ifade olurdu. Her gün yeni hayatın tükenmez akışını getiriyordu.

Heather nöbetten sonra kahvesini almak için hastanenin kafesine gitmiş ve geçmişten tanıdık bir yüze rastlamıştı. Dönüp gidecek zaman olmadığından, görmemiş gibi yapmıştı. Kadını hemen tanımıştı. Futbol annelerinden. Zach'in futbolu bırakmasından önceki dönemden. Lisa Bilmemne. Sıcakkanlı, şen şakrak bir tipti. Yıllar olmuştu. Lisa Bilmemne'nin yüzü Heather'ı görünce aydınlanıverdi. Ah, seni tanıyorum ben! Ve ardından çok sık olduğu gibi kadının yüzü fısıltı gazetesinden duyduklarını hatırlayınca düşüverdi. Düşünceleri resmen okunuyordu: *Of Allah kahretsin, bu o anne ama kaçacak yer yok!*

Bazıları onunla karşılaşmamak için sokağın karşısına geçmişti. Geçtiklerini görmüşü. Bazıları ırkiliyordu. Heather'ın ailesinin başına gelen şey, adi ve rezil bir olaymış gibi resmen ırkiliyorlardı. Bu kadın cesur olanlardandı. Başını eğmedi, saklanmadı, görmemiş gibi yapmadı.

"Zach'e çok üzüldüm" dedi. Hatta ismini söylerken sesini bile alçaltmadı.

"Sağ olun" dedi Heather, kahve burnunda tütüyordu. Ka-

dının yanında duran koltuk değnekli oğlana baktı. “Bu da... Justin olmalı.” Çocuğun adı aklına bir anı seliyle birlikte geldi: futbol sahasındaki titreten cumartesi sabahları. Ve aniden, hiç habersiz göğsünde öfke patladı ve hedefinde şu çocuk, şu yaşayan aptal oğlan vardı.

“Seni hatırlıyorum” diye tısladı. “Sen, Zach’e hiç pas vermeyen oğlansın.”

Oğlan ifadesizce, çenesini gevşeten bir korkuyla Heather’a bakakaldı.

“Zach’e hiç pas vermezdin! Neden vermedin?” Heather, Lisa’ya döndü. “Oğluna pas verdirtmeliydin!” Sesi halka açık bir yerde kabul edilir seviyenin üstüne çıktı.

Çoğu insan bir bahaneyle yanından uzaklaşırdı. Bazıları karşılık verebilirdi. Ölmüş oğlun sana kabalık etme hakkı vermez! Ama bu Lisa, Heather’ın hemen hemen hiç tanımadığı bu kadındı, bir defasında (Heather şimdi hatırlıyordu) Zach sahada astım krizi geçirince Zoe’yi evine götürüp öğle yemeği yedirmiş bu kadın, Heather’ın gözlerinin içine üzüntüyle baktı ve “Haklısın Heather, pas verdirtmeliydim” dedi.

Ve Zach ile futbol oynadığı zaman dokuz yaşında olan Justin, o sırada kalın erkek sesiyle “Zach harika bir forvette, Bayan Marconi. Ona daha çok pas vermeliydim. Eskiden pas vermekten sahiden de çok kötüydüm” dedi.

O genç adamın o gün gösterdiği büyüklük, nezaket ve olgunluk. Heather yüzüne –burnundaki çillere, delikanlı ağzının etrafında belirmiş ince siyah bıyıklara– bakmış ve oğlunun hayatının son günündeki acayip yüzünü görmüştü.

“Çok özür dilerim” demişti, sesi pişmanlıktan cılız ve titrek çıkmıştı. İkisinin de gözlerine daha fazla bakamadan, kahvesini almadan gitmişti. Yalnızca kendine yönelmesi gereken öfkeyi, yine bir başkasına yöneltmişti.

“Yılan otların arasından sürünüyor” dedi Yao.

Zach’in odasında kendini gördü: Tek başına oturuyor, eli başucundaki komodinin çekmecesini açıyordu. Otların arasından sürünen yılan Heather’dı.

Frances

Frances, sessizlik bozulacağı için biraz da hevesle meditasyon stüdyosuna giderken saat neredeyse üçtü. Dün geceden beri katı bir şey yememişti ve açtı. Bugün kahvaltı ve gün ortası zilleri çaldığında Frances yemek salonuna gitmiş ve büfenin üzerinde isim etiketli sıra halinde içecekler görmüştü. Kendininkini bulup ağır ağır ve bilinçli bilinçli içmeye çalışmıştı ama daha ne olduğunu anlayamadan içecek bitivermişti, karnı gürültüyle ve utandıracak kadar guruldamaya başlamıştı.

Aslında açlıktan ölüyor değildi ama canı çekiyordu; yemek yemeyi pek olmasa da yemek düzenini. Belki evinde olsa, dolaşıp ev işleriyle uğraşsa, birkaç öğün atlamak kolay olurdu (hiç yapmamıştı, “öğle yemeğini yemeyi unutmuşum” gibi sözleri anlamakta hep güçlük çekmişti) ama burada –hele sessizlik kurallı sürerken– öğünler günü geçirmek için büyük önem taşıyordu.

Hamakta kitap okuyarak kendini oyalamaya çalışmıştı ama kitap boş mideyle çekemeyeceği acayip bir hal almıştı.

Stüdyoya girince morali düzeldi. Işıklar kapatılmış, içerisi titrek alevli mum öbekleriyle aydınlatılmıştı. Burası serindi, esansiyel yağ lambası baş döndüren bir buğu püskürtüyordu ve görünmez hoparlörlerden insanın sırtını ürperten bir müzik yayılıyordu.

Konu ambiyans ise Frances her zaman çabayı takdir ederdi. Odanın kenarlarına alçak kamp yatağına benzeyen yataklarla battaniye ve yastıklar yerleştirildiğini fark etti. Yastıkların üzerine, uzun uçuşlarda birinci sınıf koltuklarına inceliklerle bırakıldığı gibi kulaklıklar, uyku maskeleri, yanına da su şişeleri konmuştu.

Odanın ortasında Maşa, Yao ve Delilah bağdaş kurmuş, Marconi Ailesi'nin üç üyesi ve uzun yakışıklı adamla oturuyorlardı.

Frances'in arkasından başkaları da içeri girerken Maşa "Hoş geldiniz, lütfen halkaya katılın" dedi.

Maşa saten ve dantelden uzun, beyaz, kolsuz, gelinlikle gecelik arası bir elbise giymişti. Gözlerini daha da belirginleştiren bir makyaj yapmıştı. Son derece çekici gençler olan Yao ile Delilah, bu göksel varlığın yanında neredeyse sıradan ve renkleri solmuş gibi görünüyorlardı.

Birkaç saniye sonra herkes gelmişti. Frances, Heather ile genç Ben'in arasına oturmuştu. Ben'in ne hissettiğini merak etti. Herhalde arabasını özlüyordu. Mum ışığında Ben'in güneşte esmerleşmiş kıllı bacağına baktı -Tanrı'ya şükür, cinsel bir merakla değil, biraz büyülenmiş gibi- çünkü son birkaç günkü bu sessiz ve bilinçli meditasyon, her şeyi büyüleyici bir hale getirmişti. Ben'in bacağındaki her bir kıl küçük güzel bir ormandaki minicik ağaçlar gibiydi.

Ben genzini temizleyip bacağına oynattı. Frances doğruldu ve halkanın karşı tarafında oturan uzun boylu yakışıklı esmerle göz göze geldi. Adam dimdik ve ciddi oturuyordu ama her nasılsa bunların hiçbirini ciddiye almadığını aksettiren bir tavır içindeydi. Frances hemen gözlerini kaçıracekken, adam bakmaya devam etti ve göz kırptı. Frances de göz kırpınca irkildi. Frances göz kırpmakta berbattı; tek gözünü kapamakta çok zorlanırdı ve göz kırpmaya kalkıştığı zaman acayip bir yüz kasılması geçiriyor gibi görüldüğünü söylerlerdi.

"Ve soylu sessizliğimizin sonuna geldik" dedi Maşa. Gü-lümsedi ve yumruğunu havaya savurdu. "Başardık!"

Kimse bir şey söylemedi ama hafif sesler çıkarıldı, nefesler verildi, yerlerinde kıpırdandılar, onaylama kıkırdamaları duyuldu.

"Şimdi yavaşça yeniden konuşmaya başlamamızı ve göz teması kurmamızı istiyorum" dedi Maşa. "Sırayla kendimizi tanı-tacağız ve kısaca aklımıza gelenleri söyleyeceğiz: Neden Sükûn Evi'ne gelmeyi seçtiğimizi, şimdiye kadar en çok neden hoşlandı-

ğımızı, en çok hangi konuda zorlandığımızı mesela. Bir fincan kapuçino ya da bir kadeh beyaz şarap için yanıp tutuşan var mı? Anlıyorum! Acınızı grupla paylaşın. Sevdiğiniz birini mi özlediniz? Bize anlatın! Belki yalnızca kendinizle ilgili bilgileri söylemeyi tercih edersiniz; yaşınızı, mesleğinizi, hobilerinizi, burcunuzu.”

Maşa o olağanüstü gülümsemesini sergiledi, herkes gülümseyerek karşılık verdi.

“Dilerseniz birkaç satır şiir okursunuz” diye devam etti. “Ne dediğinizin önemi yok. Yalnızca konuşma deneyiminin tadını çıkarın ve diğer konuklarla göz teması kurun.”

Genizler temizlendi, duruşlar dikleşti, topluluk önünde konuşmaya hazırlanırken saçlar düzeltildi.

“Siz birbirinizi tanırken, Yao ile Delilah öğleden sonra içeceklerinizi dağıtacak” dedi Maşa.

Maşa’nın öyle karizmatik bir cazibesi vardı ki Yao ile Delilah’nın kalktıklarını fark etmemişti bile Frances. Şimdi odada süzülerek uzun bardaklar dağıtıyorlardı. Bu öğleden sonra taze içecekleri zümrüt rengindeydi. *Ispanak mı yoksa*, diye düşündü Frances telaşla ama kendi bardağını alıp bir yudum içince ağzına belli belirsiz yosun ve ağaç kabuğunun üzerinde elma, kavun ve armut tadı geldi. İçecek aklına güneşin alacalı vurduğu yeşil bir ormanda köpürerek akan bir dere getirdi. Tekila gibi başına dikti.

“Neden önce sen başlamıyorsun, Frances?”

“Ah, tamam. Şey, ben Frances. Selam.” Boş bardağını yere bıraktı, başını eğip ruj izi kalmasın diye dişlerini yaladı. Farkına varmadan profesyonel konuşmacı kişiliğine büründüğünü fark etti: sıcak, mütevazı, zarif ama imza sırasındaki kucaklaşma-severleri püskürtmek için birazcık da mesafeli.

“Sağlığım, özel hayatım, meslek hayatım biraz kötü bir dönemden geçtiği için Sükûn Evi’ne geldim.” Gözleri halkada gezindi. Yeniden insanların gözlerine bakmak garip denecek kadar samimi geldi. “Hayatımı aşk romanları yazarak kazanıyorum ve son kitabım geri çevrildi. Ayrıca internette romantik bir dolandırıcıya fena halde kandım. İşte böyle.”

Neden bu insanlara dolandırıldığını söylüyordu ki? Boş-boğazlık işte...

Tony doğruca ona bakıyordu. Kirli sakalı daha da uzamıştı ve yüzü daha belirginleşmişti. Erkekler hep kolay kilo verirlerdi, pislikler! Biraz bocaladı. Adam gene dudak mı büküyordu? Yoksa sadece... yüzüne mi bakıyordu?

“İlk beş gün güzel geçti!” Birden konuşmak için yanıp tutuşmaya başladı. “Fazla açılmak” umurunda değildi. Sözler ağzından dökülüyordu. Açken mükellef bir sofranın başına oturup makine gibi mideye ilk lokmayı indirdikten sonra duyulan o açgözlülüğe benziyordu.

“Sessizlik düşündüğümden daha fazla hoşuma gitti, düşüncelerimi yatıştırdı. Geri çevrilmek yetmezmiş gibi bir de başta saplantılı biçimde düşünüp durduğum çok çirkin bir eleştiriye çok sinirliydim. Ama artık aklıma bile gelmiyor, yani iyi oldu ve şey... kahveyi, şampanyayı, interneti özlüyorum, bir de...” Sus artık, Frances! “Ve bilirsiniz işte normal hayatın normal lükslerini.”

Yerine oturdu, yüzü yanıyordu.

Uzun, yakışıklı esmer “Şimdi de ben konuşayım” dedi. “Ben Lars. Sağlık merkezlerinin müptelasıyım. İçiyorum, kefarecini ödüyorum. İçiyorum, kefarecini ödüyorum. Bende işe yarıyor.”

Frances o heykel gibi elmacık kemiklerine, altın tonundaki cilde baktı. Gerçekten de yarıyor, tatlı Lars.

“Aile avukatıyım, bu yüzden işten sonra çok şarap içmeye ihtiyaç duyuyorum.” Dinleyicilerinin gülmesine zaman tanımak ister gibi durdu ama kimse gülmedi.

“Her zaman ocak ayında kampa girerim çünkü şubat benim en yoğun çalıştığım aydır. Yeni okul dönemi başladığı gün telefon da çalmaya başlar. Bilirsiniz, anne ile baba bir yazı daha bir arada geçiremeyeceklerini anlarlar.”

Napoleon karamsarlıkla “Ah Tanrım” dedi.

“Sükûn Evi’ne gelince; yemekleri sevdim, konumunu sevdim ve iyi gidiyorum. Netflix hesabım hariç pek bir şeyi özlemiyorum.” Bardağını kokteyl gibi alıp kadeh kaldırdı.

Lars’tan sonra telaşlı gözlüklü kadın konuştu ama o telaşlı hali ilk güne kıyasla gözle görülür derecede azalmıştı.

“Ben Carmel. Buraya zayıflamak için geldim. Açıkça gördüğünüz gibi.”

Frances içini çekti. Açıkça gördüğünüz gibi, demekle ne kastediyordu? Carmel kendisinden daha incedi.

“Buranın her şeyini sevdim” dedi Carmel. “Her şeyini.” Maşa’ya tedirgin edici bir yoğunlukla baktı. Smoothie bardağını alıp kana kana içti.

Sonraki konuşan Jessica’ydı, sırasını beklerken sabırsızlanmış gibi hevesle konuştu. “Benim adım da Jessica.”

Bağdaş kurmuştu, ellerini okul fotoğrafındaki çocuklar gibi dizlerine koymuştu. Frances yıllar önceki, kozmetik işlemlerin çekimine kapılmadan önceki o şirin küçük kızı gözünde canlandırabilirdi.

“Biz buraya evliliğimizde çok ciddi sorunlar yaşadığımız için geldik.”

Ben göğsüne doğru eğilerek “Bunu herkese anlatmamıza gerek yok” diye mırıldandı.

“Yok aşkım ama biliyor musun, görünüşüme kafamı çok taktığımı söylediğinde haklıydın.” Dönüp dikkatle Ben’e baktı. “Haklıydın, aşkım.” Sesi rahatsız edecek bir tizliğe çıktı.

“Evet ama... Aman tamam.” Ben yatıştı. Frances, adamın ensesinin kızardığını tahmin etti.

Jessica “Boşanmaya doğru gidiyorduk” diye devam etti, “boşanma” sözcüğü herkesi sarsacakmış gibi dokunaklı bir içtenlikle söylemişti.

“Size kartvizitimi verebilirim” dedi Lars.

Jessica ona aldırmadı. “Bu soylu sessizlik bana sahiden de iyi geldi, çok iyi geldi, gerçekten benim için her şey berraklaştı.” Maşa’ya döndü. “Sanki buraya gelmeden önce kafamın içinde çok gürültü vardı. Sosyal medyayla kafayı bozmuştum. İtiraf ediyorum. Sürekli bir gevezelik durumu vardı.” Göstermek için elini kulağına götürdü, parmaklarını birleştirip açtı. “Ve şimdi anlıyorum, her şey parayla başladı. Biz piyangodan para kazandık ve her şey değişti, o para bizi mahvetti.”

“Piyango mu kazandınız?” dedi Carmel. “Hiç piyango kazanan biriyle karşılaşmamıştım.”

“Biz aslında bunu... gizli tutacaktık” dedi Jessica. Parmağını cüdağına bastırdı. “Ama fikrimizi değiştirdik.”

“Öyle mi?” dedi Ben.

“Ne kadar kazandınız?” dedi Lars, sonra hemen avucunu kaldırdı. “Münasebetsizlik ettim! Cevap vermeyin! Beni ilgilendirmez.”

Frances “Kazandığınızı nasıl öğrendiniz?” diye sordu. “Anlatsanıza.” Hayatlarının kökten değiştiği anın öyküsünü dinlemek istiyordu.

Maşa konuşma bu yöne sapmadan araya girdi. “Sessizliğin sana berraklık kazandırdığını duyduğuma memnun oldum, Jessica” dedi. Kendini ilgilendirmeyen şeyleri duymazdan gelmekte çok yetenekliydi. “Şimdi kim konuşacak?”

Ben söz aldı. “Evet. Adım Ben. Jessica’nın kocasıyım. Jessica buraya gelme sebebimizi anlattı. Ben iyiyim. Sessizlik de iyiydi. Yemekler beklediğimden güzeldi. Ne başardığımı bilemiyorum ama bence iyidir. Sanırım yeni arabamı özlüyorum.”

“Araban ne marka arkadaşım?” diye sordu Tony.

“Lamborghini” dedi Ben, yeni doğan oğlunun adı sorulmuş gibi gözlerine duygulu bir bakış geldi.

Tony gülümsedi. Frances onun gülümsediğini ilk defa görüyordu ve elmacık kemiklerini belirginleştiren hiç beklenmedik bir tebessümdü. Yüzünü tamamen değiştiriyordu. Bebek gülümsemesi gibiydi. Gözleri derin kırışıklıkların arasında kayboldu. “Özlemene şaşmamalı” dedi.

“Ben piyango kazansam, Bugatti alırmı diye düşünmüştümdür” dedi Lars.

Ben başını iki yana salladı. “Fazla abartılıyor.”

“Fazla abartılıyormuş! Dünyanın en muhteşem arabasına fazla abartılıyor diyor!”

“Ben piyango kazansaydım; tatlı, küçük, kırmızı bir Ferrari alırdım” dedi Zoe.

“Evet, Ferrari de...”

Maşa spor araba sohbetini kesiverdi. “Dinlemediğimiz kim kaldı? Tony?”

“Hepiniz beni yasak mal sokmaya çalışan kanun kaçağı

olarak tanıyorsunuz” dedi Tony. Gene gülümsedi. “Kilo vermek için buradayım. Birayı, pizzayı, erik soslu kaburgayı, ekşi kremalı sandviçi, aile boyu çikolataları özledim, siz durumu anladınız.” Baştaki coşkusu söndü, herkesin ona bakmayı bırakmasını istediği belliydi.

Resmi bir tavırla yere bakarak “Teşekkürler” dedi.

Frances ona inanmadı. Buraya gelme kararında kilo verme isteğinden fazlası vardı.

Napoleon el kaldırdı.

“Buyur, Napoleon” dedi Maşa.

Napoleon çenesini havaya kaldırdı ve şiir okumaya başladı. “Geçit ne kadar dar, ne kadar cezayla yüklü olursa olsun fermanın; yazgımın efendisiyim, ruhumun kaptanı.” Gözleri mum ışığının gölgelerinde pırıldadı. “Bu Nelson Mandela’nın en sevdiği şiiridir ve adı da ‘Yenilmez.’” Bir an tereddütlü göründü. “Şiir okuyabileceğimizi söylemiştin.”

Maşa sıcak bir tavırla “Aynen öyle söyledim” dedi. “Duyarlılığı severim.”

“Evet şey, öylece aklıma geliverdi. Ben lisede öğretmenim. Kaderlerinin efendisi olduklarını duymak çocukların hoşuna gidiyor ama...” Garip bir tavırla güldü. Yanında oturan Heather elini nazikçe Napoleon’un sallanan dizkapağına koydu. Napoleon fark etmemiş gibiydi. “Yarın oğlumuzun ölümünün üçüncü yıldönümü. Bu yüzden buradayız. Kendi canını aldı, işte benim çocuğum kaderinin böyle efendisi olmayı seçti.”

Bir anlığına herkes nefesini tutmuş gibi oda tamamen sesizleşti. Mumların küçük altın alevleri titreşti.

Frances tek bir söz bile kaçmasın diye dudaklarını birbirine bastırdı. Duyguları bedenine fazla büyük, fazla hantal geldi; her an gözyaşlarına boğulabilirmiş, her an kahkaha krizine girebilirmiş, aşırı duygusal ya da mahrem bir şey söyleyebilirmiş gibi. Sanki uygunsuz bir ortamda, yayınevi yöneticileriyle iş toplantısında içkiyi fazla kaçırmıştı.

“Kaybınıza çok üzüldüm Napoleon” dedi Maşa, Napoleon’a dokunmak ister gibi elini uzattı ama adam çok uzağındaydı. “Çok üzüldüm.”

Napoleon arkadaşı "Sağ ol Maşa" dedi.

Frances Napoleon'u tanımasa, adamı sarhoş zannederdi. Zoe'nin içeri soktuğu şarabı fazla mı kaçırmıştı? Sinir krizi mi geçiriyordu? Yoksa sessizliğin bozulmasına verdiği doğal bir tepki miydi?

Zoe babasına baktı, alnı yaşlı bir kadının alnı gibi kırıştı, Frances ölmemiş olsaydı şimdi kızın yanında oturacak olan delikanlıyı gözünde canlandırmaya çalıştı. Ah Zoe, dedi içinden. Zoe nasıl öldüğünü söylemeyince, delikanlının intihar ettiğinden şüphelenmişti. Güzel tarihi romanlar yazan arkadaşı Lily, on yıl önce eşini kaybetmişti ve çevresine sadece "Neil'i bir anda kaybettik" demişti, herkes bunun ne demek olduğunu anlamıştı. Lily bir daha roman yazmamıştı.

"Başka konuşmak?.."

Ama Napoleon Maşa'nın sözünü kesti. "Buldum!" diye bağırdı. Tony'ye dönüp "Kim olduğunu biliyorum!" dedi. "Deli olacaktım neredeyse. Heather, hayatım anladın mı kim?" Napoleon karısına döndü.

Heather başını incelediği boş smoothie bardağından kaldırdı. "Yoo?"

Lars gururla "Ben kim olduğunu biliyorum" dedi. "Daha ilk gün anladım."

Frances, yüzünde neden bahsedildiğini biliyormuş gibi sıkıntılı bir ifadeyle bardağına bakan Tony'ye döndü. Kimdi bu adam? Ünlü bir seri katil mi?

"Heather!" diye bağırdı Napoleon. "Onu tanıyorsun! Emin ol, tanıyorsun."

"Okuldan mı? İşten mi?" Heather başını iki yana salladı. "Ben..."

"Sana bir ipucu vereyim." Napoleon, "We are the Navy Blues" diye şarkı söyledi.

Heather dikkatle Tony'nin yüzüne baktı. Yüzü aydınlandı. "Smiley Hogburn!"

Napoleon sessiz sinema oyununda doğru yanıt vermiş gibi parmağıyla karısını gösterdi. "Evvvet! Smiley Hogburn!" Sonra kendinden şüphe etmiş gibi "Osun, değil mi?" dedi.

Tony gergin görünüyordu. "Yıllar önce öyleydim" dedi. "Otuz kilo önce."

"Ama Smiley Hogburn, Carlton'da oynardı" dedi Jessica. "Ben Carlton taraftarıyım! Siz, tam bir efsane değil misiniz?" Jessica bunu bir yanlışlık varmış gibi söyledi.

"Muhtemelen daha sen dünyaya gelmeden önce" dedi Tony.

Frances "Carlton futbol takımı, değil mi?" diye Ben'e fısıldadı. Sporla ilgili konularda çok cahildi; bir defasında bir arkadaşı, "Bütün hayatını sığınakta mı geçirdin?" diye sormuştu.

"Evet" dedi Ben. "Avustralya futbolu."

"Hani, şu zıpladıkları?"

Ben güldü. "Zıplarlar, evet."

Smiley Hogburn, diye düşündü Frances. Bu isim belli belirsiz aşına geliyordu. Tony'ye bakışının değiştiğini hissediyordu. O da tıpkı Frances gibi eskiden önemli biriydi. Bu ortak yönleriydi. Frances'in kariyeri yavaş yavaş sönerken, Tony'ninki muhtemelen bir sakatlanmayla –o hoplayıp zıplamalar!– resmen sona ermişti ve artık futbol sahasında sekmiyordu.

Lars gene "Ben senin Smiley Hogburn olduğunu biliyordum!" dedi. Göremediği bir onaylama bekliyor gibi bir hali vardı. "Normalde yüz hatırlamakta pek iyi değilimdir ama seni hemen tanıdım."

Frances "Sakatlanma yüzünden mi oynamayı bıraktın?" diye sordu. Bir sporcuya sorulacak en bilgili ve empatik sorunun bu olduğunu düşünüyordu. Herhalde tendonlarla ilgili bir sorundu.

Tony eğleniyor gibiydi. "Birçok sakatlığım vardı" dedi.

"Ya" dedi Frances. "Üzıldüm."

"İki diz değişimi, kalça protezi..." Tony vücudunun hazin bir değerlendirilmesini yapıyor gibiydi. İçini çekti. "Kronik ayak bileği sorunları."

"Sana çok gülümsediğin için mi, yoksa hiç gülmediğin için mi Smiley Hogburn diyorlardı?" diye sordu Zoe.

Tony gülümsemeden "Çok gülümsediğim için" dedi. "O zamanlar basit bir adamdım. Gamsızdım."

“Öyle mi?” Frances şaşkınlığını saklayamadı.

“Öyleydin” dedi Tony. Frances’e gülümsedi. Frances’i komik buluyor gibiydi.

“Kalçasında gülen yüz dövmeleleri olan sen değil miydin?” diye sordu Lars.

“Ben gördüm o dövmeleleri!” diye bağırdı Frances. Kendini tutamamıştı.

Lars imalı bir tavırla “Öyle mi?” dedi.

“Frances.” Tony saklayacak bir şeyleri varmış gibi parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. Bir dakika. Bu adam onunla flört mü ediyordu?

“Ah hayır, öyle bir şey değil” dedi Frances. Gergince Maşa’ya baktı. “Kazara gördüm.”

“Erkek kardeşimin duvarında posterin vardı!” Konuşan Delilah’dı, sınıfları delmiş, insan gibi sohbete karışmıştı. “İki metre havaya sıçradığın fotoğraf, bir oyuncu şortuna asılmış ve dövmelelerin görünüyor! Çok komikti!”

“Hayret. Aramızda ünlü bir sporcu varmış.” Maşa’nın sesinde bir sertlik vardı. Belki de aralarındaki tek sporcunun kendisi olmasını istiyordu.

Tony “Eski sporcu” diye düzeltti. “Çok eskide kaldı.”

“Pekâlâ... dinlemediğimiz kim kaldı?” dedi Maşa, konunun değişmesini istediği belliydi.

“Spor sonrası depresyonu” dedi Napoleon. “Sende de oldu mu? Bu depresyonu okumuştum. Pek çok seçkin sporcuyla etkiliyor. Akıl sağlığına odaklanmalısın Tony... Smiley... Tony... Yani sana Smiley dememin bir mahsuru yoktur umarım... gerçekten, çünkü depresyon çok sinsî...”

Maşa araya girdi. “Sırada kim var?”

“Ben varım” dedi Zoe. “Adım Zoe.” Zihnini toplamaya çalışıyor gibiydi. Yoksa gergin miydi? Ah, canım.

“Babamın da dediği gibi ocak ayında evde kalmaya dayanamadığımız için Sükûn Evi’ne gelmeye karar verdik, çünkü kardeşim kendini evde astı.”

Maşa ürkmüş gibi bir ses çıkardı ve eliyle ağzını kapadı. Frances onun ilk defa bir zayıflık belirtisi gösterdiğine şahit

oluyordu. Maşa üzüldüğü gayet açık olan babasından bahse-
derken bile çok kontrollüydü.

Frances ise onun birkaç saniye, boğuluyormuş gibi sarsı-
larak yutkunmasını izledi ama Maşa kendini topladı ve gözleri
gerçekten boğazına bir şey kaçmış gibi biraz yaşarmış olmasına
rağmen Zoe'yi dinlemeye devam etti.

Zoe tavana baktı. Halkadakiler faydasız anlayışlarının ağır-
lığıyla ona doğru eğilmiş gibiydiler.

"Ah bir dakika, babam muhtemelen Zach'in kendini astı-
ğını söylemedi ama hangi yöntemi seçtiğini merak ediyorsanız,
buydu! Çok popüler."

Gülümsedi ve küçük daireler çizerek sallanmaya başladı.
Kulaklarındaki gümüş küpeler ışıldadı.

"Arkadaşlarından biri Zach'in çok 'cesaret' gösterdiğini
söylemişti, kendini öldürmek için o yolu seçmekle yani. İlaç al-
mak yerine. Sanki bungee jumping yapıyordu. Tanrım!" Püfle-
di, saçları alnından havalandı.

"Her neyse, intihar konusunda tam anlamıyla uzmanlaş-
tıktan sonra, insanlara nasıl intihar ettiğini anlatmayı bıraktık.
Çünkü intihar bulaşıcı. İntihar gerçekten de bulaşıcı. Annemler
bana da bulaşacak diye çok korkuyorlardı. Suçiçeği gibi. Ha ha.
Ama ben hiç yakalanmadım."

"Zoe?" dedi Napoleon. "Canım, bu kadarı yeter herhalde."

Zoe gruba "Biz yakın değildik" dedi. Ellerine baktı ve bir
daha söyledi. "Bazen ikiz olduğumuz için çok yakın olduğumu-
zu sanıyorlar ama biz başka okullara gittik. Başka ilgi alanları-
mız vardı. Başka değerlerimiz."

"Zoe" dedi annesi. "Belki de şimdi..."

Zoe annesine aldırmadı. "O sabah erken kalktı." Kulakme-
mesindeki bir alay küpeden biriyle oynadı. Boş smoothie bar-
dağı yan tarafta bacağına dayalı duruyordu. "Hiç erken kalk-
mazdı. Onun sırası olduğu için çöpü dışarı çıkardı, sonra tek-
rar üst kata çıkıp kendini öldürdü." Zoe canı sıkılmış gibi göğüs
geçirdi. "Çöpü sırayla çıkarırdık. Bunu yapmakla bir şey mi de-
mek istiyordu, bilemem. Beni çok sinirlendirdi. Çok sağ ol ya
Zach, aferin sana, bu kendini öldürmeni telafi eder."

Heather sertçe “Zoe!” dedi.

Zoe annesine döndü ama sırtı tutulmuş gibi ağır ağır. “Ne?”

Heather smoothie bardağını alıp dimdik yere koydu, önünden kaldırdı Zoe’ye doğru eğilip kızının gözlerine düşen saçlarını kenara çekti.

“Bir şey var...” Heather’ın gözleri halkada oturanların üzerinde gezindi. “Bir tuhafılık...”

Maşa’ya döndü. “Bize uyuşturucu mu veriyorsunuz?”

Maşa

O daklan. Yalnızca. Nefeslerine Odaklan. Yalnızca. Nefeslerine. Maşa iyiydi, çok iyiydi, kendine hâkimdi. Orada bir anlığına, Zoe diyeceğini dediği zaman, Maşa dikkatini neredeyse tamamen kaybetmişti; zaman kaymıştı. Ama şimdi geri dönmüş-tü, nefesleri düzenliydi, kontrol ondaydı.

Erkek kardeşle ilgili bu bilgiler, Marconi Ailesi'yle yaptığı bire bir seanslarda açığa çıkmalıydı. Hepsi de buraya yıldönümü için geldiklerini rahatça söylemişlerdi ama oğlanın intihar ettiğinden hiçbiri bahsetmemişti. Kaçamak hallerinden anlamalıydı. Böyle bir bilgiyi kaçırmak, hiç de onun yapacağı bir hata değildi. Algıları son derece yüksekti. Marconi Ailesi onu bile-rek yanlış yönlendirmişti ve bu yüzden de hazırlıksız yakalan-mıştı. Gafil avlanmış hissediyordu.

Şimdi de Heather şu soruyu atmıştı ortaya: “Bize uyuşturucu mu veriyorsunuz?”

Heather konuşmadan önce Maşa grubu gözlemliyor, kendilerine has özelliklerinin daha serbestleştiğini, gözbebekle-rinin genişlediğini, dillerinin dolaşmaya başladığını gözlemli-yordu. Kısıtlamaları gevşiyordu, tazelenen bir dürüstlikle akı-cı konuşuyorlardı. Napoleon gibi kimileri yerlerinde duramaz-ken, Frances gibi diğerleri hiç hareketsiz oturuyorlardı. Bazıla-rının yüzü solmuş, bazılarınıninki kızarmıştı.

Şimdi Heather'da her ikisi birden vardı: kül beyazı yüzün-de ateşli kırmızı lekeler belirmişti.

“Uyuşturucu mu veriyorsunuz?” diye sordu bir daha. “Bize uyuşturucu mu veriyorsunuz?”

Maşa sakince “Bir bakıma” dedi.

Heather'ın sorusu uygun değildi ve de beklenmedikti ama belli de beklenmeliydi; ne de olsa Heather ebeydi, Maşa'nın bildiği kadarıyla tıbbi uzmanlığı olan tek konuktu. Ama Maşa bunu hallederdi.

"Ne demek, bir bakıma?"

Heather'ın ses tonundan hoşlanmadı Maşa. Sert. Saygısız.

"Şey, uyuşturucu kelimesinin altında..." Maşa doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Duyuları uyuşturmak anlamı var. Bizim burada yaptığımız, duyuları yükseltmek."

"Bize tam olarak ne verdiğinizi söylemeniz gerekiyor! Derhal!" Heather ayağa fırlayacakmış gibi dizlerinin üzerinde doğruldu. Maşa'ya azgın küçük bir köpeği hatırlattı. Tekmeyi basmaktan çok hoşlanacağı bir köpeği.

Napoleon ise Heather'a "Dur biraz, ne oluyor burada?" dedi.

Maşa, Yao ile Delilah'ya göz attı: Gerekirse, hazır olun. Yardımcıları çok hafif bir baş hareketiyle onayladılar, ikisi de görünmeyecek şekilde bileklerine takılı ilaç keselerini sıkıca tutuyorlardı.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Lars

Uzun sağlık merkezleri geçmişinde, bazı tuhaf ve alışılma-
dık uygulamalarla karşılaşmıştı Lars ama bu bir ilkti. Bu-
raya gelmenin ikincil faydalarından biri de keyif amaçlı madde
kullanımını azaltmak olduğu için ironik sayılırdı.

Daima bağdaş kurarak dimdik oturan saygın liderleri “Bu-
na mikro doz denir ve son derece güvenlidir” dedi, inanılmaz
uzun bacaklarını birbirine öyle doluyordu ki bazen bir baca-
ğın nerede başlayıp nerede bittiğini anlamaya çalışırken Lars’ın
dikkati dağılıyordu.

“Pek çok faydası vardır: yüksek düzey yaratıcılık, artan
odaklanma, yükselmiş farkındalık, gelişen ilişkiler... daha say-
maya devam edebilirim. Temel olarak, işlevleriniz normal bir
insandan birazcık daha düzelir. Dozlar normal doz LSD’nin on-
da biridir.”

“Dur bir dakika... ne?” dedi Frances. Pek iyi anlamadığı bir
espri duymuş gibi huzursuzca güldü. Lars kadından hoşlandı.
“Affedersin. Biz LSD alıyoruz, bunu mu söylüyorsun yani?”

Lars konuklardan çoğunun Maşa’ya donuk bir ifadeyle
gözlerini dikip baktıklarını gördü. Bu kesinlikle madde kulla-
nımı işşasını kaldıramayacak kadar muhafazakr bir topluluk-
tu, banliyö semtlerindeki kokainin popülerliği göz önüne alın-
sa bile. Lars’ın kokain, ekstazi ve marihuana almişliğı vardı ama
LSD asla.

“Dediğim gibi buna mikro dozaj denir” dedi.

Heather “İeceklerimize halüsinojen madde katmak denir
buna!” diye atıldı.

Heather. Bugüne kadar Lars kadının adının Heather oldu-

ğunu bilmiyordu. Bu kuru, güneş yanığı, kasları makine parçalarına benzeyen ve doğruca güneşe bakıyormuş gibi gözleri sürekli kısık duran kadın için fazla yumuşak kalan bir isimdi. Sessizlik boyunca Lars ne zaman bu kadına baksa, içinden başparmaklarını kadının kaşlarının arasına bastırıp “Rahatla yahu” demek geliyordu. Şimdi kötü düşündüğü için kendini kötü hissediyordu; kadın evladını kaybetmişti. Bu kadının kaş çatmaya hakkı vardı.

“Buna haddini aşmak denir!” dedi Heather. Artık gözlerini kısmıyordu. Gözleri hiddetten yanıyordu.

Çok tatlı bir sersemlik içindeki kocası “Ben tam anlamadım” dedi, uzun pırasa gibi bir adamdı, öyle şapşaldı ki havalı duruyordu. Adı da Napoleon’du ve bu isim olağanüstülüğünü daha da arttırıyordu.

Lars kafasının iyi olduğunu sanmıyordu. Kendini harika hissediyordu ama böyle arınmalarda hep kendini iyi hissedirdi. Belki de dozlar onu etkilemeyecek kadar düşüktü ya da artık etkilenme eşiği yükselmişti. Bir parmağını gizlice smoothie bardağının ağzında gezdirip yaladı. Aklına ilk gün smoothie’yi içtikten sora Delilah’ya “Çok güzel. Ne var içinde?” dediği geldi. Delilah “Giderken tarifini veririz” demişti. Lars da çay kaşığı ölçüsüyle çiya falan olan bir tarif düşünmüştü, kaç miligram LSD konacağı yazan bir tarif değil.

Frances “Ama... ama... biz buraya arınmaya gelmiştik” dedi Maşa’ya. “Bize kafeini kestirip, yerine asit koyduğunuzu mu söylüyorsun yani?”

Tony, namı diğer Smiley Hogburn “Birama el koyup bana uyuşturucu verdiğinizde inanamıyorum. Ben hayatımda hiç madde kullanmadım!” diye bağırdı.

Maşa “Sizce alkol de madde değil midir?” dedi. “LSD, alkolün onda biri kadar zararlı olarak sınıflandırılmıştır! Buna ne diyebilirsiniz?”

“Sanırım LSD’nin kalorisi yok” dedi Carmel. Kadının adını hatırlamak kolaydı, çünkü Lars’ın tıpkı bunun gibi can sıkıcı şekilde şişman olduğuna inanan Carmel diye bir arkadaşı vardı. Carmel’in gözlüğü yüzünde çarpık duruyordu ama

kadın farkında değil gibiydi. Son beş gündür yüzünde, Lars'ın müvekkillerinden çok iyi bildiği, yakın zamanda burnu fena sür-tülmüş birinin ifadesiyle ortalıkta dolaşıp duruyordu. Karn'ında büyük bir öfke ateşi tutuşturan o ifadeyle; o öfke bütün meslek hayatının benzinini olmuştur. Carmel'in kocasının onu genç bir kadın için terk ettiğine bir milyona bahse girebilirdi.

Carmel ümitle "LSD metabolizmayı hızlandırıyor mu?" diye sordu. "Bana gerçekten de metabolizmam hızlanıyor gibi geliyor da. Şimdiye dek hiç uyuşturucu kullanmadım ama buna itirazım yok. Sana ve yöntemlerine güvenim tam Maşa."

Zayıflamak kendini daha iyi hissetmeni sağlamayacak tatlım. O sa-lak kocanı soyup soğana çevir! Lars onunla sonra konuşacaktı. Ka-dını kimin temsil ettiğini öğrenecekti.

"Yaşı tutmayan kızıma LSD verdiğinizde inanamıyorum" dedi Heather.

"Yaşım tutuyor anne" dedi Zoe. "Şimdi kendimi çok iyi his-sediyorum; uzun zamandır hiç hissetmediğim kadar. Sadece mikro-dozmuş. İyi işte."

Heather iç çekerek "İyi falan değil" dedi. "Tanrı aşkına!"

Napoleon ciddiyetle konuştu. "Maşa bak, gençliğimde çok kötü bir uyuşturucu deneyimi yaşadım. Şu bad-trip dedikleri şeyden. Hayatımın en kötü tecrübesiydi ve çocuklarıma o gün bugündür uyuşturucuya tövbe ettiğimi anlattım. Dediklerini takdir ediyorum ama ben hiçbir şey almayacağım."

Heather sıkıttığı dişlerinin arasından, "Tanrım, Napoleon çoktan aldın bile!" dedi. "Dinlemiyor musun sen?"

Piyango kazanmış genç "Boş laf bunlar" dedi. Neydi adı? Güzel, sağlam, hetero delikanlı. Neydi ya? Delikanlı öfkesini bastırmaktan öyle titriyordu ki nöbet geçiriyor gibiydi, o da diş-lerini sıkarak, "Ben bunu seçmedim" dedi.

Genç karısı söze girdi: "Ben, tam bir uyuşturucu düşmanıdır."

Ben. Hah işte buydu adı. Ben ile kozmetik destekli karısı... Jessica. Ben ile Jessica. Bunların kesin evlilik anlaşmaları yoktu ve şimdi evlilikleri bozulursa, ortada hatırı sayılır miktarda pa-ra vardı. Hepsini avukatlara kaptıracak tiplerdendi bu çift.

“Ben aspirin bile almaz” dedi Jessica. “Kız kardeşi bağımlı. Adamakıllı bağımlı. Bu hiç iyi değil.” Elini kocasının omzuna koydu. “Bunun evliliğimize nasıl bir faydası olacak anlamıyorum. Bu konuda hiç mutlu değilim. Hem de hiç.”

Zavallı küçük Barbie yüzü hiç de mutsuz görünmüyordu. Lars göğsünde bir şeyin, yelken gibi açıldığını hissetti: Zavallı Jessica’ya derin ve yoğun bir sempati. Zavallı, zavallı, küçük, plastik Jessica. Kafası karışık küçük zengin kız. Onca parası var, nasıl harcayacağına dair fikri yok, hiçbir faydasını görmediği kozmetik işlemler haricinde.

“Korkunuzu anlıyorum” dedi Maşa. “Devletin yaydığı yanlış bilgiler yüzünden beyinleriniz yıkanmış.”

“Benim beynim yıkanmadı” dedi Ben. “Ben kendi gözümle gördüm.”

“Evet, ama onlar sokakta satılan uyuşturucular Ben” dedi Maşa. “Sokak uyuşturucularının içeriğini ve dozunu kontrol edemezsin.”

“İnanamıyorum!” Ben ayağa kalktı.

“LSD aslında uyuşturucu bağımlılığı tedavisinde başarıyla kullanılmıştı” dedi Maşa. “Kız kardeşin bundan faydalanabilir. Doğru bir ortamda.”

Ben kendi yüzünü tokatladı. “İnanılacak gibi değil.”

Maşa “Bilirsiniz, büyük bir adam vardı. Adı Steve Jobs’dı” dedi.

Maşa’nın Dalai Lama demesini bekleyen Lars kıs kıs güldü.

“Ona büyük hayranlık duymuşumdur” dedi Maşa.

“Neden iPhone’larımızı topladınız o zaman?” dedi Tony.

“Biliyor musunuz, Steve Jobs ne demişti? Hayatının en önemli, en derin deneyiminin LSD almak olduğunu söylemişti.”

Lars “Aa, iyi o zaman” dedi, çok eğleniyordu. “Steve Jobs dediyse hepimiz LSD almalıyız öyleyse, aman mutlaka alalım!”

Maşa, yanlış fikirlere kapılmış ama sevdiği çocuklarmış gibi hüznüyle yüzlerine bakıp başını iki yana salladı. “Psikedelik ilaçların yan etkileri çok azdır. Amerika’nın en iyi üniversitelerindeki saygın araştırmacılar, biz konuşurken klinik deneyler yapıyorlar! Sonuçlar mükemmel! Mikro doz ge-

en hafta boyunca meditasyonunuza ve yoga egzersizlerinizi odaklanmanızı sağladı, aynı zamanda alkol ve  eker gibi çok daha tehlikeli maddelerin kesilmesiyle çekeceğiniz yoksunluk belirtilerini de hafifletti.”

Heather “Evet, Ma a ama...” dedi. Sesi,  imdi daha sakın ıkiyordu. Yeni sürülmüş ojesinin kurumasını bekler gibi iki elinin de parmaklarını açtı. “ u anda hissettiğim etkiler, hepimizin duymaya ba ladığımızdan ku kulanđığım etkiler mikro dozdan çok daha fazla olmalı.”

Ma a ondan daha fazla memnun olamazmı  gibi Heather’a gülümsedi. “Ah, Heather” dedi. “Sen akıllı bir kadınsın.”

“O son smoothie farklıydı” dedi Heather. “Değil mi?”

“Haklısın Heather” dedi Ma a. “Ben de tam bunu aıklayacaktım ama sen hep benden erken vuruyorsun!” Yanlı ını hemen düzeltti. “Erken davranıyorsun!” Sağlam beyaz dişleri mum ışığında parladı. Gülümsüyor mu, sırtıtıyor mu belli değildi.

“ u anda olan şey, titizlikle planlanmış ve titizlikle uygulanan yeni protokolün bir sonraki adımıdır.” Dile getirilmemiş sorularına onaylayıcı cevaplar verir gibi her birine bakıp ba  sallayarak odadakilere göz gezdirdi. Evet, evet, evet diyor gibiydi. “Gerçekten d n   t r c  bir deneyime ba lamak üzeresiniz. S k n Evi’nde bunu ilk defa yapıyoruz ve hepimiz çok heyecanlıyız. Bu olağanüstü fırsatı yaşayacak ilk dokuz konuk sizlersiniz.”

Lars’ın vücuduna muhteşem bir iyilik duygusu bal gibi yayıldı.

“oğunuzun son smoothie’sinde hem LSD hem de sıvı formda psilosibin, yani bazı mantarlarda doğal olarak bulunan bir madde vardı.”

Tony tiksintiyle “Sihirli mantar” dedi.

“Ah, Aman Tanrım!” dedi Frances. “Tekrar edebiyat okuduğum  niversite yıllarına döndüm sanki.”

Lars arınma için S k n Evi’ni seçtiğine çok memnundu. Ne harika bir yerdi burası. Ne yenilikçi ve ilerici bir yerdi.

“Ama benim kötü deneyiminin sebebi de mantardı” dedi Napoleon. “Bad-trip’in. Sihirli mantardı.”

“Öyle bir şeye izin vermeyiz Napoleon” dedi Maşa. “Biz eğitilmiş tıp profesyonelleriyiz, size yardım ve rehberlik etmek için buradayız. Aldığınız ilaçlar en saf formda olduğundan emin olmak için tahlil edilmiştir.”

Tatlı, en üstün kalite, saf uyuşturucular, diye düşündü Lars rüyada gibi.

“Buna rehberlik psikedelik terapi deniyor” dedi Maşa. “Egonuz çözüldükçe, bilincin daha yüksek seviyelerine erişeceksiniz. Geçmişe bir perde çekilecek ve dünyayı daha önce hiç görmediğiniz şekilde göreceksiniz.”

Lars’ın Amazon’da bir ayahuska ayinine¹⁰ katılmak için günlerce seyahat etmiş bir arkadaşı vardı; adam aydınlanma uğruna ardı ardına kusmuş, böcekler diri diri etini yemişti. O ayinin nefis denecek kadar medeni bir türüydü bu. Beş yıldızlı aydınlanma.

“Saçmalığın daniskası” dedi Tony.

“Ama ben aklımı kaybettim” dedi Napoleon. “Gerçekten aklımı kaybettim ve aklımı kaybetmek hiç hoşuma gitmedi.”

“Çünkü güvenli ve emin bir ortamda değildin. Uzmanlar buna ‘durum ve ortam’ diyorlar” dedi Maşa. “Olumlu bir deneyim için doğru bir zihin ve bugün bizim oluşturduğumuz gibi kontrollü bir ortam gerekiyor.” Odayı işaret etti. “Yao, Delilah ve ben size rehberlik etmek ve güveninizi sağlamak için buradayız.”

Heather dingin bir sesle “Bunun için size dava açılacağını biliyorsunuz” dedi.

Maşa ona şefkatle gülümsedi. “Şimdi sizden yataklara geçmenizi ve uzanıp gerçekten transandantal olacağını garanti ettiğim deneyimin tadını çıkarmanızı isteyeceğim.”

“Ya bu deneyimi istemiyorsak?” dedi Tony.

“Bence hepimiz şu anda uzay gemisinin içinde bağlıyız.” Lars omzuyla Tony’nin büyük etli omzunu dürttü. “Tek yapabileceğin şey, arkana yaslanıp yolculuğun tadını çıkarmak.

¹⁰ Peru Amazonlarındaki Conibo yerlileri tarafından yüzyıllardır bilinen, farklı bölgelerdeki Şaman kabileler tarafından da kullanılan kutsal bir iksir ve bu iksirin içildiği tören.

Gülüşün bana çok çekici geliyor bu arada.”

“Ay, bana da!” dedi Frances. “Gülüşünü çok beğeniyorum! Sanki kafasının tamamı buruşturulmuş... şey gibi ... buruşuk mendil.”

“Tanrım!” dedi Tony.

Lars’a dönerek “Sen kendin de çok yakışıklısın” dedi Frances. “Daha doğrusu müthiş yakışıklısın.”

Lars görünüşü hakkında açık ve samimi konuşanlara karşı hep yakınlık duyardı.

Tevazuuyla “Çok nazıksın” dedi. “Bundan kendime pay çıkaramam. Nesillerdir müthiş yakışıklı erkeklerle dolu bir süleleden geliyorum.”

“Bize rızamız dışında ilaç vermek sanırım yasadışı” dedi Jessica.

Tabii ki yasadışı, salak seni, dedi Lars içinden.

“Lütfen bana salak deme” dedi Jessica.

Lars’ın kanı dondu. Kız aklını okuyabiliyordu ve olağanüstü zengindi. Artık kendi hain emelleri için dünyayı ele geçirebilirdi.

Maşa’ya “Biz buraya ilişki danışmanlığı almak için geldik” dedi. “Bunun için para veriyoruz. Bütün bunlar bizim için anlamsız.”

Maşa “Bunun evliliğinizin üzerinde derin bir etkisi olacak” dedi. “Sen ve Ben yolculuğunuzda ayrılmayacaksınız. Birlikte oturacak ve bunu bir çift olarak deneyimleyeceksiniz.” Maşa köşedeki minder yığını işaret etti. “Sizin içeceklerinizde diğerlerinden farklı bir formül vardı. Araştırmayı dikkatle inceledik ve MDMA’nın en iyi...”

Heather atıldı: “Ekstazi! Ekstaziyi kastediyor! Size parti uyuşturucusu vermiş, inanılacak gibi değil. Her gün ekstazi tabletleri yüzünden çocuklar ölüyor ama bunun canınızı sıkmasına izin vermeyin.”

“Biraz oyunbozanlık ediyorsun anne” dedi Zoe.

Ben ise Jessica’ya “Haydi gidelim” dedi. Elini karısına uzatıp Maşa’ya baktı. “Biz gidiyoruz.”

“Dur... biraz.” Jessica elini tutmadı.

“Yine söylüyorum MDMA kontrollü ortamda kullanıldığında tamamen güvenlidir. Travma sonrası stres bozukluğunun, sosyal anksiyetenin tedavisinde ve çift terapisinde psikoterapiyle birlikte reçete edilerek denenmiştir” dedi Maşa. “MDMA klinik dozlarda uygulandığında tek bir ölüm ya da tek bir olumsuz reaksiyon vakası bildirilmemiştir.”

Heather “Burası klinik ortam değil!” diye bağırды.

Maşa duymazdan geldi. “MDMA bir empatojendir. Empati ve açıklık duyguları üretir.”

Lars sevgiyle “Çok hoş bir deneyimdir, millet” dedi.

Maşa kınar gibi Lars’a baktı. “Burası sabaha kadar dans edilen bir gece kulübü değil. Bu bir rehberli terapi. Ben ve Jessica duygularınıza daha duyarlı hale geldiğinizi, birbirinizin bakış açıılarını daha kabullenici olduğunuzu fark edeceksiniz. Muhtemelen daha önce hiç yaşamadığınız bir iletişim kurmak üzeresiniz.”

“Onay” dedi Napoleon. “Bana öyle geliyor ki burada eksik olan bu. Bana öyle geliyor ki... çok eminim...” parmağını havaya kaldırdı. “Ben yazılanları çok dikkatli okudum ve buna onay vermediğimizden eminim.”

“Koduğumun uyuşturucusuna tabii ki onay vermedik” dedi Tony.

Jessica, uzun takma tırnaklarını ağzına sokup kemirmeye başladı.

Dikkat, o şeyler çok keskine benziyor, diye düşündü Lars.

“Hangi şeyler?” Jessica kaşlarını çatarak Lars’a baktıktan sonra Ben’e döndü. “Belki de bir denemeliyiz.”

Hâlâ ayakta duran Ben başını iki yana salladı, gözleri yalnız onun görebildiği uzak bir ufka dikilmişti. “Ben bunu seçmedim” dedi. “Uyuşturucular tehlikelidir. Uyuşturucular kötüdür. Uyuşturucu hayatları mahveder.”

“Biliyorum aşkım” dedi Jessica, başını kaldırıp Ben’e baktı. “Ama belki bu sefer akışına bırakmalıyız.”

“Bence ikiniz takılın” dedi Lars. “Ben bir alay kötü evlilik gördüm ama sizinkinde bence...” cümlesini tamamlayacak güzel bir kelime vardı ama aklından çıkıvermişti.

O kelime, Jessica ile Ben'in arasında oyunbaz bir kelebek gibi uçuştuktan sonra titreyerek Tony'nin eline kondu. Lars eğilip okudu.

"Potansiyel!" dedi. "Bence sizin evliliğinizde potansiyel var." Zaman ağırlaştı, sonra bir anda normal akışına döndü.

Delilah tam önünde duruyordu. Kendini ışınlamıştı, akıllı haspa.

Delilah "Uzanma vakti, Lars" dedi. Işınlanma Lars'ın da geliştirmek isteyeceği kullanışlı bir yetenektir. Yeni Başlayanlar İçin Işınlanma siparişi verecekti. Bu yeni arkadaşı Frances'in takdir edeceği bir espri gibi geldi ama Frances'in Yao ile o yataklardan birine uzandığını, Yao gözlerine bir maske takarken başını itimatla kaldırdığını gördü.

"Kalk bakalım." Delilah elini uzattı. Lars bir anda kızın omzuna düşen kalın, gür siyah saçlarına bakıp kaldı. Saçı bir saat kadar inceledikten sonra kızın elini tuttu.

Delilah onu çekip ayağa kaldırırken "Ben kötü evlilikleri çok iyi bilirim" dedi Lars. Delilah, Wonder Woman kadar güçlü kuvvetliydi ve Wonder Woman'a da çok benziyordu. Pek çok yönden de oldukça harikaydı ama Lars onu saçlarına yaklaştırmayacaktı.

Lars'ı yataklardan birine götürürken "Bunu az sonra konuşalım" dedi Delilah. "Rehberli terapin esnasında keşfedebiliriz."

"Yok, teşekkürler tatlım. Ben yıllarca terapi gördüm" dedi Lars. "Ruhum hakkında bilmediğim bir şey kalmadı."

Aslında birkaç önemsiz paragrafla özetlenebilecek olan "Lars'ın Büyük Esrarları" hakkında el yazısıyla doldurulmuş, sayfalarla dolup taşan o kabarık dosyaları düşündü.

Lars on yaşındayken babası, Gwen diye bir kadın için annesini terk etmişti. Dünyada iyi Gwen'ler de vardı belki ama Lars bundan şüpheliydi. Boşanırken mali anlaşmada annesini kazıklamışlardı. Şimdi Lars günlerini karılarını terk eden zengin erkeklerin ciğerini sökerek geçiriyordu: öleli asır olmuş babasından alınan sonu gelmez, anlamsız bir intikam fantezisi; duygusal ve maddi bakımdan tatminkâr bir iş.

Kontrol hastasıydı, çünkü çocukken hayatının kontrolünü kaybetmişti; para konusunda bir tuhaftı, çünkü parasız büyümüştü; ilişkilerinde yeterince savunmasız değildi çünkü... savunmasız olmak istemiyordu. Ray'i seviyordu ama geri çektiği bir yanı da vardı. Çünkü Ray mutlu, işlevsel bir çocukluk geçirmişti ve Lars'a öyle geliyordu ki Lars'ın yaşayamadığı mutlu çocukluğu yaşadığı için bilinçaltında Ray'in suratını yumruklamak istiyordu. İşte buydu. Bulunacak, öğrenilecek başka bir şey yoktu. Birkaç yıl önce Lars terapi yerine sağlık merkezlerine gitmeye başlamış, Ray de bisiklete başlayıp çöp gibi olmuş ve bütün bisikletçiler gibi takıntılı birine dönüşmüştü. Hayat güzeldi.

"Bu tür bir terapi görmemişsindir" dedi Delilah.

Lars kararlı ve kibar bir tavırla "Hayır, teşekkürler" dedi. "Ben sadece kafasını alayım."

Lars uzandı, yerleşti. İri Tony, Smiley Hogburn yanında ki yatağa uzandı. Maşa yanında diz çöküp, saçına ak düşmüş dev bir bebek gibi hızlı ve emin hareketlerle adamı yerleştirdi. Maşa maskesini takmadan önce Lars, Tony ile göz göze geldi. Bir mahkûmun dehşet dolu gözlerine bakmak gibiydi. Zavallı Tony. Gevşe ve tadına var, koca adam.

Bu sırada Lars'a sokulan Delilah'nın nefesi sıcak ve tatlıydı. "Seni bir dakika yalnız bırakacağım ama seni yoklamak ve aklından geçenleri konuşmak için geri geleceğim."

"Aklımda hiçbir şey yok" dedi Lars. "Ben uyurken saçıma dokunma Delilah."

"Çok komik. Bu espriyi hiç duymamıştım. Maşa ile Yao da buradalar. Tek başına değilsin. Emin ellerdesin Lars. Bir şeye ihtiyacın olursa, iste yeter."

"Çok iyisiniz" dedi Lars.

Delilah gözlerine maskeyi yerleştirdi, kulaklığını taktı.

"Yıldızları ara" dedi Delilah.

Klasik müzik kulaklıktan doğruca beynine akıyordu. Her bir notayı ayrı ayrı, bütünüyle ve tam bir saflıkla duyabiliyordu. Olağanüstüydü.

Saçı siyah, yüzü kirli küçük bir oğlan çocuğu Lars'a "Gel be-

nimle. Sana göstereceğim bir şey var” dedi.

“Sağ ol, ahbap” dedi Lars. “Şimdi biraz işim var.”

Küçük çocuğu tanıdı. Kendi küçüklüğüydü, küçük Lars ona bir mesaj vermeye çalışıyordu.

“Lütfen” dedi çocuk, Lars’ın elini tuttu. “Sana göstermem gereken bir şeyim var.”

“Belki sonra” dedi Lars, elini çekip elinden kurtardı. “İşim var şimdi. Git oyna.”

Bunu hatırlayacaksın, diye düşündü. Hepsini hatırlayacak-sın. Eve dönünce hepsini anlatacaktı. Ray’in ilgisini çekecekti. Lars’ın başına gelen her şeyle ilgilenirdi. Yüzü çok samimi, açık ve umutluydu.

Ray ondan hiçbir şey almak istemiyordu. Ray’in tek istedi-ği sevgiydi.

Bir an bu basit düşünce her şey oldu, bilincinde asılı kal-dı; her sorunun yanıtı, her kilidin anahtarıydı ama sonra kafası patlayıp milyarlarca mor çiçek yaprağına ayrıldı.

Zoe

Zoe'nin babası, yatmayı da kulaklığı takmayı da reddediyordu ve kurallar bunlardı. Ama babası uymak istemiyordu ve Zoe ömründe ilk defa babasının kuralları çiğnediğini görüyordu, çok komik ve harika bir şeydi.

Parmak uçlarını dikkatle ve sırayla başparmağına bastırıırken, Maşa'nın babasını yatmaya ikna etmeye çalışmasını izledi. Annesi bağırıyordu: "Yasadışı... Ahlaka sığmaz!.. Korkunç!"

Yakıp yıkan ve tükürükler saçan küçük bir hiddet topuydu. Çok tatlıydı. Annesinin tepesi atınca Zach ne derdi? "Annem yakıp yıkıyor gene."

Gözlerini yumdu. Annem şu anda yakıp yıkmakta.

Benimle konuşmuyorsun sanıyordum. Zach'in sesi kulağında çan sesi kadar berraktı.

Konuşmuyorum. Senden nefret ediyorum. Sana katlanamıyorum.

Hıı. Ben de sana katlanamıyorum. Neden herkese yakın olmadığınızı söylüyorsunuz?

Değildik de ondan. Sen ölmeden önce bir aydır falan konuşmuyorduk.

Çünkü sen kaltaklık yapıyordun.

Hayır, sen tam da boş adamlık yapıyordun.

Siktir git!

Sen siktir. Shakespeare Tarzı Küfür Üreteç'ini indirdim.

İndirdiğini biliyorum. Komik ama değil mi? Sevdin mi? Seni ikiyüzlü sidikli zalim kadın.

Ve elektrogitarını kırdım.

Gördüm. Odanın öbür ucuna fırlattın. Huysuz, tabansız, edepsiz seni.

Sana çok kızgıyım.

Biliyorum.

Kasten yaptın. Bana misilleme olsun diye. Kazanmak için.

Evet, hayır. Neden kavga ettiğimizi hatırlamıyorum bile.

Seni her gün özliyorum, Zach. Her geçen gün.

Biliyorum.

Bir daha normal bir insan olmayacağım. Sen bunu elimden aldın.

Beni ANORMAL yaptın ve anormal olunca insan çok yalnız kalıyor.

Sen hep biraz anormaldin zaten.

Aman çok komik.

Sanırım annemler bizi oraya çağırıyorlar.

Ne?

Zoe gözlerini açtı, yoga stüdyosu milyon kilometre uzak-
taydı ve annesiyle babası uzakta onu çağırان iki benekten iba-
retti: “Gel yanımıza otur.”

Frances

Arkadaşı Gillian ile beyaz atların çektiği bir kızakta yıldız bezeli gökte kayarken, Frances kar tanelerinin yumuşak ve soğuk gıdıklamasını yüzünde hissediyordu.

Kucağı bir yığın kitapla doldu. Yazdığı bütün kitaplardı, yabancı dillere çevrilenlerle birlikte. Kitaplar mısır gevreği kutusu gibi yukarıdan açılıyordu. Frances her birinin içine elini daldırıp avuç avuç sözcük çıkardı, göğsüne savurdu.

“Yakaladım birini!” dedi Sol, kızığın arka tarafında Henry ile birlikte oturmuş sigara tütürüyor, gereksiz sıfatları manıcılıkla öldürüyorlardı.

Frances “Bırak onları kendi hallerine” diye azarladı.

Sol sevinçle “Şu zarfları da haklayalım!” dedi.

Henry içtenlikle “Kafiyeli olanları da mı?” diye sordu.

“O yarım kafiye” diye belirtti Frances.

“Alt tarafı sözcük bunlar Frances” dedi Gillian.

“Bu çok derin oldu Gillian” dedi Sol.

“Kapa çenenin Sol” dedi Gillian.

Frances “Seni hiç sevmeydi” dedi Sol’a.

Sol “Böyle kadınlar içten içe alfa erkek isterler” dedi.

Frances sevgiyle ona gülümsedi. Egoistti ama feci seksiydi.

“Sen benim ilk kocamsın” dedi.

“Ben senin ilk kocam. Sen de benim ikinci karımsın.”

“İkinci eşler çok genç ve güzel olurlar” dedi Frances. “İkinci eş olmayı seviyordum.”

“Sırası gelmişken, Gillian beni bir kere öpmüştü” dedi Henry. “Birinin otuzuncu doğum günü partisinde.”

“Sarhoştun” dedi Frances. “Kendine çok pay çıkarma.”

Gillian doğruladı. “Sarhoştum. Öldüğüm güne kadar kendimi kötü hissettim.”

“Henry, sen benim ikinci kocamdın” dedi Frances. “Ama ben senin ilk karındım. Yani o kadar güzel değildim.”

Gillian “Neden durmadan kocalarını tanımlıyorsun?” diye sordu.

Frances “Okurlar hangi karakterin kim olduğunu anlamakta zorlanırlarsa sabırsızlanırlar” diye açıkladı. “Okura yardım etmek gerekir. Hiçbirimiz gençleşmiyoruz.”

“Ama bu bir kitap değil” dedi Gillian.

“Bence öyle olduğunu anlayacaksın” dedi Frances. “Ben başkahramanım tabii ki.”

“Bana öyle geliyor ki Rus kadın seni epey zorluyor” dedi Gillian.

“Zorlamıyor” dedi Frances. “Mesele benim. Henüz olay örgünden emin değilim, o kadar.”

“Aman Tanrım, o kadar bariz ki” dedi Gillian. “Sağır sultan bile anlardı.” Gökyüzüne “İlk günden biliyordun, değil mi?” diye bağırdı.

“Gillian! Dördüncü duvarı yıkmak niyetinde misin?” Frances şaşkına dönmüştü.

“Değilim” dedi Gillian ama kabahatli görünüyordu. “Kimse fark etmemiştir, eminim.”

“Ne basitlik” dedi Frances. “Ne gereksiz bir şey.”

Cesaretini toplayıp başını kaldırdı, yıldızlar öyküsünde kural ihlali arayan milyonlarca tetikte gözdü: cinsiyet ayırmacılığı, yaş ayırmacılığı, ırkçılık, tokenizm, engelli ayırmacılığı, intihal, kültürel sahiplenme, şişman aşağılama, beden aşağılama, iffetsizlik aşağılaması, vejetaryen aşağılama, emlakçı aşağılama. “Her Şeye Kadir İnternet” gökten gürledi: Yazıklar olsun sana!

Frances başını önüne eğdi. “Bu sadece bir öykü” diye fısıldadı.

“Benim de sana söylemeye çalıştığım bu” dedi Gillian.

Mücevher gibi benzetmelerle bezeli, tül gibi incecik, sayısız yan cümlecikle anlamı derin olması gerekecek kadar belirsizleşmiş bitimsiz bir cümle Frances’in boynuna dolandı. Ama Fran-

ces'e hiç uymadı, çekip çıkardı ve uzaya fırlattı; cümle özgürce uçtu, sonunda bir festivale ödül almaya gitmekte olan mahcup bir yazar cümleyi gökten yakaladı ve güzel cesetlerinden birinin ağzını tıkmak için kullandı. Cümle kadında güzel durdu. Kır sakallı eleştirmenler rahatlayarak alkışladılar, sonu plaj kitabı olmadığı için minnettardılar.

Frances'in yanı sıra uçup satır satır düzelti yapan Jo "Genç okur 'sağır sultan' deyimini anlayacak mı?" diye sordu. Dev bir kurşun kalemin üzerine ata biner gibi oturmuştu. "Engelli ayırmıcılığı olarak görülebilir mi?"

İnternet dolandırıcısı kızağın arka tarafında, Henry ile Sol'un arasında oturduğu yerden "İlginç olan, ben kurgu bir karakterim" dedi, kollarını ikisinin omuzlarına atmıştı. "Ama beni ikinizden de daha fazla sevdi."

"Sen dolandırıcının tekisin" dedi Sol. "Seninle bırak yatmayı, karşı karşıya bile hiç gelmedi, göt herif!"

Jo bağırdı: "!!!!"

"Katılıyorum. Sil" diye akıl verdi Gillian. "Annem senin kitaplarını okuyor."

Henry ise Paul Drabble'a "Onun sevgili eski eşleri olarak seni gebertinceye kadar dövmek bize düşer" dedi. "Bas git, sahtekâr."

"Hayat bir sahtekârlıktan başka bir şey değildir" dedi Gillian. "Kocaman bir yanılsamadan ibarettir."

Sol "Bas git, sahtekâr" diye kıkırdadı. "İyiymiş."

Henry ile yumruklarını birbirine vurdular.

Frances iç çekerek "İkiniz de yumruk çakmak için çok yaşlısınız" dedi ama eski kocaları kaynaşmakla meşguldüler. Frances tanışsalar birbirlerinden çok hoşlanacaklarını biliyordu. Ellinci yaş gününe ikisini de çağırmalıydı.

Paul Drabble'ın yok olduğunu fark etti. Ondan kalan boş yer acı vermedi. Demek hiçbir şey ifade etmemişti. Hiç...

Gillian'a "Banka hesabımda yalnızca bir alacak" dedi.

"Borç diyeceksin, salak" dedi Gillian.

"Borç, alacak" dedi Frances. "Neyse ne. Onu tamamen bitirdim."

Bir çocuk sesi "Bir şeyler ifade eden bendim" dedi. Ari'ydi, Paul Drabble'ın oğlu.

Frances dönüp bakmadı. Ona bakamazdı.

Gillian'a "Onun annesi olacağım sanıyordum" dedi. "Hayatımda anne olmayı düşündüğüm tek zamandı."

"Biliyorum" dedi Gillian.

Frances fısıltıyla "Çok utanç verici" dedi. "Öyle utaniyorum ki."

"Bu bir kayıp Frances" dedi Gillian. "Utanç verici olsa da kaybın için kederlenebilirsin."

Frances hayali çocuğun kaybı için kederlenirken, kar sessizce ve günlerce yağdı ve Gillian yanında başını anlayışla eğerek, ikisi de donmuş karla kaplı şekillere dönüşene dek oturdu.

İlkbaharda, karlar eriyip de kelebekler uçuşur, arılar vızıldarken Frances "Ya babam?" diye sordu. "Neden uçuşumda babam da yok? Bu şeyi yazan benim Gillian, sen değilsin. Haydi babamı da alalım."

Babası kızıağın arkasından "Ben buradayım" dedi.

Yalnızdı, üzerinde 1973 Noel'inde öğle yemeğinde giydiği, Frances'in yazı masasının üzerindeki çerçeveli fotoğrafta sonsuza dek giyeceği hâki safari takımı vardı. Frances arkaya uzanıp elini tuttu. "Merhaba baba."

"Sen hep oğlanlara deli olurdun." Babası başını iki yana salladı. Frances'in burnuna Old Spice tıraş losyonunun kokusu geldi.

"Sen... ben daha çok küçükken öldün" dedi Frances. "O yüzden erkekler konusunda kötü seçimler yaptım. Senin yerine birini koymaya çalışıyordum."

At gibi sıçrayan kurşun kalemin üstünden "Klişe?" dedi Jo. "Hoop, oğlum!"

"Beni düzeltmeyi bırak" dedi Frances. "Sen emekli oldun Jo. Git torunlarına bak."

"Çözülmemiş baba sorunların varmış gibi yapma... Yok çünkü" dedi Gillian. "Sorumluluk al."

Frances, Gillian'ın kolunu çimdikledi.

"Ayyy!" dedi Gillian.

"Affedersin. Acımaz sandım. Bunlar hiç gerçeğe benzemiyorduk" dedi Frances. "Bu yalnızca benim yolda uydurduğum bir hikâye."

"Yer: gelmişken, ben hep senin öykülerinin çok daha iyi yapılandırılabilirliğini düşünmüşümdür" dedi Gillian. "Aynısı hayatın içinde de geçerli. Bütün bu kocaları parçalama ve değiştirme durumu. Belki son bölümü önceden planlamayı düşünebilirsin. Bunu sağken sana söylemeye hiç cesaret edememişim."

Frances "Sen bunu bana sağken söyledin" dedi. "Aslında birden fazla."

"Sen zaten hep romanlarındaki kadın kahramanlar gibi davranırsın. Yazarın önüne çıkardığı bir sonraki adamın kollarına düşüverirsin."

"Bunu da söylemiştin!"

"Söylemiş miydim?" dedi Gillian. "Çok nezaketsizlik etmişim."

"Ben de hep öyle düşünürdüm" dedi Frances.

"Daha nazik olabilirdim" dedi Gillian. "Bende spektrum bozukluğu olabilir."

"Artık ölü olduğuna göre kişiliğinin gelişeceğini falan sanma" dedi Frances. "Senin işin bitti. Şimdi benim kişilik gelişime odaklanalım."

"Senin işin kolay: Sen prensessin" dedi Gillian. "Yeni bir prensin gelmesini bekleyen pasif prenses."

"Emuyu öldürebilirim" dedi Frances.

"Bakalım, göreceğiz, değil mi Frances? Bakalım emuyu öldürebilecek misin?"

"Belki." Frances kuşa baktı, gene canlıydı ama hâlâ uçamıyordu, yıldızlarla bezeli gökte koşuyordu. "Seni gerçekten özledim Gillian" dedi.

"Sağ ol" dedi Gillian. "Ben de seni özledim, derdim ama daimi bir bahtiyarlık içinde olduğum için pek doğru olmazdı."

"Şaşırmadım. Burası çok güzel" dedi Frances. "Biraz kuzey ışıklarına benziyor, değil mi?"

"Her zaman var" dedi Gillian.

"Ne? Kuzey ışıkları mı? Her zaman olmuyor. Ellen bir ser-

vet ödedi, hiçbir şey göremedi.”

“Bu, Frances. Bu güzellik. Öbür taraf. Sadece sessiz durmalısın. Kımıldama. Konuşmayı bırak. İstemeyi bırak. Sadece ol. Duyacaksın ya da hissedeceksin. Gözlerini kapa, göreceksin.”

“İlginç” dedi Frances. “Sana eleştirimi anlatmış mıydım?”

“Frances, unut şu eleştiriyi!”

Hayret! Gillian’ın sesi, arkaüstü yatıp öbür dünyanın nefis güzelliğinin tadını çıkarmaktan başka işi olmayan birine göre epey sinirli çıkıyordu.

Yao

“Neredesin şimdi Frances?” diye sordu Yao. Frances’in yanına yere oturdu, sesini duyabilmesi için Frances’in kulaklığını çıkardı.

“Bir öykünün içindeyim Yao” dedi Frances. Maske yüzünden kadının gözlerini göremiyordu ama yüzü canlıydı. “Öyküyü ben yazıyorum ve öykünün içindeyim. Oldukça güzel bir öykü. Büyülü bir gerçekçilik havası yakaladım, benim için yeni bir şey. Hoşuma gitti! Hiçbir şeyin anlamlı olması gerekmiyor.”

“Tamam” dedi Yao. “Öyküde yanında başka kim var?”

“Arkadaşım Gillian. Gillian öldü. Uykusunda, kırk dokuzunda. Buna Ani Yetişkin Ölümü Sendromu deniyor. Ben sadece beklere olur sanıyordum. Böyle bir şeyin olabileceğinden habirim yoktu.”

“Gillian’ın sana söyleyecek bir şeyi var mı?”

“Pek yok. Ona eleştiriyi anlattım.

“Frances, unut şu eleştiriyi!”

Hiç profesyonelce değildi ama Yao hayal kırıklığını gizleyemedi. Frances eleştiri hakkında konuşmaya devam ettikçe etti. Yazarların kötü yorumlara alışkın olması gerekmez miydi? Mesleki bir tehlike değil miydi bu da?

Bir de acil yardım teknikeri olmayı dene. Çoktan ölmüş olduğu için kurtaramayacağın karısının hayatını kurtarmaya çalışırken psikopat bir koca boğazına bıçak dayadığı zaman nasıl oluyormuş gör. Bir de bunu dene Frances.

Frances maskesini çıkarıp Yao’ya baktı. Saçları yataktan yeni kalkmış gibi komik bir şekilde havaya kalktı.

“Ben deniz mahsullü linguini alacağım. Çok teşekkürler.”

Olmayan menüyü çat diye kapadı, maskeyi yeniden gözleğine çekti ve “Amazing Grace” ilahisini mırıldanmaya başladı.

Yao, onun nabzını ölçtü ve uzun zaman önce bir üniversite partisinden sonra birinin yatak odasında sarhoş bir kızla ilgilendiği geceyi anımsadı. Kızın kusmuğunda boğulmamasına dikkat ederken, sonunda sızana kadar saatlerce dili dolaşarak söylediği tutarsız şeyleri dinlemişti. Ve kız gün ağarırken, birkaç santim ötesinde mide bulandıran nefesi yüzüne vururken uyanmış ve “Defol!” demişti.

“Sana elimi bile sürmedim” demişti Yao. “Bir şey olmadı.”

“Siktir git!”

Kızdan faydalanmış, kendinde olmayan bir kıza tecavüz etmiş gibi hissetmişti kendini. Asla böyle bir şey yapmayacak olması, meslek olarak insanları iyileştirmeyi seçmek istemesi bir şey değıştirmezdi; o an için cinsiyetinin bir temsilcisiydi ve bütün erkeklerin günahını sineye çekmek zorundaydı.

Frances’e psikedelik terapötik yolculuğunda rehberlik etmek sarhoş bir kıza bakıcılık yapmaya hiç benzemiyordu. Ama gene de... sarhoş bir kıza bakıcılık etmek gibi geliyordu.

“Biriyle yatmayalı çok uzun zaman oldu” dedi Frances. Ağzının kenarında beyaz tükürük birikti.

Yao’nun biraz midesi bulandı. “Çok kötü” dedi.

Ben ile Jessica’nın yanında oturan Maşa’ya göz attı. Üçünün devasa gölgeleri duvara vuruyordu. Çift konuşurken Maşa başını öne sallıyordu. Görünüşe göre terapileri iyi gidiyordu. Delilah, Lars’ın yanındaydı; Lars yatağında doğrulup oturmuş, bir partide iki konuklarmış gibi sakince sohbet ediyordu.

Bütün hastalar iyiydi. Elinin altında, hazır durumda bir acil müdahale arabası vardı. Hepsi gözlemleniyordu. Endişelenecek bir şey yoktu ama gene de çok garipti, çünkü bütün duyuları haykırarak tek bir nedensiz söz söylüyordu: Kaç!

Tony

Elinde üç tuğla ağırlığında ve şekli garip bir futbol topuyla, sonu gelmeyen zümrüt yeşili bir sahada koşuyordu Tony. Kolları ağrıyordu. Futbol topları normalde bu kadar ağır olmazdı.

Banjo da yanında koşuyordu, gene yavru olmuştu; yavru- luğundaki neşeli taşkınlığıyla hoplayıp zıplıyor, Tony'nin bacaklarının arasına giriyor, kuyruk sallıyordu.

Tony eğer yeniden mutlu olmak istiyorsa, tek yapması gereken şeyin şu garip şekilli topu bir tekmede kaleye göndermek olduğunu anladı. Futbol kendinde nefret ettiği her şeyin, bütün yanlışlarının, pişmanlıklarının ve utancının timsaliydi.

Banjo'ya "Otur!" dedi.

Banjo oturdu. İri kahverengi gözleri güvenle Tony'ye baktı. "Kımıldama!" dedi.

Banjo kımıldamadı. Kuyruğu otların üzerinde bir sağa bir sola gidiyordu.

Tony beyaz kale direklerinin gökdelen gibi tepesinde yükseldiğini gördü.

Ayağını kaldırdı, topa vurdu. Top mükemmel bir kavisle mas- mavi bulutsuz gökte süzüldü. İyi bir atış olduğunu hemen anladı. Karnında o eğlence treni duygusu belirdi. Bundan daha iyi başka bir şey yoktu. Seksten bile iyiydi. Çok uzun zaman olmuştu.

Top doğruca kale direklerinin arasından geçerken kalaba- lık kükredi ve Tony havaya sıçrarken mutluluğun roket yakıtı gibi vücudunun her yerine dağıldığını hissetti, süper kahraman gibi bir yumruğu havaya kalktı.

Carmel

Carmel en son model tasarımcı vücutların satıldığı havalı bir moda mağazasında, kadife bir kanepede oturuyordu.

Carmel bir vücut giymemişti. Vücut giymemiş olmak harika ve rahatlatıcı bir histi. Bacaklarının olmaması harikaydı. Karnının. Poposunun. Bicepslerinin. Trisepslerinin. Selülitlerinin. Kaz ayaklarının. Kaş arası çizgilerinin. Sezaryen izinin. Güneş hasarının. İnce kırışıklarının. Yaşlanmanın yedi belirtisinin. Kuru saçların. Elektriklenen saçların. Ağaran saçların. Ağdayla alınacak, boyanacak ya da kremenecek hiçbir yeri yoktu. Uzatılması, düzleştirilmesi, kapatılması ya da saklanması gereken hiçbir şey yoktu.

O yalnızca Carmel'di, vücutsuz.

Bana asıl yüzünü göster, annenle baban doğmadan önceki yüzünü.

Küçük kızları kanepede yanında oturuyorlar ve annelerinin yeni bir vücut seçmesini bekliyorlardı. Hepsi de sessizce yaşlarına uygun, kaliteli çocuk kitapları okuyor ve taze kesilmiş meyveler yiyorlardı. Elektronik cihazlar yoktu. Şekerli abur cuburlar yoktu. Kavga yoktu. Carmel annelik tarihinin en iyi annesiydi.

"Sana yeni harikulade hayatın için yeni harikulade bir vücut bulalım" dedi Maşa, mağazanın müdürüydü. Disney prensesleri gibi giyinmişti.

Maşa parmağını farklı vücutları asılı durduğu askıda gezdirdi. "Hayır, hayır, belki... ah, işte bu güzel!" Vücudu bir koluna yatırdı. "Çok moda bu ve çok iltifat alan bir biçimi var!"

Sonia'nın vücuduydu bu. Onun parlak sarı saçları ve onun biçimli beli.

“Ayak bileklerini beğenmedim” dedi Carmel. “Daha incelen bilekleri tercih ederim. Hem kocamın yeni sevgilisinin vücudu da bunun aynısı.”

“Bunu istemiyoruz öyleyse!” dedi Maşa. Yerine astı ve askıdan yeni bir tane seçti. “Buna ne dersin? Çok çarpıcı. Bununla baş döndüreceksin.”

Bu da Maşa’nın vücuduuydu.

“Harika ama doğrusu taşıyabileceğimi sanmıyorum” dedi Carmel. “Benim için fazla çarpıcı.”

Kızı Lulu kitabını elinden bıraktı. Ağzının kenarına şeftali bulaşmıştı. Carmel kızın ağzını silmeye davrandı ama parmaklarının olmadığını hatırladı. Parmaklar çok işe yarıyordu.

“Senin vücudun orada anne” dedi Lulu ve Carmel’in askıya bile asılmamış, kapı kolundan sarkan vücudunu gösterdi.

“O benim eski vücudum tatlım” dedi Carmel. “Annenin yenisine ihtiyacı var.”

Lulu her zamanki gibi acımasızdı: “O senin.”

Maşa, Carmel’in eski vücudunu kaldırdı. “Çok rahat bir şeye benziyor.”

“Hiç olmazsa birkaç santim içine alabilir miyiz?” dedi Carmel.

“Elbette, alabiliriz.” Maşa ona bakıp gülümsedi. “Çok güzel yaparız. Al. Bir dene.”

Carmel iç geçirdi ve eski vücudunu giydi.

“Gerçekten sana uydu” dedi Maşa. “Sadece birkaç küçük tadilat gerek.”

“Ayak bileklerini çok beğeniyorum” dedi Carmel. “Siz ne diyorsunuz, kızlar?”

Kızları koşarak sarıldılar. Carmel kızlarının başlarını sararken ellerindeki mavi damarlara, kalbinin güçlü atışına, belinin iki yanına birer kızını oturturken kollarının kuvvetine hayret etti.

“Bunu alıyorum” dedi.

“Vücudunu seveceksin” dedi Maşa.

Maşa

Tanrım, inanılmaz iyi gidiyor, diye düşündü Maşa. Terapi aynen araştırmanın söylediği gibi ilerliyordu. Carmel Schneider az önce beden imgesi sorunlarıyla ilgili bir atılım yapmıştı. Bir ara nedense giysilerini çıkarmaya çalışmıştı ama Maşa onu durdurmak zorunda kalmış ve bedenini kabullenmesiyle ilgili çok iyi bir konuşma yapmıştı.

Zafer, Maşa'nın ellerinde bir ödül kupası kadar somut, katı ve altın gibi parlıyordu.

Napoleon

Napoleon sırtını stüdyonun bir duvarına dayamış oturuyor, zeminin hızlı hızlı ve üyuyan bir bebeğin yürek burkan savunmasızlığıyla nefes alıp vermesini izliyordu.

Bu geçen sefer de oldu, diye kendine hatırlattı. Sadece optik bir yanılsamaydı. Duvarlar ve yerler nefes almazdı. Peki ya alırsa? Bunda ne kötülük vardı?

O köhne duman altı kulübün de duvarları nefes alıyordu ve Napoleon'un uzayda son hızla uçan bir amipin içine hapsoldüğünden şüphesi kalmamıştı. O zaman çok mantıklı gelmişti. Balığın Yunus'u yuttuğu gibi amip de onu bütün halinde yutmuştu ve o amipin içinde bin yıldır hapisti.

Yirmi yaşındaydı ve beyninin kızardığından çok emindi, üstelik beyniyle çok gurur duyardı. Ve sonrasındaki iç karartıcı günlerde kendini teselli etmenin tek yolu "Bir daha asla, bir daha asla, bir daha asla" diye tekrarlamaktı.

Ama işte yine aynı yerdeydi, yine hapis düşmüştü.

Kendi kendine: Bir amipin içinde değilim, dedi. Bir sağlık tesisindeyim. Bana iznim olmadan uyuşturucu verdiler, etkisinin geçmesini beklemekten başka çare yok.

En azından acayip suratlarla dolu o tıkkış tıkkış barda değil; bu çok hoş, güzel kokulu, mumlarla aydınlatılmış stüdyodaydı.

Kızlarla el tutuştu. Heather'ın eli sol elindeydi. Zoe'ninki de sağ elinde. Napoleon o kamp yataklarına yatmayı da maske ile kulaklık takmayı da reddetmişti. Aklına tam anlamıyla hâkim olmanın tek yolunun, dik oturmak ve gözlerini açık tutmak olduğunu biliyordu.

Maşa itirazı yokmuş gibi yapmıştı ama Napoleon, kadının

“optimum sonuçlar” almak için doğru prosedüre uymamalarına sinirlendiğinin farkındaydı.

Napoleon kadının ısrarcı olmamaya karar verdiği anı fark etmişti. Sanki aklını okuyordu. Küçük meseleleri bırak, önceliklerini belirle, diye düşünüyordu. Napoleon da öğrencileriyle öyle yapmak zorunda kalmıştı. Önceliklerini belirlemekte de iyiydi. Aynısını eskiden çocuklarına da uygulardı.

Napoleon usulca “Önceliklerini belirle” dedi. “Dikkatli belirle.”

“Neyin önceliğim olduğunu çok iyi biliyorum; şu kadın hapse girene dek rahat etmeyeceğim” dedi Heather. Maşa’nın odada gezinmesini, konuklarla sohbet etmesini, elinin tersini alınlarına dayamasını izliyordu.

“Şuna da bak, Florence Nightingale gibi süzülüyor, geberece!” dedi Heather. “Psikedelik terapiymiş, hadi oradan!”

Acaba ortada mesleki bir kıskançlık mı var, diye düşündü Napoleon.

Karısının dikkatini başka bir yere çekmek için “Duvarların nefes aldığını görüyor musun?” diye sordu.

“Maddenin etkisi sadece” dedi Heather.

“Evet, biliyorum hayatım” dedi Napoleon. “Ben sadece sen de aynı etkiyi mi yaşıyorsun, merak ettim.”

“Ben duvarların nefes aldığını görebiliyorum baba” dedi Zoe. “Balığa benziyor. Müthiş bir şey. Peki, sen renkleri görüyor musun?” Elini suyun içindeymiş gibi ileri geri hareket ettirdi.

“Görüyorum!” dedi Napoleon hayretle. “Fosforlu gibi.”

“Harika. Ne hoş bir kafası güzel baba-kız bağ kurma deneyimi!” dedi Heather.

Napoleon karısının ruh halinin çok kötü olduğunu fark etti.

“Zach bu duruma çok gülerdi” dedi Zoe. “Hep birlikte kafayı bulmuştuz.”

“O da burada aslında” dedi Napoleon. “Selam Zach.”

“Merhaba baba.” Zach’in tam karşısında, üstü çıplak, sadece şortla oturması hiç de garip gelmedi. Çocuk hiç tişört giymezdi. Her şey tekrar yoluna girmiş gibiydi, eskisi gibi dördü

bir arada vakit geçiriyorlardı; birbirlerinin varlığını kanıksamış, sıradan bir aile gibiydiler.

Napoleon “Onu görüyor musunuz?” diye sordu.

“Evet” dedi Zoe.

“Ben de görüyorum.” Heather’ın sesi ağlamaklıydı.

Zoe “Çöpü çıkarma sırası sende” dedi.

Zach kız kardeşine ortaparmağını gösterdi, Napoleon kahkahayla güldü.

Frances

Frances kamp yatağında doğrulup oturdu, kulaklığı geriye itti, göz maskesini boynuna indirdi.

Yanında oturan ve biraz küçümser bir tavırla gülümseyen Delilah'ya "Sağ ol" dedi. "Çok hoştu. Sıkı bir deneyimdi. Çok şey öğrendiğimi hissediyorum. Borcum ne kadar?"

"Sanırım daha bitmedi" dedi Delilah.

Frances etrafına baktı.

Lars ile Tony yan yana yataklarda yatıyorlardı. Tony'nin başı yana düşmüştü, ayakları V şeklinde açık duruyordu. Bu arada Lars profilden bir Yunan tanrısına benziyordu ve ayaklarını trende kulaklıkla radyo dinlerken kestiriyormuş gibi düzgünce bileklerinden çaprazlamıştı.

Ben ile Jessica bir köşede, öpüşmeyi yeni keşfetmiş genç sevgililer gibi dünya kadar vakitleri varmış gibi öpüşüyorlardı. Elleri yavaş tutkulu bir huşuyla vücutlarında geziniyordu.

"Tanrım" dedi Frances. "Bak bunlar zevk alıyorlar işte."

Odaya göz gezdirmeye devam etti.

Carmel yatağına uzanmış, gür siyah saçları yosun gibi başının etrafına yayılmıştı. Ellerini havaya kaldırdı, maskenin üzerinden görmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını oynattı.

Napoleon, Heather ve Zoe sırtlarını duvara yaslamış, hava alanındaki yolda kalmış gençler gibi sıra halinde oturuyorlardı. Karşılarında genç bir çocuk oturuyordu. Çocuk Zoe'ye ortaparmagını kaldırdı.

"Kim o çocuk?" dedi Frances. "Tişört giymemiş olan?"

"Orada çocuk yok" dedi Delilah. Elini Frances'in kulaklığına uzattı.

“Çocuk gülüyor” dedi Frances. Delilah’ın kolunu tutmaya, göz maskesini yeniden gözüne takmasını engellemeye çalıştı. “Gidip bir merhaba diyeceğim.”

“Benimle kal Frances” dedi Delilah.

Heather

Heather nefeslerine odaklandı. Beyninin küçücük bir parçasını ayık ve psilosibin ile LSD'nin etkilerini izlemekten sorumlu tutmaya kararlıydı; karanlık bir binada ışığı yanan tek ofis penceresi gibi.

Mesela, aslında oğlunun toprağın altında çürüdüğünü biliyordu; aslında burada, yanlarında değildi. Fakat gene de çok gerçek görünüyordu ve koluna dokunmak için elini uzatınca, dokunduğu onun etiydi: sıkı, pürüzsüz ve güneş yanığı. Çabucak karardı güneşte ve başının etini yese de güneş kremi hiç sürmezdi.

"Gitme Zach." Napoleon dikleşti ve ellerini uzattı.

"Gitmiyor baba" dedi Zoe. Gösterdi. "Hâlâ orada işte."

Napoleon "Oğlum" diye hıçkırdı. Vücudu kasıldı. "Git-ti." Boğazından yükselen hıçkırıkları kontrolsüzdü. "Oğlum, oğlum, oğlum..."

"Kes şunu" dedi Heather. Burası ne yeri ne de zamanıydı.

İlaçlar yüzünden oluyordu. Herkes uyuşturucuya aynı şekilde tepki vermezdi. Doğum yapan bazı annelerin kafaları azıcık nitroz oksit koklatmakla dumanlanırken, bazıları da işe yaramıyor diye Heather'a bağırırdı.

Napoleon oldum olası dayanıksızdı. Kahveyle bile baş edemezdi. Bir büyük sade kahve içse, amfetamin almış gibi olurdu. Reçetesiz satılan ağrı kesiciler onu sersemletebilirdi. Zach ölmeden bir yıl önce diz ameliyatı için genel anestezi aldığı zaman, ayıldığında kötü tepki vermiş, sözde "Cennet Bahçesi" hakkında "hayali bir dilde" konuşup zavallı genç bir hemşirenin ödünü patlatmıştı. Tabii hayali bir dilde konuşmuşsa, Napo-

leor'un dediklerini hemşirenin nasıl anladığı ise belli değildi. Zach "Babam hayali dilleri çok akıcı konuşuyor herhalde" demişti, Zoe buna çok gülmüştü ve Heather'ın hayatında çocuklarının birbirlerini güldürdüklerini izlemekten daha büyük bir zevk yoktu.

Kocanı izle, diye düşündü. Gözle. Dikkatinin dağılmaması için gözlerini kısıp dişlerini sıktı ama çaresizce ve kaçınılmaz biçimde anılar denizine sürüklendiğini hissetti.

Sokakta ikili bebek arabasını iterek yürüyor, yanından geçen bütün yaşlı kadınlar durup bir yorum yapıyor ve Heather çarşıya bir türlü ulaşmıyor.

Gözlerini annesinin karnına dikmiş küçük bir kız şimdi; bir kardeşi olsun diye o karnın içinde bir bebeğin büyümesini diliyor ama dileği yerine gelmiyor; dilemek hiç işe yaramıyor, büyüyünce asla tek çocuğu olsun istemiyor, tek çocuklar yalnız kalıyor.

Oğlunun yatak odasının kapısını açıyor, çünkü çamaşır yıkayacak, hem yerdeki giysilerin bir kısmını toplasa iyi olacak. Ama bütün vücudu gördüğü sahneye direniyor ve ben çamaşır yıkayacağım, bunu yapma Zach, çamaşır yıkamak istiyorum, bu hayatı böyle sürdürmek istiyorum, lütfen, lütfen, bırak bu hayatı sürdüreyim diye düşünüyor ama çığlık atan sesini duyuyor. Çünkü artık çok geç olduğunu, yapacak bir şey kalmadığını, bir saniye önceki hayatın bittiğini biliyor.

Oğlunun cenazesinde kızı bir konuşma yapıyor; sonrasında insanlar Heather'a dokunuyorlar, çok dokunuyorlar, herkes onu ellemek istiyor, tiksiniyor ve herkes "Çok gurur duyuyorsundur, Zoe çok güzel konuştu" diyor; sanki bu oğlunun cenazesi değil de okulun konuşma gecesi; görmüyor musunuz, kızım yalnız kaldı, kardeşi olmadan nasıl yaşayacak, onsuz hiç yaşamadı ki güzel konuşmuş, kimin umurunda, kızımın ayakta duracak hali bile yok, babası düşmesin diye tutuyor, kızım yürüyemiyor bile.

On bir aylık Zoe'nin ilk adımlarını atmasını izliyor, böyle bir şeyi hiç düşünmemiş olan Zach şaşkınlık içinde gördüğüne inanamıyor, küçük tombul bacaklarını önüne uzatmış halıda oturuyor ve şaşkınlık dolu gözlerle kız kardeşine bakıyor, bu kız NE YAPIYOR diye düşündüğü yüzünden belli oluyor, Napoleon ile birlikte kahkahalarla gülüyorlar; belki dilekler gerçek oluyordur çünkü bu bir aile, bu hiç bilmediği hiç sahip olma-

dığı, hayal bile etmediği şey; bu mükemmel ve eğlenceli bir an, şimdi bu hayat onun, birbiri ardına bir dizi mükemmel eğlenceli an, sonu gelmeyen bir tespîh gibi.

Ama sonu gelecek.

Zach'in odasında tek başına ağlıyor ve Napoleon ile Zoe'nin de evin bir yerlerinde ağladıklarını düşünüyor, ayrı odalarda tek başlarına ağlıyorlar; ailelerin bir arada üzölmeleri gerektiğini, doğru yapmadıklarını düşünüyor ve aklını dağıtmak için bulacak bir şey olmadığını –ne bir not ne açıklama– bilmesine rağmen belki yüziüncü kez Zach'in çekmecesi ni açıyor ve bu sefer bir şey buluyor.

Geri döndü.

Napoleon hâlâ sallanarak ağlıyordu.

Bir saniyeliğine mi, bir yıllığına mı gitmişti? Bilmiyordu.

Maşa karşılarında oturuyordu. “Marconi Ailesi nasıl hissediyor şimdi? Kaybınız için bu güzel bir aile terapisi fırsatı olabilir mi?”

Maşa'nın birçok kolu, birçok bacağı vardı ama Heather gerçek olmadığı için bu kol bacak kalabalığını kabul etmek istemedi, insanların bu kadar çok kolu bacağı olmazdı. Heather bir kez bile çok kollu bacaklı bir bebek dünyaya getirtmemişti. Bunu yutmayacaktı.

Maşa sahte bir ilgiyle “Napoleon, senin hatan olduğunu söylerken Zach'i mi kastediyorsun?” diye sordu.

Heather tıslar gibi “Allahın belası” diyen sesini duydu.

Heather uzun çatal dilli, atılıp Maşa'nın derisini delebilecek, damarlarına zehir akıtabilecek, onu Heather'ın ailesini zehirlediği gibi zehirleyebilecek bir yıldı. “Sen oğlumuzun adını ağzına alamazsın! Oğlumuz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Benim hatam, benim hatam, benim hatam.” Napoleon başını duvara vuruyordu. Beyin sarsıntısı geçirecekti.

Heather odaklanmak için bütün zihin gücünü topladı ve emekleyerek Napoleon'un karşısına geçti. Kocasının başını iki eliyle tuttu. Avuçlarına yaslanan kulaklarını, sakalı uzamış cildinin sıcaklığını hissetti.

Doğum yapan kadınların çığlıklarını bastırmak için kullandığı yüksek, güçlü sesini kullandı: “Beni dinle!”

Napoleon'un ürkümüş bir at gibi yerinden fırlamış, kanlı gözleri yuvalarında döndü.

"Alarmı durdurma düğmesine bastım" dedi. Arka arkaya tekrarladı. "Alarmı durdurma düğmesine bastım. Alarmı durdurma düğmesine bastım."

"Bastığınızı biliyorum" dedi Heather. "Bunu bana defalarca söyledin sevgilim ama bir şey değişmezdi."

Zoe, mutsuz tek çocuğu "Senin hatan değildi baba" dedi ve Heather'a bir üniversite öğrencisi değil de bir zombi konuşuyor gibi geldi; kızının o güzel aklı çoktan yumurta gibi cızır cızır pişmiş, çıtır çıtır olmuştu. "Benim hatamdı."

"Güzel" dedi Maşa. Zehirleyici kadın. "Bu çok güzel! Hepiniz yürekten konuşuyorsunuz."

Heather dönüp kadının suratına haykırdı: "Siktir git!"

Heather'ın tükürüğünden bir zerre ağzından ağır bir kavis çizerek fırladı ve Maşa'nın gözü olan hedefini vurdu.

Maşa gülümsedi. Gözünü sildi. "Mükemmel. Bütün öfkemi boşalt Heather. Çıkar hepsini." Ayağa kalktı ve kol bacak kalabalığı peşinden ahtapotun kolları gibi süründü. "Ben hemen döneceğim."

Heather ailesine döndü. "Bakın" dedi, "beni dinleyin."

Napoleon ile Zoe gözlerine baktılar. Üçü geçici bir hava boşluğunun berraklığında ydılar. Fazla sürmeyecekti. Heather'ın hızlı konuşması gerekiyordu. Ağzını açtı ve boğazının derinlerinden sonu gelmeyen bir tenyayı çekip çıkarmaya başladı, çıkarmak onu öğürtüp kusturuyordu ama biraz da rahatlatıyordu, çünkü artık sonunda onu vücudundan çıkarıp atıyordu.

Zoe

Duvarlar artık nefes almıyordu. Renkler soluyordu. Zoe ayıldığını hissediyordu. Bir partinin sonunda, kalabalık odadan gece havasına çıktığınızda kafanızın açılması gibiydi.

Annesi “Zach ilaç kullanıyordu” dedi. “Astımı için.”

Bu neyi değiştirdi? Annesinin çok önemli bir şey paylaştığını sandığını anladı ama anne babana çok önemli gelen şeylerin genellikle sana pek de önemli gelmediğini ve sana önemli gelenlerin de anne babana bir şey ifade etmediğini öğrenmişti.

Hâlâ yanlarında olan Zach “Ben buna Zacharia’nın Önemli-lik Teorisi diyorum” dedi.

“Bana teorilerini anlatma. Ben tek başıma annenle babanla uğraşıyorum burada” dedi Zoe. “Ve bu çok eziyetli bir sorumluluk, geri zekâlı seni, çünkü ikisi de kafayı yedi.”

“Biliyorum, affedersin; ezik, çiçek bozuğu suratlı, dilenci mendili” dedi Zach.

Annesi “Zoe, dikkatini buraya vermen gerek” dedi.

“Biliyoruz, astım ilacı kullanıyordu” dedi babası. “Önleyici bir ilaç. Ne olmuş?”

“Yan etkilerinden biri depresyon ve intihar düşünceleriydi” dedi Heather. “Sana uzman doktorun bu ilacı yazmak istediğini söyledim, sen de ‘Yan etkisi var mı?’ dedin, ben de dedim ki... şey dedim... ‘Yok.’”

Pişmanlık pençe izleri gibi yüzünde kaldı.

Zoe’nin babası tekrarladı: “Yok dedin.”

“Yok dedim” dedi annesi. Gözleri af diliyordu. “Çok özür dilerim.”

Zoe'nin karşısında önemli-lik uçurumunun dik cephesi yükseliverdi.

Annesi "Ben ilaç kutusundaki prospektüsü bile okudum" dedi. 'Dr. Chang'ın çok iyi bir doktor olduğunu biliyordum, tehlikeli yan etkileri olan bir ilacı vermeyeceğini biliyordum. Ona güvendim, o yüzden 'Yok. Gayet güvenli, ben kontrol ettim' dedim. Ama sana yalan söyledim Napoleon, yalan söyledim."

Zoe'nin babası gözlerini kırptırdı.

Bir zaman sonra, ağır ağır "Ben olsam, ben de güvenirdim" dedi.

"Sen prospektüsü okurdun. Dikkatle incelerdin, her kelimesini okurdun, bana sorular sorardın, beni deli ederdin. Tıp eğitimi olan benim ama okumadım bile. O sıralar çok işim var sanıyordum. Neyle meşguldüm bilmem." Annesi kendini silmek ister gibi ellerini bastırıp yanaklarını aşağı çekti. "Ben o prospektüsü ölümünden altı ay sonra okudum. Yatak odasındaki çekmecede buldum."

"Sevgilim, bir şey değişmezdi" dedi babası boğuk sesle. "Astımını kontrol altına almamız gerekiyordu."

"Ama depresyonun bir olasılık olduğunu bilseydik, onu izlerdik" dedi annesi. Suçunun tam kapsamını anlaması için çaresizce uğraşıyor gibiydi. "Sen izlerdin Napoleon, biliyorum izlerdin!"

"Hiç belirti yoktu" dedi babası. "Bazen hiç belirti olmaz. Hem de hiç. Çok mutluydu."

"Belirtiler vardı" dedi Zoe.

Annesiyle babası dönüp ona baktılar, yüzleri lunaparklardaki palyaçolara benziyordu; öne arkaya dönen, ağızlarını açmış topun düşmesini bekleyen palyaço yüzlerine.

"Bir şeye üzüldüğünü biliyordum."

Zoe, kardeşinin odasına girdiğini ve Zach'in yatağında telefonuna bakmadan, müzik dinlemeden ya da kitap okumadan yattığını fark ettiğini hatırladı; öylece uzanıyordu ve bu hiç Zach'e göre bir şey değildi. Zach yatağına uzanıp öylece tavana bakmazdı.

"Okulda bir şeyler olduğunu sandım" dedi annesiyle ba-

basına. “Ama ona kızgındım. Konuşmuyorduk. İlk konuşan olmak istemiyordum.” Zoe, annesiyle babasının yüzlerindeki hüsrancı ve acıyı görmemek için gözlerini kapadı. Fısıltıyla “İlk kimin konuşmaya başlayacağını görme yarışıydı” dedi.

“Ah Zoe, canım” dedi annesi çok çok uzaklardan. “Senin suçun değil ki. Biliyorsun, senin suçun değil.”

“Doğum günümüzde konuşacaktım onunla” dedi Zoe. “Mutlu yaşlar, ezik!” diyecektim.”

“Ah Zoe, seni aptal kafa” dedi Zach.

Kolunu omzuna attı. Hiç sarılmazlardı. Öyle bir kız kardeş-erkek kardeş ilişkileri yoktu. Bazen koridorda karşılaşıncı, nedensiz yere itişirlerdi. Can yakacak kadar sertçe. Ama şimdi Zach onu kucaklıyordu ve kulağına bir şeyler söylüyordu; bu Zach’ti, oydu, kesinlikle oydu. İroni olsun diye kullandığını söylese de kızlara daha seksi geleceğinizi iddia eden reklamlara inandığı için kullandığı o aptal Lynx vücut spreyi kokuyordu.

Zach onu kendisine çekti ve kulağına fısıldadı: “Seninle bir ilgisi yoktu. Seni sinir etmek için yapmadım.” Dedikini anlaması için kolunu sıktı. “Ben, ben değildim.”

Napoleon

Kızları için her şeyi yapardı, her şeyi... Bu yüzden içlerinde taşındıkları ağır ve korkunç sırları aldı; rahatlayarak ona devrettiklerini gördü; şimdi kendi sırrı vardı çünkü sırlarının onu ne kadar kızdırdığını asla, asla, hiçbir zaman söylemeyecekti.

Karısıyla kızı ellerini tutarken, duvarlar nabız gibi atmaya devam etti ve Napoleon bu kâbusun sonsuza dek süreceğini anladı.

Maşa

Ben ile Jessica, minderlerin üstünde birbirlerine dönük bir halde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Dar bir kalasın üstünde duruyor ve dengelerini korumaya çalışıyormuş gibi birbirlerinin kollarını tutuyorlardı. Olağanüstü bir sahneydi. Ben doğruca yüreğindeki söyleyiyor, Jessica da her bir kelimesiyle mihlanmış gibi onu dinliyordu.

Maşa ancak gerektiğinde rehberlik ediyordu. MDMA tam olarak yapması gerekeni yapıyordu: Engelleri yok ediyordu. Bu noktaya varmak için terapiyle aylar harcayabilirlerdi. Bu hızlı bir kısayoldu.

Ben “Yüzünü özledim” dedi. “Güzel yüzünü. Seni tanımıyorum. Bizi, hayatlarımızdaki hiçbir şeyi tanımıyorum. Eski apartman dairemizi özledim. İşimi özledim. Bu yüzden kaybettiğimiz arkadaşları özledim. Ama en çok senin yüzünü özledim.”

Konuşması canlı ve netti. Dil dolaşması yoktu. Kaçamaklı sözler yoktu.

“Güzel” dedi Maşa. “Harika. Jessica, sen ne söylemek istersin?”

“Bence Ben bedenimi aşağılıyor” dedi Jessica. “Ben hâlâ benim. Hâlâ Jessica’yım. İçeride hâlâ benim! Ne olmuş biraz farklı görünüyorsam? Moda bu. Sadece moda. Önemli bir şey değil!”

“Benim için önemli” dedi Ben, “değerli bir şeyi almışsın ve berbat etmişsin gibi hissediyorum.”

“Ama ben güzel hissediyorum” dedi Jessica. “Önceden kendimi çirkin hissediyordum, şimdi güzelim.” Kollarını bale rin gibi yukarı kaldırdı. “Mesele şu: Güzel olup olmadığımı kim

karar veriyor? Ben mi? Sen mi? İnternet mi?”

Şimdi gerçekten güzel görünüyordu.

Ben durup bir an düşündü.

“Yüzün” dedi. “Yani sanırım karar vermelisin...”

“Ama bir dakika! Güzellik...” Jessica gözünü işaret etti. Gülmeye başladı. “Güzellik bakan gözdedir.”

Ben ile güldüler, güldüler. Birbirlerine tutunarak, defalarca, “güzellik bakan gözdedir” dediler ve Maşa tereddütle onlara gülümsedi. Neden bu kadar komik gelmişti? Belki de aralarında bir espriydi. Sabırsızlanmaya başladığını hissetti.

En sonunda kahkahalar kesildi, Jessica dikleşti ve üstdudağına dokundu. “Bak. Doğru karar. Geçen sefer fazla abartılı yaptırabilirdim.”

“Ben eski dudaklarını seviyordum” dedi Ben. “Dudaklarının güzel olduğunu düşünüyordum.”

“Evet, onu anladım Ben” dedi Jessica.

“Eski hayatımızı seviyordum” dedi Ben.

“Boktan, küçük bir hayattı” dedi Jessica. “Sıradan, boktan bir hayat.”

“Bence boktan değildi” dedi Ben.

“Arabani benden daha çok seviyormuşsun gibi geliyor” dedi Jessica. “Arabani kıskanıyorum. Arabanı çizen bendim. Ben çizdim. Çünkü o araba kocamla düşüp kalkan bir sürtükmüş gibi geliyor bana, ben de o sürtüğün suratını tırmaladım.”

“Vay” dedi Ben. İki elini başının üstüne koydu. “Vay. Yani... vay canına. Bunu yaptığına inanamıyorum.” Sesi kızgın çıkmıyordu. Sadece şaşırmişti.

“Ben parayı seviyorum” dedi Jessica. “Zengin olmayı seviyorum. Ama keşke hem zengin hem de gene eskisi gibi olsaydık.”

Ben ağır ağır “Para köpek gibidir” dedi.

“Hımm” dedi Jessica.

“Kocaman, iri, kontrolden çıkmış bir ev köpeği.”

“Evet” dedi Jessica. “Ya. Doğru.” Durakladı. “Neden köpek?”

“Köpeğimiz varmış gibi, para hep istediğimiz köpekmiş gibi, o köpeğin hayalini kurduk, o bizim hayallerimizin köpeği ama hayatımızdaki her şeyi değiştiriyor. Çok rahatsız ediyor,

bütün gece dikkat çekmek için havlıyor, bizi uyutmuyor, köpeği hesaba katmadan hiçbir şey yapamıyoruz. Yürüyüşe çıkarmak, beslemek, onu düşünmek zorundayız ve..." Yüzünü buruşturup çözümlemeye çalıştı. "Köpeğin sorunu ısırması. Bizi ısırtıyor; arkadaşlarımızı, ailelerimizi ısırtıyor; bu köpek çok saldırganlaştı."

"Ama onu hâlâ seviyoruz" dedi Jessica. "Köpeği seviyoruz."

"Seviyoruz ama bence başkasına vermeliyiz" dedi Ben. "Bence bize göre değil o köpek."

"Labradoodle alabiliriz" dedi Jessica. "Onlar çok şirin oluyor."

Maşa, Jessica'nın çok genç olduğunu anımsattı kendine.

"Sanırım Ben köpeği bir... piyango kazanmanın hayatlarınız üzerindeki etkisini anlatmak için kullanıyor" dedi. "Yani bir mecaz yapıyor." Mecaz sözcüğü aklına istediğinden birazcık geç geldi.

"Evet" dedi Jessica. Maşa'ya sinsi ve kurnaz bir bakış attıktan sonra işaretparmağıyla burnuna vurdu. "Köpek alacaksak, bebek gelmeden önce alsak iyi olur."

"Hangi bebek?" dedi Maşa.

"Hangi bebek?" dedi Ben.

"Hamileyim."

"Hamile misin?" dedi Ben. "Ama harika bir şey bu!"

Maşa sersemledi. "Ama sen hiç..."

Ben "Hamile karıma uyuşturucu verdin" dedi.

Jessica "Evet, ben de bu konuda çok kızgınım" dedi Maşa'ya. "Galiba bu yüzden uzun bir süreliğine hapse gireceksin."

Heather

Heather uyandı ama gözlerini açmadı. İnce ve yumuşak bir şeyin üstünde yan yatıyordu, ellerini yastık gibi başının altına sokmuştu.

Beden saati sabah olduğunu söylüyordu. Saatin yaklaşık yedi olduğunu tahmin etti.

Artık madde etkisinde değildi. Zihni berraktı. Sükûn Evi'nin yoga ve meditasyon stüdyosundaydı ve bugün Zach'in ölüm yıldönümüydü.

Yıllar süren bulantıdan sonra sırrını kusmuştu ve şimdi kendini titrek, bir garip ve boş ama aynı zamanda da daha iyi hissediyordu. Tam da Sükûn Evi'nin vaat ettiği gibi. Ne gariptir ki kendini arınmış hissediyordu. Onlara parlak bir yorum yazması gerekecekti: Sükûn Evi'nde geçirdiğim sürenin ardından kendimi çok daha iyi hissediyorum! Kocam ve kızım ile girdiğim "tripten" özellikle memnun kaldım.

Besbelli buradan hemen ayrılacaklardı. Maşa'nın temin ettiği hiçbir şeyi yiyip içmeyeceklerdi. Doğruca odalarına çıkıp eşyalarını toplayacaklar, arabalarına binip gideceklerdi. Herhalde en yakın kasabadaki bir kafeye gider, Zach'in onuruna mükellef bir kahvaltı ismarlarlardı.

Heather bu yıldönümünü ailesiyle baş başa Zach'ten konuşarak geçirmek istiyordu ve yarın da çocuğunun yaş gününü bir şekilde utanç ya da keder katmadan, kimse o günün Zoe'nin doğum günü olduğunu unutmuş gibi yapmadan kutlamak istiyordu. Napoleon da bunu kaç zamandır söylüyordu: "Zach'i hayatını sonlandırmak için yaptığı seçimden ayırmak zorundayız." İntiharından çok daha fazlasıydı Zach. Bir anı diğer tüm

anıları karanlıkta bırakmamalıydı. Ama Heather onu dinlememişti. Nedense oğlunun mutsuzluğunun, hayatında yaptığı diğer şeyleri bir günde hükümsüz kıldığını sanmıştı.

Şimdi birden Napoleon'un haklı olduğunu anladı. Bugün on sekiz yıllık hayatının en güzel anılarını ortaya dökerek ölüm gününü anacaklardı ve acı dayanılmaz olacaktı ama Heather dayanılmaz da dayanılabileceğini herkesten iyi biliyordu. Son üç yıldır Zach'in intiharının matemini tutuyordu. Artık nihayet kaybının yasını tutmanın zamanı gelmişti. Güzel, sersem, zeki, tez canlı oğlunun.

Kardeşinin bugünle başa çıkacağını umuyordu. O Zach'le "fazla yakın değildik" palavraları. Kızı için yüreği sızladı. Zoe kardeşine tapardı. On yaşına kadar gece kâbus gördükleri zaman gizlice birbirlerinin yatağına girerlerdi. Heather'ın tekrar tekrar bunun onun suçu olmadığını anlatması gerekecekti. Bu sadece Heather'ın başarısızlığıydı. Oğlunun davranışlarındaki değişiklikleri fark edememiş, Zach de dahil kimseye aranacak bir neden vermemişti.

Ve bugün bir ara, o deli kadının yaptıklarını polise ihbar edeceklerdi.

Heather gözlerini açtı ve bir yoga minderinin üstünde uyuyan kızıyla yüz yüze yattığını gördü. Zoe hâlâ uyuyordu, gözkapakları titreyordu. Zoe'nin nefeslerini yüzünde hissedecek kadar yakınındaydı. Elini kızının yanağına koydu.

Frances

Frances kulaklığı başından çekti. Kulaklık saçlarına takıldı. Gözlerini açmadan çekip kurtardı.

Bir uçaktaydı. Uçak haricinde başka bir yerde kulaklıkla uyuyakalmışlığı yoktu.

Uzaktan bir inşaat gürültüsü duyuyordu. Matkap. Kaya matkabı. Greyder. Öyle bir şey. Kesintisiz mekanik bir gürleme. Çim biçme makinesi mi? Yaprak üfleyici mi? Yan yatıp battaniyeyi omuzlarına çekti ve derin, tatlı uykunun içine gömülme-yeye çalıştı. Ama yok, gürültü hâlâ geliyor, onu acımasızca yukarı çekiyor da çekiyordu. Hem bu bir makine sesi değildi, bir erkek horultusuydu!

Yoksa dün gece kafayı bulup bir yabancıyla mı yatmıştı? Yüce Tanrım, elbette hayır. Yıllar olmuştu. Hiç akşamdan kalmalık belirtisi ya da yorucu bir sevişmenin utancını hissetmi-yordu. Zihni basınçlı suyla yıkanmış gibi açık ve berraktı.

Hafızası yekpare bir parça gibi yerine oturuverdi.

Sükûn Evi'ndeki yoga ve meditasyon stüdyosundaydı ve dün halüsinojen maddeler eklenmiş nefis bir smoothie ile kafayı bulmuş, sonucunda Gillian'la, babasıyla ve yorumlama-ya can attığı pek çok simge ve görsel mecazlarla dolu, çok uzun süren, güzel ve fazlasıyla canlı bir rüya görmüştü. Yao ve bazen Delilah, bazen de Maşa güzel rüyasını durmadan kesip sinirlendiren sorular sormuşlar ve onu belli taraflara yönlendirmeye çalışmışlardı. Frances onlara aldırmamıştı; çok eğleni-yorken onu kızdırıyorlardı. Bir süre sonra kendisinden vazgeçtiklerini fark etmişti.

Uzaya gitmişti.

Karınca olmuştu.

Bir de kelebek!

Nefes kesen, yıldızlarla bezeli gökte Gillian'la kızakta gidiyorlardı ve çok çok daha fazlası.

Gözlerini karanlığa açtı ve göz maskesini hatırladı. Horlama sesi maskeyi çıkarırken daha da yükseldi. Gözleri yanmıyordu, bulanık da görmüyordu. Her şey canlı renklerdeydi. Yukarıdaki kubbeli taş tavanı görebiliyordu. Sıra sıra tavan ışıklarını. Hepsi de açıktı.

Oturup etrafına bakındı.

Horlayan Lars'tı. Yanındaki kamp yatağında sırtüstü yatıyordu, yüzünde hâlâ göz maskesi vardı, battaniye çenesine kadar çekilmişti ve ağzı ardına kadar açıktı. Her horultuda vücudu arka arkaya oynuyordu. Bu kadar yakışıklı birinin, bu kadar yüksek ve çirkin bir şekilde horladığını duymak çok hoştu. Bir bakıma yakışıklılığını dengeliyordu.

Çıplak ayağını uzatıp adamın bacağına hafifçe dürttü. Henry de horlardı. Evliliklerinin sonlarına doğru bir gün, üzerinde şort varken aşağı bakmış ve şaşkınca "Neden bilmem, bacağımda sürekli bu morluklar oluyor. Durmadan bir yerlere çarpıyorum sanki" demişti. Benim sağ ayağım, demişti Frances, içinden. Çatal bıçak paylaşımı yüzünden kavga ettikleri son günlerine kadar bu yüzden suçluluk duymuştu.

Odaya göz gezdirdi.

Tony -ona "Smiley" demeyecekti- yatağında yeni doğrulmuştu. Alnını ellerine dayamasına bakılırsa, başı ağrıyordu.

Carmel de dimdik oturuyor, başının etrafında hale gibi duran siyah kabarık saçlarını parmaklarıyla taramaya çalışıyordu.

Frances ile göz göze geldiler. Carmel stüdyoya Frances kadar gelmiş olmasına rağmen dudaklarını oynatarak "Tuvalet?" dedi.

Frances mahzenin arka tarafındaki tuvaletleri işaret etti. Carmel hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı.

Ben ile Jessica sırtlarını duvara yaslamış, omuz omuza oturmuş, şişeden su içiyorlardı.

Heather ile Zoe uyuyakaldıkları yoga minderinin üstünde

yüz yüze yatıyorlardı. Heather dalgınca Zoe'nin saçını okşuyordu.

"Su ister misin?" Napoleon uzun bacaklarıyla Frances'in önünde çömeldi ve bir şişe su uzattı. "İlaçlı olmadığını varsayıyorum. E ıdışelenirsek musluk suyu içebiliriz ama isterlerse şebeke suyu na da bir şeyler katabilirler."

"Sağ ol." Frances suyu aldı, birden çok susamıştı, bir dikişte bütün şişeyi içti. "Tam da ihtiyacım olan şey" dedi.

"Sanırım bize su bırakmış olmaları iyiye işaret" dedi Napoleon. Doğruldu. "Bizi tamamen terk etmemişler."

"Ne demek istedin?" dedi Frances. Zevkle gerindi. Kahvaltı için gerçekten sabırsızlanıyordu.

Napoleon özür diler gibi "Bizi buraya kilitlemişler" dedi, sanki durumun sorumlusu oydu. "Bir çıkış yolu yok gibi görünüyor."

Carmel

“**E**minim bu da sürecin bir parçasıdır” dedi Carmel. Herkesin neden bu kadar endişeli göründüğünü anlamıyordu. “Bizi burada daha fazla tutmazlar. Her şey yolunda.”

Aralarındaki saat takan tek kişi olan Napoleon’a göre saat öğleden sonra ikiye geliyordu ve Sükûn Evi çalışanlarından hâlâ hiç ses çıkmamıştı. Neredeyse yirmi dört saattir burada kapalıydılar.

Önceki gün kendilerini tanıttıkları zamanki gibi daire şeklinde oturdular. Herkes bitkin ve kirli görünüyordu. Erkeklerin tıraşları gelmişti. Carmel dişlerini fırçalamaya can atıyordu ama neredeyse kırk sekiz saattir bir şey yememiş olmasına rağmen karnı pek acıkmamıştı, bu harika bir şeydi. Dün geceki çok zevkli uyuşturucu deneyiminin yan etkilerinden biri iştah kapaması ise Carmel bu işte vardı.

Herkes odaya tek girişin merdivenin dibindeki kalın meşe kapı olduğunu ve kapının kolunun yanındaki yepyeni görünen tuş kilidiyle su götürmez, inkâr edilmez biçimde kilitli olduğunu ayrı ayrı teyit etmişti. Herhalde kapıyı açacak bir şifre vardı ama denedikleri çeşitli şifreler bir işe yaramamıştı.

Frances şifrenin Sükûn Evi’nin dış kapısının şifresi olabileceğini ileri sürdü.

Napoleon bunun kendisinin de aklına geldiğini ama numarayı hatırlamadığını söyledi.

Carmel de hatırlamıyordu. Sükûn Evi’ne geldiği sırada birden balayında buna benzer diyafonu olan bir otelde kaldıklarını hatırlamıştı ve ağlıyordu. Şimdi çok aptalca geliyordu. Balay-

la: ı o kadar da harika geçmemişti. Berbat bir idrar yolu enfeksiyonu- nu geçirmişti.

Ben n kapının şifresini hatırladığını sanıyordu ama doğru hatırlı, orsa bile şifre işe yaramadı.

Tony de hatırladığını dūřunuyordu ama onun aklındaki şifrenin bir sayısı Ben'inkinden farklıydı, onun şifresi de kapıyı açmadı.

Frances řifrenin alfabe ile bir ilgisi olabileceđini dūřundū. Çeřitli sözcükler denediler: Skn. Arınma. Mařa.

Hiçbiri işe yaramadı.

Bir tür oyun olabilir mi bu, diye dūřunuyordu Zoe. Odadan kaçış oyunu. İeridekilere, insanların kendilerini bir odaya kapattırıp kaçış yolunu bulmaya çalışarak eğlendikleri garip bir moda olduğunu anlattı. Çok eğlenceli olduğunu, odada normal eşyalara benzeyen çeşitli ipuçları bulunduğu söyledi. Mesela, Zoe ile arkadaşlarının odaya saklanmış bir meşalenin parçalarını bulup birleştirmeleri gerekmişti. Meřale gardırobun arkasındaki bir sonraki ipucunu içeren gizli mesajı aydınlatıyordu. Duvarda kalan zamanı gösteren bir saat vardı ve Zoe ile arkadaşları zamanın dolmasına saniyeler kala ıkabilmişlerdi.

Ama bu eğer bir odadan kaçış oyunu ise çok etrefilliydi. Yoga stüdyosu hemen hemen boş sayılırdı. İçeride havlular, yoga minderleri, kamp yatakları, şu şişeleri, kulaklıklar, göz maskeleri, dn gecedен kalma erimiş mumlar vardı. İşte o kadar. İçinde mesajlar olan kitapların durduğu raflar yoktu. Duvarda resim yoktu. Bir ipucu olarak kullanılabilecek hiçbir şey yoktu.

Kadın ve erkek tuvaletinde kırılacak pencere yoktu. Ne havalandırma ne de baca deliği.

Frances'in "Sanki bir zindana kapatıldık" demesi Carmel'e fazla melodram havası gibi geldi ama bu kadın hayatını romantik romanlar yazarak kazandığı için aşırı çalışan bir hayal gücü olması hoş görülebilirdi.

Sonunda moralsiz ve yataktan kalkmış halleriyle yerlerine oturdular.

Carmel'e "Evet, bu sadece sürecin bir parçası" dedi Heather. "İeeğimize yasak madde karıştırmak, bizi buraya kilitle-

mek, vesaire. Endişe edilecek bir şey yok, her şey yolunda.”

Carmel’in yeni tanıştığı biri için çok kinayeli, tanıdık bir ses tonuyla konuşuyordu.

Carmel makul kalmaya çalışarak “Ben yalnızca süreci gövenelim diyorum” dedi.

“Sen de onun kadar hayal dünyasındasın” dedi Heather.

Bu kesinlikle çok kabaydı. Carmel kendine kadının oğlunu kaybettiğini hatırlattı. Sakin bir sesle konuştu: “Anlıyorum, hepimiz yorgun ve stresliyiz ama bu meseleyi kişiselleştirmeye gerek de yok.”

“Bu zaten kişisel!” diye bağırdı Heather.

“Hayatım” dedi Napoleon, “yapma...” Karısını azarlarken bile bu kadar nazik olması Carmel’in yüreğini sızlattı.

Heather daha medeni bir sesle “Çocuğun var mı Carmel?” diye sordu.

Carmel dikkatle “Dört kızım var” dedi.

“Peki, biri çocuklarına uyuşturucu verse ne hissederdin?”

Doğru, kıymetli dudaklarından içeri tek bir damla uyuşturucunun geçmesini istemezdi. “Benim çocuklarım çok küçük. Maşa böyle bir şeyi asla...”

Heather sözünü kesti: “Karşımıza çıkacak ciddi ve uzun vadeli sağlık sorunlarından haberin var mı senin?”

“Hayatımda kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim” dedi Jessica.

Heather kendinden memnun, “Buyurun bakalım” dedi.

“Eh ben de hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi” dedi Carmel. Tamamen doğru değildi dediği ama epely iyi hissediyordu. Akli henüz yorumlamaya fırsat bulamadığı imgelerle doluydu, sanki bir gününü olağanüstü bir üç boyutlu resim sergisinde geçirmişti.

Frances “Ben de şimdilik gayet iyiyim” diye itiraf etti.

“Benim bayağı başım ağrıyor” dedi Lars.

Tony “Evet, benim de” dedi.

“Bir beden küçülmüş gibiyim.” Carmel taytının gevşek belini çekti. Kaşlarını çatıp dün gece yaptığı vücuduyla ilgili büyük keşfi hatırlamaya çalıştı. Önemli değildi... önemliydi...

saħip olduğu tek vücut bu muydu? Sıradan kelimelerle ifade etmeye çalışınca nedense hiç derin ve deney-üstü bir keşif gibi gelmiyordu. “Ama vücudumu tamamen değiştirmeye çalışmıyorum. Ben buraya sadece sağlıklı olmak için geldim.”

“Sağlıklı mı?” Heather avucunu alnına vurdu. “Burası boktan bir diyet kampının çok ötesine geçti!”

“Anne.” Zoe elini annesinin dizine koydu. “Kimse ölmedi. Hepimiz hâlâ buradayız. Biraz... gevşe lütfen.”

“Gevşeyeyim mi?” Heather, Zoe’nin elini tutup sarstı. “Ölebilirdin! İçimizden birileri ölebilirdi! Ya birimizde tetiklenebilecek bir psikolojik hastalık ya da kalp hastalığı olsaydı? Babanın yüksek tansiyonu var! Babana asla uyuşturucu madde verilmemeliydi.”

Zoe “İnsanlar senin psikolojik bir rahatsızlığın var zannecek” diye mırıldandı.

“Bunun bir faydası yok” dedi Napoleon.

Frances “Kapının kilidini kurcalayamaz mıyız?” dedi ve umutla Tony’ye baktı.

“Neden bana bakıyorsun? Evlere hırsızlık yapmaya giren birine mi benziyorum?” dedi Tony.

“Affedersin” dedi Frances. Carmel ne kastettiğini anlamıştı. Tony’nin gerçekten de gençliğinde biraz böyle işlere bulaşmış bir tipi vardı.

“Deneyebiliriz. Kilide sokacak bir şey lazım” dedi Ben. Üstünü yokladı ama bir şey bulamadı.

“Henüz paniğe gerek olmadığından eminim” dedi Napoleon.

Lars esneyerek “Belli ki bu bir problem çözme egzersizi, sonunda çözemediğimizi anlayacak” dedikten sonra bir yoga minderine yatıp kolunu gözlerinin üstüne koydu.

“Bence bizi izliyorlar” dedi Jessica. Tavanın köşesini işaret etti. “Şuradaki kamera değil mi?”

Hepsi karanlık televizyonun yukarısındaki, kırmızı ışığı yanıp sönen küçük güvenlik kamerasına baktı.

“Yao bana bir tür güvenlik interkom sistemleri olduğunu söylemişti” dedi Frances.

“Bana da” dedi Carmel. “İlk gün.”

Yüz yıl önce gibi geliyordu.

Heather ayağa fırladı kameraya doğru “Hemen bizi buradan çıkaracaksınız!” diye bağırdı. “Biz buraya oğlumuzun ö:üm yıldönümünü tanımadığımız insanlarla bir odada kapalı kalarak geçirmek için gelmedik!”

Carmel irkildi. Yıldönümün bugün olduğunu unutmuştu. Bu kadının canı istediğı kadar terslemeye ve homurdanmaya hakkı vardı.

Bir sessizlik oldu. Hiçbir şey olmadı.

Heather ayağını yere vurdu. “Bunun için *üste para* verdiği-mize inanamıyorum.”

Napoleon ayağa kalktı ve Heather’ı kollarının arasına çekti. “Bugün nerede olduğumuzun bir önemi yok” dedi.

“Var.” Heather kocasının tişörtüne yüzünü bastırıp sessizce ağladı. Birdenbire sönmüştü sanki. Bütün o hiddeti geçmiş; geriye yalnızca küçücük, üzgün, travma geçirmiş bir anne kalmıştı.

“Hişşt” dedi Napoleon.

Heather ardı ardına bir şey söylüyordu, Carmel ne dediğini birkaç saniye sonra anlayabildi: “Çok özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.”

“Önemli değil” dedi Napoleon. “İyiyiz. Her şey yolunda.”

Bu dayanılamayacak kadar mahrem sahne karşısında herkes başını başka tarafa çevirdi. Zoe de annesiyle babasına bakmaktan kaçınıyordu. Odanın bir köşesine gitti, tek ayak üstünde durup bir eliyle ayak bileğini tuttu, tek başına yogaya başladı.

Carmel gözlerini kapalı televizyon ekranına dikti, yanında kendi dertlerinin küçücük kaldığı bu ailenin acısından çok uzakta olmayı istedi. Keskin bir sızıyla evini özledi. Evi güzeldi. Evinin güzel olması, hiç bilmediğı yepyeni bir bilgi gibiydi. Hiç de köşk sayılmazdı ama dört küçük kız kirletip dağıtsa da rahat ve güneş alan bir aile yuvasıydı. Yenileyip güzelleştiren oydu. Herkes bu işten anladığını söylerdi. Evine dönünce keyfini sürmeyi unutmayacaktı.

“Bakalım, tekmeleyerek açabilir miyim?” dedi Tony.

“Çok iyi fikir” dedi Carmel. Filmlerde kapıları hep tekmeyle açarlardı. Çok kolay görünürdü.

“Ben yaparım” dedi Ben.

“Ya da omuzlarım” dedi Tony, kollarını bacaklarını hareket ettirdi, omuzlarını döndürdü.

“Ben omuzlarım” dedi Ben.

“Kapı içeriye doğru açılıyor” dedi Lars.

Bir sessizlik oldu. “Fark eder mi?” diye sordu Frances.

Lars “Bir düşün bakalım Frances” dedi.

Tony’nin süngüsü düşmüş gibiydi. “Kilidi açmayı deneyelim o zaman.” Parmak uçlarını alnına koyup derin bir nefes aldı. “Bu kapalı yer biraz... bana fenalık geliyor. Buradan çıkmak istiyorum.”

Carmel de istiyordu.

Frances

Maymuncuk yerine geçebilecek her şeyi topladılar: bir tel toka, kemer tokası, bilezik. Bilezik Frances'indi, cahilce coşkusu hariç bir katkı yapamayacağı için bir kenara çekildi ve Ben, Jessica, Napoleon, Tony ile kilit açma komitesini oluşturdular. Bileziğini mahvederken ve tam olarak ne gerektiğini tartışırken eğleniyor gibiydiler: "Dişlileri itecek çıkıntılı bir şey."

Frances de odanın bir köşesinde dizlerine sarılmış oturan Zoe ile konuşmaya gitti.

"İyi misin?" diye sorup yanına oturdu ve elini çekinerek kızın sırtına koydu.

Zoe başını kaldırıp gülümsedi. Gözleri berraktı. Tatlı görünüyordu. Dün geceyi tripte geçirmiş gibi görünmüyordu hiç. "İyiyim. Nasıldı... yani dün geceki deneyimin?"

Frances sesini alçalttı. "Maşa'nın yaptığını onaylıyor değilim, haddi aştı, vesaire... Annen haklı; uyuşturucular kötüdür, yasadışıdır, zararlıdır, hepsine hayır diyelim tamam... ama itiraf etmek lazım, ben Steve Jobs'a katılıyorum: Ömrümün en olağanüstü olaylarından biriydi. Ya seninki?"

"İyi yanları da kötü yanları da vardı" dedi Zoe. "Zach'i gördüm. Hepimiz gördük. Yani... halüsinasyondur, gerçekten görmedik."

Frances hiç düşünmeden "Galiba onu ben de gördüm" dedi. Zoe başını çevirip yüzüne baktı.

"Bir delikanlı gördüm" dedi Frances. "Sizin yanınızda."

"Zach'i mi gördün?" Zoe'nin yüzü parladı.

"Affedersin" dedi Frances. "Saygısızlık olarak görmezsin

unardım. Tabii ben kardeşini hiç tanımıyorum. O görüntüyü hayal gücüm yarattı.”

“Zararı yok” dedi Zoe. “Onu gördüğüne sevindim. Tanısan severdin. Seninle konuşurdu. Herkesle konuşurdu.” Sustu. “Kötü anlamda demedim...”

“Ne kastettiğini anladım” dedi Frances.

“Herkesle ilgi duyardı” dedi Zoe. “Babam gibiydi. Konuşkandı. Sana yayıncılık sektörünü sorardı. Tam bir inekti. Belgesel izlemeye bayılırdı. O anlaşılmaz podcast'lere bayılırdı. Dünyaya onu büyülerdi. Zaten bu yüzden...” sesi çatladı. “Zaten bu yüzden vazgeçmeyi seçtiğine hiç inanamadım.”

Çenesini dizlerine vurdu. “Öldüğünde konuşmuyorduk onunla. Haftalardır falan konuşmuyorduk. Avaz avaz kavgalar ederdik; banyo, televizyon, şarj aleti yüzünden. Şimdi çok aptalca geliyor.”

“Kardeşler hep öyledir” dedi Frances, gözünde kız kardeşinin büzülmüş dudakları belirdi.

“Çok kötü kavga etmişsek konuşmayı keserdik, ilk kimin konuşmaya başlayacağı bir yarışa dönüşürdü; ilk konuşan bir anlamda söze dökmeden özür diliyor demekti, anlatabiliyor muyum, o yüzden ilk konuşan ben olmak istemedim.” Çok korkunç bir şey anlatıyormuş gibi Frances'in yüzüne baktı.

“İlk kocamla ben de buna benzer bir şey yaşadım” dedi Frances.

“Ama onda hafif de olsa bir gariplik olduğu belliydi” dedi Zoe. “O hafta. Anlıyordum. Ama sormadım. Hiçbir şey söylemedim. Görmezden geldim.”

Frances tarafsız bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. Kıza kendini sorumlu hissetme, demenin bir anlamı yoktu. Elbette kendini sorumlu hissediyordu. Pişmanlığını inkâr etmesi kaybını inkâr etmek gibi olurdu.

“Çok üzgünüm canım.” Muhtemelen hoşlanmazdı ama çocuğa sıkıca sarılmak istedi ancak elini omzuna koymakla yetindi.

Zoe annesine göz attı. “Ona çok kızgınım. Sırf sonsuza kadar pişmanlık çekeyim diye kasten intihar etmiş gibi geliyordu,

onu affedemiyordum bu yüzden. Bana yapabileceği en kötü, en zalimce şeyi yapmış gibi geliyordu. Ama dün gece... çok aptalca geldi, dün gece sanki onunla yeniden konuşmaya başladık.”

“Biliyorum” dedi Frances. “Ben de geçen sene ölen arkadaşım Gillian’la konuştum. Ve babamla. Rüya gibi değildi. Çok canlıydı. Doğrusu gerçek hayattan daha gerçek gibiydi.”

“Sence onları gerçekten görmüş olabilir miyiz?” Zoe’nin yüzünde ürkek bir umut vardı.

Frances “Belki” diye yalan söyledi.

“Düşünüyordum da Maşa ölümüne yakın deneyiminden sonra şu diğer gerçekliğin varlığını anlamış... ben de düşündüm de... belki biz de oraya geçtik bir bakıma.”

Frances gene “Belki de” dedi. Başka gerçekliklere inanmıyordu. O sevginin, hafızanın ve hayal gücünün deney-üstü kuvvetine inanıyordu. “Her şey mümkün.”

Zoe sesini Frances’in ancak eğilerek duyabileceği kadar alçalttı: “Onu garip bir şekilde geri almışım gibi geliyor. İstersem ona mesaj atabilirmişim gibi.”

“Ah” dedi Frances.

“Ona mesaj atacağım demiyorum” dedi Zoe.

“Hayır” dedi Frances. “Tabii ki atmayacaksın. Ne demek istediğini anlıyorum. Artık kavga etmediğini hissediyorsun.”

“Evet” dedi Zoe. “Barıştık. Eskiden de barıştığımız zaman çok rahatlardım.”

Birkaç huzurlu dakika sessizce oturdular ve kapının önünde çömelmiş bir halde kilidi kurcalayanları izlediler.

“Bu arada sana söylemeyi unuttum, sessizlik sırasında kitabını okudum” dedi Zoe. “Sevdim.”

“Sevdin mi?” dedi Frances. “Sahi mi? Senin tarzın değilse de önemli değildi.”

Zoe kararlı bir tavırla “Frances” dedi, “benim tarzımdı. Sevdim.”

“Oh” dedi Frances. Zoe’nin samimi olduğunu anladığı için gözleri yandı. “Teşekkür ederim.”

Zoe

Yalan söylüyordu. Kitap çok çok bayıktı. Dün sabah bitirmişti (burada yapacak başka şey yoktu), iyiydi, sayfalar akıp gidiyordu. Ama kitabın ta en başından, başta birbirlerinden nefret etseler de kızın sonunda adamla birleşeceği, çileler ve dertler çekileceği ama sonunda her şeyin yoluna gireceği belliydi. O zaman bu romanı okumanın anlamı neydi? Kızın adamın kollarına düşüp bayıldığı romantik ya da her neyse bir bölüm vardı ama kim gerçek hayatta bayılırdı ki? Bayılırsa da orada doğru düzgün tutacak biri gerçekten olur muydu?

Peki, cinsellik neredeydi? İlk öpüşmenin yaşanması için üç yüz sayfa okumak gerekmişti. Bir de kitabın adı, Nathaniel'in Öpücüğüydü.

Zoe uluslararası casuslukla ilgili kitapları tercih ediyordu.

Frances'e mükemmel poker yüzüyle "Bence olağanüstü bir romandı" dedi. Ülkenin geleceği senin ellerinde Zoe.

"Belki de kafan hâlâ güzel" dedi Frances.

Zoe güldü. Belki de öyleydi. "Sanmıyorum."

Annesi ve babasıyla birlikte kafayı bulduğuna inanamıyordu. Bu deneyimin en acayip yanı da buydu. Annesi ve babasının yanında olması. İçinden durmadan, vay deyip duruyordu. *Annem burada. Vay. Babam burada.* Sözcükler volkanik kıvılcımlarla, süperonik patlamalarla çarpışıyordu.

Ömrünün geri kalanını dün gece olanları hatırlayarak geçirebilirmiş gibi geliyordu. Ya da hepsi kaybolabilirdi. İkisi de mümkündü.

Ama buradan ayrıldığında değişmeyecek tek şey annesinin itirafıydı.

Bu sabah annesiyle hemen hiç konuşmamışlardı. Şimdi annesi mekik çekiyordu ama Zoe her zamanki gibi... saldırganca yapmadığını fark etti. Aslında Zoe izlerken Heather durdu, elleri karnında yerde yattı ve tavana baktı.

Onca yıldır suçlayacak kendinden başka birini aramıştı Zoe. Zach öldükten sonra, bütün elektronik cihazlarını gözden geçirmişti; telefonunu, e-posta hesaplarını, sosyal medya hesaplarını. Zorbalığa uğradığına dair bir delil, hayatında intihar kararını açıklayabilecek, Zoe ile ilgisi olmayan bir olay aramıştı. Ama hiçbir şey yoktu. Babası da araştırmıştı. Zach'ın bütün arkadaşlarıyla görüşmüş, konuşmuş, anlamaya çalışmıştı. Ama kimse anlayamıyordu. Bütün arkadaşları, Zach'ın ailesi kadar şaşırıp kalmış ve şoke olmuş haldeydi.

Şimdi dış dünyada yaşanan bir şey olmaması mümkün görünüyordu. Hepsi Zach'ın kafasındaydı. Geçici olarak akıl tutulması yaşamasına sebep olan astım ilacının etkisiydi.

Belki hiçbir zaman kesin olarak bilemeyecekti.

Annesinin itirafı Zoe'yi aklamıyordu ama suçu paylaşacağı biri çıkmıştı. Bir an için annesinden nefret etme zevkini tatmak için kendine izin verdi. Annesi o prospektüsü, sorumluluk sahibi bir anne olarak okumalıydı. Tıbbi eğitilmiş bir anne olarak.

Ama sonra o sabah annesinin feryadını hatırladı ve onu asla gerçek anlamda suçlayamayacağını anladı.

Annesinin bunu bir sır olarak saklaması çok yanlış, adeta çocukça bir şeydi ama Zoe'nin daha iyi hissetmesini sağlayan da tam olarak bu çocukluktu. Şimdiye dek ilk defa annesini bir kız çocuğu olarak gördü: hatalar yapan, işleri berbat eden ve durumu düşse kalka idare eden bir kız.

Evet, annesi prospektüsteki yan etkileri okumalıydı; tıpkı Zoe'nin kardeşini yatağında uzanmış gördüğü zaman içeri girmesi gerektiği gibi. Odasına girmeli, yatağın ayakucuna oturup o koca ayağını tutup sarsmalı ve "Neyin var senin ezik kardeşim?" demeliydi.

Belki Zach ona anlatırdı. Ona anlatmış olsaydı ve durumun ciddiliğini yeterince gösterebilseydi, Zoe de annesiyle babasına gider ve "Sorunu çözün" derdi, babası da çözerdi. Dizleriyle el-

lerini yere dayamış kilide dikkatle bakan babasına, ailedeki tek masum kişiye baktı. Babası fırsat verilse her şeyi halledebilirdi. Zach'i iyileştirme fırsatı ona verilmemişti, o kadar.

Geçmiş değildi bir şey, asla da geçmeyecekti ama midesindeki sert düğümler gevşiyor gibi geliyordu ve direnmiyordu. Eskiden kendini iyi hissetmeye başladığı, güldüğü ya da bir şeyler için sabırsızlandığını fark ettiği zamanlarda, hemen kendini toplardı. Düzelmek onu unutmakmış, ona ihanet etmekmiş gibi gelirdi. Ama artık yalnızca kavga ettikleri zamanları değil, yanakları ağrıyana dek güldükleri zamanları da; yalnızca küstükleri zamanları değil, akla gelecek her konuda konuştukları zamanları da; yalnızca birbirlerinden sakladıkları sırları değil, paylaştıkları sırları da anımsamanın bir yolu var gibi geliyordu.

Frances kilitle uğraşanları izlerken, Zoe de kadının profilini inceledi. Her gün egzersiz derslerine gelirken bile sürdüğü o cart kırmızı ruj olmayınca, Frances bugün daha genç görünüyordu. Sanki kırmızı ruj üzerinde olmadan görülmek istemediği bir giysiydi.

Zoe birden Frances'in yerinde olduğunu, aşka dair romanlar yazarken romantik bir dolandırıcıya kanmış orta yaşlı bir kadınmış gibi hissetti; sonra farkında bile olmadan her zaman ağlayan, şimdi dizlerinin üstünde kilide bakan babası oldu; sonra dünyaya ama en çok da yaptığı hata için kendine kızgın olan annesi oldu; sonra piyangodan para kazanan ama parayla mutlu olmamışa benzeyen seksi adam oldu; ardından olağanüstü vücutlu karısı; muhteşem yakışıklı eşcinsel boşanma avukatı oldu; sonra kendini şişman sanan kadın oldu; ardından eskiden gülümseyen ve futbol oynayan adam oldu. Zoe hepsiydi ve Zoe'ydi.

Vay canına! Belki de kafası hâlâ güzeldi!

"Kitabımı beğenmen benim için çok şey ifade ediyor" dedi Frances, Zoe'ye döndü, gözleri parlıyordu. Çok tatlıydı. Anlaşılan Zoe'nin fikri gerçekten onun için önemliydi.

Aferin velet, dedi Zach. Sıkıcı, merhametsiz alık seni.

Zach hâlâ buradaydı. Hiçbir yere gitmemişti. Zoe üniversiteyi bitirirken, seyahate çıkarken, iş bulurken, evlenirken ve

yaşlanırken hep yanında olacaktı. Onun ölümü seçmiş olmasının, Zoe'nin yaşamayı seçemeyeceği anlamına gelmiyordu. Zach hâlâ kalbinde ve aklındaydı; yanında kalacak, hayatının sonuna dek ona eşlik edecekti.

Ben

Kilidi kurcalayarak bir yere varamıyorlardı. Ben bu işin olmayacağını hemen anladı. Ellerinde uygun alet edevat yoktu ve kilit mekanizması da yeni takılmıştı. Küfürlü ve asabi sözler sarf edildi: “Sen yap o zaman!”

Güvenlik şifresiyle ilgili yeni öneriler geliyordu ama o kırmızı ışık, hain, küçük, *canınız cehenneme* sinyaliyle yanıp sönmeye devam ediyordu. Ve Ben o kırmızı ışıktan nefret ediyordu.

Çilingir arkadaşı Jake’in bile bu kilidi açamayacağını tahmin ediyordu. Bir defasında Jake’e her yerde, her kilidi açıp açamayacağını sormuştu. Jake “Uygun aletler varsa” demişti.

Ellerinde uygun aletler yoktu.

Ben sonunda pes etti. Carmel’i, yaşlı adamlar Napoleon ile Tony’yi boşuna gayretlerinde yalnız bırakıp, takma tırnaklarını kemiren Jessica’nın yanına oturdu, sırtını duvara yasladı. Jessica yüzüne bakıp çekingenlikle gülümsedi. Dudakları kurumuş, çatlamıştı. Dün gece herkesin önünde durmaksızın öpüşmüşlerdi. Bazen yanlarına Maşa gelmişti, hemen yanlarına oturmuştu ve onlar toplu taşımadaki azgın ergenler gibi öpüşmeye devam etmişlerdi.

Fakat azgın ergen gibi davranmaktan farklı gelmişti, çünkü ortada nihai bir hedef yoktu. Sırf birleşmeye ulaşmak için öpüşmemişti. Asıl maksat öpüşmektir. Ben sonsuza dek sürebilirmiş gibi hissediyordu. Cıvık ya da sarhoş öpüşmesi gibi değildi, vücudunun her bir parçası dahil oluyormuş gibi hiper-gerçek bir şeydi. İlk madde deneyiminden nefret etmiş gibi yapamazdı. İnanılmaz bir şeydi. Kız kardeşinin uğruna hayatını mahvettiği şey bu muydu?

Ben bunu bir daha yaşamak için hırsızlık yapar mıydı?

Bunu düşündü. Hayır. Bunu tekrarlamayı hâlâ istemiyordu, Tanrı'ya şükür. Demek ki bir defa denemekle bağımlı olmamıştı.

Ablasına üzülmekten siskalaşmış yüzüyle annesi, on yaşından beri Ben'e bunu söylerdi: "Bir defa yeter, Ben tek bir defa bile yeter ve hayatın mahvolur." Ben bunu defalarca, uykudan önce anlatılan bir masal gibi dinlemişti. Masalda uyuşturucu canavarı, güzel prensesi yani kız kardeşini kaçıyordu. Annesi "Asla denemeyeceksin, sakın, sakın, sakın!" derken kollarını acıtacak kadar sıkardı. Yüzüne öyle dehşetli ve yoğun bir ifadeyle bakardı ki Ben hem gözlerini kaçırmak ister ama kaçırırsa annesi asla, sakın, sakın teranesine yeniden başlayacağı için gözlerinin içine bakmak zorunda kalırdı.

Uyuşturucuların insanın hayatını mahvettiğini annesinin söylemesine gerek yoktu. Kanıtı gözünün önündeydi. Başladığında Ben on yaşında, Lucy de ondan beş yaş büyüktü ama Ben hâlâ eski Lucy'yi, ilk Lucy'yi, alıp götürülen Lucy'yi hatırlıyordu. Asıl Lucy futbol oynardı ve iyi oynardı. Akşam sofraya oturur, yemeğini yer ve mantıklı şeyler söyler, yok yere saatlerce değil, komik bir şey olunca gülerdi. Öfkelenince, öfkesi normal olurdu; kırmızı ve hain gözlerini şeytan gözüne çeviren bir öfke değil. Ben'e "asla, sakın, sakın, asla" demeye gerek yoktu. Ben o canavarın neler yaptığını biliyordu.

Ben'e uyuşturucu verildiğini duysa zavallı annesi panik atak geçirirdi.

Jessica aklını okumuş gibi usulca "Bir şey yok Ben" dedi. "Bağımlı falan değilsin."

"Biliyorum." Elini Jessica'nın elinin üstüne koydu ve belki de ilişki danışmanlığı işe yaradı, diye düşündü. Ama yaradıysa neden sevinçli hissetmiyordu? Belki de bu uçuş sonrası çöküştü. İnsanlar böyle bağımlı oluyordu. Uçuşlar öyle harika, inişler de öyle boktan oluyordu ki yeniden uçmak için her şeyi göze alıyordu insan.

Jessica ile konuşmuşlardı. Bunu hatırlıyordu. Pek çok şey konuşmuşlardı. Her şeye dair. Belki bütün ilişkileri boyunca ko-

nuştuklarından daha fazla. Parayı konuşmuşlardı. Yüzünü ve vücudunu değiştirmesinden hoşlanmadığını Jessica'ya söylemişti. Çok garipti; çünkü bu konu eskiden çok büyük veya en büyük mesele gibi gelirken, artık hiçbir önemi kalmamıştı. Neden önceden o kadar önemliydi? Karısının şişmiş yeni dudaklarını beğenmiyordu. Dünyanın neden en büyük sorunu gibi gelmişti?

Ve bir de araba. Arabayı çizen Jessica'ymış. Bu da artık o kadar önemli değil gibi geliyordu. Sanki o smoothie'ler kavgalarının bütün havasını emmiş; kavgaları buruşuk, sönmüş ve utan-dıran şeylere dönüşmüştü. İkisi de incir çekirdeğini dolduramaz şeyleri sorun etmişlerdi.

Konuştukları bir konu daha vardı. Daha önemli olabileceğini düşündüğü bir konu. Dilinin ucundaydı.

Jessica tişörtünü çekiştirip göğsünü kokladı. "Kokuyorum. Gidip tuvaletteki lavaboda silinmeye çalışacağım."

"Peki" dedi Ben.

"Yüzümü yıkamam gerek" dedi Jessica. Elini yanağında gezdirdi.

"Peki" dedi Ben. Jessica'ya baktı. "Bu odada makyajının olup olmadığını umursayan tek bir kişi bile yok."

Jessica ayağa kalkarken "Tek bir kişi var" dedi. "Ben. Ben umursuyorum." Ama kızgın görünmüyordu.

Tuvalete giden karısının arkasından baktı.

Düzeldik mi? Artık uygun aletlerimiz var mı?

Canı domuz pastırmalı, yumurtalı sandviç çekti. İşyerinde arkadaşlarıyla FM radyosu dinlerken gene otomobilleri güzelleştirmek istiyordu. Eve gidince işe geri dönecekti. Paraya ihtiyaçları olup olmaması umurunda değildi; çalışmaya ihtiyacı vardı.

Burada daha ne kadar kapalı kalacaklardı? Gökyüzünü görmek zorundaydı. Çalışırken bile öğle yemeğini açık havada yemeden geçirdiği bir gün bile olmamıştı.

Televizyonda izlediği bir dizi aklına geldi. Hapisteki haksız yere hüküm giymiş bir adam, annesine yedi yıldır ayı görmediğini söylüyordu. Bunu duyunca Ben'in bütün vücudu ürpermişti. Zavallı, zavallı herif.

“Selam. Oturabilir miyim?”

Annesi babasıyla gelmiş şu kız, Zoe’ydi.

Zoe yanma oturdu.

Son birkaç gün, kızı gördüğü zaman onun yaşında, sağlıklı ve atletik bir kızın neden böyle bir yere geldiğini merak etmişti. Artık biliyordu.

“Kardeşine çok üzüldüm” dedi.

Zoe yan gözle baktı. “Sağ ol.” Atkuyruğunu çekiştirdi. “Ben de ablana üzüldüm.”

“Sen ablamı nereden biliyorsun?” dedi Ben.

“Karı bahsetti, dün smoothie’lerin içinde ne olduğunu öğrendiğimiz zaman. Bağımlı olduğunu söyledi ya.”

“Doğru” dedi Ben. “Unutmuşum.”

Zoe “Zor olmalı” dedi. Ayak parmaklarını esnetti.

“Jessica için zor” dedi Ben. “Durmadan aynı şeyleri duymak zorunda kalıyor. Uyuşturucu kullanmadan önceki Lucy’yi tanımıyor, bu yüzden ablam onun için kafası güzel bir keş.”

“İnsan bir başkasının ailesini hiç anlayamıyor” dedi Zoe. “Bu hafta Bali’ye gitmek istediği için erkek arkadaşımdan ayrıldım. ‘Hiçbir yere gidemem, kardeşimin ölüm yıldönümünde annemin ve babamın yanlarında olmalıyım’ dedim. ‘Yani ömrünün geri kalanında her ocak ayında bu haftayı ailenle mi geçireceksin?’ dedi. Ben de ‘Aynen’ dedim.”

“Hıyarın tekiymiş” dedi Ben.

“Hıyarları ayırt etmek zor oluyor” dedi Zoe.

“Kardeşin olsa hıyar olduğunu anlardı” dedi Ben, çünkü bir erkek için hıyarları tanımak zor değildi ama sonra çok pişman oldu. Ölüm gününde söylenecek şey miydi? Hem belki Zach, kız kardeşine göz kulak olan tiplerden değildi.

Ama Zoe gülümsedi. “Herhalde.”

“Nasıl biriydi kardeşin?” diye sordu Ben.

“Bilimkurguyu, komplo teorilerini, siyaseti, kimsenin bilmediği müzikleri severdi” dedi Zoe. “Hiç sıkıcı değildi. Anlaşılmayacak ne varsa anlaşılamazdık.” Korkunç bir an Ben kızın ağlayacağını sandıysa da Zoe ağlamadı.

“Peki senin ablan nasıl biriydi? Uyuşturucudan önce? Ya

da uyuşturucunun altında nasıl biri var?”

Ben tekrarladı. “Uyuşturucunun altında...” Düşündü... Uyuşturucunun altındaki Lucy. “Tanıdığım en eğlenceli insandı. Bazen hâlâ öyle. Hâlâ bir insan. Herkes bağımlılara artık gerçekten insan değillermiş gibi davranıyor ama o hâlâ... hâlâ bir insan.”

Zoe bir defa, adeta ciddiyetle dediğini duymuş ve anlamış gibi başını salladı.

“Babam onu reddetmek istedi” dedi Ben. “Artık onunla bir ilgisi kalmadı. Sanki... Lucy hiç varolmamış gibi davranıyor. Bunun bir nefsi müdafaa meselesi olduğunu söylüyor.”

“Baban için nasıl oldu?” diye sordu Zoe.

“Onun için harika oldu” dedi Ben. “Çekip gitti. Annemle babam boşandılar. Görüştüğüm zaman babam Lucy’yi sormuyor bile.”

“Sanırım herkesin sorunlarla farklı başa çıkma yolları var” dedi Zoe. “Zach öldükten sonra babam sürekli ondan bahsetmek istiyordu, annemse adını ağzına almaya bile dayanamıyordu, bu yüzden...”

Birkaç saniye konuşmadan oturdular.

“Sence burada ne oluyor?” dedi Zoe.

“Bilmiyorum” dedi Ben. “Gerçekten bilmiyorum.”

Tuvaletten çıkan Jessica’ya baktı. Jessica da Ben’e bakıp biraz mahcupça gülümsedi. Makyajsız olduğu içindi herhalde. Bugünlerde karısını yüzüne sürdüğü o yapış yapış şey olmadan hiç göremiyordu.

Karısına baktı ve onu sevdiğini anladı ama aynı anda aklına bir şey geldi: Bütün o öpüşmeler yeniden bağlanma falan değildi. Vedalaşmaydı.

Frances

Kimse gelmedi. Saatler pistte kımıldamayan bir uçakta hap solmuşlar gibi çok yavaş geçiyordu. Herkes durmadan tuş takımının başına gidip defalarca rastgele şifre kombinasyonları denedi.

Frances çeşitli sözcüklerle alfabe kodunu denedi: LSD, Psikedelik (doğru yazması zor). Kilit aç. Açık. Anahtar. Sağlık.

O kırmızı ışık gene yandı, gene yandı ve artık durum kişiselleşmeye başladı.

Ruh halleri garip ve beklenmedik şekillerde dalgalanmaya başladı.

Heather sessizleşti ve içine kapandı, kolları bacakları gevşedi. Odanın bir köşesine gitti, üç yoga minderini üst üste koyup yan yattı ve uyudu.

Lars şarkı söyledi. Hiç durmadan... Kalın melodik bir sesi vardı ama biri belli bir radyo istasyonunu arıyormuş gibi şarkıdan şarkıya ses tonu değişiyordu.

Sonunda Tony "Yüce Tanrım, sus artık biraz arkadaş" deyince Lars şaşırdı ve "Lucy in the Sky with Diamonds" şarkısının tam ortasında, onca zamandır şarkı söylediğinin farkında değilmiş gibi sustu.

Carmel dilini şaklatarak düzensiz aralıklarla lok lok diye sesler çıkarıyordu, Frances bu sese ne kadar katlanabileceğini görmeye karar verdi. Otuz ikinci lok'a kadar saymıştı ki Lars "Bunu daha ne kadar sürdürmek niyetindesin?" diye sordu.

Bazıları egzersize başlamışlardı. Zoe ile Jessica birlikte yoga yapıyorlardı. Ben inanılmaz sayıda mekik çekti ve sonunda nefes nefese, sıırılsıklam terlemiş halde durdu.

Napoleon kibarca tavsiye verdi: “Oruç sırasında enerjini korusan iyi olur.”

Oruç, Frances’e pek doğru bir sözcük gibi gelmedi. Oruçta tercih unsuru vardı sonuçta.

Napoleon, Frances’in beklediği kadar konuşmadı. İlk karşılaşmalarında adamın konuşkan olduğunu sanmıştı ama Napoleon sessiz ve düşünceliydi; kaşlarını çatıp saatine bakıyor, sonra da “Gerçekten mi?” der gibi tavandaki kameraya göz atıyordu.

Frances sonunda “Ya başlarına bir şey geldiyse?” dedi. “Ya hepsi birden öldürüldüyse, kaçırıldıysa ya da hastalandıysa?”

“Bizi buraya kapattılar” dedi Lars. “Yani görünüşe göre bunu planlamışlar.”

“Belki gerçekten planladılar ama niyetleri ancak bir iki saatliğine kapamaktı” dedi Frances. “Ama sonra başlarına korkunç bir şey geldi.”

“Eğer öyleyse, bizi eninde sonunda bulurlar” dedi Napoleon. “Geri dönmeyince arkadaşlarımız da ailelerimiz de farkına varır.”

“Yani dört beş gün daha buradayız, öyle mi?” dedi Frances.

“Çok zayıflayacağız” dedi Carmel.

“Ben aklımlı kaçırabilirim” dedi Ben, sesi çoktan kaçırmış gibi titrekti.

“Hiç olmazsa akan suyumuz var” dedi Napoleon. “Ve tuvaletler var. Daha beteri olabilirdi.”

“Daha iyisi olabilirdi” dedi Tony. “Oda servisi çok makbule geçerdi.”

“Oda servislerini severim” dedi Frances.

Tony “Oda servisi ve film” diye iç geçirdi.

Göz göze kaldılar, ilk gözünü kaçıran Frances oldu, çünkü kazara kendini onunla bir otel odasında hayal etti. Duştan çıkarken poposundaki o dövme. O gülümseme.

Zihninde kendine bir tokat attı ve babasının göğüs geçirmesini düşündü. “Sen zaten oğlanlarla oldum olası aklını bozmuşsun.” Elli iki yaşındaydı ama aklı hâlâ başında değildi. Sırf ikisi de oda servisini seviyor diye uyumlu olmuyorlardı. Oda servisinin getirdiklerini yerken ne konuşacaklardı? Futbol mu?

Jessica birden “Para teklif edelim” dedi. “Bizi buradan çı-

karmaları için! Herkesin bir fiyatı vardır, değil mi ama?"

"Ne kadar?" dedi Ben. "Bir milyon mu? İki milyon mu?"

"Yavaş!" dedi Lars.

"Sizi bir vaatle salıvermezler" dedi Tony ama Jessica çoktan odanın ortasına gelmiş kameraya konuşmaya başlamıştı.

"Buradan çıkmak için fidye ödemeye hazırız, Maşa!" Yumuruk yaptığı ellerini beline koydu. "Para bizim için sorun değil. Nakit sıkıntımız yok. Açıkçası... ah... bir üst seviye için memnuniyetle ödeme yaparız. Çok sağ olun ama programın bu bölümünü atlamak istiyoruz ve cezasını öderiz." Rahatsızca odaya göz gezdirdi. "Yani herkes için. Herkesin dışarı çıkma ücretini ödeyeceğiz."

Hiçbir şey olmadı.

Napoleon usulca "Maşa'nın parayla motive olacağını sanmıyorum" dedi.

Frances düşündü: Onu ne motive eder?

Kendi danışmanlık seansını ve videonun bir zamanlar başka dünyaya açılan bir pencere olduğunu anlatırken Maşa'nın gözlerinin parlamışını hatırladı ama muhtemelen artık filmler onun ilgisini çekmiyordu. Maşa, Avustralya'nın onun aklına muhtaç olduğunu bilmesini özellikle istemişti. Onay mı? Hayranlık mı? Neydi?

Yoksa sevgi miydi? Bu kadar basit miydi? Maşa da diğer herkes gibi yalnızca sevgi istiyordu. Ama bazıları bu ihtiyacı dışa vurmak için bu kadar garip bir yol seçerdi.

Lars "Bizi izleyip izlemediklerini bile bilmiyoruz" dedi. "Belki bir yerlerde ayaklarını uzatmış Orange Is The New Black dizisini izliyorlardır."

"Biz paramızı paylaşımlı konaklama için vermedik!" Jessica parmağını kameraya uzattı. "Bu gece de burada uyuyacak değilim! Biz iki kişilik oda için para ödedik ve odamı geri istiyorum! Açım, yorgunum!" Bir tutam saçını kaldırıp kokladı. "Ve hemen saçımı yıkamam gerek!"

"Aman Tanrım." Ben, iki elini şakaklarına götürdü. Koşarak gülünç bir yarım daire çizdi. "Dediğini şimdi hatırladım! Hamilesin! Hamile olduğunu dün gece söyledin."

Jessica kocasına dönüp "Ya evet" dedi. "Unuttum."

Delilah

“**H**amile değil.” Yao’nun benzi panikten atmıştı. “Kesinlikle hamile değil.”

Delilah, Maşa ve Yao, Maşa’nın ofisinde, kapalı devre sistemden meditasyon odasındaki konukları canlı izliyorlardı.

“Hamile bir kadının o ilaçları almasına asla izin vermezdim” dedi Yao. “Asla.”

Maşa “Öyleyse neden durmadan hamile olduğunu söylüyor?” diye sordu.

Saatlerdir bu ofisteydiler. Maşa ile Yao izlerken ayakta durup odada volta atarken, Delilah sonunda Maşa’nın koltuğuna oturmuştu.

Delilah yorgundu, açtı ve artık tadı kaçmıştı. Belki de sağlık danışmanlığı onun için bitmiş sayılırdı. Dört yıl olmuştu ve konukların hepsi artık birbirine karışmaya başlıyordu. Hepsi de benmerkezciydi ve Delilah kendisi hariç herkese ait bir öyküde kendini figüran gibi hissediyordu.

Yıllar içinde Delilah’ya onunla ilgili tek bir soru soran konukların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Olabilirdi, istemiyorlarsa konuklar onunla konuşmak zorunda değillerdi, ama hepsi Delilah’nın kendilerine hayran kaldığını sanıyordu. Ona evlilikleri, cinsel yaşamları, bağırsak faaliyetleri hakkında anlattıkları! Bir hassas bağırsak sendromu hikâyesi daha duyarsa bileklerini kesecekti.

Ve bir de ardı ardına gelen şikâyetler vardı: yastıkların yumuşaklığı, odaların ısısı, hava durumu... Havayı kontrol edebilirmiş gibi!

Dönem sonunda “dönüşüklerine” gerçekten inanmış görünenlerin olması güzeldi ama Delilah bu dönüşüm olayı hakkında Maşa ile Yao kadar ateşli olamıyordu.

Evet, yogadan zevk alıyordu; gövde kuvveti mükemmeldi, karın kasları belirgindi ve kaslarının böyle olmasını seviyordu; meditasyon gevşetiyordu, farkındalık harikaydı ve denkleme ilaç katmakla ilgili bir sorunu yoktu, hayatı ilginçleştiriyordu ve insanlara benliklerine dair içgörü verdiği kesindi. Ama açıkçası çoğunun benliği pek, bilirsiniz işte, karmaşık sayılmazdı. Burası Tanrı’nın mucizelerinin gerçekleştiği yer değildi. Bir sağlık merkeziydi.

Maşa ile Yao kadar umursadığı izlenimini vermekte becerikliydi. Nabza göre şerbet verir, gemisini yürütürdü. Tanrım, Maşa’nın özel sekreteriyken süt ürünleri konusunda öyle yapmıştı. Evet, evet, *yoğurda bayılırım*. Maşa kalp krizi geçirdikten sonra süt ürünlerini bırakmış ve bunu da sigorta ile yapmıştı. Onca yıl özel sekreterlik yapmak, sağlık danışmanlığı için harika bir eğitim yerine geçmişti: baş salla ve gülümse, hemfikir ol, işini gizli gör, çok gerekmedikçe soru sorma. Maşa iyi para veriyordu. Delilah neredeyse hedeflediği birikime ulaşmıştı. Bir yıl boyunca seyahat edecekti.

Yao “Bütün kadınlara gebelik testi yaptım” dedi. “Yaşı ileri olanlara bile. Kadın hamile değil.”

Maşa tekrar sordu: “Peki o zaman neden hamileyim diyor?” “Bilmiyorum” dedi Yao. Çok kızgındı. Neredeyse ağlıyordu.

“Bizi ilaç verdiğimiz gerekçesiyle dava etmek için” dedi Delilah.

“Onun paraya ihtiyacı yok.” Maşa ekranı işaret etti. “Dediği gibi para sorun değil.”

Delilah omuz silkti ve içini çekti. “Belki de meseleyi, ‘Ya hamileysem, siz bana uyuşturucu verdiniz!’ diye ifade etmek istiyordur.”

Yao gene “Hamile değil” dedi.

“Bunu bizim bildiğimizi bilmiyor” dedi Delilah. “Hem kocasının ablası da uyuşturucu bağımlısı olduğu için karı koca

uyuřturucu dūřmanı. Bunu bilmediđimiz kōtū oldu.”

Mařa hıřımla dōndū. “Ama mutlu olmalılar, terapileri çok iyi gitti! Ŗpūřtūler!”

“Çūnkū kafaları iyiydi” dedi Delilah. Bazen Mařa’nın masumluđunu garipsiyordu. Sahiden de o ikisinin Ŗpūřmesinin bir řey ifade ettiđini mi sanıyordu?

Mařa “Çok uzun Ŗpūřtūler” dedi.

“Evet” dedi Delilah. “Ekstazi alınca Ŗyle olur. O yūzden ařk ilacı diyorlar.”

Delilah ilk defa ekstazi aldıđında, o sıralar sevgilisi olan Ryan’ı tam iki saat boyunca Ŗpmūřtū ve inanılmaz bir Ŗpūřmeydi; o zamanlar hayatının en iyi Ŗpūřmesiydi ama bu daracık mor tiřōrtlū, çalımlı İngiliz dallamasıyla evlenmek istediđi anlamına gelmezdi. Yalnızca Ŗpūřmeydi.

“Sadece madde yūzünden deđildi” dedi Mařa. “Onlara bir çok Ŗnemli atılım yaptırdım.”

“Hımm” dedi Delilah.

Delilah’nın būtūn eski patronları gibi Mařa da tam bir nar-sistti. Mařa’nın konuklara būtūn ciddiyetiyle, kendi egosu yok olabilmīř gibi “egonun yok olmasından” bahsetmesi Delilah’ya çok gūlūnç geliyordu. Son birkaç yıldır Delilah, onun egosunun her sōzūne tutunan konuklarla ve Yao’nun kōpek misali bađlı-lıđıyla beslenip būyūdūđūnū gōzlemlemiřti.

“Bu benim yeteneđim” dedi ifadesiz bir yūzle, Mařa iliřki-ler hakkında ne halt bilirdi ki? Delilah onca yıldır onun kimsey-le iliřkisine řahit olmamıřtı. Kadın hetero mu, eřcinsel mi, bi-seksūel mi, yoksa hiēbir cinsel yōnelimi yok mu, bilmiyordu.

“Yolculuklarının bu aşamasında daha olumlu olacaklar sa-nıyordum” dedi Maşa. “Daha minnettar.”

Delilah ile Yao bakıřtılar. Vay. Bu neredeyse hata yaptıđını kabullenmekti. En azından bir anlık řūpheye dūřtūđūnū kabul-lenmiřti.

Yao būtūn dūnyası parçalanmaya bařlamıř gibi korku iēinde gōrūnuyordu. Bu herif kafasını Mařa’ya takmıřtı, muhtemelen ona ařıktı. Delilah, onun kadına cinsel bir ilgi duyup duymadı-đını bilmiyordu; onunkisi daha çok bir rock yıldızının yanında

fanatik bir hayranın halleriydi; onunla aynı odada bulunmasına izin verildiğine inanamıyormuş gibi davranıyordu.

Maşa “Her şey düzelecek” dedi Yao’ya. “Sadece nasıl ilerle-yeceğimizi dikkatle düşünmemiz gerek.”

Delilah “Karınlarını doyurmalıyız” dedi. Bunu garsonluk günlerinden biliyordu. Masaya biraz müessesenin ikramı sarım-saklı ekmek götür. Karınlarını karbonhidratla doldur, o zaman ana yemeklerini uzun süre bekledikleri için şikâyet etmezler.

“Daha kırk sekiz saat olmadı!” dedi Maşa. “Hepsi bu döneme orucun da dahil olduğunu biliyordu.”

“Evet ama buna LSD’nin de dahil olduğunu bilmiyorlardı” dedi Delilah. “Ya da bir odaya kapatılacaklarını.”

Delilah’ya göre Maşa, konuklarının dönüşüme bağlılıklarını gözünde fazla büyütmüştü. Sükûn Evi’ne “aydınlanmaya” geldiklerini söyledikleri zaman asıl kastettikleri “zayıflamak” olurdu.

Zaten Delilah’nın görebildiği kadarıyla, stüdyodaki kim- senin dönüşmüş gibi bir hali de yoktu. Heather Marconi’nin o odadan çıktıktan sonra TripAdvisor’dan onlara beş yıldız ver- mesi olacak şey değildi.

Maşa her zamanki gibi bu yeni protokolün başarılı olaca- ğından hiç şüphe etmemişti. Konukların rızası meselesi için hiç endişelenmemişti. Rızalarını istemenin çok riskli olacağını söylemişti çünkü reddetmesi en muhtemel olanlar, yardıma en çok ihtiyacı olanlar olurdu. Amaca giden her yol mübahtı. Kişisel dönüşümlerini deneyimledikten sonra kimse şikâyetçi ol- mayacaktı.

“Çözümlere odaklanmaya devam edelim” dedi Maşa, ko- nuklarının geçici hapishanelerinde gezinmelerini seyrediyor- du. Pek yorgun bile görünmüyordu.

Delilah on yıl önce Maşa’nın özel sekreteri olarak çalışır- ken yaşadığı bir geceyi hatırladı. Biri ertesi gün yönetim kuru- luna sunacakları bütçe analizinde büyük bir hata bulmuştu. Maşa o gece başlayarak tam otuz saat aralıksız hatayı düzelt- mek için çalışmıştı. Delilah da ofiste onun yanında kalmış, yı- kılmamak için iki kere gücünü toparlamak için kestirmişti. Su-

num büyük bir zafer olmuştu.

Altı ay sonra Maşa kalp krizi geçirmişti.

Ondan beş yıl sonra, Delilah aslında onun varlığını bile unutmuşken, Maşa telefon etmiş ve açacağı sağlık merkezinde danışman olarak eğitim almak isteyip istemediğini sormuştu.

Maşa konuklarına Delilah'nın kendi sözde "sağlık yolculuğunu" anlatacağını söylerdi ama konuklar o hikâyeyi hiç duymazlardı çünkü öyle bir şey yoktu. Delilah bir sigorta şirketinin yönetim kurulu başkanı olan hödüğün sekreterliğinden istifa etmişti. Onun sağlık yolculuğu temelde Merkez Gar'dan Jarri-bong'a yaptığı tren yolculuğundan ibaretti.

"Bence onları çıkarmalıyız" dedi Yao. "Şimdiye çıkmış olmaları gerekiyordu."

"Uyum sağlamaya hazır olmak zorundayız" dedi Maşa. "İkinize de başta söylemiştim. Çarpıcı sonuçlar için çarpıcı eylemler gerekir. Onlar için rahatsız edici bir durum olduğunu biliyorum ama insanlar ancak böyle değişirler. Suları var. Açıkta da değiller. Biz onları konfor alanlarından çıkarıyoruz, o kadar. Gelişme o zaman gerçekleşiyor."

"Bunun doğru bir yol olduğundan pek emin değilim" diye sızlandı Yao.

"Sesi aç" dedi Maşa.

Bir kadın sesi "Buradan çıkar çıkmaz bunu polise bildirmekle yükümlüyüz" dedi.

Maşa "Kim bu?" diye sordu.

Yao gözlerini ekrandan ayırmadan "Frances" dedi. Frances'in sırtı onlara dönüktü. Lars ile konuşuyordu.

"Frances!" dedi Maşa. "Deneyimini seviyordu. Çok faydalıyor gibi görünüyordu."

Lars "Ahlaken yükümlüyüz. Kanunen yükümlüyüz. Özen borcu yükümlülüğümüz var. Biz bildirmezsek eninde sonunda birinin ölümüne sebep olacaklar" dedi.

"Hapse girmelerini ister miyim bilmem" dedi Frances. "Sanırım niyetleri iyi."

"Şu anda hürriyetim tehdit edilmekte Frances" dedi Lars.

“Birinin bu yüzden birazcık hapis yatması benim pek umurumda değil.”

Yao yumruğunu ağzına bastırıp “Ah Tanrım” diye inledi. “Felaket. Hiç... denemiyorlar bile.”

“Felaket falan değil” dedi Maşa. “Çözecekler. Sadece beklediğimizden biraz daha uzun sürüyor, o kadar.”

“Terapi sonrası hiç farklılaşmış görünmüyorlar” dedi Yao. “Sadece çok... kızgın görünüyorlar.”

Delilah kendini tutup iç geçirmede. Buna akşamdan kalmalık derler, geri zekâlılar.

“Yeşil çay isteyen var mı?” dedi.

Maşa minnetle “Sağ ol Delilah, çok düşüncelisin” dedi, Delilah’ın koluna dokunup o ruh ısıtan tebessümünü gösterdi.

Önceden de Maşa’nın bir tanrıçaya yakından uzaktan hiç benzemediği, işinde çok başarılı üst düzey kılıksız bir yönetici olduğu zamanlarda bile karizması vardı. İnsan onu memnun etmek isterdi. Maşa için kimse için çalışmadığı kadar çok çalışmıştı Delilah ama artık hayatının o bölümünü sonlandırmanın zamanı gelmişti.

Bu işe polisin karışacağı belliydi. İnternetin karanlık bölgelerine uyuşturucu temini için giren Delilah’ydı; bu süreçte eğlenmiş ve CV’sine PowerPoint’in yanısıra ekleyebileceği yeni bir beceri kazanmıştı. Yaptıklarının hapse girmesine yetecek kadar ciddi bir suç olduğunu sanmıyordu ama olabilirdi de ve hapishanenin hoşuna gideceğini hiç sanmıyordu.

Bir yanı, başından beri işin buraya varacağını biliyordu. Maşa eline psikedelik terapi kitabını verdiği ve “İş yapma tarzımızda bir devrim yapacak” dediği andan itibaren kaçınılmazdı. Delilah içinden, bu işin sonu iyi bitmeyecek dediğini hatırlıyordu. Ama bir süredir sıkılmaktaydı. Uyuşturucularla deney yapmak ilginçti ve sonundaki enkazı da görmek istemişti.

Konukların smoothie’lerine bir yıldan uzun zamandır kötü bir etki görülmeden mikro doz katıyorlardı. Kimse farkına varmıyordu. Bu kadar iyi hissetmelerini organik gıdaya ve meditasyona bağlıyorlardı. Tekrar o kadar iyi hissetmek için yenden rezervasyon yaptırıyorlardı.

Sonra Maşa mikro dozdan daha fazlasını vermek istediğine karar verdi. “Devrimsel” bir şey yapmak istiyordu. Sınırları zorlamak istiyordu. Tarihin akışını değiştireceklerini söylüyordu. Yao itiraz etmişti. Yao tarihin akışını değiştirmek istemiyordu. Sadece insanlara “yardım etmek” istiyordu. Maşa bunun insanlara hayatlarını gerçekten tamamen değiştirecek şekilde yardım edeceğini söyledi.

Sorunu çözen şey, Yao’nun Maşa rehberliğinde psikedelik terapiyi kendi üstünde denemesi oldu. Delilah yanlarında değildi –hafta sonu iznindeydi– ama sonrasında Yao’yu gördüğünde gözlerinde eskisinden daha delice, daha saplantılı bir alev gördü ve Yao fikrini değiştiren halüsinasyon gördüren maddelerle Maşa’nın etkisi değil de yaptığı denemeymiş gibi araştırmadan alıntılar yapıyordu.

Elbette Delilah da psikedelik terapiyi denedi. Deneyimi muhteşemdi ama Delilah yaşadığı o duyguların ya da sözde “aydınlanmanın” gerçek olduğunu zannedecek kadar aptal değildi. Sadece uyuşturucunun etkisiydi. Daha önce de sihirli mantar denemişti. Şehveti aşkla karıştırmaktan ya da bir şarkı dinlerken hissedilen duyguların sahici olduğunu sanmaktan farksızdı. Gerçekçi olmak lazımdı. O duygular madde ürünüydü.

Yao durmadan psikedelik terapiden sözümona öğrendiklerini anlattıkça, içinden onu tokatlamak geliyordu. Bu tatlı ve aptal delikanlının Maşa’ya nasıl bağımlı olduğunun başka bir kanıtıydı. Yao ümitsiz vakaydı. Burada hiçbir şey değişmeyecekti.

Delilah yeşil çay yapmak için mutfığa gitmedi. Doğruca odasına gidip kimliğini aldı. Bu hayata ait diğer her şeyi –beyaz üniformalarını, sandalağacı kokusunu, yoga minderini– geride bıraktı.

Çalışma hayatına atıldığından beri kendine dair bir şeyi iyi biliyordu: O özünde özel bir sekreterdi. Pürüzleri ortadan kaldıran kişiydi. Uşak ya da nedime gibi. Görülen ama sesi duyulmayan kişi. Bu geminin kaptanı o değildi ve onunla birlikte batmaya hiç niyeti yoktu.

Beş dakika geçmeden Ben’in Lamborghini’sinin direksiyono-

nunda, en yakın havaalanına doğru gidiyordu; havaalanına varınca kalkacak ilk uçağa atlayacak ve nereye gidiyorsa oraya gidecekti.

Bu arabayı sürmek rüya gibiydi.

Jessica

“Kaç haftalık gebesin?” Heather odanın köşesinde yattığı yerden sordu. Kalkıp oturdu ve gözlerini öyle bastırarak ovuşturdu ki Jessica yüzünü buruşturdu. Göz çevresindeki incecik deriye çok özen göstermek gerekirdi.

“Ee, bir düşüneyim. İki günlük” dedi Jessica. Elini karnına koydu.

“İki günlük mü?” dedi Carmel. “Yani âdetin iki gün mü gecikti?”

“Hayır, daha âdet görmedim ki” dedi Jessica.

“Yani test yapmadın?”

“Hayır” dedi Jessica. Tanrım. Neydi bu böyle, engizisyon sorgulaması gibi? “Nasıl yapabilirim?”

Durum çok acayıptı, hepsi birlikte bu küçük odada bir ofis partisindeymiş gibi duruyorlar ve onun âdetlerinden bahsediyorlardı.

“Yani hamile olmayabilir misin?” diye sordu Ben. Jessica kocasının omuzlarının rahatlayarak mı, yoksa hayal kırıklığından mı düştüğünü anlayamadı.

“Hamileyim” dedi.

“Hamile olduğunu nereden anladın?” diye sordu Carmel.

“Biliyorum işte” dedi Jessica. “Anlayabiliyorum. Kalır kalmaz.”

“Yani dölleme anını bildiğini mi kastediyorsun?” dedi Carmel. Jessica kadının Heather ile bu saçmalığa inanabiliyor musun, der gibi bakıştıklarını gördü. Yaşı ilerlemiş kadınlar çok burnu büyük olabiliyorlardı.

Heather kibarca “Eh, bilirsiniz bazı anneler dölleme

anında gebe kaldıklarını bildiklerini söylerler” dedi. “Belki e da öyledir.”

“Bence birçok kadın ‘bildiklerini’ zannediyor ama sonra yanlışlıkları anlaşıyor” dedi Carmel.

“Ne var yani bunda?” dedi Jessica. Neden bu tuhaf, kabarık saçlı kadın onunla bu kadar kızgın konuşuyordu ki? “Biliyoruz, sessizlik boyunca birbirimize dokunmamamız gerekiyordu.” Onları izleyen kameranın karanlık gözüne baktı. “Uyuşturucu da almamamız gerekiyordu.”

Buraya geldiklerinin ikinci gecesi, karanlıkta sevişmişlerdi. Tek kelime konuşmamışlardı. Kör ve dilsiz gibi sevişmişlerdi; korunmasız ve sahiciydi, sonrasında Jessica uyumadan yattarken üzerine bir huzur geldiğini hissetmişti, çünkü evlilikleri bittiyse biterdi ama şimdi bir bebekleri olacaktı ve birbirlerini artık sevmeseler bile o bebek bir aşk anının meyvesiydi.

Ben, Heather ile Carmel’e, Jessica yanında değilmiş gibi “Ama durun, hap kullanıyor” dedi. “Böyle bir şey olabilir mi?”

“Yalnızca ilişkiye girmemek yüzde yüz etkilidir, ama...” Heather Jessica’ya baktı. “Hapı her gün aynı saatte alıyorsan, çok büyük olasılıkla hamile değilsin.”

Jessica içini çekti. “Hapı iki ay önce bıraktım.”

“Ah” dedi Heather.

“Bana söylemeden” dedi Ben. “Hapı almayı bana söylemeden bıraktın.”

Lars usulca “A-oo” dedi.

“Dün gece bundan bahsetmedin” dedi Ben. “Hani ‘içten konuştuğumuz’ zaman.”

Kinayeli biçimde Maşa’dan alıntı yapmıştı, yüzü taş kesilmişti. Jessica ise dün geceyi, sözlerin nasıl su gibi aktığını düşündü. Ama Ben’e dün gece doğum kontrol hapını bıraktığını söylememişti. Kafası iyiyken bile sırlarını tutmaya devam etmişti. Çünkü bunun ihanet olduğunu biliyordu.

Dün gece, Ben’in yüzünde yumuşak bir ifade varken ve bir elmanın iki yarısıymış gibi hissederken söylemesi gerekirdi. Uyuşturucuların bulmasını sağladığı güzel bir gerçek olduğunu hissetmişti ama güzel bir yalandı.

“Evet” dedi Jessica. Çenesini yukarı kaldırdı ve öpüşmelerini, öpüşürken aklında neon bir tabela gibi tek bir düşüncenin yanıp söndüğünü hatırladı: Aramız iyi. Aramız iyi. Aramız iyi.

Ama akları iyi değildi, dün gece düşündüğü hiçbir şey gerçek değildi, yalnızca uyuşturucunun etkisiydi. Uyuşturucular yalan söylüyordu. Ben ile Jessica’nın bunu herkesten daha iyi bilmeleri gerekirdi. Bazen Ben’in annesi, Lucy’nin kendini uyuşturucunun yalanlarına kaptırmadan önceki fotoğraflarına bakar bakar ağlardı. Bak işte bu bir “dönüşümdü”.

Jessica’nın annesi buraya gelmelerinden önce “Paranızı o aptal sağlık merkezinde ziyan etmeyin” demişti. “Bütün parayı bir hayır cemiyetine bağışlayın ve tekrar çalışmaya başlayın. O zaman evliliğiniz düzelir. Akşam olunca konuşacak bir şeyleriniz olur.”

Annesi bir yıllık maaşından fazlasını bir aylık banka faiziyle kazanırken, Jessica’nın taşra işine dönüp çalışabileceğini ciddi olarak düşünüyordu. Jessica insanın bir defa para sahibi olduktan sonra sonsuza dek değiştiğini bir türlü annesine anlatamıyordu. İnsanın değeri artıyordu. Daha iyi oluyordu. Geri dönemezdi insan, çünkü kendini bir daha o şekilde göremiyordu. Mantıklı düşününce zengin olmasının sırf şans eseri olduğunu biliyordu ama kafasının içinde derinden ısrarlı bir ses ona şöyle diyordu: *Ben bunu hak ediyorum, kaderimde bu vardı, ben buyum, hep buydum.*

“Ah canım. Tecrübelerime dayanarak sana bir akıl vereyim: Bir evliliği kurtarmanın en iyi yolu hamile kalmak değildir” dedi Carmel.

“Çok teşekkürler ama ben evliliğimi kurtarmaya çalışmıyordum” dedi Jessica.

Ben usulca sordu: “Peki ne yapmaya çalışıyordun, Jessica?” Ve bir an dün geceki gibi ekstazi nehrinde süzülen küçük kayığın içinde yalnızca ikisi kaldılar.

“Bebek istiyordum” dedi Jessica.

Gebeliğini anbean belgesel gibi Instagram’a koyacaktı. Büyüyen karnının yandan çekilmiş fotoğrafları. Şık bir cinsiyet partisi. Kutudan uçan mavi veya pembe balonlar. Ümidi pem-

beydi. Yorumlara kalpli emojiiler koyacaklardı.

Ben'e "Olmaz demenden korktum" dedi. "Ayrılacaksa elimi çabuk tutup hamile kalmalıyım diye düşündüm."

"Neden olmaz diyeyim ki? Hep çocuklarımız olsun diye konuşurduk" dedi Ben.

"Evet biliyorum ama o şey başlamadan... sorunlarımız başlamadan önceydi" dedi Jessica. Ben'in "Dalga mı geçiyorsun? Biz mi?" demesini duymaya dayanamazdı.

"Yani bu bebeğin benimle bir ilgisi yok" dedi Ben. "Ayrılacağıımızı düşündün ve kendine ait bir bebek istedin."

"Tabii ki seninle ilgisi var" dedi Jessica. "Ben yalnızca senin bebeğini istedim."

Ben'in yumuşadığını görüyordu ama sonra aptal gibi hiç düşünmeden "Babası sensin. Ne zaman istersen görebilirsin" dedi.

Ben patladı. "Ne zaman istersem görebilirim!" Sanki Jessica dünyanın en kötü sözünü söylemişti. "Vay be. Sağ ol."

"Hayır, ben öyle... ben sadece dedim ki... Tanrım."

Artık sözler su gibi akmıyordu. Şimdi konuşma küçük sert iğnelerle durup başlıyordu.

"Ziyaret günlerini çözümlmek için muhtemelen daha çok erken" dedi Lars.

"Ben hamile olduğundan bile şüpheliyim" dedi Carmel.

Jessica üstüne basa basa "Ben hamileyim" dedi. "Umarım bu uyuşturucular bebeğe zarar vermemiştir."

Heather "Gebeliğin ilk döneminde içki içen ya da madde kullanan ne ilk ne de son kişi olacaksın" dedi. "Ben ebeyim, kocaları odadan çıktıktan sonra bazı annelerin bana itiraf ettiklerini duysan şaşarsın! Eğer hamileysen, büyük olasılıkla bebeğine bir şey olmamıştır."

"Uyuşturucu karışıklığın buraya kadarmış anne" dedi Zoe.

Heather fısıltıyla "Artık yapacak bir şey yok" dedi ama Jessica dediğini çok iyi duydu.

"Folik asit tabletleri alıyorum" dedi Heather'a.

"Çok iyi" dedi Heather.

Ben acı bir sesle "Evet ya, çok iyi, folik asit, birazcık LSD ve

birazcık da ekstazi” dedi. “Yeni bir hayat için mükemmel başlanış!”

Carmel alçak sesle “Merak etme, büyük ihtimalle hamile falan değil” dedi.

“Sikeyim böyle işi! Senin derdin ne be?” Jessica’nın sesi utanç verecek kadar tizleşti. Böyle küfretmemesi, duygularını böyle açığa vurması gerektiğini biliyordu ama birden çok kızmıştı.

Napoleon yatıştıran bir sesle “Durun canım” dedi.

Aşk romanı yazarı Frances, hayatında hiç küfür duymamış gibi küt diye oturdu ve yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Affedersin” dedi Carmel. Başını önüne eğdi. “Herhalde kıskançlıktan.”

“Kıskançlıktan mı? Ne yani, sen beni mi kıskanıyorsun?” dedi Jessica. Bu kadın kıskanmak için fazla yaşlı değil miydi? “Neden?”

“Şey...” Carmel hafifçe güldü.

Para diye düşündü Jessica. Parayı kıskanıyor. Her yaştan insanın, hatta yetişkin saydığı ve hayatları neredeyse sona erdiği için parayı artık umursamayacağını sandığınız annesinin kuşağından kişilerin bile hâlâ parasını kıskanabildiklerini ve tuhaf davrandıklarını anlaması biraz zaman almıştı.

“Şey, sen ince ve güzelsin” dedi Carmel. “Bu yaşta bunu itiraf etmek çok ayıp biliyorum. Dört güzel kızım var, bunları aşmış olmam gerekir... Ama kocam beni terk etti, hem de bir... şey için.”

“Sürtük için mi?” dedi Lars.

“Ne yazık ki hayır. Kadının doktorası var” dedi Carmel.

Lars “Ah hayatım, sürtük olmasına engel değil ki” dedi. “Avukatın kim senin? Sanırım hâlâ aile evinde kalıyorsun.”

“Gerek yok. Teşekkürler. Mal paylaşımından şikâyetçi değilim.” Susup Jessica’ya baktı. “Biliyor musun? Herhalde senin hamileliğini kıskandım.”

“Senin dört çocuğun yok mu?” dedi Lars. “Bana yeter de artar gibi geldi.”

“Daha fazla çocuk istemiyorum” dedi Carmel. “Ben sadece her şeyin başında olduğumuz o zamana dönmek istiyorum.”

Hamilelikler başlangıçların doruğudur.” Elini karnına koydu. “Hamileyken kendimi hep çok güzel hissederdim ama itiraf edeyim saçlarım çok komik görünürdü. Bu gür Rumen saçlarım hamileyken iyice kontrolden çıkardı.”

“Neden kontrolden çıkardı?” diye sordu Jessica. Çok sağ olun ama saçlarının kontrolden çıkmasına hiç hazır değildi. Bunu halledecek bir şampuan ve krem vardı herhalde.

Heather “Hamileyken saçlarının dökülmesi durur” dedi. “Bu yüzden de gürleşir.” Saçlarına dokundu. “Hamileyken saçlarımı çok seviyordum.”

“Hamile olduğuna eminim, Jessica” dedi Carmel. “Ve özür dilerim.” Durakladı. “Tebrikler.”

“Teşekkür ederim” dedi Jessica. Belki hamile değildi. Belki sadece bu insanların önünde kendini gülünç duruma düşürüyordu. Ben’e baktı. Cevaplar oradaymış gibi Ben ayaklarını inceliyordu. Kocaman ayakları vardı. Bebeklerinin ayakları da böyle büyük mü olacaktı? Sahiden birlikte anne baba olabilecekler miydi? Çok genç değillerdi. Bebek büyötmeye yetecek paraları vardı. Bir düzine bebek büyötmeye yetecek paraları vardı. Neden akıl almaz gelmişti ki?

Tony tuvalete gitmişti, dönerken getirdiği ıslak havluyu bir şey söylemeden Frances’e verdi. Kadın alıp alnına bastırdı. Terliyordu.

Carmel “İyi değil misin yoksa Frances?” dedi.

Herkes dönüp Frances’e baktı.

“İyiyim” dedi Frances. Elini halsizce kaldırdı. “Sadece... hani şu başlangıçları ne kadar sevdiğinizden bahsettiniz ya? Ben de burada kendi sonlarımı yaşıyorum.”

“Ah” dedi Heather, şimdi anlıyordu. “Bunu bir son olarak düşünme. Bir başlangıç olarak gör.”

Carmel “Ben genç kızken, annem üstünde ‘Sıcak basması değil, güç taşması!’ yazan bir rozet takardı. Çok utanırdım” dedi.

Üçü birden, orta yaş kadınlarının insanı sonsuza dek genç kalmayı arzulatan halinden memnun kahkahalarından atarak güldüler.

Frances

“İyi misin?”

Tony yere, pikniklerde erkeklerin bacaklarını yerleştirecek yer ararlarmış gibi rahatsızca Frances’in yanına oturdu.

“Bir şeyim yok” dedi Frances. Sıcak vücudunu sarmaya devam ederken, ıslak havluyu alnına bastırdı. Bir oda dolusu yabancıyla kapalı kalmış ve ateş basarken, kendini garip biçimde neşeli ve iyimser hissediyordu. “Havlu için teşekkürler.”

Tony’yi inceledi. Adamın yüzü solgundu, onun da alnı boncuk boncuk terlemişti. “Sen iyi misin?”

Tony elini alnına vurdu. “Klostrrofobi beni biraz bunaltıyor.”

“Yani bayağı klostrrofobi mi? Ay, buradan çıkmak istiyorum, bunalması değil, öyle mi?” Havlu Frances’in kucağına düştü.

Tony dizlerini büküp göğsüne çekmeye çalıştı, vazgeçti, gene öne uzattı. “Biraz klostrrofobik hissediyorum. O kadar abartılacak bir şey değil. Kilitlenmeden önce de buraya inmekten hoşlanmamıştım.”

“Öyleyse senin dikkatini dağıtmam gerek” dedi Frances. “Aklını başka yere vermen lazım.”

Tony “Haydi başla o zaman” dedi. Meşhur gülümsemesinin yarısını gösterdi.

“Evet...” Frances’in aklına, dün smoothie’ler etkisini tam göstermeden önce Napoleon’un söylediği bir şey geldi. “Futbolu bırakınca şu ‘spor sonrası depresyonu’ dedikleri şeyi yaşadın mı?”

“Bu gerçekten de başlamak için çok parlak bir sohbet konusu” dedi Tony.

“Affedersin” dedi Frances. “Ben de çok iyi sayılmam. Hem ilgimi çekiyor. Benim kariyerim de şu anda bitiyor olabilir.”

Tony yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ. Spor yıldızları iki kere ölür, derler. Birincisi emekli olduklarında.”

“Peki ölmek gibi miydi?” dedi Frances. Yazmayı bırakmak zorunda kalırsa ona ölüm gibi gelecekti.

“Şey, evet, biraz.” Tony yarısı erimiş bir mumu eline alıp bir parçasını kopardı. “Fazla duygusal olmayayım ama o yıllarda futbol bildiğim tek şeydi, futbol bendim. Profesyonel oyuncu olduğum zaman daha okuldan yeni çıkmış bir çocuktum. Eski karım, futbolu bıraktığım zaman da hâlâ çocuk olduğumu söylerdi. Futbolun büyümemi engellediğini söylerdi. Bir yerlerden şu lafı öğrenmiş: Profesyonel sporcu, amatör insan.” Mumu yere bıraktı, mum parçasını bir fiskede uzağa fırlattı. “Ne zaman ben... hayata karşı amatör yaklaşımımı sergilesem, bunu tekrarlardı.”

Gözlerinde, neşeli ve nüktedan ses tonunu yalanlayan kırılgın bir ifade vardı. Frances, eski karısının cadının teki olduğuna karar verdi.

“Üstelik bırakmaya hazır değildim. Bir sezonum daha var diye düşünüyordum ama sağ dizim aynı fikirde değilmiş.” Bacağını kaldırıp sakat dizini gösterdi.

“Aptal sağ diz” dedi Frances.

“Evet, ben de çok sinir oldum ona.” Tony dizini ovdu. “Spor hekimi bir arkadaşım bana emekli olmanın kokaini bırakmak gibi olduğunu söyledi. Vücudun insanı iyi hissettiren kimyasallara, seratonine, dopamine alışık ve bunlar çat diye kesiliyor; vücudun yeniden uyum sağlamak zorunda kalıyor.”

Frances “Ben egzersiz yaparken o iyi hissettiren kimyasalları hiç yaşamadım” diye itiraf etti. Tony’nin attığı mumu eline alıp başparmağının tırnağını fitilin yanındaki yumuşak muma gömdü.

“Muhtemelen yaşamışsındır” dedi Tony. “Belli bir egzersizi yaparken.” Durakladı.

Frances gözlerini kırptı. Dur bir dakika. Bu bir ima mıydı?

Tony konuşmaya devam etti. Belki de yanlış anlamıştı.

“Herhalde sana gülünç gelir ama öyle maçlar oldu ki kaderimizle orada olmak vardı, yapmak üzere doğduğumuz şeyi yaptık; bir şarkı, bir şiir gibi her şey bir araya geldi... bilemiyorum...” Frances’in gözlerinin içine baktı, kendini küçümsenmeye hazırlar gibi yüzünü ekşitti. “Bazen çok yüce hissederdim. Uyuşturucu gibi. Gerçekten öyleydi.”

“Hiç de gülünç değil” dedi Frances. “Avustralya futbol liginin takip edesim geldi.”

Tony pes bir sesle minnetle güldü.

“Eski karım futboldan başka bir şey düşünmediğimi söyledirdi. Herhalde benimle evli olmak pek eğlenceli değildi.”

Frances hiç düşünmeden “Aa, ben eğlenceli olduğundan eminim” dedi ve gözlerini o dev gibi omuzlara diktiğini fark etti. Telaşla konuyu değiştirdi. “Peki oynamayı bıraktıktan sonra ne yaptın? Kendini nasıl yeni baştan yarattın?”

“Spor pazarlaması danışmanlığı işine başladım” dedi Tony. “İyi gidiyor, yani amatör bir insanın yaptığı bir işe göre. Bence birçok takım arkadaşımın daha iyiydim. Bazıları gerçekten işlerinin içine ettiler, yani... hayatları tıkandı kaldı.”

Frances “Bana öyle geliyor ki içine etmek daha doğru bir ifade” dedi.

Tony tam bir “Smiley” gülümsemesiyle Frances’e baktı. Sathiden de çok eğlenceli bir gülümseme idi.

“O mumu imha ediyorsun galiba” dedi Tony.

Frances suçlulukla kucağındaki mum kırıntılarını baktı. “Sen başlattın.” Kırıntıları yere silkeledi. “Devam et. Danışmanlık firması kurdun?”

“Bir arkadaşım bana dedi ki, ‘Herkes yalnızca eskiden olduğun kişi hakkında konuşmak istiyor, bu durumdan nefret etmiyor musun?’ Ama ben hiç aldırımıyordum. Birilerinin beni tanıması hoşuma gidiyordu; eskiden olduğum kişi hakkında konuşulması beni hiç rahatsız etmedi. Ama gene de... geçen yılın sonlarına doğru bazı belirtiler ortaya çıktı, inanılmaz bir yorgunluk. Dr. Google’a başvurmadan önce bile bir terslik olduğumu hissediyordum.”

Frances buz kesti. Çevresindeki insanların düşünmedikle-

ri ciddi hastalıklara yakalandıkları bir yaşıydı. “Ve?..”

“Doktoruma gittim, bir alay tahlil yaptırdı, durumu ciddiye aldığının farkındaydım. ‘Pankreas kanserini mi düşünüyorsunuz?’ dedim. Çünkü ben öyle olduğunu düşünüyordum, babamı da o hastalıktan kaybettim ve irsi olduğunu biliyorum. Doktor bana şöyle bir baktı –onu yıllardır tanırım– ve ‘Bütün ayrıntılarıyla araştırıyorum’ dedi.”

Of, Allah kahretsin.

“Noel’e çok az kalmıştı, sonuçları bildirmek için beni çağırdı. Dosyamı çıkardı ve fark ettim ki sözler kafamın içindeydi, kendi kendime söylüyordum ve... bunu düşünmem beni şaşkına döndürdü.”

“Hangi sözler?” diye sordu Frances.

“Son evre olsun, diye düşünüyordum.”

Frances’in benzi attı. “Ee... ama... öyle mi?”

“Ah, iyiyim ben” dedi Tony. “Bir şeyim yok, sağlıklı bir hayat tarzım olmaması haricinde.”

Frances rahat bir nefes aldı. Olmamasını çok istemişti. “Ah, Tanrı’ya şükür.”

“Ama gözümü açtı; bunu düşünmem, ölümcül bir hastalık teşhisi ummam. Arkadaş senin kafan bu kadar gidik mi, dedim kendi kendime.”

“Evet o kısmı kötü” dedi Frances. Erkekleri deliye döndürdüğünü bildiği ama erkekler çok aptal oldukları için o doğruluk hissinin damarlarında dolaştığını hissedince elinden başka tür-lüsünün gelmediği, o buyurgan dişi tavrı içinde kendini canlı hissediyordu. “Evet tamam, bunu tedavi ettirmelisin. Senin...”

Tony elini kaldırdı. “Kontrol altına aldım.”

“Böyle bir şey düşünmüş olman gerçekten çok kötü!”

“Kötü olduğunu biliyorum. Bu yüzden buradayım.”

“Yani muhtemelen sana gereken...”

Tony parmağını dudağına götürdü. “Hişşş.”

Frances çabucak, “Terapi!” dedi.

“Hişşş.”

“Ve...”

“Sus.”

Frances sustu. Gülümsemesini saklamak için ıslak havluyu yüzüne bastırdı. Hiç olmazsa adam artık klostrofobisini düşünmüyordu.

“Bana seni dolandıran şu alçağı anlat” dedi Tony. “Sonra da onun nerede yaşadığını söyle.”

Yao

“Nesi var bunun şimdi? Midesi mi bulanıyor? Neden havluyu öyle yüzüne bastırıyor?”

Maşa’nın genelde yalnızca hoş bir tat veren aksanı, Yao’nun kulağına her zamankinden daha vurgulu geldi. Yao’nun annesiyle babası da böylelerdi. İnternet hizmeti ya da sağlık konusunda strese girdikleri zaman daha bir Çinli gibi konuşturlardı.

Annesiyle babasını aramalıydı. Annesi son konuştuklarında “O kadınla hayatını ziyan ediyorsun!” demişti.

“Yao?” dedi Maşa. Delilah’ın kalktığı koltuğa oturmuş Yao’ya bakıyordu, iri yeşil gözleri çok endişeli ve savunmasızdı. Maşa pek nadir savunmasız kalırdı. Onu böyle görmek büyük işkenceydi.

“Frances menopozda” dedi Yao.

Maşa bir ürperti geçirdi. “Öyle mi?”

Yao, Maşa ile Frances’in yaşlarının yakın olduğunu biliyordu, o da ellilerindeydi ama muhtemelen hiçbir menopoz sıkıntısı yaşamıyordu. Maşa, Yao’nun hiç çözemediği bir bulmacaydı. Sindirim sisteminin en mahrem ayrıntılarını konuşmaktan hoşlanır, konu çıplaklığa gelince hiç utanmaz (neden utanıyordu ki?) ve tesiste konuk olmadığı zamanlarda sık sık çıplak dolaşırdı ama “menopoz” sözü onun başına hiç gelmeyecek çok nahoş bir şeymiş gibi ürpermesine sebep oluyordu.

Maşa’nın ensesine baktı ve küçük yangılı bir şişlik gördü: sivrisinek ısırığı. O güzel vücudunda herhengi bir kusur görmek garipti.

Maşa elini ensesine götürüp kaşındı.

“Kanatacaksın” dedi Yao. Maşa’nın elini tuttu.

Maşa sinirli bir tavırla elini sallayıp elinden kurtardı. 'Delilah'ın gelmesi ne kadar uzun sürdü?" dedi Yao. Maşa gözleri ekranda "Delilah gitti" dedi. "Evet, sana çay getirmeye gitti." "Hayır, gitti" dedi Maşa. "Geri de dönmeyecek." "Sen ne diyorsun?"

Maşa iç geçirip Yao'nun yüzüne baktı. "Daha anlamadın mı? Delilah, Delilah'yı kollar." Yeniden ekrana döndü. "İstersen sen de gidebilirsin. Hepsinin sorumluluğunu ben üstlenirim. Yeni protokol benim fikrim, benim kararımdı."

Maşa yeni protokolü, onun tıbbi uzmanlığı olmadan asla uygulayamazdı. Bedel ödemesi gereken biri varsa, o da Yao'ydu. "Hiçbir yere gitmiyorum" dedi. "Ne olursa olsun."

Bir yıl kadar önce Maşa, Silikon Vadisi'nde mikro doz uygulanmasıyla ilgili bir makale okumuştı. Beyaz yakalı profesyoneller verimliliklerini, uyanıklıklarını ve yaratıcılıklarını arttırmak için mikro dozda LSD kullanıyorlardı. Mikro doz ayrıca anksiyete ve depresyon gibi bazı ruhsal rahatsızlıkların tedavisinde de başarıyla kullanılıyordu.

Maşa tipik Maşa'lığını yapıp bunların büyüüne kapıldı. Yao onun bu ani ve çılgın coşkularını, bilinmez bir bölgeye korkusuzca girmesini seviyordu. Maşa ilk makaleyi yazan kişiyi araştırıp buldu ve telefon etti. Onu "tam doz" psikedelik maddelerin verildiği psikedelik terapiyi öğrenmeye yönlendiren de bu görüşme oldu. Kısacık bir zaman içinde aklını buna taktı. İnternette kitaplar sipariş etti. Dünyanın dört bir yanından uzmanlarla telefon görüşmeleri yaptı.

Cevabın bu olduğunu söylüyordu. Onları bir sonraki aşamaya çıkaracak şey buydu. Psikedelik terapi aydınlanmaya çıkan sihirli kestirme yol, diyordu. Taramalar psilosibin alan birinin beyin faaliyetinin, deneyimli kişilerin derin meditasyon sırasındaki beyniyle benzerlik taşıdığını gösteriyordu.

Başta Yao buna inanmayarak gülmüştü. Hiç ilgilenmemişti. Eski işindeyken yasadışı maddelerin korkunç etkilerini görmüştü. Boğazına bıçak dayayan adam kristal metamfetaminin psikotik etkisindeydi. Yao eroinmanları tedavi etmişti. Onlar

uyuşturucuların harikulade etkileri için hiç de iyi örnekler de-
ğillerdi.

Ama Maşa gnbeğn onun direncini kırdı.

“Dinlemiyorsun. Bu yle bir şey değil” diyordu. “Penisilini
eroine sayesinde kullanmıyor musun?”

“Penisilin beyin kimyasını etkilemez.”

“Peki ya antidepresanlar? Antipsikotikler?”

Kulağındaki o alçak, ikna edici ve aksanlı ses, gözlerine di-
kirmiş o yeşil gözler, o vücut, üzerindeki o güzel etkisi.

“Hiç olmazsa araştırmaları incele” dedi.

Yao da inceledi. Devlet onaylı klinik çalışmalarda, ölüm-
cl evre kanser hastalarının kaygılarının yatıştırılmasında psi-
kedelik maddelerin kullanıldığını öğrendi. Sonuçlar büyük o-
ėunlukla olumluydu. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan
savaş gazileri üzerinde yapılmış benzer deneyler vardı.

Yao’nun merakı uyandı, konu ilgisini çekti. Sonunda tera-
piyi kendi üzerinde denemeyi kabul etti.

Delilah, maddeleri ve uyuşturucu test kitlerini internetin
karanlık koridorlarından temin etti. Bütün tahlilleri Yao yaptı.

Yao ile Delilah kobay olmayı kabul ettiler. Maşa psikedelik
terapisti olacaktı. Tıbbi geçmişi yüzünden terapiyi yapamazdı
ama meditasyonla edindiği deney-üstü tecrübeler ve meşhur
lme yakın deneyimi yüzünden bu da sorun değildi.

Maşa’nın vaat ettiği gibi psikedelik terapi geçekten de d-
nştrc oldu.

Konuklara ilaç verilmesinin bir hata olduğu ortaya ıkrsa
bile Yao asla pişman olmazdı.

Deneyimi muhtemelen su kaydırağı olan bir tünelden aşa-
ėıya inişle başladı (ama su ıslak değildi, harika bir fıkırdı bu),
kaydırak onu en sonunda bir sinemaya düşürdü, sinemada Yao
kadife bir koltuğa oturup tereyağlı patlamış mısır yerken b-
tn hayatı doğumundan itibaren okul ve niversite dönemle-
rini, ta Skn Evi’ne geldiği ana dek sahne sahne oynadı. Ama
Yao izlemiyor; her bir olayı, her başarısızlığı, her başarıyı yeni-
den yaşıyordu ve bu kez her şeyi anlıyordu.

Nişanlısı Bernadette’i onun kendisini sevdiğinden daha

fazla sevdiğini, onun hiçbir zaman doğru kadın olmayacağını anladı. Annesiyle babasının da asla birbirlerine uygun olmadıklarını anladı. Kişiliğinin acil yardım teknikeri olmaya uygun olmadığını anladı. (Adrenalin patlamaları, ona enerji vereceği yerde onu tüketiyordu.)

En önemlisi de yanlış yapma korkusunun çocukluğunda başladığını öğrendi.

O olayı annesiyle babasından hiç duymadığından ve o zamana dek hatırlamadığından emindi ama psikedelik ilaçların etkisi altında canlı ayrıntılarla yeniden yaşadı.

En fazla iki ya da üç yaşlarındaydı, eski evlerinin mutfağındaydı. Annesi kısa bir süreliğine mutfaktan çıkınca, Yao kendi kendine düşündü: Biliyorum! Yemeği karıştırmasına yardım edeyim. Ve dikkatle bir sandalyeyi ocağın önüne çekti, bu çözümü bulduğu için kendinden pek memnundu. Sandalyenin üstüne çıktı ve tam elini fokurdayan tencereye uzatacakken annesi mutfığa girip avaz avaz bağırınca, Yao'nun yüreği ağzına geldi ve sandalyeden sonsuz bir boşluğa düştü, annesi onu yakaladı ve öyle sertçe salladı ki dişleri birbirine vurdu. Yao en sonunda annesinin onun değil, kendi hatası yüzünden yaşadığı dehşeti içselleştirdiğini anladı.

Kendi deneyimleri hakkında fazla bir şey anlatmayı reddeden Delilah, Yao'nun aydınlanmalarından etkilenmemişti. "Yani annenin hatası yüzünden mi kaygılı bir tip oldun? Seni haşlanmaktan kurtardığı için mi? Ne kötü bir anneymiş. Senin bu kadar hasarlı olduğuna şaşmamalı Yao."

Yao ise ona aldırmadı. Delilah bazen ona kızgın oluyordu. Nedenini bilmiyordu, umurunda da değildi çünkü psikedelik terapinin ertesi günü yepyeni bir özgürlükle başı dönerek uyandı: hata yapma özgürlüğü.

Belki de ilk hatası buydu.

Hiç de dönüşmüşse benzemeyen dokuz kişinin görüldüğü ekrana baktı. Yorgun, kaygılı ve kızgın görünüyordular. Şimdiye dek dışarı çıkmış, "yeniden doğuşlarının" bir sonraki aşamasına başlıyor olmaları gerekirdi.

"Şifre bulmacasının" çözümü en çok bir saat sürmeliydi.

Eğlenceli, ufuk açan, onları bir grup olarak birbirlerine bağlayan bir grup aktivitesi olması gerekirdi. Maşa'nın şirkette çalıştığı dönemde, benzer bir oyun oynadıkları "bir takım kurma" kampına gitmişlerdi ve herkes çok sevmişti. Maşa insanların o odaya gülerek, ellerini birbirlerine çakarak çıktıklarını söylüyordu.

Konukların psikedelik deneyimleriyle mükemmel bütünleşen, incelikli, zekice ve sembolik bir şifre bulduğunu söyledi Maşa. (Delilah ise Yao'ya "Kendini övmekten hiç çekinmiyor, değil mi?" demişti. Yao bunu kıskançlığına vermişti. Hangi kadının Maşa'yı kıskanmazdı ki?)

Yao şifrenin belki biraz fazla incelikli olmasından endişeliydi ama ne fark ederdi? Şifre kırmak dönüşümlerinin ayrılmaz parçası değildi. Konuklar şifreyi bir saat içinde bulamazlarsa dışarı çıkarılacaklar, doğrudan taze meyve tabaklarıyla ve hem organik hem şekersiz sıcak çikolatadan oluşan kahvaltılar için yemek salonuna götürüleceklerdi. Yao o kısmı ipe çekmiş, Maşa ile Delilah dolu tabakları muzafer bir şekilde havada taşıyarak içeri girdikleri zaman konukların yüzlerindeki ifadeyi hayal etmişti. Herkesin alkışlayacağını sanmıştı.

Yao kendi psikedelik terapi seansından sonra nektarin yemişti ve dişlerini nektarinin o tatlı etine gömdüğünde yaşadığı his hâlâ hatırlıyordu.

Kahvaltılarını ettikten sonra, deneyimlerinden öğrendiklerini paylaşacaklardı. Ondan sonra, herkesin eve döndükten sonraki hayatlarına kendilerine dair öğrendiklerini nasıl katmayı planladıklarını yazabilmeleri için güzel ciltli günlükler dağıtılacaktı.

Ama hiçbir şey plana göre gitmiyordu.

Her şey ilk olarak Heather'ın beklenmedik sorusuyla rayından çıkmış gibiydi: "Bize ilaç mı verdiniz?" Bu da Maşa'nın tedavi sunumuna savunmaya geçmiş bir tavırla başlamasına yol açmıştı ama Maşa saldırı altında bile zekice karşılıklar vermişti. Konuklar bütün bunlar kendi iyilikleri için olsa da gerçekten art niyetli bir şeyler döndüğüne inanmış gibi öfkelenmişlerdi.

Yao dozları, yan etkileri, konukların tıbbi geçmişlerini,

günlük kan tahlillerini kontrol etmiş ve sonra bir kez daha etmişti. Yalnızca olumlu sonuçlar ortaya çıkmalıydı. Gece boyunca herkesin yaşamsal bulgularını kontrol etmişti. Hiçbir şey ters gitmemişti. Beklenmedik yan etkiler yaşanmamıştı. Napoleon tedirgin olmuştu ama Yao ona bir doz lorazepam verince sakinleşmişti.

İşin terapi yönü, en azından Yao'nun bakış açısına göre biraz inceliksizdi. Konukların yaşadıkları içgörülerin bir kısmında, özellikle de kendi deney-üstü aydınlanmasına kıyasla, hayal kırıklığı yaratan bir bayağılık vardı. Ama Maşa büyük bir heyecana kapılmıştı. Bütün konuklar uyuduktan sonra meditasyon stüdyosunun kapısını kilitlerken yüzü başarının coşkusuyla kızarmıştı.

Bunu hayal etmemişlerdi.

Zaman geçtikçe Yao ile Delilah “Bence onları dışarı çıkarmalıyız ya da bir ipucu vermeliyiz” demeye başlamışlardı.

Ama Maşa şifreyi bulacaklarından emindi. “Yeniden doğumları için şart” demişti. “Bebegın doğum kanalından zorlanarak çıktığı gibi mücadele ederek dışarı çıkmaları gerek.”

Delilah öksürür ya da küçümseyerek gülermiş gibi bir ses çıkarmıştı.

Maşa “Onlara o kadar çok ipucu verdik ki” deyip duruyordu. “Aptal değiller herhalde.”

Sorun şuydu: Onları kapalı tuttukça, konuklar daha da acıyor, öfkeleniyor ve aptallaşıyorlardı.

Yao artık “Çözseler bile” diyordu, “bence birincil duyguları hâlâ öfke olacak.”

“Haklı olabilirsin” dedi Maşa. Omuz silkti. “İleride daha yaratıcı olmamız gerekebilir. Bakalım neler olacak?”

Yao o sandalyenin üstünde kendini gördü, küçük tombul eli kaynar suyla dolu tencereye uzanıyordu.

“Bak!” dedi Maşa. Ekranı işaret etti. “Nihayet. İlerleme görüyoruz.”

Frances

Frances ile Tony samimi bir sessizlik içinde yan yana oturuyorlardı. Artık konukların çoğu oturuyordu, durmadan odayı adımlayan Napoleon hariç. Mahzenin kapısındaki güvenlik kilidinin şifresini bulmakla kimse uğraşmıyordu.

Birisi “Twinkle, Twinkle Little Star”¹¹ ninnisini mırıldandı. Frances ise ninniye Napoleon’un söylediğini tahmin etti, içinden onunla birlikte söyledi: *Dünyanın ta üstünde, bir elmas gibi gökte.*

Aklına yıldız ışığı meditasyonu yaptıkları gece ve yıldızlı gökte Gillian ile çıktığı kızak gezisi geldi. Lars “Lucy in the Sky with Diamonds”¹² şarkısını söylemişti. Kamp yatağına ilk uzandığında da bu şarkı çalıyordu.

Kulaklıktan gelen diğer şarkıları aklında sıraladı:

“Vincent.”

“When You Wish Upon a Star”.¹³

Beethoven’in “Ay Işığı Sonatı”.

Hepsinin ya isminde ya da sözlerinde yıldızlar, gökyüzü ya da ay geçiyordu.

Dün gece Maşa ne demişti? *Bütün hayatın boyunca hep aşağı baktın. Yukarı bakmalısın, gibi bir şey.*

“Bence yukarı bakmalıyız” dedi. Ayağa kalktı.

“Ne?” Lars dirseklerinin üstünde doğruldu. “Yukarı nereye?”

“Çaldıkları bütün şarkılarda yıldızlar, ay ve gökyüzü geçiyordu” dedi Frances. “Ve Maşa yukarı bakmamız gerektiğini söyledi.”

¹¹ Pırılda, küçük yıldız. (ç.n.)

¹² Lucy, Elmaslarla Gökyüzünde. (ç.n.)

¹³ Yıldız kayarken dilek tutarsan. (ç.n.)

İlk kavrayan gençler oldu. Zoe, Ben ve Jessica ayağa fırladılar, başlarını arkaya atıp kirişleri kavisli kubbeli tavanı inceleyerek odada dolaşmaya başladılar. Yaşlılar daha ağır ve temkinli, onları izlediler.

“Sizce ne arıyoruz?” dedi Napoleon.

“Bilmem” dedi Frances.

Birkaç saniye sonra üzüntüyle “Belki de yanılıyorum” dedi.

“İşte!” Heather işaret ediyordu. “Bakın! Görüyor musunuz?”

“Görüyorum!” dedi Jessica.

Frances onun işaret ettiği yere baktı. “Ben hiçbir şey görmüyorum” dedi. “Uzağı iyi göremiyorum.”

“Bir çıkartma” dedi Tony. “Altın yıldız çıkartması.”

“Çıkartmanın bize ne faydası var?” dedi Carmel.

“Çıkartmanın yukarıdaki kirişin üstünde bir şey var” dedi Zoe.

“Bir paket var” dedi Napoleon.

“Ben hâlâ göremiyorum” dedi Frances.

“Paket kâğıdına sarılmış.” Heather, Frances’in elini tutup tavana kaldırdı ve doğru yere bakmasına yardım etti. “İki kirişin birleştiği yerdeki küçük üçgen boşluğa sıkıştırılmış, tahtanın üstüne kamufle etmişler.”

“A evet, görüyorum” dedi Frances ama görmüyordu.

Ben’e “Tamam, haydi oradan indirelim” dedi Jessica. “Beni omzuna al.”

“Seni kaldırmam, hamilesin” dedi Ben. “Muhtemelen hamilesin.”

“Baba, beni kaldır” dedi Zoe. “En uzun boylumuz sensin.”

Napoleon başını arkaya eğip mesafeyi gözüyle ölçtü. “Oraya yetişebileceğimizi sanmıyorum” dedi. “Omuzlarımda ayakta dursan bile ulaşamazsın.”

“Ben sıçrayıp düşürürüm” dedi Tony. Gözlerinde pırıltıyla kirişe baktı. “Yalnız daha yükseğe zıplamam için beylerden ikisinin yardımına ihtiyacım var.”

“O kadar yükseğe sıçrayamazsın” dedi Frances.

“Ben arka arkaya üç kere yılın nişanı seçildim” dedi Tony.

“Yılın nişanı’ ne demek bilmiyorum ama olacak iş değil”

dedi Frances. Birinin o kadar yükseğe zıplayabileceğini düşünmek bile imkânsızdı. “Bir yerini sakatlayacaksın.”

Tony yüzüne baktı. “Hayatında bir kere Avustralya futbol maçı izlemişliğin var mı Frances?”

“Çok iyi sıçıyorsun, onu anladım...”

“Cidden” dedi Lars. “Kirişten kurtamak için bir şey fırlatsak yeter.”

Tony kendi kendine konuşur gibi “Biz zıplarız” dedi. “Biz çok iyi zıplarız.”

“Zıplama çok etkileyici” dedi Frances. Aklına elli yaşında yelkenkanat öğrenmek istediğinden söz etmeye başlayınca Henry ile alay etmekle hata yaptığı geldi. Bütün arkadaşları duyunca başlarını iki yana sallamışlardı. Aman Frances, sakın orta yaş bunalımının ortasındaki bir adama “Bir şeyi yapamazsın” deme. Henry üç ay yelkenkanat dersleri almış ve haklı çıktığını ispatlayamadan kalçasını sakatlamıştı.

“En yüksek atlayışım üç metre altmış santime yakındı.” Tony kırışe baktı. “Oraya ulaşırım, sorun değil.”

“O Collingwood oyuncusunun sırtından, değil mi?” dedi Heather. “Adı Jimmy Moyes miydi? Napoleon’la o maça gitmiştik.”

Napoleon ezberden okumaya başladı: “...cennete, şöhrete, efsaneliğe sıçradı ve (formalı İkarus) hakemin tiz düdüğüyle yeniden dünyaya indi.”

“Futbol şiiri mi bu?” dedi Frances.

Napoleon öğretmen tavrıyla “Öyle Frances” dedi. “Bruce Dawe’nin ‘Yüksek Sıçrama’ şiiri. Sıçramanın insanın uçma özleminin tezahürü olduğunu anlatır.”

“Sahiden hoşmuş” dedi Frances.

“Yüce Tanrım, şiiri ve futbolu bırakıp buradan çıkmaya odaklanabilir miyiz acaba?” dedi Lars. Yerden boş bir su şişesi alıp mızrak gibi nişan aldı ve tavana fırlattı. Şişe kırışe çarpıp geri sekti.

“Ben şu paketi alayım” dedi Tony. Telefon kulübesinden fırlayan bir süper kahraman gibi göğsü şişti, omuzları geriye gitti.

Yao

“Ne yapıyorlar?” dedi Maşa.
Yao endişeyle “Sanırım Tony futbol maçındaymış gibi sırtlarına basıp sıçramaya çalışacak” dedi.

“Delilik bu” dedi Maşa. “Adam çok ağır! Sırtlarını sakatlayacak!”

“Aç ve yorgunlar” dedi Yao. “Doğru düşünemiyorlar.”

Maşa “Yapmaları gereken şey çok açık” dedi.

Yao “Evet” dedi. Lars doğru yolu bulmuştu.

“Neden piramit kurmayı denemiyorlar ki?” dedi Maşa.

Yao söylediğinde ciddi mi, diye dönüp yüzüne baktı.

Maşa “Bunlar o kadar zeki insanlar değiller” dedi. “Yüz yüze kaldığımız sorun işte bu, Yao. Bu insanlar zeki değiller.”

Frances

Napoleon ile Ben kirişin altında başlarını eğip, vücutlarını kasarak pozisyon aldılar.

Napoleon “Aynı anda mı zıplasak?” diye sordu. “Seni daha yükseğe çıkarmak için?”

“Hayır” dedi Tony. “Kımıldamadan durun siz.”

“Bence bu hiç iyi bir fikir değil” dedi Carmel.

Lars “Saçma bir fikir” dedi.

Heather “Madem söylediniz...” diye başladı ama artık çok geçti.

Tony kapının eğişinden son hızla koşmaya başladı.

Yukarı sıçrayıp bir diziyle Napoleon’un sırtına, öbür diziyle de Ben’in omzuna bastı. Bir anlığına Frances yaşlı adamın içindeki genci gördü. Bir zamanların atleti hâlâ gövdesinde ve gözlerindeki kararlılıktaydı.

Tony oraya ulaştı! İmkânsız bir yükseklikti! Başaracaktı. Ne kahramandı! Bir elini kirişe vurdu ama ardından büyük bir gürültüyle yere yan düştü. Napoleon ile Ben boğuk küfürler ederek karşı yönle sendelediler.

Lars iç geçirerek “Hiç şaşırmadık” dedi.

Tony dirseğini tutarak doğruldu, yüzü kireç gibiydi.

Frances yanına gitti, destek olmak için dizlerinin çatırdamasına aldırmadan diz çöktü. “İyi misin?”

Tony dişlerini sıkarak “İyiyim” dedi. “Ama omzum çıktı galiba.”

Garip, ıstıraplı bir açıyla çıkıntı yapmış omzuna bakınca Frances’in midesi altüst oldu.

“Kımıldatma” dedi Heather.

“Hayır” dedi Tony. “Kımıldatmalıyım. Oynatırsam yerine oturur.”

Kolunu oynattı. Dışarıdan duyulan bir tak sesi çıktı.

Frances bayıldı ve doğruca Tony’nin kuağına devrildi.

Zoe

Zoe'nin zavallı babası, sırtının Smiley Hogburn'ün bütün ağırlığını verdiği yerini tutuyordu. Zoe ise annesinin bu küçük uygulamanın yapılmasına izin vermesine biraz şaşır-mıştı. Belki uyuşturucular, belki annesinin uyuşturuculara olan delice öfkesi veya annesiyle babasının bir Avustralya Futbol Ligi yıldızıyla tanışmaktan dolayı çok sevinçli olmaları yüzündendi.

“Özür dilerim herkesten” dedi Tony. “Dün gece rüyamda yeniden futbol oynuyordum. Bana... bana çok kolay olacak gibi geldi.” Hafifçe Frances'in yanağına vurdu. “Uyan, yazar hanım.”

Frances utanç içinde Tony'nin kucağından kalktı ve parmağının ucunu alınının ortasına bastırdı. Etrafına baktı. “Paket düştü mü?”

Zoe'nin kimsenin başarısızlık yaşamasını asla istemeyen babası “Pek sayılmaz” dedi. “Çok yaklaştık ama.”

Zoe etrafına bakınıp kirişe fırlatacak bir şey aradı. Dörtte üçü dolu bir su şişesi buldu, avucuna yerleştirip nişan aldı.

Şişeyi tam pakete denk getirdi. Paket Ben'in ellerine düştü.

“Güzel atış.” Ben paketi ona verdi.

“Sağ ol” dedi Zoe.

Zoe bir süre bakmaya niyetliymiş gibi “Açsana” dedi Jessica.

Baloncuklu naylona sarılmış gibi sıkı ama yumuşakça bir paketti, koli bandını açmaya çalıştı, paket kâğıdını yırttı.

“Dikkat et” dedi annesi. “Belki kırılacak bir şeydir.”

Zoe baloncuklu naylonun bandını çekerken kendini bir partide Zach ile birlikte, herkesin gözleri üzerlerinde, doğum günü hediyesini açıyor gibi hissetti. Yarın yirmi birinci yaş

günleriydi. Belki de yaş gününü geri almanın zamanı gelmişti. Melbourne'a geri döndükleri zaman, annesiyle babasına yirmi birinci yaş gününü kutlamak için La Fattoria'ya pizza yemeye gitmek istediğini söylemeyi düşündü. Zach öldükten sonra yapmayı bıraktıkları şeylerin bir kısmını yeniden yapmak mümkün gibi geldi birden. Onsuz aynı olmayacaktı ama mümkün geliyordu. Zeytinleri ayıklayıp Zach'in yemesi için tabağının kenarına koyacaktı.

Ve şimdi canı sahiden de pizza çekiyordu. Pepperoni'yi düşününce ağzı sulandı. Pepperoni'yi bir daha asla hafife almayacaktı.

Baloncuklu naylonu açtı. İçinden küçük, el boyaması tah-tadan, başı eşarplı, beli önlüklü bir oyuncak bebek çıktı. Bebeğin yanaklarında kırmızı halkalar ve meraklı bir ifade veren ka-visli kaşları vardı. Zoe'ye "Evet, ne vardı?" diyor gibiydi.

Zoe bebeği evirip çevirdi, baş aşağı tuttu.

"Matruşka" dedi annesi.

"Aa evet." Zoe üst ve alt yarısını aksi yönlerle çevirdi, içinden daha küçük bir bebek çıktı.

İki yarıyı annesine verip çıkan bebeği açtı.

Saniyeler içinde yerde boyları küçülen beş bebek sıralandı.

Carmel "Bu sonuncusu mu?" dedi. "İçi boş. Normalde açılmayan küçücük bir bebek daha olur."

"Mesaj yok mu?" dedi Frances. "Şifre en sonuncunun içindedir sanmıştım."

Ben "Peki bu halt ne manaya geliyor?" dedi.

"Bilmem." Zoe esnemesini bastırmaya çalıştı. Birden bitkin düşmüştü. Kendi yatağını, telefonunu, pizzayı özledi ve bütün bunların bitmesini istedi.

"Tamam, artık gerçekten sinirlenmeye başlıyorum" dedi Lars.

Maşa

Ekrandakileri izlerken rahatlayan Yao'nun yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu gördü.

"Dur, neden bebeğin içinden şifre çıkmadı?" Maşa'ya döndü. "Plan şifreyi bebeğin içine koymaktı."

Maşa en küçük bebeği klavyesinin üstünden aldı ve parmaklarının arasında tuttu. "Evet haklısın, asıl plan oydu."

"Peki... ama neden orada değil?" Yao'nun kaşları bebeğinkiler gibi birbirine yaklaştı.

"Bir aydınlanma anı yaşadım" dedi Maşa. "Meditasyon yaparken. Ansızın psikedelik deneyimlerinden sonra gerçek dönüşüme ulaşmaları için neyin gerektiğini anladım. Bu -şu anda aşağıdaki dokuz kişiye olanlar- tam anlamıyla bir koanın uygulamalı hali." Yao mutlaka bu fikrin parlaklığını anlayacaktı.

Yao dediklerini kavrayamadan yüzüne baktı.

"Koan aydınlanmaya götüren bir paradokstur!" dedi Maşa. "Koan mantıksal düşüncelerinin yetersizliğini gösterir!"

Yao ağır ağır "Koanın ne olduğunu biliyorum" dedi.

"Bir teslim olsalar, bir çözüm olmadığını anlasalar, o zaman serbest kalacaklar. Bu koanın merkezindeki paradoks bu işte" dedi Maşa. "Çözüm, çözüm olmaması."

Yao "Çözüm, çözümün olmaması" diye tekrarladı.

"Aynen öyle. Bu koanı hatırladın mı? Dağda inzivaya çekilmiş keşişe adamın biri gelir ve 'Yol nedir?' diye sorar, usta der ki 'Ne güzel bir dağ' Adam bozulur. 'Sana dağı sormadım, yolu sordum!' Usta, 'Dağın ötesine geçmedikçe, yola ulaşamazsın oğlum' der."

"Yani bu durumda dağ... kapı mı?"

Maşa sabırsızca “Ayrıntılı not al” dedi. Ekranı ve not defterini işaret etti. “Unutma. Bu yazacağımız kitap için çok önemli.”

“İçeride çok uzun süre kaldılar” dedi Yao. “Aç ve yorgunlar. Akıllarını kaybedecekler.”

“Aynen öyle” dedi Maşa. Kendisi de hatırlayabildiği kadarıyla bir günden uzun zamandır bir şey yememişti ve terapi seansından önceki geceden beri de uyumamıştı. Parmakıyla Yao’nun göğsünün tam ortasına hafifçe dokundu. Dokunuşunun Yao’nun üzerindeki etkisini biliyordu. O güçten henüz tam olarak faydalanmamıştı ama gerekirse faydalanırdı. “Aynen öyle. Akıllarını kaybetmeleri gerek! Bunu biliyorsun. Benlik bir yanılsamadır. Benlik yoktur.”

“Peki, tamam” dedi Yao. “Ama Maşa...”

“Teslim olmaları şart” dedi Maşa.

“Bence bizi polise ihbar edecekler” dedi Yao.

Maşa güldü. “Mevlana’nın dediğini hatırla, Yao: ‘Doğrunun ve yanlışın ötesinde bir tarla var. Seninle orada buluşacağız.’ Çok güzel, değil mi?”

“Adalet sisteminin tarlalarla ilgilendiğini sanmıyorum” dedi Yao.

“Onlardan vazgeçemeyiz Yao.” Maşa ekranı gösterdi. “Bu noktaya kadar geldiler.”

“Peki onları daha ne kadar tutmayı planlıyorsun?” Yao’nun sesi yaşlanmış gibi zayıf ve zorlanarak çıktı.

Maşa şefkatle “Doğru soru bu değil” dedi, konukların bir kısmı stüdyonun kapısı önünde toplanırken gözleri ekrandaydı. Sırayla farklı sayılar tuşluyorlardı. Lars şımarık bir çocuk gibi kapıyı yumrukladı.

“Bence hemen çıkarmalıyız” dedi Yao.

“O kapıyı kendi başlarına açmaları şart” dedi Maşa.

“Açamazlar!” dedi Yao.

“Açabilirler!”

Bu insanlara doğuştan verilen güneşli Avustralyalı hayatları düşündü. Onlar ancak sonsuz seçeneklerle dolup taşan market raflarını bilirlerdi. Hint çayı kutularından başka bir şey bulunmayan boş bakkal dükkânlarını hiç görmemişler-

di. Yaratıcılık veya beceriklilik gibi özelliklere ihtiyaçları yoktu. Saat beşi vurunca bilgisayarlarını kapar ve plaja giderlerdi çünkü her biri işlerini ellerinden almaya hevesli, yüz üniversite mezunu aday yoktu burada.

Çalıştığı şirkette Maşa, elçiliklerin önünde günlerce beklenen dehşetli kuyrukları ve kocasıyla dönüşümlü olarak o kuyruklarda nasıl beklediklerini anlattığı zaman, “Aa evet, ben de bir keresinde U2 konserinin bileti için kuyrukta beklemiştim” demişti bir kadın. Maşa da “Evet, neredeyse aynısı” diye cevap vermişti.

Başvuru sürecinin tam ortasındaiken, kocasına postadan onu KGB bürosuna davet eden bir kart geldiğini hatırladı.

Kocas “Bir şey olmayacak” demişti. “Endişe etme.”

Sanki şimdiden Avustralyalı olmuştu, daha o kelimeleri bile bilmeden “endişe etme” sözü ruhuna işlemişti ama Sovyet devri insanları o kartları alınca, bir daha evlerine dönmezlerdi.

Onu yüksek ve gri binanın önüne bıraktığı zaman Maşa’yı öpmüş ve “Eve git” demişti ama Maşa eve gitmedi; o arabanın içinde beş saat oturdu, yüreğinde yavaş yavaş kaynayan korkudan camlar buğulandı; onun sokaktan arabaya doğru Avustralya sahillerindeki bir delikanlı gibi gülererek geldiğini gördüğü anda içinde patlayan rahatlama duygusunu asla unutmayacaktı.

Birkaç ay sonra kocasıyla çoraplarına sakladıkları Amerikan dolarlarıyla özenle yerleştirilmiş bavullarını ters çevirip boşaltan alaycı bir gümrük memurunun karşısında duruyorlardı, çünkü onlar ayrılarak ülkelerine ihanet eden vatan hainleriydi; büyükannesinin kolyesi kopmuş, boncukları kalbinin parçaları gibi yere saçılmıştı.

Ancak her şeylerini kaybetmekten korkanlar, talihli hayatlarının kıymetini sahiden bilirlerdi.

Yao’ya “Onları dehşete düşürmeliyiz” dedi. “İhtiyaçları olan bu.”

“Dehşete mi?” dedi Yao. Sesi titredi. Muhtemelen o da aç ve yorgundu. “Bence konuklarımızı dehşete düşürmemeliyiz.”

Maşa ayakta durdu. Çocuğuymuş ya da sevgilisiymiş gibi Yao’ya baktı. Aralarındaki kopmaz manevi bağı hissedebiliyordu. Yao ona asla karşı gelmezdi.

“Bu gece ruhun karanlık gecesi olacak” dedi.

“Ruhun karanlık gecesi mi?”

“Ruhun karanlık gecesi hızlı ruhani ilerleme için vazgeçilmezdir” dedi Maşa. “Onları yeniden bir bütün haline getirmeden önce parçalamamız gerek. Bunu biliyorsun Yao.”

Yao’nun gözlerinde şüphenin titreştiğini gördü. Yanına, neredeyse vücudu vücuduna değecek kadar yaklaştı.

“Yarın yeniden doğacaklar” dedi.

“Ben, bilemiyorum...”

Maşa biraz daha yaklaştı, göz açıp kapayıncaya kadar kısacık bir an gözleri Yao’nun dudaklarına indi. Bırak sevgili çocuk imkânsızın mümkün olduğunu sansın.

“Biz bu insanlar için olağanüstü bir şey yapıyoruz Yao.”

“Onları dışarı çıkaracağım” dedi Yao ama sesinde inançtan eser yoktu.

“Hayır” dedi Maşa. Elini nazikçe, enjektörün gümüşü pırlıltısını göstermemeye dikkat ederek Yao’nun boynuna götürdü. “Hayır, çıkarmayacaksın.”

Frances

Frances boş su şişesini parmağına takmış fırıl fırıl döndürüyordu, sonunda şişe uçtu, yere düşüp sekti.

Carmel sert bir sesle “Kes şunu!” deyince, kadının küçük kızları sinirlerini bozunca bu sesle konuştuğunu tahmin etti Frances.

“Affedersin” dediği sırada, Carmel de “Affedersin” dedi.

Napoleon’un saatine göre akşamın dokuzu olmuştu. Otuz saatten fazla bir süredir buradaydılar. Kırk sekiz saatten fazla zamandır da bir şey yememişlerdi.

Baş ağrılarından, sersemlik hissinden, bitkinlik ve bulantıdan yakınmalar başlamıştı. Aralıklarla sinirlilik dalgaları vuruyordu. Münakaşalar ediliyor, sonra özürler dileniyor, ardından yeniden atışmalar başlıyordu. Sesler duygusallıktan titriyor ve histerik kahkahalara kayıyordu. Uyuklayanlar soluğu kesilerek uyanıyordu. Sakinliğini koruyan yalnızca Napoleon’du. Sanki gayri resmi atanmış liderleriydi ama hiç kural koymuyordu.

Heather yeniden su şişesini doldurup dönen Frances’e “Fazla su içme” demişti. “Ancak çok susayınca iç. Sistemindeki bütün tuzu idrarla kaybettirdiği için fazla su içmek insanı öldürebilir. Kalp krizi geçirirsin.”

Frances uysalca “Peki” dedi. “Sağ ol.” Bol su içerek açlık sancılarını savuşturacağını düşünmüştü ama beklediği kadar açlık çekmiyordu. Yeme arzusu o işe yaramaz Rus bebeğini bulmalarından sonra zirveye çıkmış, sonra yavaş yavaş azalıp daha soyutlaşmıştı; bir şeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu ama ihtiyacı da yiyecek değil gibiydi.

Arkadaşı Ellen aralıklı oruç meraklısıydı ve Frances’e her

seferinde aşırı coşkunkluk ve zindelik hissi yaşadığını söylemişti. Frances aşırı coşkunkluk ve zindelik hissetmiyordu ama zihni tertemizdi, berrak ve pırıl pırıl. Oruç kafası bu muydu?

Her neyse, bu berraklık da bir yanılsamaydı çünkü buraya girdiğinden beri olanlar ve olmayanları ayırt etmekte zorlanıyordu. Havuzda burnunun kanadığını rüyasında mı görmüştü? Dün gece rüyasında babasını görmemişti, değil mi? Elbette görmemişti. Ama babasıyla ettiği sohbet, havuzda kanayan burnunun anısından daha canlıydı.

Bu nasıl olabilirdi?

Zaman yavaşladı.

Ve yavaşladı.

Yavaşladı.

Ve.

Artık.

Akmaz.

Hale.

Geldi.

Yakında zaman duracaktı, kelimenin tam anlamıyla duracaktı ve sonsuza dek tek bir anın içinde hapsolacaklardı. Bu dün akşamki, zamanın defalarca gerilip bırakılan bir lastik parçası gibi uzayıp kısaldığı smoothie macerasından sonra pek o kadar da gerçekdişi gelmiyordu.

Işıkların kapanıp kapanmaması ve ne zaman kapanması gerektiği üzerine uzun ve hararetle bir tartışma yaşandı.

İçeride doğal ışık olmadığı Frances'in aklına gelmemişti. Akıl eden Napoleon'du; bu sabah uyandığında düğmeleri bulan da oydu. Odada emekleyerek ve ellerini duvarlarda gezdirerek dolaşmıştı. Göstermek için ışığı kapayınca, oda ölüm gibi koyu, yoğun bir karanlığa gömüldü.

Frances oyunu ışıkların gece yarısı kapanması için kullandı. Uyumak istiyordu; uyuyunca zaman geçerci ve o parlak ışıklar altında uyuyamayacağını biliyordu. Diğerleri uyuma riskine girmemek gerektiği görüşündeydiler; "harekete geçmeye hazır" olmalıydılar.

"Bir sonraki planları kim bilir ne?" Jessica kameraya doğru

düşmanca baktı. Bir an gelmiş, makyajını ovalayarak yıka nıştı. Şimdi on yaş daha genç, hatta Zoe'den bile genç görünüyordu; hamile olamayacak, zengin olamayacak kadar genç. Makyaj olmayınca yüzündeki estetik müdahaleler akneye, büyüyünce geçecek ergenlik sorunlarına benziyordu.

"Gece yarısı kötü niyetli bir şey yapılacağını sanmıyorum" dedi Carmel.

"Bizi yıldız ışığı meditasyonu için uyandırmışlardı" dedi Heather. "Gayet mümkün."

"Yıldız ışığı meditasyonu hoşuma gitmişti" dedi Carmel.

Heather iç geçirdi. "Carmel, burada olanlara bakış açını gerçekten değiştirmen gerekiyor."

Frances alçak sesle "Ben ışıkların kapanması için kullandım oyumu" dedi. Napoleon odanın köşelerinde, mikrofonların yerleştirildikleri yerleri göstermişti. Fısıldayarak herkese duyulmasını istemedikleri bir şey paylaşmak istiyorlarsa, odanın ortasında arkaları kameraya dönük olarak oturmaları ve mümkün olduğunca alçak sesle konuşmaları gerektiğini söylemişti. "Bence Maşa'ya tam bir kabullenmişlik izlenimi vermemeliyiz."

Zoe "Katılıyorum" diye fısıldadı. "O kadın tıpkı on birinci sınıftaki matematik öğretmenime benziyor. Her zaman kazandığını sanmasına izin vermek gerek."

"Ben ışıkların açık olmasını tercih ederim" dedi Tony. "Göremezsek, dezavantajlı oluruz."

Sonunda "ışıkların açık kalması" taraftarları daha fazlaydı.

Hep birlikte oturdular. Işıklar açık kaldı. Arada sırada kütüphanedeki ya da doktorun bekleme odasındaki gibi alçak konuşmalar duyuluyordu.

Uzun sessizlikler oluyordu.

Frances'in vücudu durmadan kımıldanıyor, sonra eline alacağı bir kitap, açıp izlenecek bir film ya da kapanacak başucu lambası olmadığını hatırlıyordu. Bazen tam ayağa kalkacak oluyor, sonra yapmaya niyetlendiği şeyin odadan çıkmak olduğunu fark ediyordu. Bilinçaltı kapatılmayı kabullenmeyi reddediyordu.

Carmel gelip yanına oturdu. "Sence ketoza girmiş miyizdir?" diye sordu.

Frances "Ketoza da ne?" diye sordu. Ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

"İşte vücudun yağ yakmaya başlar çünkü..."

Frances sözünü kesti: "Senin kilo vermeye ihtiyacın yok!" Kadını terslememeye çalışıyordu, o gelinceye kadar yemeği düşünmemiştii ama artık düşünüyordu.

"Ben eskiden daha incedim" dedi Carmel. Gayet normal bacaklarını öne uzattı.

Frances içini çekerek "Hepimiz daha incedik" dedi.

"Dün gece vücudumun olmadığı bir halüsinasyon gördüm" dedi Carmel. "Bilinçaltım bana bir mesaj vermeye çalışıyor gibi geliyor bana."

"Çok belirsiz. Bu mesaj ne olabilir ki?" dedi Frances.

Carmel güldü. "Biliyorum." Karnındaki eti tutup sıktı. "Bu kendinden nefret etme döngüsünde sıkıştım kaldım."

"Çocukların olmadan önce ne yapıyordun?" diye sordu Frances. Carmel'de vücudundan nefret etmenin ve dört çocuk annesi olmanın ötesinde bir şeyler olup olmadığını merak ediyordu. Frances meslek hayatının başlarındayken, bir arkadaş kitablarındaki annelerin fazlasıyla tek boyutlu olduğundan yakınmış, Frances de içinden, zaten tek boyutlu değiller mi, demişti. Bundan sonra annelere daha derinlik katmaya çalışmıştı. Hatta aşka düşerken çocukları nereye koyacağını kestirmek zor olsa da annelere başroller bile vermişti. Jo'nun sayfa kenarlarına yazdığı "Çocuklara kim bakıyor?" gibi notları görünce, metni yeniden gözden geçirip bebek bakıcıları yerleştirmişti. Can sıkıcıydı.

"Özel sermaye fonları" dedi Carmel.

Tanrım. Frances bunu seçmezdi. Ne demek olduğundan bile emin değildi. Özel sermaye ile aşk maceraları arasında nasıl bir orta yol bulacaklardı?

"Sever miydin... yani işini?" Güvenli bir soru.

"Bayılırdım" dedi Carmel. "Çok severdim. Tabii çok eskidendi. Şimdi yarım gün, giriş seviyesinde çalıştığım bir işim var; gelen nakdin hesabını tutmak için veri girişi yapıyorum o

kadar. Ama o zamanlar çok başarılıydım ya da olma yolundaydım. Uzun saatler çalışır, her sabah beşte kalkar, işe gitmeden önce uzun uzun yüzerdim. Canım ne isterse yerdim ve kilodan konuşan kadınlar bana dayanılmaz sıkıcı gelirdi.”

Frances gülümsedi.

“Biliyorum. Sonra evlendim, çocuklarım oldu ve bu ‘anne’ karakteri beni tamamen yuttu. Biz sadece iki çocuk yapacaktık ama kocam bir erkek çocuk istiyordu, denemeye devam ettik, sonunda dört kızımız oldu ve ardından kocam damdan düşer gibi artık beni istemediğini söyledi ve gitti.”

Frances çok bildik orta yaş boşanmalarının acımasızlığını ve kadının özsaygısını nasıl yitirdiğini düşünürken birkaç saniye konuşmadı. “Sen onu hâlâ istiyor muydun?”

Carmel durup düşündü. “Bazı günler.” Başparmağını yüzükparmağındaki boşluğa koydu. “Onu hâlâ seviyordum. Sevidiğimi biliyorum, çünkü bazı günler, ah ne iyi, onu hâlâ seviyorum, sevmeseydim, çok zor olurdu, diye düşünürdüm.”

Frances söyleyebileceği bütün sözleri düşündü: Başka biriyle tanışırsın. Seni tamamlaması için bir erkeğe ihtiyacın yok. Vücudun seni tanımlamaz. Kendini sevmen gerek. Erkekleri bırakıp başka şeylerden konuşalım Carmel, yoksa Bechdel testini¹⁴ geçemeyeceğiz.

“Bak nediyeceğim? Bence sen kesin ketoza girdin” dedi.

Carmel gülümsedi ve o sırada oda karardı.

¹⁴ 1985 yılında Alison Bechdel tarafından geliştirilen ve filmler üzerinde uygulanan bir test. Testin kurallarına göre filmlerde en az iki farklı kadın karakterin birbirleriyle gerçek anlamda karşılıklı diyalogları olmalı ve bu diyalog erkeklerle ilgili olmamalı. (yay.n.)

Napoleon

“Işıkları kim söndürdü?”

En hiddetli öğretmen sesiyle sordu; sınıftaki en haylaz oğlanı bile yerine oturtup çenesini kapattıran sesiyle. Işıkların açık kalması konusunda anlaşmışlardı.

“Ben değilim.”

“Ben değilim.”

“Ben de.”

Odanın dört bir köşesinden sesler geldi.

Karanlık öyle yoğundu ki Napoleon bir anda bütün yön duygusunu kaybetti. Ellerini bu sabah yaptığı gibi önüne uzattı.

“Sen misin?” Heather’ın sesiydi. Yanında oturuyordu. Eli ni tuttuğunu hissetti.

“Evet. Zoe nerede?”

“Buradayım baba.” Sesi odanın karşı tarafından geldi.

“Hiçbirimiz elektrik düğmesinin yakınında değiliz” dedi Tony.

Napoleon nabzının hızlandığını hissetti ve korkusundan zevk aldı. Bu sabah uyandığı andan itibaren üzerine çöken o gri-lik kesilmişti. Kesif bir sis, yumuşak parmaklarını beyninin, kalbinin ve vücudunun her yerine daldırmış ve öyle bir ağırlık vermişti ki konuşmak, başını kaldırmak, yürümek bir mesele haline gelmişti. İyiymiş gibi yapmaya çalışıyordu. Var gücüyle sisle mücadele ediyor, normal davranmaya ve düzeldiğine kendini inandırmaya uğraşıyordu. Geçici olabilirdi. Sadece bugünlük bir şey olabilirdi. Akşamdan kalmalık gibi. Herhalde yarın uyanacak ve yine eskisi gibi olacaktı.

“Belki de Maşa bize uyku vaktinin geldiğini söylüyordur.”

Konuşan Frances'ti. Karanlıkta kadının neşeli, kuru sesini tanıdı. Dün geceye kadar Frances ile temel düzeydeki iyimserlikle-rinden dolayı kişiliklerinin benzediğini söylerdi ama Napoleon artık öyle düşünmüyordu. Artık bütün ümidi tükenmiş i; ter gibi sızıp akmış, buharlaşmış, onu boş ve tükenmiş halde bırakmıştı.

"Ben yorulmadım ki" dedi Lars. Belki de konuşan Ben'di.

"Koyayım böyle işe!" Bu Ben'di. Veya Lars.

"Bence Maşa bir şeyler yapmak üzere" dedi Jessica, bak bundan oldukça emindi. Yüzünü görmeyince sesi kulağa daha zeki geliyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Napoleon gözlerinin karanlığa alışmasını bekliyordu ama alışmadı. Hiçbir şekil belirmedi. Karanlık daha karanlıklaşıyor gibiydi.

"Biraz ürkütücü" dedi Zoe, sesi titrek çıktı. Sonrasında Napoleon ile Heather istemsizce, karanlıkta yollarını bulabileceklermiş gibi harekete geçtiler.

"Sadece karanlık. Hepimiz buradayız. Güvendesin." Bu kesinlikle Smiley Hogburn'dü, Zoe'yi yatıştırıyordu.

Napoleon içinden, keşke bir bakıma Smiley Hogburn ile futbol oynadığımı söyleyebilsem, diye geçirdi. Söylemek istediği kişinin yine kendisi, artık varolmayan benliği olduğunu fark etti.

Karanlık iyice yerleşti.

Ürperticiydi.

Frances "Belki de Lars şarkı söylese iyi olur" dedi.

"Nihayet birileri yeteneğimi takdir etti" dedi Lars.

"Hepimiz söylemeliyiz" dedi Carmel.

"Yok sağ ol" dedi Jessica.

Lars "Seninle ikimiz, Carmel" dedi.

Lars "I Can See Clearly Now" şarkısına başladı ve Carmel de eşlik etti. Carmel güzel şarkı söylüyordu. Karanlıkta sesinin yükseldiğini, melodiyi büyük bir zarafetle tutturduğunu duy-mak şaşırtıcıydı. Bazıları insanı nasıl da şaşırtabiliyordu.

Napoleon bu sabah uyandığında vücuduna işleyen duy-gu, öfke olsa gerek diye düşünmüştü. Ne de olsa kendisinden sakladıkları ve bunları da kâbus gibi bir ortamda, aklı dehşet-

li kurguyla gerçekliği birbirinden ayırmaya çabalarken açıkla-
mayı seçtiği için karısına öfkesinden kudurmaya hakkı vardı.
Fakat şimdi uyuşturucunun etkisinden kurtulmuş olduğunu
düşündüğünden dolayı neyin gerçekten olduğu, neyin olmadı-
đı konusunda hiç şüphesi yoktu. Zach'i hayal etmişti ama Heat-
her'in itirafı hayal değildi.

Karısına ilacın yan etkilerini sorduğunu hatırlamıyor-
du ama gene de sorsaydı, karısının ne cevap vereceğini tah-
min edebiliyordu: Saklamadığı bir sabırsızlıkla cevap verecekti,
Çünkü Heather ailenin sağlıkla ilgili kararlardan sorumlu kişi-
siydi. Heather'in tıbbi eğitimi vardı, Napoleon ğretmendi. Na-
poleon ödevlerden sorumluydu. Heather ilaçlardan. Kocasının
eğitimle ilgili kararlarını sorgulamadığı için kendisiyle iftihar
ederdi ama Napoleon memnuniyetle karısı tarafından sorgulanır-
dı, her zaman tartışmaya açıktı ama Heather yalnızca listedeki
maddelerin üstünün çizilmesini isterdi. Kendini ilişkilerindeki
etkin ve mantıklı taraf olarak görmekten hoşlanırdı. İşleri halle-
den kişi.

Ama bak ne yaptın, Heather.

Fırsat verilse Napoleon'un ilacın içinden çıkan prospektü-
sü okuyacağını söylediğinde Heather haklıydı. Ve evet, Zach'i
gözlemlerdi ve ona söylerdi: Bu ilaç senin ruh halini etkileyebilir Za-
ch, dikkat et ve bana haber ver, derdi. Zach de gözlerini devirir: Bana
o yan etkilerin hiçbiri olmaz, baba, derdi.

Zach'i kurtarabilirdi, kurtarırdı, kurtarmalıydı, kurtarmış
olabilirdi.

Üç yıldır her gün, her sabah uyanmış ve düşünmüştü: Ne-
den? Heather nedenini biliyordu ya da bir olasılık üzerinde mes-
leki bir tahmin yapabilirdi ve suçluluk duygusu yüzünden ko-
casını bilerek, bildiğinin tesellisinden mahrum bırakmıştı. Na-
poleon'un sevgisine itimadı yok muydu? Kocasının onu suçla-
yacağını, terk edeceğini mi düşünüyordu?

Yalnızca bu da değil, bunu duyurmakla ve olanı yetkililere
bildirmekle yükümlüydüler. Tanrım, başka çocuklar da ölebilir-
di. Halkı o yan etkilerin ciddiye alınması gerektiğinden haber-
dar etmeleri gerekiyordu. Heather bunu kendine saklamakla,

başkalarını riske atmak pahasına kendini korumakla, inanılmayacak kadar bencilce davranmıştı. Napoleon buradan çıkar çıkmaz Dr. Chang'ı arayacaktı.

Ve bir de Zoe vardı. Sevgili kızı. Zach'i en iyi tanıyan o olduğu için bir terslik olduğunu gören tek kişi de oydu. Tek yapması gereken: *Baba Zach'de bir gariplik var*, demekti. Napoleon bir erkek çocuğunun duygularının ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiği için harekete geçerci.

Zach'i kurtarabilirdi, kurtarırdı, kurtarmalıydı, kurtarmış olabilirdi.

Akşamları sofrada depresyon hakkında konuşmalar yapmışlardı. Napoleon, insanın çocuklarıyla yapması gereken bütün konuşmaları bilirdi ve o konuşmaları da yapmıştı: Kişisel bilgilerinizi internete koymayın; içki içen birinin arabasına binmeyin; gece saat kaç olursa olsun bizi arayın; ne hissettiğinizi bize söyleyin; zorbalık görüyorsanız bize haber verin; biz sorunları düzeltebiliriz, sorunları düzeltebileceğimiz konusunda size söz veriyoruz.

Kızgın mıyım? Bütün gün kendine bu soruyu sormuş, kafasının içindeki o sis başka bir şeyi perdeleyen öfke mi, diye düşünmüştü. Ama vücudundaki her bir hücreye sızan o duygu, öfkeden çok daha fazlası ve öfkeden çok daha azıydı. Islak çimento kıvamında ve ağırlığında donuk bir hiçlikti.

Karanlıkta sağını solunu bilmez halde oturmuş, Lars'ın sesini alçaltıp şarkıyı bıraktığı Carmel'in dinlerken, aklına geldi: Belki Zach de böyle hissediyordu.

İster astım ilacı sebep olsun, ister ergenlik hormonları rayından çıkmış olsun, isterse ikisi üst üste gelmiş olsun, belki de böyle hissediyordu: aklı, bedeni, ruhu, gri bir sisle kaplanmış gibi. Hiçbir şeyin pek bir anlamı yokmuş gibi. Dışarıdan her zamanki gibi görünür ve davranırken, içeride her şey farklıydı.

Ah dostum, sen daha çocuktun, ben ise kocaman adamım ve daha bir gün bile olmadı ama şimdiden bitsin istiyorum.

Gözlerinin önüne oğlunun yüzü geldi. Yeni yeni tıraş etmeye başladığı sakalları, göz teması kurmamak için yere bakınca seçilen kıvrık kıvrık kirpikleri. Yanlış bir şey yaptığında babasının

gözlerine hiç bakamazdı. Başının dertte olmasından hiç hoşlanmazdı ve zavallı çocuğun başı dertten hiç kurtulmazdı. Zoe daha akıllıydı. Doğru olanı yapmış gibi olanları çarpıtmayı başarırdı.

Kızlar duygularının etkisindeymiş gibi görünürlerdi ama aslında tam tersiydi. Kızlar duygularına tam manasıyla hâkim olabiliyorlardı. Baget gibi etraflarında fırıl fırıl dönüyorlardı: *Şimdi ağlıyorum! Şimdi gülüyorum! Bundan sonra ne yaparım kim bilir? Sen bilemezsin! Erkek çocuğunun duyguları ise onu gafil avlayan beysbol sopaları gibiydi.*

Üç yıl önce, o an, o sabah Zach kötü bir seçim yaptı. Ona tek seçenек gibi gelen şeyi yaptı. İnsan böyle hissederken başka ne yapabilir? Yanan kulenin içindeki insanlara “Atlama!” demek gibiydi. Nefes alamıyorsanız başka ne yapabilirdiniz? Nefes almak için her şeyi yapardınız. Her şeyi. Elbette aşağı atlardınız. Elbette.

Anlayış dilenen gözlerle bakan oğlunu görüyordu.

Zach çok iyi bir çocuktur. Tabii ki Napoleon çocuğunun kararını kabul ediyor, onaylıyor değildi –yanlış karardı, aptalca bir karardı, kararların en kötüsüydü– ama ilk defa bunu yapacak hale nasıl geldiğini anlayabildiğini hissediyordu.

Küçükken yaptığı gibi oğlunu kucağına oturttuğunu, sım-sıkı sarıldığını ve kulağına fısıldadığını hayal etti:

Başın dertte değil, Zach. Sana bağırdığım için özür dilerim. Seni şimdi anlıyorum, oğlum. Başın dertte değil, dostum.

Başın dertte değil.

Başın dertte değil.

“Napoleon?” dedi Heather. Karısının elini fazla sıkmişti. Elini gevşetti.

Başlarının yukarısındaki ekranda siyah beyaz bir görüntü belirdi. Carmel şarkıyı kesti.

“Ne oluyor be?” dedi Lars.

Maşa’nın sesi Napoleon’un kulaklarını patlatacak kadar yüksek perdeden gürledi. Yüzü ekranı kapladı. Onlara sevgiyle gülümsedi. “İyi akşamlar, tatlılarım, lapuşkalarım.”

Heather “Aman Tanrım!” diye mırıldandı.

Frances

Kadın deliydi. Kaçıktı. Kafayı sıyırmıştı. Kırıktı. Şimdiye dek her şey şakaydı. Frances'in asıl kastettiği Maşa'nın tuhaf, değişik, gergin, aşırı uzun boylu, egzotik ve Frances'ten her bakımdan farklı olduğuydu. Maşa'nın ruh halini tam anlamıyla sorgulamamıştı. Bir yanı Maşa'nın dâhi olup olmadığı merak etmişti. Bütün dâhiler zavallı ölümlülere deli gibi gelmiyorlar mıydı?

Uyuşturucular bile Frances'i gerçekten endişelendirmemişti. Maşa "Şu LSD katılmış smoothie'yi denemek ister misin?" diye sormuş olsa, "Tabii, neden olmasın?" derdi. "Araştırma" ile ilgili konuşmalardan etkilenir, Yao'nun tıbbi geçmişini onu rahatlatır, deney-üstü bir deneyim yaşama olasılığı merakını uyandırır; hele de bir başkası ondan önce "evet" derse daha da yatkınlaşırdı. (Genç kızlığında annesi bir defasında "Bütün arkadaşların uçurumdan aşağı atlasa, sen de atlayacak mısın?" demiş, Frances de kurnazlık yapmadan "Tabii" diye cevap vermişti.)

Ama şimdi, karanlıkta oturmuş ekranda Maşa'nın görüntüsüne bakarken, her şey netleşti: Maşa pek de normal değildi. Yeşil gözleri mantığa ya da sağduyuya tepki vermeyecek şevkli bir ateşle parlıyordu.

"Hepinizi tebrik ederim!" dedi. "İlerlemenizden çok memnunum. Birinci günden bu yana çok yol katettiniz!" Oscar ödülü alan bir aktris gibi ellerini birleştirdi. "Yolculuğunuz neredeyse tamamlandı."

Ekran odayı yer yer hayalet ışığı gibi aydınlattığı için Fran-

ces gözlerini dikmiş Maşa'ya bakan diğerlerinin yüzlerini seçebiliyordu.

Jessica "Bizi buradan çıkarman gerek!" diye bağırdı.

Carmel tereddütle "Bizi duyabiliyor mu?" dedi.

"Bağırmama gerek yok, Jessica. Merhaba, Carmel. Sizi görabiliyorum, duyabiliyorum" dedi Maşa. "Teknolojinin sihri bu. Harika değil mi?"

Gözleri kameranın merkezine bakmıyordu. Deliliğine kapılmamak daha kolay oluyordu.

"Kaçış bulmacasını çözdüğünüz ve matruşkayı bulduğunuz zaman çok sevindim" dedi.

"Ama çözmedik!" dedi Frances. Üzerine alınmıştı. "Biz hâlâ buradayız. O koduğumun bebeğinden şifre çıkmadı."

"Aynen öyle" dedi Maşa. "Aynen."

"Ne?" dedi Frances.

"Pek umduğum düzeyde olmasa da bir ekip gibi çalıştınız. Ben bebeğe ulaşmak için futbol oynamak yerine piramit kuraçığınızı -hep birlikte!- varsaymıştım." Dudağı "futbol" derken küçümseyerek kıvrıldı. Frances, Tony'nin haksızlığa uğradığını hissetti.

"Ben Serov'da okula giderken, yıllar önce, fevkalade bir piramit kurmuştuk, hiç unutmadım." Gözleri dalgınlaştı, sonra kendine geldi. "Her neyse, fark etmez, sonuca vardınız, bebeği buldunuz ve işte buradayız."

"Bebek bize bir şey vermedi" dedi Jessica. "İçi boştu."

Maşa dünya halinden anlamayan küçük bir çocukla konuşur gibi sabırla "Doğru Jessica" dedi.

Ben "Bu kadın saçmalıyor" diye mırıldandı.

"Bana şimdi, 'Asıl dönüştürücü şey nedir?' diye sorarsan, uzun sıcak bir duştur derim" dedi Lars. O muhteşem yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle Maşa'ya baktı. Sanki ekrana parlak bir ışık kılıcı tutuyordu. Frances o gülümsemenin şimdiye dek pek çok kapıyı açtığını tahmin etti.

Ama bunu açamadı. Maşa gülümsemekle yetindi. Güzellik ve karizmanın destansı savaşıydı bu.

Lars elinden geldiğince gülümsemeye devam ettikten

sonra pes etti. Gülümsemesi silindi. “Tanrı aşkına, buradan çıkmak istiyorum Maşa.”

“Ah, Lars. Buda ne demiş hatırla: ‘Değişim hariç hiçbir şey sonsuz değildir.’”

“Şimdiden sonsuzluk gibi geldi Maşa.”

Maşa kıkır kıkır güldü. “Yalnızlıktan hoşlandığını biliyorum Lars. Gün boyu yabancılarla etkileşim içinde olmak zor geliyor, değil mi?”

“Hepsi çok iyi insanlar” dedi Lars. “Hem mesele bu değil.”

Heather “Odalarımıza dönmek istiyoruz” dedi. “Sesi makul ve uysal çıktı. ‘Psikedelik terapi harikaydı, teşekkürler ama...’”

“Harikaydı, değil mi? Demek ağız değiştirdin Heather!” Maşa’nın sesinde incecik bir tehdit havası vardı. “Umarım samimisin. Beni polise ihbar etmek hakkında konuşulduğunu duydum! İtiraf edeyim, çok kırdım.”

“Kızgındım” dedi Heather. “Bildiğin gibi bugün oğlumun ölüm yıldönümü. Doğru düşünemiyordum. Şimdi anlıyorum.” Ekranı bakarken yüzünde tam olarak kabullenişe benzeyen bir ifade vardı. Hayranlık veren bir manzaraydı. Heather “Hepimiz anlıyoruz” diye devam etti. “Bizim için yaptıklarına minnettarız. Normal hayatlarımızda bu fırsatı asla bulamazdık. Ama artık odalarımıza gitmek ve kalan zamanımızın tadını çıkarmak istiyoruz.”

Frances kendini Maşa’nın yerine koymaya çalıştı. Aklına Maşa’nın kendini bir sanatçı gibi gördüğü ve her sanatçı gibi de övgüye can atacağı geldi. Kadın sadece takdir, saygı, beş yıldızlı yorumlar ve minnet istiyordu.

“Sanırım inanılmaz bir deneyim olduğunu söylersem hepimiz adına konuşmuş olurum” diye başladı.

Ama Tony sözünü kesti.

“Şu arkadaki Yao mu?” Tony ayağa kalktı, gözleri ekrandaydı. “Nesi var?”

“Yao burada, evet” dedi Maşa.

Ekranın önünden yana çekildi ve ödülü gösteren bir yarışma hostesi gibi zarafetle işaret etti.

Ödül Yao’ydu.

Maşa'nın koltuğunda oturur halde masanın üstüne yığılmıştı; uyuyordu ya da baygındı; bir yanağı masaya yaslanmış, kolu da başının etrafına dolanmıştı.

"Nefes alıyor mu? Nesi var?" Heather da ayağa kalktı ve ekranın altına gitti. Sahte kabullenmiş tavrını bırakmıştı. "Ne aldı? Ne verdin ona?"

Frances panikle "Yaşıyor mu?" dedi.

"Sadece kestiriyor" dedi Maşa. "Çok yoruldu. Bütün gece uyumadı, sizler için çok çalıştı."

Yao'nun saçlarını okşadı, kafa derisinde göremedikleri bir şeyi işaret etti.

"Bu Yao'nun doğum lekesi, ölüme yakın deneyimimde görmüştüm." Kameraya bakıp gülümsedi ve Frances'in tüyleri ürperdi. "Yani kendi ölümlülüğümle çok olağanüstü ve çok muhteşem bir şekilde yüz yüze geldiğimde." Gözleri parladı. "Bu akşam siz de kendi ölümlülüğünüzle yüzleşeceksiniz. Ne yazık ki size ölümün gözlerine doğrudan bakma ayrıcalığını vermem ama kısacık, bir anlık görme fırsatı verebilirim! Unutulmaz bir bakış..." Doğru sözcüğü aradı ve bariz bir tatmin duygusuyla hatırladı. "Şimdiye kadarki tüm deneyimlerinizi kaynaştıracak bir bakış fırsatı: sessizlik, psikedelik terapi, kaçış bulmacası."

Heather "Çocuk hiç de uyuyor gibi görünmüyor" dedi. "Ona bir şey mi verdin?"

"Ah, Heather" dedi Maşa. "Sen neredeyse doktor sayılırsın, değil mi? Ama seni temin ederim ki Yao uyuyor."

Ben "Delilah nerede?" dedi.

"Delilah artık bizimle değil" dedi Maşa.

Ben "Ne demek 'artık bizimle değil'?" diye sordu. "Bu da ne demek?"

Maşa tasasızca "Bizi bıraktı" dedi.

"Kendi rızasıyla mı?" diye sordu Frances.

Frances, Sükûn Evi'nin diğer çalışanlarını düşündü: sevimli güler yüzlü aşçıyı; mucizevi şifalı elli Jan'i. Konuklar kilit altında, Yao ise Maşa'nın masasında baygın yatarken onlar neredeydi?

Frances'in Delilah ile ilgili sorusunu duymazdan gelerek "Hepinizin dikkatle beni dinlemesi gerekiyor" dedi Ma-

şa. Yao'nun görünmemesi için gene kameranın önüne geidi. "Şimdi eğleceli bir kaynaşma oyunu oynayacağız!"

Lars "Bana kalırsa biz adamakıllı kaynaştık, Maşa" dedi.

"Buda der ki 'Tüm dünyaya sonsuz sevgi yaymalıyız', işte bu egzersiz bütünyle bununla ilgili. Sevgiyle ilgili. Tutkuy-la ilgili. Birbirini tanımakla" dedi Maşa. "Ben buna 'Ölüm Cezası' diyorum!"

Coşkuyla ardı ardına sorular ve yorumlar gelmesini umuyor gibi beklentiyle ekrana baktı.

Kimse yerinden kıdılamadı.

"İsmi beğendiniz mi?" dedi Maşa, adeta flörtöz denebilecek bir tavırla başını eğip yukarı baktı.

"Ben ismi beğenmedim" dedi Napoleon.

"Ah Napoleon, ben seni beğeniyorum. Sen dürüst bir adamsın. Şimdi size nasıl yapılacağını anlatayım" dedi Maşa. "Bir düşünün: Hepiniz ölüme mahkûm edilmişsiniz! İdamlıkların hücrelerindesiniz! Belki bu daha güzel bir isim olur: İdam hücresi." Kaşlarını çatı. "Bence daha iyi. 'İdam Hücresi' diyelim."

Carmel usul usul ağlamaya başladı. Frances elini kadının koluna koydu.

"Peki bu 'İdam Hücresi' oyunu nasıl oynanıyor? Anlatayım. İdama mahkûmsanız ne olur? Sizin adınıza sizi savunacak birine ihtiyacınız olur, değil mi? Merhamet için sizi savunacak ve idamın kaldırılmasını talep edecek biri. Elbette bu kişi sizin..." Maşa teşvik edencesine kaşlarını kaldırdı.

Jessica "Avukatımız" diye tamamladı.

Maşa "Evet!" diye bağırdı. "Sizi savunan avukatınız! Hâkime 'Hayır, bu insan ölmeyi hak etmiyor! İyi biridir, Sayın Hâkim! Toplumun, ona çok şey katabilecek namuslu bir üyesidir!' diyen biri. Ne dediğimi anlıyor musunuz? Yani hepiniz avukat-sınız ve birer müvekkiliniz var. Anladınız mı?"

Kimse konuşmadı.

"Ben müvekkillerinizi belirledim. Size isimleri okuyayım."

Not defterinden bir yaprağı kaldırıp okudu: "Frances, Lars'ın avukatı. Lars, Ben'in avukatı." Başını kaldırıp konuklarına baktı. "Dinliyor musunuz? Bunu bir defa okuyacağım."

“Dinliyoruz” dedi Napoleon.

“Heather, Frances’in avukatı. Tony, Carmel’in avukatı. Carmel, Zoe’nin. Zoe, Jessica’nın. Jessica, Heather’ın. Ben, Napoleon’un ve...’ abartılı bir tavırla nefes aldı, “Napoleon da Tony’nin avukatı! O! Hepinizi okudum.” Başını kâğıttan kaldırdı. “Hepiniz kimi savunacağınızı anladınız mı?”

Kimse karşılık vermedi. Hepsi dilsiz gibi ekrana bakıyordu.

Maşa “Tony kimi savunuyorsun?” diye sordu.

Tony duygusuz bir sesle “Carmel” dedi.

“Peki Zoe, sen?”

“Jessica’yı savunuyorum” dedi Zoe. “Ne suç işlediğini pek anlamadım.”

“Suçun bir önemi yok. Hepimiz suçlar işledik Zoe” dedi Maşa. “Bence bunu biliyorsun. Kimse masum değildir.”

“Sen psikozlu...”

“Zannedersem hâkim de sensin Maşa.” Napoleon karısının sesini bastırarak kadar yüksek sesle konuştu.

“Doğru! Ben de hâkim olacağım” dedi Maşa. “Müvekkilinizi savunmak için beşer dakikanız olacak. Uzun değil ama yeteri kadar uzun. Zamanınızı boş lafla harcamayın! Her sözünüz yerini bulsun.” Elini yumruk yaptı.

“Hazırlanmak için bir geceniz var. Sunumlarınız şafak vaktinde olacak. Kendinize sormalısınız: Müvekkilim neden yaşamayı hak ediyor?”

“Çünkü herkes yaşamayı hak ediyor” dedi Tony.

“İyi ama özellikle neden sizin müvekkiliniz? Diyelim ki yalnızca bir tane paraşütümüz kaldı! Cankurtaran filikasında tek kişilik yer! Neden başkası değil de sizin müvekkiliniz o paraşütü almalı?” dedi Maşa.

“Öyleyse önce kadınlar ve çocuklar” dedi Tony.

“Ama ya hepiniz aynı cinstenseniz? Aynı yaştıysanız? Kim yaşayacak? Kim ölecek?” dedi Maşa.

“Şimdi de ‘Son Paraşüt Oyunu’ mu oldu?” dedi Lars, yüzü acı bir alaycılıkla kasılmıştı. “Biz oturup birinci sınıf felsefe öğrencileri gibi ahlaki ikilemleri tartışırken, Yao da senin masan-

da baygın halde yatacak mı? Harikaymış, bütün bunlar çok dönüştürücü, gerçekten.”

Tony alçak sesle “Dikkat” dedi.

Maşa “Bu önemli bir egzersiz!” diye bağırdı. Boynundaki tendonlar hiddetinden kaskatı kesildi.

Frances’in midesi bulandı. Bu oyunu kaybedecekti. Bu tür “aktivitelerde” hep başarısız olurdu ve “müvekkili” Lars da şimdiden hâkime faul yapmıştı.

Ben yatıştırıcı bir tavırla konuştu: “Lütfen açıklar mısın Maşa, yasana ya da hâkimimize göre müvekkilimizi başarıyla savunamazsak ne olacak?”

Maşa burnundan derin bir nefes aldı. “Şey, elbette normalde konuklarımızı idam etmeyiz! Müessesemiz için iyi olmaz!” Neşeyle güldü.

“Yani bütün bunlar... farazi mi?” dedi Ben.

“Bu kadar soru yeter!” Maşa öyle yüksek sesle haykırdı ki Carmel bir adım geriledi ve Frances’in ayak parmağına bütün ağırlığıyla bastı.

“Bu düpedüz saç...” diye başladı Heather. Napoleon onun kolunu tuttu.

Yüksek sesle “Hepimiz bu egzersize katılacağız, Maşa” dedi. “Çok... ufuk açıcı bir oyuna benziyor.”

Maşa lütufkârca başını salladı. “Güzel. Çok dönüştürücü olduğunu göreceksin Napoleon. Gerçekten. Şimdi bu aydınlanma egzersizi için size ışık vermeliyim!” Elini uzattı ve ışıklar yandı, hepsi gözlerini kırpıştırıp birbirlerine baktılar.

Carmel gözlerini ovuşturarak “Müvekillerimizi savunduktan sonra bizi serbest bırakacak mısın?” dedi, sesi boğuktu.

“Yanlış soru soruyorsun Carmel” dedi Maşa. “Yalnızca sen kendini serbest bırakabilirsin. Hatırla, daha birkaç gün önce size geçicilikten bahsettim. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Mutluluğa ya da acıya tutunmayın.”

“Ben gerçekten hemen evime gitmek istiyorum” dedi Carmel.

Maşa anlayışla cık cık yaptı. “Ruhani uyanışlar nadiren kolay olur Carmel” dedi.

Frances el kaldırdı. “Bir kalem lazım bana. Yazamazsam sunu n hazırlayamam!” Eşofmanının boş ceplerine vurdu. “Yazacak hiçbir şeyim yok.”

Maşa. Frances hiç konuşmamış gibi yaptı. “Şimdi tatlı pastalarım, size bol şans diliyorum. Şafak vakti geri geleceğim. Düşüncelerinize odaklanmayı unutmayın. Müvekkilinizle ilgili doğru soruları sorun ve yüreğinizle dinleyin. Her biriniz neden yaşamayı hak ediyorsunuz, beni ikna edin.”

Uyuyan çocuğuymuş gibi sevgiyle Yao’ya baktı, başını okşadı, sonra gene ekrana döndü. “Sizden şu sözlerle ayrılayım: ‘Yapılması gerekeni bugün şevkle yap. Kim bilir? Belki yarın ölüm gelir.’ Buda söylemiş.”

Ellerini dua eder gibi birleştirdi ve başını eğdi. “Namaste.”

Lars

Sükûn Evi'nin konukları, birbirine sokulmuş fısıldaşan bir grup halinde stüdyonun ortasında toplandılar; başları soğuk bir günde ofisin dışına sürülmüş sigara tiryakileri gibi öne eğilmişti. Kekre ter ve bayat ağız kokularını alabiliyordu Lars. Ben ile Jessica el tutuşmuşlardı. Carmel ile Frances tırnaklarını yiyorlardı. Tony ağzını doğru cevapları verecek şekilde bükebilirmiş gibi sertçe altdudağını çekiştiriyordu. Zoe midesini ovup ayaklarını incelerken, annesiyle babası da ona bakıyorlardı.

Frances “Eminim, Yao’nun bir şeyi yoktur, ne dersiniz? Ya Delilah? Maşa imkânı yok birine gerçekten zarar vermez” dedi. “Olacak şey değil. Kendini şifacı olarak görüyor.”

Lars, Frances’in kendini inandırmaya çalıştığını anladı. Burada kalışları uzadıkça Frances de daha kolay anlaşılır oluyordu. Kırmızı ruju silinmişti ve tahminen 1995 yılında dolgun olan atkuyruğu şimdi başının arka tarafına yapışmıştı. Lars, Frances’ten hoşlanıyordu ama seçme şansı olan bir idam mahkûmu olsa bu kadını avukat olarak tutmazdı. Bu karmakarışık gruptan kimi seçerdi, onu da bildiği yoktu. Fark eder miydi, emin değildi. Maşa bildiğini okuyacaktı zaten.

“Delinin suyuna gidiyormuş gibi görünmemiz gerek” dedi Lars.

“Aynı fikirdeyim” dedi Napoleon. “Uyumlu davranmak ve bulduğumuz ilk fırsatta buradan çıkmak zorundayız.”

Carmel üzgünce “Ben ona inanmıştım” dedi. “Buna inanmıştım.” Etrafını işaret etti. “Dönüştüğümü sanıyordum.”

Frances kaygıyla Lars’a “Seni ben savunuyorum” dedi.

“Konuşmamız gerek. Tanrım, bir kalem için neler vermezdim.”

Heather iç çekerek “Evet bu acayip... oyunda ben de sözde seni temsil ediyorum, Frances” dedi. “Sanırım bizim de konuşmamız gerek.”

“Tamam, evet, evet ama önce izin ver müvekkilimle konuşayım” dedi Frances, hızlı hızlı soluyordu. Kendini yatıştır- mak için elini göğsüne koydu. Lars ona gülümsedi. Sessiz sine- ma oyununu bile ölüm kalım meselesiymiş gibi sevimli bir cid- diyetle ve beceriksizce oynayacak tipte biriydi Frances. Ve şim- di gerçekten de bu oyun ölüm kalım meselesi (kesinlikle değil!) olabiliirdi, ayrıca hiperventilasyona¹⁵ girmek üzereydi.

Lars yatıştırıcı bir tavırla “Haydi gidip biraz sohbet edelim Frances” dedi. “Sonra Heather’ı neden yaşamam gerektiğine ik- na edersin.”

Çiftlere ayrılırırken Heather “Halimiz içler acısı” dedi.

Napoleon “Tek sayıyız” dedi. “Ben sıramı beklerim.” Sesini biraz daha alçalttı. “Ben bir çıkış yolu aramaya devam edeceğim.” Ellerin baba şortunun ceplerine sokup gezinmeye başladı.

Lars ile Frances gidip bir köşeye oturdular.

“Pekâlâ.” Frances, Lars’ın karşısına bağdaş kurdu. Kaşlarını iyice çatı. “Bana hayatınla ilgili her şeyi anlat, ilişkilerini, aileni.”

“Ona hayırsever olduğumu söyle; halk için çok şey yaparım ve gönüllü çalışıyorum...”

Frances araya girdi. “Sahi mi?”

“Sen kurgu roman yazıyorsun!” dedi Lars. “Uydur işte! Oyunu oynuyor görüldüğümüz sürece ne dediğin hiç fark etmez.”

Frances başını iki yana salladı. “Bu kadın deli olabilir ama samimiyetsizliğin kokusunu bir kilometreden bile alır. Oyunu oynayacağım ve adam gibi oynayacağım. Bana her şeyi anlat Lars, hemen. Şaka yapmıyorum.”

Lars homurdandı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Kadınlara yardım ediyorum” dedi. “Boşanma davalarında yalnız kadınları temsil ederim.”

¹⁵ Gerekenden daha hızlı ve/veya daha derin nefes alma durumudur. Genellikle panik atakla birlikte gelen bayılma hissi ve diğer istenmeyen semptomlara yola açar. (yay.n.)

“Cidden mi?” dedi Frances. “Bu cinsiyet ayrımı olmuyor mu?”

“Ben müvekkillerimi fısıltı gazetesiyle bulurum” dedi Lars. “Bu tip kadınların hepsi birbirini tanır, birlikte tenis oynarlar.”

“Yani zengin kadınların avukatlığını mı yapıyorsun?” dedi Frances.

“Bu işi sevabına yapmıyorum” dedi Lars. “İyi para kazanıyorum. Belli tipte adamların günahlarının karşılığında iyi bir bedel ödemelerini sağlıyorum.”

Frances başparmağının tırnağını kalem gibi dişine vurdu. “İlişkin var mı?”

“Evet” dedi Lars. “On beş yıldır birlikteyiz. Adı Ray ve herhalde ‘idama mahkûm’ olmamamı yeğlerdi.”

Birden Ray’e, evine, müziğe, cızırdayan sarımsağa, pazar sabahlarına duyduğu özlemden dolayı burnunun direği sızladı. Sağlık merkezleri konusu onun için artık kapanmıştı. Buradan çıkınca Ray’le birlikte gastronomik bir Avrupa turuna rezervasyon yaptıracaktı. Adam çok siskalaşmıştı. Gözleri suratında kocaman kalmıştı. Hep o takıntılı bisiklet merakı yüzünden. Bacakları Sidney’in tepelerinden aşağıya pedal çevirmekten görünmez oluyordu. Hızlı, daha hızlı, vücudunu endorfinle doldurmaya, aldığından daha fazlasını verdiği bir ilişkide olduğunu unutmaya çalışıyordu.

“Çok iyi bir insandır” dedi Lars ve ağlamak üzere olduğunu fark edip şaşırdı. Çünkü ölecek olursa, Ray’in süpermarketteki aşırı kelepir bir ürün gibi kapılacağı ve başka birinin onu kolayca hak ettiği şekilde sevebileceği aklına geldi.

Frances aklından geçenleri biliyormuş gibi “Zavallı Ray” dedi.

“Neden öyle dedin?”

“Ah, çok yakışıklısın da ondan. Gençliğimde kısa bir süre yakışıklı birine âşık olmuştum, çok kötüydü ve sen...” başıyla Lars’i işaret etti, “...çok saçma.”

“Bu biraz kırıcı oldu” dedi Lars. Onun gibi güzel görünen insanlara karşı toplumda çok önyargı vardı. İnsanların hiçbir şeyden haberleri yoktu.

“Evet, evet, aş bunu” dedi Frances. “Yani... çocuğun yok mu?”

“Çocuğum yok” dedi Lars. “Ray çocuk istiyor. Ben istemiyorum.”

“Ben de hiç çocuk istemedim” dedi Frances.

Lars’ın aklına geçen ay Ray’ın otuz beşinci yaş gününde annesinin hali geldi. Her zamanki gibi kadın şampanyayı fazla kaçırmıştı, yani iki kadeh içmişti. “Tek bir bebeği olmasına izin versen, Lars? Mini minnacık bir bebeği? Senin parmağını bile kımıldatmana gerek olmayacak, sana söz veriyorum.”

“Psikedelik terapi hayatına dair herhangi bir içgörü kazandırdı mı?” diye sordu Frances. “Bundan bahsedersen Maşa’nın hoşuna gider.”

Lars dün geceyi düşündü. Bazı tarafları muhteşemdi. Bir an gelmişti, kulaklıktan gelen müziği yanardöner renk dalgaları halinde görebildiğini fark etmişti. Maşa ile konuşmuşlardı ama belirli bir içgörü olduğunu sanmıyordu. Maşa’ya uzun uzun müziğin rengini anlatmıştı, kadının bundan sıkılmış olabileceğini düşünüyordu ve dün gece çok güzel ve şiirsel konuştuğu için kadının tavrını rencide edici bulmuştu.

Maşa’ya dün gece halüsinasyonlarında durmadan beliren küçük oğlan çocuğundan bahsettiğini sanmıyordu. Bu kadının hoşuna giderdi.

Durmadan Lars’ın elini tutan siyah saçlı, kirli suratlı çocuğun kendisine çocukluğundan önemli ve travmatik bir şeyi, terapistlerin eşelemeye bayıldıkları o şekillendirici anılardan birini hatırlatmak için geldiğinin farkındaydı.

Küçük Lars ile gitmeye razı olmamıştı. Plajda yatarken ve müziğin renklerinin tadını çıkarırken çocuğa “İşim var” deyip durmuştu. “Git başkasına sor.”

Bilinçaltımın bana söylemeye çalıştığı şeyler umurumda değil ama gene de teşekkürler.

Gecenin bir yerinde, Delilah ile aralarında hiç de sağaltıcı gibi gelmeyen, daha çok geyik muhabbetine benzeyen bir konuşma geçmişti; aslında Lars konuşurken deniz esintisini hissettiğinden oldukça emindi.

Delilah “Sen de tıpkı benim gibisin Lars. Hiç kafana takmı-

yorsun, değil mi? Umursamıyorsun” demişti.

O sırada kızın elinde sigara mı vardı? Herhalde yoktu.

Lars uyuşukça “Ne demek istiyorsun?” demişti.

Delilah “Ne demek istediğimi biliyorsun” demişti. Lars’ı, Lars’tan daha iyi tanıyormuş gibi kendinden emin konuşuyordu.

Frances parmak eklemlerini hızlı hızlı elmacık kemiğine vuruyordu.

“Kendine vurmayı kes” dedi Lars.

Frances elini indirdi. “Ben şimdiye dek mahkemede kimseyi temsil etmedim” dedi.

“Burası mahkeme değil” dedi Lars. “Bu aptalca bir oyun, o kadar.”

Sözde hamile olan Jessica’ya baktı.

“Maşa’ya hayat arkadaşım la bir bebek sahibi olmayı planladığımızı söyle.”

“Yalan söyleyemeyiz” dedi Frances. Ona sinirlendiği belliydi. Zavallı kadın.

Frances’in yüzündeki ifade, aklına onu kızdıracak ya da hüsrana uğratacak bir şey yaptığı zamanki Ray’in yüzünü getirdi. Şu birbirine bastırılmış dudaklar. Yenik düşmüş gibi çökmüş omuzlar. O kırgın gözler...

Dün geceki çocuğun haylaz yüzünü hatırladı ve irkilerek onun kendi küçüklüğü olmadığını anladı. Çocuğun ela gözleri vardı. Ray’in gözleri. Ray’in, kız kardeşinin ve annesinin gözleri aynı renkti. İçlerindeki korkutucu sevgi, güven ve sadakat yüzünden Lars’a gözlerini yumma isteği veren gözler.

“Maşa’ya de ki; ona taksirle ölüme sebebiyet vermekten dava açacağım. Kazanırım da. Kazanacağıma garanti veriyorum.”

“Ne?” Frances’in kaşları çatıldı. “Bunun bir mantığı yok ki.”

“Bunların da yok” dedi Lars. “Hiçbirinin.”

Gene o ela gözlü siyah saçlı çocuğu gördü, elini çekiştirdiğini hissetti ve ısrarlı sesini duydu: Sana göstereceğim bir şey var.

Jessica

Jessica ile Zoe bağdaş kurmuş, pilates dersine başlayacaklarmış gibi bir yoga minderinin üstünde karşılıklı oturuyorlardı.

Jessica şimdi pilates dersinde olmak için neler vermezdi. Piyango kazanmadan önce, o cereyanlı sosyal merkezde, mahalledeki annelerle birlikte katıldığı ucuz pilates kursuna bile razıydı.

“Bunun, şey yani... ciddi olduğunu düşünüyor musun?” Zoe’nin gözleri annesiyle babasına hızla kaydıktan sonra tekrar Jessica’ya döndü. Zoe’nin doğal ve çok güzel kaşlarını fark etmeden edemedi Jessica.

“Aa evet, öyle düşünüyorum diyebilirim” dedi. “Bana öyle geliyor ki Maşa her şeyi yapabilir. Çok tutarsız görünüyor.” Nefeslerini kontrol etmeye çalıştı. Korkusu durmadan yükseliyor, daha sonra lunaparktaki eğlence trenine bindiğindeki bulantı nöbetleri gibi midesine çekiliyordu.

Zoe “Gerçekten kimseyi idam edecek değil ya” dedi, espri yaptığını göstermeye azimliymiş gibi şevkle gülümsedi.

“Tabii değil” dedi Jessica ama bu kadının neler yapabileceğini nereden biliyordu? Onaylarını almadan onlara uyuşturucu vermişti ve kim bilir Yao ile Delilah’ya ne yapmıştı? “Bu bir oyun o kadar, bizi düşündürmek için. Gerçekten aptalca bir oyun.”

“Annemin Maşa’yı kışkırtmasından endişeliyim. Kadını yeterince ciddiye almıyor.” Zoe yan gözle Heather’a baktı.

“Merak etme. Onu çok güzel savunacağım” dedi Jessica. “Annen bir ebe. Dünyaya yeni hayatların gelmesine yardım ediyor. Hem ben münazara takımındaydım. İlk konuşmacıydım.”

Jessica, özenli ve gayretli bir öğrenci. Karnesinde en sık gördüğü yorum buydu.

“Ben de seni çok güzel savunacağım!” Zoe de gayretli bir öğrenci edasıyla oturduğu yerde dikleşti. “Peki, öncelikle hamileliğini belirtmeliyim diye düşündüm, tamam mı? Hamile bir kadını idam edemezsin. Şey sözleşmesine... ya da öyle bir şeye aykırı olur, değil mi?”

Jessica kuşkuyla “Doğru” dedi ama neden kuşku duyduğundan emin değildi. Hamileliği doğrulanmadığı için miydi? Çünkü yasal bir boşluktan faydalananı gibi geliyordu. Sırf masum çocuğu yaşamayı hak ettiği için mi o da hayatta kalmayı hak ediyordu?

Ve hamile değilse, neden yaşamalıydı? Sırf gerçekten yaşamak istediği için mi? Annesiyle babası onu çok sevdiği için mi? Şu sıra araları bozuk olsa da kız kardeşi de onu sevdiği için mi? Instagram’daki takipçileri sık sık “gözümüzü gönlümüzü açtın” dedikleri için mi? Geçen mali yıl yaptığı bağışlar, eski yıllık gelirinden daha fazla olduğu için mi?

“Piyangoyu kazandığımız zaman bencillik etmemek için büyük çaba sarf ettik” dedi. “Paylaşmak, bağış yapmak için.” Parmaklarıyla saçlarını taradı ve sesini alçalttı. “Ama paranın hepsini dağıtmadık.”

“Bunu kimse beklemez zaten” dedi Zoe. “O para sizin ödülünüzdü.”

Jessica “Eski hayatımızdan özlediğim tek bir şey var” diye itiraf etti. “Zengin olmadan önce ‘iyi’ insanlar olup olmadığımızı düşünmek mecburiyeti duymazdık çünkü iyi olmaya zamanımız yoktu. Sadece faturalarımızı ödüyor, kıt kanaat geçiniyor, yaşayıp gidiyorduk. Sanki daha kolaydı.” Yüzünü buruşturdu. “Şikâyet ediyormuşum gibi oldu ama inan etmiyorum.”

“Çılgınca para harcayan piyango talihlilerini okumuştum; ilişkileri sona ermiş, çok para kaybetmişlerdi ve sonunda işsizlik maaşı alacak hale gelmişlerdi” dedi Zoe.

“Biliyorum!” dedi Jessica. “Biz kazandığımızda, talihliler hakkında çok araştırma yaptım. O yüzden bu hayatın tuzaklarını biliyorum.”

“Sanırım siz iyi bir iş çıkarıyorsunuz” dedi Zoe.

Jessica minnetle “Sağ ol” dedi, çünkü bazen piyango parasını iyi idare ettiği için birinden övgü almaya can atıyordu.

Terbiyeli bir piyango talihlisi olmak için çok çabalamıştı. Düzgün yatırımlar yapmak, uygun şekilde paylaşmak, vergi danışmanlığı almak, müthiş zarif tiplerin açık arttırmalarda Fransız şampanyası içerek mütevazı şeylere dudak uçuklatacak miktarda teklifler verdikleri sık bağış balolarına gitmek: “İyi bir amaç için hanımefendiler, beyefendiler!” Ben’in papyonunu çekiştirerek “Kim lan bu insanlar?” diye mırıldandığı geldi aklına.

O balolarda daha fazla para mı dağıtmalıydı? Daha az mı? Hiç mi? Çek mi göndermeliydi? Ne onu daha iyi bir insan, şimdiki hayatını hak eden bir insan yapardı?

Bu yaşadıkları piyangodan önce olsaydı, Zoe ne derdi? Jessica feci sıkıcı işinde çok çalıştığı ve ömründe bırakın birinci sınıf, business class uçak seyahati yapmadığı için mi yaşamayı hak ediyordu? Nasıl bir hayattı bu?

Artık onu para tanımlıyordu. Paradan önce kim olduğunu bile bilmiyordu.

“Ben hangi arabayı satın alacağı haricinde hiçbir karar almak istemiyordu” dedi. “Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordu... ve bu mümkün değildi.”

Dudaklarına dokundu, herkesin harika diyeceği göğüslerini işaret etti.

Böyle görünmeseydi, savunması daha mı iyi olurdu? Vücuduna bu kadar para harcamamış olsa?

Annesi bir defasında “Neden şu rezil Kardashianlar gibi görünmek isteyesin?” diye sormuştu.

Çünkü Jessica, o rezil Kardashianların nefes kesici olduklarını düşünüyordu. Böyle düşünmek onun ayrıcalığıydı. Para gelmeden önce lüks arabaların fotoğrafları Ben’in ağzını sulandırır, Jessica da mankenlerin ve reality programlarının yıldızlarına imrenirdi. Belki o fotoğraflar fotoşopluydu ama umurun da değildi. Ben arabasını aldı, Jessica da vücudunu. Yeni vücudu neden Ben’in yeni arabasından daha yüzeysel görülüyordu ki?

“Affedersin.” Tekrar başını kaldırıp Zoe’ye baktı ve kızın

kardeşinin intihar ettiğini hatırladı. Zoe herhalde hayatında Jessica kadar sık biriyle karşılaşmamıştı. “Bunların hiçbirisi savunmamı oluşturmanı sağlamaz, değil mi? Bu kız neden yaşamalı? Aa piyangodan para kazandığı zaman çok çabaladığı için.”

Zoe gülümsemedi ama Jessica’ya çok ciddi, odaklanmış gözlerle bakıyordu. “Merak etme, ben güzel bir hale getirebilirim.”

Maşa’nın yüzünün az önce görüldüğü ekrana baktı. “Bundan sonra ne olacak dersin? Biz aptal oyununu oynadıktan sonra?”

Jessica dürüstçe “Bilmiyorum” dedi. “Her şey olabilirmiş gibi geliyor bana.”

Maşa

Maşa Lavanta Salonu'ndan bir minder aldı. Başını masadan kaldırıp altına minderi iterken Yao hiç ses çıkarmadı. Titreşen gözkapakları tamamen kapalı değildi, aralarından gözlerinin akı incecik görünüyordu.

Maşa uyuyan küçük bir bedenın üstüne battaniye örttüğünü hatırladı. Kendisinin olduğunu bilse de bu başka birinin hatırası gibi geliyordu. Hatıranın hiçbir dokusu, kokusu, rengi yoktu; binanın etrafındaki güvenlik kameralarının çektiği sahnelere benziyordu.

Doğru değildi bu. İsterse eğer hatıraya renk ve doku verebilirdi.

Battaniye sarıydı. Koku ise göz yakmayan bebek şampuanı kokusu. Ses, Brahms'ın ninnisiyle dönen ve üstünden oyuncaklar sallanan dönencenin tınlamalı ezgisi. Parmak uçlarının altındaki sıcak, yumuşak ten.

Ama tam da şu sıra bunu hatırlamak istemiyordu.

Konukları artık göremediği ve duyamadığı için monitörü kapadı. Onlardan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Tiz sesleri karatahtaya sürtünen tırnak gibi geliyordu.

Yao'ya verdiği yatıştırıcı; çünkü smoothie'lere konukların kötü tepki verme, kendilerine ya da başkalarına zarar verecek kadar saldırganlaşma, huzursuzlanma olasılığına karşı hazırladıkları bir ilaçtı. Yao'nun birkaç saat rahatça uyuduktan sonra kendine geleceğini biliyordu. Maşa ile Delilah'ya acil bir durumda enjektör kullanmayı öğreten de Yao'ydu.

Bu planlarda yoktu ama Yao'nun protokole duyduğu inancı kaybetmesinin ciddi bir engel olduğu açıkça anlaşılmış-

tı. Stratejik karar alma sürecinden geçici olarak çıkarılması gerekiyordu. Maşa'nın hızlı hareket etmesi gerekmişti ve bir zamanlar performans göstermeyen bir personeli ya da bütün bir departmanı işten çıkardığı gibi Yao'yu da devreden çıkarmıştı. Hızlı karar verme ve o kararları değişiklikler karşısında uygulayabilme yeteneği, çalışma hayatı boyunca en güçlü yanlarından biri olmuştu. Atiklik. Buna atiklik denirdi. Hem mecazi hem de gerçek anlamda atikti.

Ama Yao uyuyunca kendini gariptir ki yalnız hissetmeye başladı. Onu özlüyordu. Delilah'yı da özlüyordu. Yao ya da Delilah olmayınca; denetleyeceği kimse, eylemlerini gözlemleyecek kimse, kendini açıklaması gereken kimse kalmamıştı. Garip geliyordu. Hayatının büyük bölümünü yalnız yaşamıştı. Sükûn Evi'ni yenilerken, o olağanüstü fiziksel ve spirüel dönüşümüyle sonuçlanan kişisel gelişim planını yaratıp saflaştırırken, arkadaşsızlığın sıkıntısını yaşamamıştı. Ama artık hayatı farklıydı. Nadiren yalnız kalıyordu. Evde her zaman birileri oluyordu: çalışanları, konukları... İnsanlara alışmak bir zayıflıktı. Bu konu üzerinde çalışması gerekiyordu. Maşa süregelen bir çalışmaydı.

Hiçbir şey aynı kalmaz.

Konuklar için hazırladığı oyun varsayımsal bir egzersizdi ama korkularının gerçek olması gerekiyordu. Maşa yeteri kadar korku görmemişti. Alaycılık ve şüphe görmüştü. Saygısızdı bu insanlar. Nankörlerdi. Ama dürüst olmak gerekirse, oldukça akılsızlardı.

O uyuşturucular hiç ucuz değildi. Kâr marjlarının daralmasına neden olmuştu. Konuklarının iyilikleri için daha az kâr etmeye hazırды. Sevgili Yao, her konuğa doğru dozun verilmesini sağlamak için canını dişine takarak çalışmıştı. Hatasız yapabilmek için kaç gece uykusuz kalmıştı.

Bu yeni protokolün, Maşa'nın meslek hayatının yönünü değiştirmesi gerekiyordu. Yeniden büyük dünyanın bir parçası olmaya hazırды. Kurumsal şirketlerde tadını aldığı tanınırlığı özlüyordu: iş dünyası dergilerinde çıkan yaşam öyküsü, konferanslarda ve özel gecelerde açılış konuşmaları. Makaleler ya-

yımlamak, konferanslarda ve toplantılarda konuşmalar yapmak istiyordu. Şimdiden olası bir kitap anlaşması için haber yaymıştı. Aldığı tepkiler olumluydu. Kişisel dönüşüm sürekli bir ilgi alanı, diye yazmıştı bir yayıncı. Bizi gelişmelerden haberdar edin.

Eski iş arkadaşlarının reenkarnasyonunu görecekleri düşüncesi Maşa'nın çok hoşuna gitmişti. Herhalde onu başta tanıyamayacaklardı, sonra hayret edecek ve kıskanacaklardı. O iş yarışından kaçmış ve bakın neler başarmıştı! Dergilerde yer alacak, televizyon röportajlarına çıkacaktı. Bir halkla ilişkiler uzmanı tutmayı planlıyordu. Kitabının teşekkür kısmında Yao'nun adını da belirtmek niyetindeydi ve kendisi medyada yer alırken, onu Sükûn Evi'nde daha yüksek bir konuma getirecekti.

Maşa'nın ışıltılı parlak geleceği önünde uzanırken, bu nan-kör budalalar önünü kesiyorlardı. Maşa başarı haberleri basında çıktıktan sonra bir yıllık müşteri bekleme listesi oluşmasını bekliyordu. Ücretler talebi yansıtacak şekilde yükselecekti. Bu insanlara indirimli fırsat fiyatı karşılığında bu inanılmaz program sunulmuştu ama sızlanmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Aç olduklarını sanıyorlardı! Gerçek açlık nedir hiç yaşamışlar mıydı? Temel gıda maddeleri için bir kuyrukta beş dakikadan fazla beklemişler miydi?

Maşa karanlık bilgisayar ekranına baktı, açmayı düşündü ama şimdi onları görmek istemiyordu. Çok kızgındı onlara. O Heather Marconi denen kadın ne saygısız şeydi. Maşa ondan hiç hoşlanmıyordu.

İçlerinden birinin akli olsa şimdiye çoktan dışarı çıkmış, aslında sevgiyle beslendikleri halde, kötü muamele gördüklerinden yakınmak için polisin yolunu tutmuş olurlardı.

Üst çekmecedен bir anahtar alıp masasının altındaki dolabı açtı.

Bir an durup dolabın içindekileri inceledi. Ağzı sulandı. Atılıp bir paket mısır cipsi ile bir kavanoz salsa sosu kaptı. Paket dolu ve pürüzsüzdü, elinde hışırdadı.

On altı saat çalıştıktan sonra gece geç vakitte evine gelen ve televizyonun karşısında akılsızca mısır cipsiyle salsa sosu yi-

yen kadını hatırladı. O zamanlar Maşa'nın akşam yemeği buydu. Vücudunu umursamazdı. Vücudu bir şey ifade etmiyordu. İçine sığmaz olunca giderek daha büyük bedende kıyafetler alıyordu. Tek düşündüğü işti. Sigara içiyor, egzersiz yapmıyordu. Doktorun dediği gibi kalp krizi veya felç onu bekliyordu.

Paketi açtı, sahte peynir ve tuzun kokusunu içine çekti. Ağzı sulandı. Midesi kendinden iğrenerek bulandı. Bu ahlaksız, iğrenç şeyi yapmayalı bir yıldan uzun zaman olmuştu. Hep o nankör konuklar yüzündendi.

En son mısır cipsi yemesi de bir konuğun hatası yüzündendi. Adam TripAdvisor'da Sükûn Evi için bir yıldız vermiş ve bir alay yalan sıralamıştı. Tahtakurusu olduğunu yazmıştı. Vücudunda ısırılan yerlerin fotoğrafını yüklemişti. Tahtakurusu yoktu. Son gün Maşa ona evine döndüğünde bu yaşam tarzını değiştirmedeği takdirde kalp krizi veya felç adayı olduğunu söylediği için hepsini uydurmuştu. Biliyordu çünkü kendinden biliyordu, eskiden kendi de öyleydi. Ama şişman kelimesini kullanarak adamı gücendirmişti. Adam şişmandı. Ne diye şaşırmıştı ki? Zaten buraya da bu yüzden gelmemiş miydi?

Maşa ilk cipsi dilinin üstüne koydu ve bütün vücudu yarattığı kimyasal tepkimeyle titredi. Kaç kalori tüketmek üzere olduğunu ve aldığını yakmak için ne kadar egzersiz yapması gerektiğini tamı tamına biliyordu. (Veya kusabilirdi.)

Cipsi dişlerinin arasına sıkıştırdı ve bileğinden sert bir bükme hareketiyle salsa kavanozunu açtı. Önceden bu kavanozları bile açamayacak zayıf ve işe yaramaz kolları vardı. Televizyonun önündeki o üzgün ve şişman kadın, bir kaşık yardımıyla kapağa vurarak önce onu gevşetirdi.

Bundan önceki hayatında, kavanozları açan bir erkek vardı. Eskiden uşak gibi sert bir sesle kocasını çağırır, o da gelip kavanozu açar, gülümser ve ona dokunurdu. Kocasını her zaman ona dokunurdu. Yıllar boyunca her gün biri ona dokunmuştu.

Ama o dokunulan başka biriydi. Biri ona sevgiyle dokunmayalı onyıllar geçmişti.

Bir an bu gece Yao'nun eline dokunan ellerini düşündü. Paketten bir cips daha alıp kırmızı, parlak sosa batırdı.

Yao çocuk gibi alçak bir ses çıkardı. Yanakları kızardı. Ateşi çıkınış bir bebeğe benziyordu.

Maşa elinin tersini Yao'nun alnına koydu. Alnı sıcaktı.

Cipsi ağzına attı ve giderek hızlanarak yemeye başladı. Masanın üzerine ve elbisesine sarı kırıntılar saçılırken o çok geride kalmış hayatın son gününü hatırladı.

Pazar günüydü. Eski kocası dışarıya "rahat Avustralyalılık" yapmaya çıkmıştı. Avustralyalılar iyi bir şeymiş gibi kendilerine "rahat" demekten hoşlanıyorlardı. Kocasını bir iş arkadaşının davetiyle birbirlerini boya toplarıyla vurdukları oyundan oynamaya gitmişti. Çok "eğlenceli" olacaktı, çok "güleceklerdi".

Evet, çok rahat bir şeye benziyordu: etrafta koşuşup birbirini vurmak. Arkadaşlarının eşleri de gidiyorlardı ama Maşa bekle evde kalmıştı. O kadınlarla hiçbir ortak yönü yoktu, hem öyle kötü giyiniyorlardı ki onu bunalıma sokuyorlar ve memleket hasreti çekmesine neden oluyorlardı. Maşa çalışan bir anneydi. Yapacak işleri vardı. Çalıştığı şirketteki erkeklerden on kat daha zekiymiş ama hak ettiği takdiri görmek için on kat daha fazla çalışmak zorundaydı.

Boyu çok uzundu. Bazen iş arkadaşları onu anlamazdan geliyorlardı, bazen de Maşa dillerini onlardan daha iyi konuşmasına rağmen gerçekten anlamadıklarını görüyordu. Espri anlayışlarını beğenmiyordu –hiç zamanında gülmüyordu–, onlar da onun esprilerini anlamıyorlardı. Bir espri yaptığında –ki çoğunlukla çok komik, incelikli, zekice espriler yapardı–, şaşkın ve boş gözlerle yüzüne bakıyorlardı.

Memleketinde çok arkadaşı vardı ama burada garip bir çekingenlik yaşıyordu. Bu durum onu kızdırıyor, böyle hissettiği için içiyle kendisine neden oluyordu, çünkü kendi memleketinde hiçbir zaman çekingen olmamıştı. Kendisine gülünmesine dayanmadığı için kendini kasiyordu ve burada her zaman yanlış anlama ya da yanlış anlaşılma ihtimali vardı. Bu tip yanlış anlaşmalar kocasını hiç umursamıyordu. Ona komik geliyordu. Kocası kurallarını öğrenmeden toplum içine korkusuzca balıklama dalmıştı ve insanlar onu seviyorlardı. Maşa onunla gurur duyuyor ama biraz da onu kıskanıyordu.

Bir gün kocasıyla birlikte patronunun evine davet edildiler, Maşa akşam yemeği daveti olduğunu varsaydı. Çok güzel ve seksi bir elbise ile yüksek topuklu ayakkabılar giydi. Onun dışında bütün kadınlar kot pantolonluydu.

Davetiye de “Kendi etinizi getirin” yazıyordu. Maşa kendinden emin bir tavırla kocasına “Hayır hayır, bu bir espri! Avustralya esprisi. Pek komik değil ama kesin espri” dedi. Ciddiye alarak mahcup olacakları bir yanlış yapmayacaklardı.

Ama espri değildi. Kot pantolonlu kadınların ellerinde alışveriş poşetleri vardı. Poşetlerin içinde de çiğ et paketleri. İki kişilik. İki biftek. Dört sosis. Maşa gözlerine inanamadı.

Kocasını çabuk toparlandı. Elini alnına vurup ev sahibine “Tüh, biz eti evde unuttuk!” dedi.

“Üzülme” dedi ev sahibi. “Bolca etimiz var.”

Evine çağırıldığı misafirlerine biraz et ayırmakla büyük cömertlik gösteriyordu.

Ön kapıdan içeri girdikleri anda kadınlarla erkekler, birbirleriyle konuşmaları yasakmış gibi ayrılıyorlardı. Erkekler saatler kadar uzun bir süre çok pişmiş etlerin durduğu mangalın başında toplandılar. Yiyecekler yenecek gibi değildi. Oturacak sandalye yoktu. Misafirler her yere oturuyorlardı. Üç kadın istinat duvarının üstünde oturuyordu.

O günden sonra Sidney’de sosyal bir çevre kurmakla uğraşmamaya karar verdi Maşa. Ne anlamı vardı? On bir aylık bir bebeği, tam gün çalıştığı zorlu bir işi ve kocası vardı. Hayatı yoğun ve tatminkârdı, gerçekten mutluydu, ömründe hiç olmadığı kadar mutlu. Güzellik ve akıl bakımından diğer bebeklerden üstün olduğu apaçık belli bir bebeğinin olması çok tatmin ediciydi. Bu tarafsız bir gerçektir. Kocasını da aynı fikirdeydi. Arabasında dimdik ve akıllı uslu oturan, saçları güneşte parlayan (diğer bebeklerin çoğu ihtiyar adamlar gibi keldi), iri yeşil gözleriyle dünyayı gözlemlerken küçük başını iki yana çeviren bebeğini gören annelere bazen acıyordu. Komik bir şey gördüğünde –ki sıkça görürdü (bu yanını babasından almıştı)– ta karnından, şaşılacak kadar kalın bir sesle kıkırtılarla güler, onun gülüşünü duyanlar da gülerlerdi. İşte o anlarda Maşa etrafındakiler-

le bakışıp gülümserdi; kibarlıktan değil gerçekten gülümserlerdi. Hiç de soyutlanmış değildi; o bir Sidneyliydi, çocuğunu dışarı çıkarmış bir anne.

O pazar günü neredeyse işlerini bitirmişti ki bebek uyandı. Artık uyanınca ağlamıyordu. Sesiyle oyun oynar gibi ezgili bir “aaa” sesi çıkarıyordu. Sesini inceltip kalınlaştırıyor, inceltip kalınlaştırıyordu. Onda da ocakta yemek karıştırırken şarkı söyleyen babası gibi müzik kulağı yoktu.

Bir süre sonra, “An-ne! An-ne!” diye seslendi. Çok akıllıydı. O yaştakilerin çoğunun dağarcığında tek kelime bile yoktu.

Maşa “Geliyorum, lapuşkam” diye seslendi. Beş dakikalık işi kalmıştı, sonra işi bitecekti.

Bebek gene sustu. Maşa işini bitirdi. Beş dakikadan az sürmüştü. Belki dört.

“Beni beklemekten sıkıldın mı, küçük tavşanım?” diyerek odasının kapısını açtı. Gene uyuyakaldığını sandı.

Çoktan ölmüştü.

Penceredeki jaluzinin uzun beyaz kordonuyla oynarken, kordonu boynuna dolayıp boğulmuştu. Sonradan bunun hiç de az rastlanmayan bir kaza olduğunu öğrendi. O gün gördüklerini gören başka kadınlar da vardı. Titreyen parmaklarıyla kıymetlilerini kordondan kurtarmışlardı.

Bugünlerde artık jaluzi kordonlarında uyarı etiketleri bulunuyordu. Maşa çok uzakta bile olsa bir odaya girdiği zaman o etiketleri görüyordu.

Kocası hastanede üstü başı oyun boyası içinde dururken, bunun bir kaza olduğunu ve affedecek bir şey olmadığını söyledi. Maşa çenesine mavi yağmur damlaları gibi sıçramış mavi benekleri hatırladı.

Garip bir an etrafını sarmış yabancılara bakıp, annesini istediğini de hatırladı. Aslında annesi Maşa’yı sevmek bir yana, ondan hiç hoşlanmayan ve rahat huzur vermeyen bir kadındı. Ama o kederli anında annesi burnunda tüttü.

Kocasının bağışlamasını reddetti. Oğlu onu çağırmıştı ve o da yanına gitmemişti. Kabul edilemez bir şeydi.

Kocasını bıraktı. Israrla başka bir hayat kurmasını istedi, o

da Maşa'nın istediğinden çok çok uzun sürse de sonunda gitti. Gitmesi Maşa'yı çok rahatlattı, artık güzel oğlununkinin çok benzeyen yüzünü görüp acı çekmiyordu.

Kocasının gönderdiği e-postaları okumamasına ve onun hakkında bir şey öğrenmek istememesine rağmen yıllar önce bir alışveriş merkezinin yemek katında rastladığı, o gün paintball oynamaya gittikleri ve kocasıyla hâlâ arkadaş olan bir adamdan onun sağlıklı ve mutlu olduğunu, Avustralyalı bir kızla evlendiğini ve üç oğulları olduğunu öğrendi.

Maşa, eski kocasının yemek pişirirken hâlâ şarkı söylediğini umuyordu. Büyük olasılıkla da söylediğini sanıyordu. Araştırmasını yaparken "hedonik değirmen teorisi" diye bir şey okumuştı. Teoriye göre insanlar, başlarına çok iyi ya da çok kötü ne gelirse gelsin, eski mutluluk düzeylerine geri dönüyorlardı. Kocasını basit ve mutlu bir erkekken; Maşa karmaşık, mutsuz bir kadındı.

Maşa'nın oğlu yaşasaydı bu ağustos ayında yirmi sekiz yaşında olacaktı. Yaşasaydı büyük ihtimalle oğluyla zor bir ilişkisi olurdu. Herhalde bir zamanlar Maşa'nın annesiyle ettiği gibi kavga ederlerdi. Ama oğlu hep onun şarkılar söyleyen, kıkır kıkır gülen bebeği ve renk gölünün içinden ona doğru gelen beysbol şapkalı yakışıklı genç olarak kalacaktı.

Oğlunun yanında kalmasına izin verilmeliydi.

Boş cips paketine baktı. Parmakları tıpkı babasının nikotin lekeli parmakları gibi sarıya boyanmıştı. Avcunun içiyle ağzını sildi ve konuklarını gözlemek için monitöre döndü.

Hepsinin uyanık olduğunu gördü. Küçük gruplar halinde oturmuş, o rahat Avustralyalı tarzıyla konuşuyorlardı. Fazla rahatlardı. Bu hiç de ruhun karanlık gecesi havası değildi. Pekâlâ bir mangal partisi olabilirdi. Bu insanlar ölüm cezasıyla karşı karşıya olduklarına inanmıyorlardı.

Çalışanları bir kere bile bu insanlar gibi ona kafa tutmamıştı.

Ekran nabız gibi atıyordu, sanki canlıydı. Bozulmuş muydu? Parmağını monitöre dayadı ve can çekişen balık gibi titreyişini hissetti.

Bir an şaşkınlık yaşadı, sonra karar verme kabiliyetini art-

tırnak ve zihninin netleşmesini sağlamak için yetmiş beş miligram LSD aldığını hatırladı. Bu sadece bir halüsinasyondur. Gevşemeye ve beyninin doğru bağlantıları bulmasına izin vermeye ihtiyacı vardı.

Odaya göz gezdirdi ve bir köşede elektrikli süpürgeyi sessizce durduğunu fark etti. Temizlikçiler orada bırakmış olacaktı. Burada mükemmel temizlikçiler çalışıyordu. Zaten o en iyi personeli seçip çalıştırırdı. İnsanın işyerinde her düzeyde kalite standartlarını koruması çok önemliydi.

Şu elektrikli süpürgeyi tanıdık gelen bir tarafı vardı.

“Ah!” dedi, şimdi babası süpürgeyi iki eliyle tutmuş beceriksizce yerden kaldırıyordu. Ne de biçimsiz şeydi. Babası süpürgeyle kapıya gitti.

Maşa “Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı. “Papoşka! Koy onu yere! Gitme!”

Ama babası üzgünce arkasına bakıp gülümsedi ve gitti, hiçbir erkek onu babasının sevdiği gibi sevmeydi.

Babası gerçek değildi. Biliyordu. Neyin gerçek, neyin hayal olduğunu anlamak çok kolaydı. Zihni çok uyanıktı, ayırt edebilecek kadar uyanık.

Gözlerini kapadı.

Bebeğinin sesi onu çağırıyordu. Hayır. Gerçek değil.

Gözlerini açtı; bebeği yerde emekliyor, kendi kendine anlaşılmaz şeyler söylüyordu.

Hemen gözlerini kapadı. Hayır. Gerçek değil.

Gözlerini açtı. Bir sigara onu yatıştırdı.

Gizli dolabını yeniden açıp açılmamış bir sigara paketiyle bir çakmak çıkardı. Paketin geometrisiyle büyüdü. Matematiksel hizalı dört açısının her biri çok hoştu.

Paketi açtı, bir sigara çıkarıp parmaklarının arasında ileri geri yuvarladı. Çakmak turuncuydu, öyle derin ve güzel bir renkti ki onu hayrete düşürdü.

Başparmağını çakmağın küçük pütürlü tekerleğinin üstüne sürttü. Altın renkli bir alev hemen itaatkârca çıkıverdi.

Söndürdü, tekrar çaktı.

Çakmak talep halinde mükemmel alev üreten minyatür

bir fabrikaydı. Etkin mal ve hizmet üretiminde büyük bir güzellik vardı.

Kristal berraklığında bir düşünce zihninde belirdi: Maşa sağlık sektörünü tamamen unutmamalı ve kurumsal şirket dünyasına geri dönmeliydi. Boşver dönüştü. Sıçramalıydı. LinkedIn hesabını aktifleştirmesine bakardı ve teklifleri cevaplandırır, çok kısa bir zaman içinde bir firma onu kapardı.

Beysbol şapkalı çocuk masasının karşı tarafında oturuyor, her tarafından akan yanardöner renkler yerde birikiyordu.

Gence “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Bunu yapmalı mıyım?”

Genç konuşmadı ama Maşa bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anladı.

Artık her şeyde hak sahibi, nankör konuklar yoktu. Yeniden çok departmanlı bir şirketi orkestra gibi yönetecekti: muhasebe, satış ve pazarlama... Hepsini hatırlamaya başlıyordu; üstünde adı yazan belgeli bir raporun olağanüstü ve tartışma götürmez sağlamlığını. Verimliliğini arttırmak için her gün mikro doz alacaktı. İdeali çalışanlarının da almasıydı ama insan kaynaklarındakiler bin bir itirazla karşı çıkarlardı.

Buraya göç ettiği zaman, oğlu öldüğü zaman ve en son kalbi durduğu zaman yeni bir hayata başlamıştı. Yeniden başlayabilirdi.

Burayı satar, şehirde bir daire alırdı.

Veya...

Küçük, titrek aleve baktı. Cevap işte buradaydı.

Ben

Mahzeni adımlayan adamın yanına gidip “Evet, Napoleon sen bana düştün” dedi. “Yani seni ben savunacağım.”

Ona “Bay Marconi” ya da “Efendim” diye hitap etmesi gerektiğini hissediyordu. Adamda öğretmen havası vardı. Okulu bitirdikten sonra bir mağazada karşılaşp, o kadar da uzun boy-lu olmadığını fark ettiğinizde bile etkilemek istediğiniz türden bir öğretmen. Napoleon’un hiçbir zaman kısa görüldüğünü de sanmıyordu ya.

Ben’e seçme şansı verilmiş gibi “Teşekkür ederim Ben” dedi Napoleon.

“Evet, peki” dedi Ben. Karnını ovuşturdu. Ömründe hiç bu kadar acıkmamıştı. “Bence idamınızın durdurulmasını hak etmenizin nedeni gayet basit. Bir baba ve eşsiniz, bir de şey umarım konuşmamda yer vermemin mahsuru olmaz ama karınızla kızınız yeterince kayıp yaşamışlar, değil mi? Bir de sizi kaybetmemeliler.”

“İstersen bunu da söyleyebilirsin.” Napoleon üzgünce gü-lümsedi. “Doğru.”

“Üstelik öğretmensiniz” dedi Ben. “Yani çocukların da size ihtiyaçları var.”

“Var, evet.” Napoleon kıvırdığı parmaklarını tuğlalara vurdu. Ben, onun buraya indiklerinden beri dışarı çıkmalarını sağlayacak gevşek bir tuğla bulmayı umuyormuş gibi yüzlerce kez böyle vurduğunu görmüştü. Bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. O kapı haricinde buradan çıkmanın bir yolu yoktu.

“Söylemem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu, se-

si çatladı. Pete'in düğününde kadeh kaldırma konuşmasını yapmak zorunda kaldığında bayılacağını sanmıştı. Ve şimdi bu adamın hayatını savunmak zorundaydı!

Napoleon duvardan dönüp Ben'e baktı. "Dostum, ne söylediğinin önemli olduğunu sanmıyorum. Çok ciddiylim." Ben'in omzuna bir kez vurdu ve "Sanırım biz Maşa'yı ciddiye almalıyız, oyunun kendisini değil" dedi.

"Size işe yaramaz bir savunma avukatı düştü" dedi Ben. "Ben şanslıyım. Benim savunmamı Lars yapacak, onun mahkemeye çıkmışlığı var."

Lars, Ben ile "görüşmesini" yaptığında hızlıca iki ya da üç soru sormuş sonra, "Şuna ne dersin?" demişti. Ve Ben'in bir baba adayı; karısına, ailesine ve toplumuna çok şey verebilen; evliliğine derinden bağlı; yetişkinliğinin en verimli çağında, ahlaklı, dürüst bir erkek, vesaire vesaire olduğuna dair televizyonlardaki gibi etkileyici bir konuşma yaptı. Bir kez bile "Eeee", "Hıııı" demeden oldukça akıcı konuştu.

Sonunda Lars "İşe yarar mı dersin?" diye sordu.

Ben hayret içinde "Mutlaka" dedi.

Sonra Lars kendine çekidüzen verip hazırlanmak için tuvalete gitti.

Napoleon'a "Kalabalık önünde konuşmak beni öyle korkutuyor ki nefes bile alamıyorum" dedi Ben.

"Korku ile heyecan arasındaki tek fark nefes vermektir, biliyor musun?" dedi Napoleon. "Korkunca havayı ciğerlerinin üst kısmında tutarsın. Nefes vermen gerekir. Şöyle. Ahhhh." Elini göğsüne koyup uzun ve ağır ağır nefesini verdi. "Havai fişekler patlayınca kalabalıktan çıkan ses gibi. Ahhhh."

Ben de onunla birlikte nefesini bıraktı. "Ahhhhh."

"İşte bu" dedi Napoleon. "Bak ne diyeceğim; ilk ben konuşayım. Ben Tony'yi savunuyorum, o yüzden futbol kariyerini anlatıp Maşa'yı sıkıntıdan bayılacak hale getiririm. Çıktığı her maçın özetini anlatmayı planlıyorum. Gününü görecek." Duvardaki üzeri yazılı tuğlanın yakınındaki kirişe gelince durdu. "Şunu gördün mü?"

"Mahkûmların yazısını mı?" Delilah ilk geldiklerinde evi

gezdirirken göstermişti. Ben ile Jessica'nın pek ilgisini çekmemiştir.

Napoleon sırttı. "Çok etkileyici, ha? Buraya gelmeden önce binanın tarihçesinde okumuştum. Bu mahkûm kardeşler sonunda serbestlik belgelerini almışlar ve çok saygıdeğer, çok aranan duvar ustaları olmuşlar. Memleketleri İngiltere'de olduklarından çok daha başarılı olmuşlar. Bu civarda nesillerinden gelen binlerce kişi yaşıyor. Avustralya'ya sürgün cezasına çarptırıldıkları zaman, eminim yıkılmışlardı. Herhalde onlar için dünyanın sonu gelmiş gibi olmuştu. Ama sonunda burası onları adam etti. Hayatının en alçak noktası, insanı en yükseğe götürebilir. Bu bana çok..." Bir an derin bir hüzne kapılmış gibi oldu. "İlginç geliyor."

Ben neden ansızın ağlayacak hale geldiğini anlayamadı. Açlık yüzünden olmalıydı. Eve dönünce babasını görmeye gitmenin boynunun borcu olduğunu düşündü. Babasının Lucy'den vazgeçmiş olması, Ben'in de ondan vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmezdi.

Ben, parmaklarını yazının üstüne koydu. Herkes piyango kazanmalarının ne büyük şans olduğunu söylüyordu ama bazen ona hiç de öyle gelmiyordu.

Jessica'nın oturduğu yere doğru baktı. Sahiden kendisi de baba mı olacaktı? Daha kendisi çözememişken, bir çocuğa hayata dair nasıl akıl verecekti?

"Nefes vermeyi unutma arkadaşım" dedi Napoleon. "Korkunu dışarı ver."

Heather

Frances “Ben iyi bir arkadaşımıdır” dedi Heather’a. “Buna değinebilirsin.” Tırnağını kemirdi. “Doğum günlerini hatırlarım.”

“Ben doğum günlerinde umutsuz vakayım” dedi Heather. Gerçekte arkadaşlıkta da umutsuz vakaydı ve Zach öldükten sonra arkadaşlığın hiçbir anlamı kalmamıştı. Arkadaşlar birer lükstü.

Frances yüzünü buruşturdu. “Bu sene iyi bir arkadaşımın doğum gününü tamamen unuttum ama sebebi şu internet dolandırıcısıydı, o gün aklım öyle dağınmıştı ki. Sonra vakit gece yarısı olduğunda, ‘Aman Tanrım Monica!’ dedim ama mesaj gönderilmeyecek kadar geç olmuştu, ben de...”

Monica’nın hayat öyküsünü dinlemeye başlamadan “Ailenden bahset” dedi Heather. Frances ona oldukça tuhaf geliyordu. “Ailen var mı?”

Frances’in omzunun üzerinden kendi ailesine baktı. Zoe, Jessica ile birlikte oturuyordu; sırlarını paylaşan iki yakın arkadaş gibi eğilmiş başları birbirine yakındı. Napoleon ile Ben hem yürüyüp hem konuşuyorlardı; Ben dikkatle dinliyor, Napoleon’un en iyi öğrencilerindenmiş gibi saygıyla baş sallıyordu. Şu anda Napoleon’a neler oluyor, bilmiyordu. Sanki bir sahtekâr, Napoleon rolünde harikalar yaratıyordu. Bütün hareketleri, konuşmaları doğrudu ve neredeyse hiç fire vermiyordu ama halinde bir gariplik vardı.

“Evet” dedi Frances. “Ailem var.” Tereddütlü gibiydi. “Sanırım çekirdek aileme pek yakın değilim. Babam vefat etti, anem de yeniden evlenip başka bir ülkeye taşındı. Fransa’nın güneyine. Bir kız kardeşim var ama onun da işi başından aşkın.

Ben ölsem, hayatları hiç etkilenmez.”

“Elbette etkilenir” dedi Heather.

“Şey...” Frances gergince karanlık ekrana baktı. “Bayram ederler demiyorum.”

Heather yüzüne baktı, şaşırmıştı. Kadın sahiden korkuyordu. “Gerçekten idam mahkûmu değilsin, biliyorsun değil mi? Şu manyağın aptalca bir güç oyunu bu o kadar.”

“Hişş” dedi Frances. “Dinliyor olabilir.”

Heather çekinmeden “Umurumda değil” dedi, “Ondan korkmuyorum.”

“Ben korkmalısın derim.” Frances gene tedirgince ekrana baktı.

Heather zavallı kadını yatıştırmak için “Merak etme. Uyumlu davranacağım” dedi. “İdam edilmen gerektiğini düşünmüyorum.”

“Çok sağ ol” dedi Frances.

“Peki başka ne söylemeliyim?”

“Onun egosuna çalış” dedi Frances. “Şöyle başla: Doğru, şu ana dek Frances’in hayatının pek bir anlamı yoktu ama artık dönüşüm sürecinde ve rehabilite oldu.”

“Rehabilite” dedi Heather.

“Aynen öyle.” Frances bir eroinman kadar gergindi. “Mutlaka ‘rehabilite’ sözcüğünü kullan. Bence hoşuna gider. Benim rahatıma düşkünlüğümü bir hata olarak gördüğümü belirt. Spor yapacağım. Temiz gıdalarla besleneceğim. Artık koruyucu içeren şeyler yemeyeceğim. Kendime hedefler belirleyeceğim.”

“Günaydın tatlı pastalarım!”

Maşa’nın sesi odanın içinde gürlerken, ekranda yeniden görüntüsü belirdi.

Frances korkuyla nefes aldı, bir küfür savurdu ve Heather’ın koluna yapıştı.

“Vakit geldi!” diye bağırdı Maşa. Sigarasından uzun ve derin bir nefes çekip dumanı ağzının kenarından üfledi. “Ölüm Cezası oynama vakti. Durun. Adını değiştirmiştik, değil mi? İdam Hücresi oynama vakti. Çok daha iyi bir isim! Kim bulmuştu bu ismi?”

“Ama daha vakit gelmedi” dedi Napoleon, saatine baktı.

Heather gözlerini ekrana dikmişti. Maşa sigara içiyordu. Bütün bu olanlardan sonra neden bu kadar şaşırmıştı bilmiyordu ama bir rahibenin eteğini kaldırıp jartiyerini göstermesi kadar sarsıcı ve tedirgin ediciydi.

Jessica suçlar gibi “Sigara içiyorsun!” dedi.

Maşa güldü, derin bir nefes daha çekti. “İçiyorum Jessica. Stresli olduğumda, arada sırada bir tane içerim.”

Ben, bitkince ve üzgünce, “Kafan da güzel” dedi. Ben’in sesinde bir bağımlı yakınının, yılların verdiği bıkkın hayal kırıklığını duydu Heather. Ben haklıydı. Maşa’nın gözleri donuktu, duruşu kaskatı ve bir garipti; sanki başı vücuduna bağlı değildi de yuvarlanıp düşmesinden korkuyordu.

Maşa boş bir smoothie bardağını kaldırıp gösterdi. “Bilin cin daha yüksek seviyelerine ulaşmak için adım attım.”

Heather “Yao iyi mi?” diye sordu. Boğazı nefretinden yanmasına rağmen sesinin saygılı çıkmasına çalıştı. “Yao’yu görebilir miyiz, lütfen?”

Kamera öncekinden farklı bir açıyı gösteriyordu. Maşa ofisine benzeyen bir yerde, bir pencerenin önünde ayakta duruyordu ama dışarıda hava karanlık olduğundan emin olmak zordu.

“Şu anda sizi ilgilendiren bir konu değil” dedi Maşa. “Şimdi müvekkillerinizin savunmasını yapacaksınız. Yaşayacaklar mı? Ölecekler mi? Çok ilham verici ve düşünmeye zorlayan bir egzersiz bence.”

“Saat daha sabahın üçü Maşa!” Napoleon saatinin kadranı na parmağını vurdu. “Daha gün ağarmadı. Şafak vakti yapacağımızı söylemiştin.”

Maşa ekrana doğru atıldı ve sigarasını Napoleon’a doğru salladı. “Kamp sırasında konuklar kol saati takamazlar!”

Napoleon geriledi. Bileğini kaldırıp gösterdi. “Buraya geldiğimden beri saatim kolumda. Kimse saat takamayacağımı söylemedi.”

“Saat diğer cihazlarla birlikte teslim edilmeliydi! Senin sağlık danışmanın kimdi?”

"Benim hatam Maşa. Sorumluluğunu ben alıyorum." Saatir kordonunu açtı.

Maşa "Yao'ydu değil mi?" diye haykırdı. Delirmiş gibiydi. Çığlığı o da yankılanıyordu. Ekranı tükürüğü sıçradı.

Tony alçak sesle "Yüce Tanrım" dedi.

Zoe, Heather'ın yanına gelip elini tuttu, küçüklüğünden beri bunu yapmamıştı. İçeride kimse nefes almıyor gibiydi.

Heather kızının elini sıktı ve buraya kapatıldıklarından beri ilk kez gerçek korkuyu hissetti.

Çalışma hayatı sırasında, annenin ya da bebeğin hayatı tehlikeye girdiğinde ve bir sonraki adımda doğru karar vermek zorunda olduklarını anladıklarında, doğumhanede aşırı tetikte bir ortam oluştuğu zamanları hatırladı. Fakat bu defa başvuracağı ne eğitimi vardı ne de deneyimi. Eyleme geçmek için can atıyordu ama aciz olduğunu biliyordu. Bu boğucu güçsüzlük ise Zach'i ölü bulduğu ve bulamayacağını bile bile nabız bulmaya çalıştığı o kâbusu andıran saniyeleri hatırlattı.

Maşa öfkeden köpürerek "Yao beni çok hayal kırıklığına uğrattı!" dedi. "Bu kabul edilmez bir hataydı! İnsan Kaynakları'na mutlaka bildireceğim! Dosyasına bir not eklenecek. Resmi bir uyarı mektubu alacak."

Napoleon kayışından tutup saatini havaya kaldırdı ve Maşa'ya gösterdi. "Çıkardım."

Zoe, annesinin elini arka arkaya sıktı.

Napoleon delirmiş silahlı birini sakinleştirir gibi ağır ağır ve dikkatli bir sesle "Özür dilerim. Benim hatam" dedi. "Şimdi yok edeceğim." Saatini yere atıp üstüne basmak için ayağını kaldırdı.

Maşa tavır değiştirdi. "Ah, bu kadar dramatik olma Napoleon, ayağını keseceksin!" Bir partide bir elinde şarap kadehi, hareketli bir sohbetteymiş gibi sigarasını neşeli bir tavırla salladı.

Heather, Zoe'nin titrek bir nefes aldığını duydu ve kızının korkusu, içinde bu deli kadının canını yakma isteği uyandırdı.

"Ben bürokratik kurallara fazla saplantılı biri değilim. Esneğimdir! Ben büyük resmim!" dedi Maşa. Sigarasından uzun bir nefes çekti. "Myers-Briggs kişilik testinde komutan çıktım!"

Herhalde bunu duymak sizi şaşırtmamıştır.”

“Hiç iyi değil.” Lars araladığı parmaklarının arasından dikkatle ekrana bakıyordu.

“Hayaller âleminde” diye mırıldandı Tony.

Maşa gayet alakasızca “Hiçbir şey sonsuz değildir” dedi. “Bunu unutmayın. Çok önemli. Şimdi ilk sunumu kim yapacak?” Bir şey arar gibi etrafına baktı. “Herkesin kahvesi var mı? Daha gelmedi mi? Merak etmeyin. Delilah halledecektir.”

Gülümsedi ve toplantı masasının başında oturuyormuş gibi kollarını açtı.

Heather ansızın ezici bir korkuyla ürperdi. Halüsinasyon görüyor.

O sırada Maşa’nın dikkatini parmaklarının arasındaki sigara çekti. Dakikalar geçti ve sigaraya bakmaya devam etti.

Carmel fısıltıyla “Ne yapıyor?” diye sordu.

Lars alçak sesle “LSD’den” dedi. “Sigaranın doğasındaki güzelliği şimdiye dek fark etmediğine inanamıyor.”

Nihayet Maşa başını kaldırdı. Sakin bir sesle “İlk sunum kimin?” diye sordu. Sigarasının külünü pencerenin pervazına silkti.

“Ben” dedi Tony.

“Tony! Harika!” dedi Maşa. “Kimi savunuyorsun?”

“Carmel’i” dedi Tony. Reverans mı yapsa, yoksa Lars’ın arkasına mı saklansa bilemiyormuş gibi garip ve biçimsiz bir hareket yapan Carmel’i işaret etti.

“Başla Tony.”

Tony genzini temizledi. Ellerini birleştirip durdu ve saygıyla ekrana baktı. “Bugün Carmel Schneider’ı temsil ediyorum. Carmel otuz dokuz yaşında, boşanmış, dört kız annesi. Çocukların velayeti Carmel’de. Ayrıca ablası Vanessa, annesi Mary ve babası Raymond ile de çok yakınlar.”

Maşa sıkılmış gibiydi. Burnunu çekti.

Tony’nin sesi titredi. “Carmel’in annesi Mary’nin sağlığı iyi değil, onu doktora Carmel götürüyor. Carmel sıradan bir insan olduğunu, elinden geleni yapmaya çalıştığını söylüyor ama ben dört küçük kız çocuğunu tek başına büyütmenin hiç de sıradan

bir iş olmadığını düşünüyorum.” Kravatını düzeltir gibi gergince yakasını çekti. “Carmel aynı zamanda semt kütüphanesinde göçmenlere gönüllü İngilizce öğretiyor. Haftada bir ders veriyor. On sekiz yaşından beri bunu yapıyor olması bence çok etkileyici.” Ellerini önünde birleştirdi. “Teşekkürler.”

Maşa abartılı bir tavırla esnedi. “Bu kadar mı?”

Tony’nin tepesi attı. “Tanrı aşkına, kadın genç bir anne! Daha başka ne duymak istiyorsun? Ölmeyi hak etmediği çok açık.”

“Peki ama BST nerede?” dedi Maşa.

Tony şaşkınca “BST mi?” dedi.

“Temel prensipleri unuttun Tony! Benzersiz satış teklifin nedir? Carmel’i benzersiz ve özel kılan nedir?”

Tony çaresizce “Şey” dedi, “çok özel bir insan çünkü...”

“Ayrıca güçlü yanları, zaafı, olanakları ve tehlikelerinin temel analiziyle neden başlamadığını merak ediyorum. Burada beyin ameliyatı yapmıyoruz neticede millet! Ve görsel araçlar! Hiç görsel araç görmüyorum! Basit bir PowerPoint sunumu savlarını desteklemenin sağlardı.”

Heather, Napoleon’un gözlerine baktı: Ne yapacağız? Kocasının yüzünde şaşkınlık ve korku gördü, bu paniğinin artmasına sebep oldu; eğer Napoleon’un bir çözümü yoksa, başları dertte demektir. Hastanelerin acil servis bekleme salonlarında kalın kafalı bir triyaj hemşiresiyle uğraşırken, Zach’in başının üzerinden de böyle bakıştıkları zamanlar aklına geldi. İkisi de çocuklarını savunmak için ne yapacaklarını ve ne diyeceklerini çok iyi bilirdi. Ama böyle sersemletici bir mantıksızlıkla hiç başa çıkmak zorunda kalmamışlardı.

Tony tevazuuyla “Özür dilerim” dedi. “Elbette PowerPoint savımı desteklememi sağlardı. Evet.”

Maşa “Özür sorununu çözmiyor!” diye hırladı.

“Şimdi ben konuşabilir miyim?” Maşa’nın sözünü yüksek bir ses hiç beklenmedik şekilde kesiverdi.

Heather irkilerek konuşanın Carmel olduğunu gördü; kadının çenesi yukarıda, gözleri korkusuzdu.

“Zoe Marconi adına, strateji analizi hazırladım. Eee ilerlemek için neler yapılması gerektiği konusunda senin katkılarını

da gerçekten duymak isterim Maşa.”

Maşa’nın buruşmuş yüzü düzeldi. Bir elini kaldırdı. “Buyur, Carmel.”

Carmel odanın ortasına geldi ve üzerinde taytla pullu HAWAII yazılı pembe bir kolsuz bluz olmasına rağmen hayali ceketini düzeltti. “Bu konuda adamakıllı detaya inmemi ve kalıpların dışından bakmamı istediğini biliyorum Maşa.”

Kendine fazlasıyla güvenli bu kadını, birkaç saat önce acınası haliyle evine gitmek için yalvaran Carmel ile bağdaştırmak zordu. Şimdi insan neredeyse üzerindeki tayyörü görür gibi oluyordu. Kadın aktris miydi? Yoksa eski mesleğinden kalan anılara mı başvurmuştu? Yaptığı her neyse etkileyiciydi.

“Kesinlikle.” Maşa elinin yanıyla kesme hareketi yaptı. “İşte böyle olmalı. Sınırları zorlamamız gerek. Çok etkileyici Carmel.”

Bu kadar korkutucu olmasa neredeyse eğlenceli olacaktı.

“Benim görüşüme göre Zoe’nin ana yetkinliklerini güçlendirmek konusunda gerçek bir fırsat kapısı yakaladım” dedi Carmel, “ve tabii en iyi uygulama çözümlerine erişmek konusunda.”

“Ah, bravo” diye fısıldadı Frances.

Maşa başını sallayıp “Çok doğru” dedi. “Daima en iyi uygulamaları hedeflemeliyiz.”

Bu anlamsız şirket ağzı konuşmaya, bu kadar iyi tepki verdiğini görmek çok garip bir şeydi; annesinin sesine tepki veren bebek gibiydi.

Maşa iş bilir bir tavırla “Mesele şu” dedi. “Bizim kurumsal değerlerimizle uyuşacak mı?”

“Bütününü” dedi Carmel. “Ve işlerimizi bir düzene koyduktan sonra şunu sormalıyız: Erişilebilir mi?”

“Erişilebilir mi?” dedi Maşa.

“Kesinlikle” dedi Carmel. “Yani şimdi bizim aradığımız...” Bocaladı.

Lars “Sinerjiler” diye mırıldandı.

Carmel rahatladı, “Sinerjiler!” dedi.

Maşa dalgınca, Paris’te ilkbahar der gibi “Sinerjiler” diye tekrarladı.

“Ve özetlersek, bizim geçiş sağlamak için sinerjik bir çözüm: e ihtiyacımız...”

Maşa canlı bir tavırla “Ben duymam gerekenlerin hepsini duydum” dedi. “İşleyişe geçilsin lütfen Carmel.”

“Hemen geçilecek” dedi Carmel.

Maşa sigarasını arkasındaki pervaza bastırıp söndürdü. Pencereye yaslandı. “Sükûn Evi’ne hoş geldin.”

Ah Yüce Tanrım, dedi Heather içinden. Onu gene kaybettik.

Maşa gülümsedi. Kimse karşılık vermedi. Heather odadaki bütün yüzlerin masumca “normal doğuma” hazırlanmış ve otuz saat doğum sancısı çektikten sonra, acilen sezaryene alınması gerektiğini öğrenmiş bir kadının yüzü gibi bitkinlik ve umutsuzlukla sarktığını fark etti.

Maşa “Size şunu vaat ediyorum: On gün sonra şimdi olduğunuz kişi olmayacaksınız.”

“Hassiktir!” dedi Jessica. “Siktir, siktir, siktir!”

Lars “Bu sadece uyuşturucu değil” dedi. “Kadın ne dediğini bilmiyor.”

Ben “Sorun o değil” dedi. “Asıl ne yaptığını bilmiyor.”

Maşa başını öne eğip, parmaklarını elbisesinin yakasına götürdü.

“Şimdi sınav çekeceğiz” dedi. “Sınav mükemmel bir işlevsel bütüncül direnç egzersizidir. Vücuttaki her bir kası çalıştıran tek egzersizdir. Yirmi sınav! Hemen!”

Kimse kımıldamadı.

“Neden beni dinlemiyorsunuz?” Maşa parmağını ekrana vurdu. “Sınav çekin! Hemen! Yoksa harekete geçmek zorunda kalacağım!”

Ne yapabildi? Ama yapabileceklerini görmek için beklemediler. Askerler gibi yere yattılar.

Heather yorgun ve aç bedenini Maşa’nın yüksek sesine göre indirip kaldırmaya çabaladı. “Bir, iki, üç! İndirin o kalçaları!”

Hepsinin kendisi için çalıştıklarını sandığı o halüsinasyon aşamasında mıydı hâlâ? Hepsini öldürmeyi mi planlıyordu? Heather ansızın şiddetli bir paniğe kapıldı. Kızını buraya getirmişti. Zoe’nin hayatı bu uçuşa geçmiş deli karının ellerindeydi.

Etrafına baktı. Frances dizlerinin üstünde kız şınavı çekiyordu. Jessica ağlarken boş verip dizlerini yere koydu. Eski sporcu Tony, az önce omzu çıkmış olmasına rağmen ter dökerek hemen herkesten iki kat hızlı kusursuz şınav çekiyordu. Heather, sevgili kocasının da ona ayak uydurduğunu fark etti.

“On sekiz, on dokuz, yirmi! Rahatla! Çok iyi!”

Heather karnının üstüne yatıp başını kaldırdı. Maşa yüzünü ekrana öyle yaklaştırmıştı ki burnu, ağzı ve çenesi kocaman görünüyordu.

Sahibi görünmeyen ağız “Merak ediyorum” dedi. “Daha kokusunu almadınız mı?”

Bir çocukla konuşurken kullandığı sakın ve yumuşak sesiyle karşılık veren Napoleon oldu. “Neyin kokusunu Maşa?”

“Dumanın.”

Tony

Ekranı parazit kapladı ama Maşa'nın sesi odada çınlamaya devam etti:

"Derin dönüşüm mümkündür ama inanç ve varsayımlarınızdan kopmanız şart!"

Zoe "Ben duman kokusu alıyorum" dedi. Yüzü bembeyazdı.

"Doğru Zoe, duman kokusu alabiliyorsun. Çünkü ev, benim evim, biz konuşurken yanıp kül oluyor" dedi Maşa. "Varlıklarınızın hiçbir anlamı yoktur! Küllerinizden doğacak mısınız? Hatırlayın, Buda ne demiş: 'Bizi bizden başkası kurtarmaz!'"

Frances fısıltıyla "Bakın" dedi.

Kilitli ağır meşe kapının altından içeriye siyah duman sızıyordu.

"Bizi dışarı çıkar!" Jessica öyle yüksek sesle haykırdı ki sesi kısıldı. "Beni duyuyor musun Maşa? Bizi hemen dışarı çıkar!"

Ekran karardı.

Maşa'nın yokluğu da varlığı kadar dehşet verdi.

"Kapının altını tıkamalıyız" dedi Tony ama Heather ile Napoleon ondan çabuk davranmışlardı; bu onların göreviymiş gibi, tam olarak bunu bekliyorlarmış gibi ellerinde sular damlayan, silindir gibi sımsıkı bükükleri ıslak havlularla tuvaletten çıktılar.

Kapıya vardıklarında dumanın yoğunluğu da birden ürkütücü biçimde arttı, içeriye su gibi akıyordu. Öksürükler başladı. Tony'nin göğsü sıkıştı.

Karısıyla bükülü havluları kapıyla yer arasına sıkıştırırken "Herkes, geri çekilsin!" diye bağırdı Napoleon.

Tony'nin kapının kilitli olduğunu anladığından beri yaşa-

dığı hafif klostrofobi, tam bir paniğe dönüşmekle tehdit etmeye başladı. Nefesinin hışırdadığını hissetti. Ah Tanrım, bu insanların önünde kendini kaybedecekti. Yapacak bir işi yoktu. Kapının altına havlu bile koyamazdı, Heather ile Napoleon o işi çoktan yapıyorlardı. Yardım edemezdi. Kapıyı tekmeyle açamazdı, çünkü içeriye açılıyordu. Kimseyle dövüşemezdi. Hiçbir halt gelmezdi elinden.

Öyle şiddetli öksürdü ki gözlerine yaşlar doldu.

Frances elini yakalayıp çekti. “Kapıdan uzaklaş.”

Frances’in kendisini çekmesine izin verdi. Kadın elini bırakmadı. O da Frances’in elini bırakmadı.

Kapıya en uzak yerde toplandılar.

Napoleon ile Heather da yanlarına gelip durdular, gözleri dumandan kan çanağına dönmüştü. Napoleon Zoe’yi yanına çekti, kız yüzünü babasının tişörtüne gömdü. “Kapı sıcak değil” dedi Napoleon. “Bu iyiye işaret.”

“Galiba duyabiliyorum” dedi Carmel. “Yangının sesini duyabiliyorum.”

Herkes sustu. Başta şiddetli ve devamlı yağmur sesi gibi geldi ama yağmur değildi; apaçık alevlerin çıtırtısıydı.

Yukarılarında ağır ve büyük bir şey çöktü. Duvar mıydı? Fırtınada esen rüzgâr gibi şiddetli bir hava akımı sesi geldi, sonra alevlerin sesi yükseldi.

Jessica bir ses çıkardı.

“Hepimiz burada ölecek miyiz?” dedi Zoe. Başını kaldırıp inanamaz gözlerle babasına baktı. “Bizi gerçekten burada ölümüne mi terk edecek?”

“Elbette hayır” dedi Napoleon, öyle gerçekçi ve yetişkin cesaretiyle konuştu ki Tony onun bildiği bir şey olduğuna inanmak istedi ama Tony de yetişkindi ve olmadığını biliyordu.

Heather “Hepimiz başımızı ve duman solumamak için ağzımızı ıslak havluyla örteceğiz” dedi. “Sonra yangının sönmelerini bekleyeceğiz.”

O da kocası kadar sakin ve cesaretli konuşuyordu. Belki yanında çocuklarından ya da torunlarından biri olsa Tony de öyle konuşurdu.

Çocuklarını düşündü. Arkasından üzülrlerdi. Evet, tabii ki arkasından üzülrlerdi. Bu aralar onları pek sık görmese de babalarını kaybetmeye hazır değillerdi. Son birkaç yılını çocukları tarafından sevilmiyormuş gibi geçirse de bu onu şaşırttı, elbette babalarını seviyorlardı, Tanrı aşkına. Bunu çok iyi biliyordu. Geçen sene Will saat farkını unutup gece geç saatte terfi ettiğini haber vermek için Hollanda'dan telefon etmişti. "Affedersin" demişti. "İlk sana söylemek istedim." Otuz yaşındaydı ve hâlâ babasının övgüsünü almak istiyordu. Mimi'nin dediğine göre James de hep internette Tony'nin futbol hayatından fotoğraflar paylaşıyordu. Mimi gözlerini devirerek, "Seninle hava atıyor" demişti. "Kız tavlama için senin şöhretinden faydalanıyor." Ve bir de Mimi vardı, bebeği Mimi; evine gelip koşuşturan, işleri yoluna koyan. Hıyar herifin birinden her ayrıldığında, "işlerin ucundan tutmak için" babasının evine gelirdi. Şu sıra, hâlâ hıyarlarla çıkarken babasını kaybedemezdi.

Ölmeye hazır değildi. Elli altı yıl o kadar da uzun değildi. Hayatı gözüne birden olasılıklardan yana zengin ve verimli göründü. Evini boyatmak, bir köpek, yavru bir köpek daha almak istiyordu; yavru almakla Banjo'ya ihanet etmiş olmazdı. Sonunda hep yeni bir yavru alıyordu. Sahile gitmek, yolun aşagısındaki kafede zengin bir kahvaltı ederken gazete okuyup müzik dinlemek istiyordu, sanki müziğin varlığını bile unutmuştu! Hollanda'ya gitmek ve torununu o aptal İrlanda dansı yarışmasında izlemek istiyordu.

Gözlüğü yüzünden ilk gördüğünde antika bir entelektüel sandığı Carmel'e baktı. Kadına mültecilere dil öğretmeye nasıl başladığını sormuş, kadın da babasının da ellilerde Romanya'dan mülteci olarak geldiğini, bitişik komşularının ona İngilizce öğretmeyi üstlendiğini anlatmıştı. "Babamın dil öğrenme kabiliyeti yoktu" demişti Carmel. "Hem kendini güvensiz hissettiğinde çok sabırsızlanır. Ona dil öğretmek çok zor bir işti. Şimdi kız kardeşim de ben de ikinci dil olarak İngilizce öğreniyoruz. Pat Teyze'nin onuruna."

Tony kimi onurlandırıyordu? Tony'nin kime yardımı dokunuyordu? Onu çok mutlu eden spora bile geri dönmemişti.

Mimi mahallenin çocuk takımına koçluk yapması için uzun süre başının etini yemişti. “Hoşuna bile gidebilir” diyordu. Neden bu fikre bu kadar karşı çıkmıştı? Şimdi güneşli bir sahada durup, çocuklara futbolun müziğini ve şiirini öğretmekten daha harika bir şey düşünemiyordu.

Gözü hâlâ elini tuttuğu kadının korkulu gözlerine ilişti. Bayağı kaçıktı, çok konuşuyordu, ömründe tek bir futbol maçı izlemişliği yoktu. Hayatını aşk romanları yazarak kazanıyordu. Tony liseden beri roman okumamıştı. Ortak hiçbir yönleri yoktu.

Ölmek istemiyordu.

Bu kadını bir içki içmeye davet etmek istiyordu.

Frances

Dokuz konuk, yoga ve meditasyon stüdyosunun en arka köşesinde, başlarına ve omuzlarına sarılmış ıslak havlularla birbirlerine sokulmuş dururken, Sükûn Evi yanıp kül oluyordu.

Frances aç alevlerin sesini dinlerken, az önce duyduğu çatırtının o güzel merdiven olup olmadığını merak ediyordu. İlk gün Yao'nun "Batmayacağız Frances!" dediğini hatırladı ve alevlerin dalga dalga o güzel ahşabı küle çevirdiğini hayal etti.

Jessica dizlerinin üzerinde durmadan "Göklerdeki babamız, adın kutsansın" diye mırıldanıyordu. "Göklerdeki babamız, adın kutsansın..."

Jessica'nın inançlı biri olduğunu hiç düşünmemişti Frances ama "adın kutsansın"dan ileri gidemediğine göre belki de değildi.

Anglikan mezhebine göre yetiştirilmiş ama seksenlerin sonlarında bir yerde inancını kaybetmiş olan Frances, şimdi yani uzun zamandır bir kez bile şükretmemişken, kurtulmak için dua etmenin edepsizlik olabileceğini düşündü. Yıllar içinde bir teşekkür kartı göndermiş olsa, Tanrı'nın hoşuna gidebilirdi.

Sol ile Avrupa'da geçirdiğimiz o uzun, ateşli, seks dolu yaz için sana şükürler olsun.

Henry ile evliliğimin ilk yılı için sana şükürler olsun Tanrım, hayatımın en mutlu günleriydi.

Bana esasında zevkten başka hiçbir şey vermeyen meslek hayatım için sana şükürler olsun ve o yorum için onca sızlandığım için de beni affet. Yorum yapanların da senin çocukların olduğuna eminim.

Sağlığım için sana şükürler olsun, bu bakımdan bana çok cömert davrandın, o kötü soğuk algınlığını mesele yapmakla edepsizlik ettim.

Bana aile gibi olan dostlarım için şükürler olsun.

Onu biraz erken almış olsan da babam için şükürler olsun.

Bellini ve bütün şampanyalı kokteyller için şükürler olsun.

Başkaları zulüm altında ezilirken, elimdeki kâğıt kesiklerinden yakındığım için beni affet. Ama dürüst olmam gerekirse, sana inanmayı bu yüzden bıraktım; bütün kâğıt kesikleri kimileri için başka şeylerin zulmüyle yarışır.

Carmel ıslak havlunun içine içine ağlarken yeni bir gümbürtüyle yerinden sıçradı.

Frances, odasının balkonunun kopup sallandıktan sonra yağmur gibi kıvılcımlar saçarak yere düştüğünü hayal etti.

Gözünde yaz göğünde kızgın bir ışıkla aydınlanan, dalga dalga kabanara kara dumanlar canlandı.

Yatıştırmak için Carmel'e "İçerideki duman artmıyor" dedi. "Napoleon ile Heather o havlularla iyi iş çıkardılar."

Ağzında da burnunda da hâlâ duman tadı vardı ama doğruydu, duman artmıyordu.

Çekinerek "Belki bize bir şey olmaz" dedi.

"Bir şey olmayacak" dedi Napoleon. Karısıyla kızının arasına oturup ellerini tuttu. "Her şey düzelecek."

Öyle güvenle konuşuyordu ki Frances ıslak havlusunu düzeltirken Napoleon'un yüzünü görmemiş olmayı diledi, çünkü o yüzde ümitsizlik vardı.

Bize geliyor, diye düşündü. Bize geliyor ve saklanacak hiçbir yer yok.

Maşa'nın "Merak ediyorum, hayatında hiç gerçekten sınılandığını düşünüyor musun?" dediğini hatırladı.

Jessica başını dizlerinden kaldırdı, havlunun altından boğuk sesle konuştu: "Hepimizin sunumunu dinlemedi bile."

Maşa'nın yaptıklarında hâlâ bir mantık görmeye çalışması çok tatlıydı. Öğretmenin söz verdiği sınavı yapmamasına dayanamayan öğrencilerden olmalıydı.

"Sizce Yao hâlâ hayatta mıdır?" diye sordu Zoe.

Yao

Yao rüyasında Finn'i görüyordu.

Yao'yu uyandırmak için çok hevesliydi.

Israrla "Uyan" diyordu Finn. Bir çift büyük zili birbirine vurdu. Yao'nun kulağına boru üfledi. "Arkadaş, gerçekten uyanman gerekiyor."

Finn ortadan kaybolurken Yao kendine geldi. Yanağı yumuşak ve kaşındıran bir şeye yaslanmıştı. Başını kaldırdı. Maşa'nın masasının üstünde bir minder vardı. Boynuna batan iğnenin acısını hatırladı. Şaşırdığını hatırladı, çünkü saygı duyabileceği bir karar değildi.

Yanan bir şeyin sesi geliyordu. Duman kokusu alıyordu.

Başını kaldırıp etrafına baktı ve onu gördü, sigara içerek pencereden dışarı bakıyordu.

Dönüp Yao'ya baktı ve gülümsedi. Hem üzgün ve duygusal görünüyordu, hem de nişanı bozdukları zaman nişanlısı gibi boyun eğmiş...

"Merhaba Yao" dedi Maşa.

Yao bittiğini biliyordu ve bu tuhaf kadını sevdiği gibi bir daha kimseyi sevmeyeceğini de biliyordu.

Sesi boğazını acıttı. "Ne yaptın sen?"

Frances

Hâlâ sürüyordu. Yangın. Çökmeler. Frances'in korkusu zirveye ulaştı, sonra durağanlaştı. Nabızı yavaşladı. Üzerine büyük bir yorgunluk geldi.

Hayatı ölümcül bir tehlikeye düşerse neler hissedeceğini öteden beri merak ederdi. Uçağı yere çakılırken ne yapardı? Deli ve silahlı bir adam namluyu başına dayarsa? Hiç gerçekten sınanmış mıydı? Artık biliyordu: inanmayacaktı. Son kelimeye dek öyküsünün asla bitmeyeceğini düşünmeye devam edecekti, çünkü onsuz öykü falan olmazdı. Başına durmadan bir şeyler gelecekti. Son sayfanın olacağına gerçekten inanmak imkânsızdı.

Bir çatırdı daha. Carmel gene irkildi.

Lars aniden "Durun bir dakika" dedi. "Şu ses... önceki sesin aynısı. Tıpatıp aynısı."

Frances onun yüzüne baktı. Ne dediğini anlamadı.

Napoleon oturduğu yerde dikleşti. Yüzündeki havluyu çekti.

Jessica "Bir düzeni var, değil mi? Olduğunu biliyordum. Çatırt, fiyyy, küt, çatırt, çatırt, çatırt, ürkütücü bir gümm!"

Frances "Affedersiniz, anlamıyorum" dedi.

"Tekrarlıyor" dedi Tony.

"Yani bu ses kaydı mı?" dedi Ben. "Biz bir kaydı mı dinliyoruz?"

Frances bir türlü kavrayamıyordu. "Yangın yok mu yani?" Yangını zihninde apaçık görebiliyordu.

"Ama dumanı gördük, kokusunu aldık" dedi Heather. "Duman varsa, yangın da vardır."

“Belki kontrollü bir yangındır” dedi Zoe. “Bizim kendimizi tehli kede sanmamızı istiyor.”

“Yani bu Maşa’nın bizi ölümün yüzüne baktırma yöntemi” dedi Tony.

Carme: “Bizi ölüme terk etmeyeceğini biliyordum” dedi.

Lars ıslak havlusunu yere attı ve gidip ekranın önünde durdu. “Bravo Maşa!” diye bağırdı. “Bizi başarıyla korkudan ölecek hale getirdin, bir daha eskisi gibi olmayacağız. Artık odalarımıza gidebilir miyiz, lütfen?”

Hiçbir şey olmadı.

“Bizi sonsuza dek burada tutamazsın Maşa” dedi Lars. “Neydi şu sürekli tekrarladığın mantra? Hiçbir şey sonsuza dek sürmez.” Acı acı gülümsedi ve ıslak siyah saçlarını arkaya itti. “Sonsuzluk kadar uzun süredir burada kapalıymış gibi hissediyoruz.”

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, diye düşündü Frances. Maşa’nın bu kadar çok söylemesinin bir sebebi varmış. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez.

Maşa’ya bebeğin içinden şifre çıkmadığını söylediğinde kadının, “Aynen” dediğini hatırladı.

“Kapıyı açmayı en son kim denedi?” diye sordu.

Napoleon “Bence mümkün olabilecek bütün kombinasyonları denedik” dedi.

“Ben şifreyi kastetmiyorum” dedi Frances. “Kapı kolunu diyorum. En son ne zaman biri o kolu tutup açmayı denedi?”

Yao

“İyi uyudun mu?” Maşa sigarasından bir nefes çekti. Yao tanı koyan gözlerini üzerinde gezdirdi: genişlemiş gözbebekleri, alında ter parlaklığı, yerinde duramama.

“Sen smoothie mi içtin?” diye sordu. Maşa’nın masasında ki boş cips paketini tutup kaldırdı, salladı, sarı kırıntıların dö-külmesini izledi. Mısır cipsi yemiştirse değişken durumdaydı. Cips sigaradan daha sarsıcıydı.

“İçtim.” Maşa dumanı üfleyip Yao’ya gülümsedi. “Çok lezzetliydi ve pek çok kayda değer içgörü deneyimledim.”

Maşa’nın sigara içtiğini hiç görmemiştir. Sigara içmeyi bile güzelleştiriyordu. Yao hiç sigara içmemiştir ama şimdi denemek istiyordu. Doğal ve tensel görünüyordu, dumanlar parmakla-rından baygın baygın kıvrılarak yükseliyordu.

Maşa’yla on yıl önce onun ofisinde ilk karşılaşmasını, nasıl sigara koktuğunu hatırladı.

Masanın üstündeki bilgisayar ekranına baktı. İki katlı ya-nan bir evin görüntüsü vardı. Bir saçığı yere düştü.

“Bana yatıştırıcı verdin” dedi. Dilini kuru ağzında gezdirdi. Şoktan sersemlemişti. Maşa’nın bunu yapmış olduğunu kavra-yamıyordu.

“Evet, verdim” dedi Maşa. “Başka seçeneğim yoktu.”

Pencerenin dışındaki gök ağarmaya başladı.

“Konuklar?” dedi Yao. “Hâlâ aşağıdalar mı?”

Maşa huysuzca omuz silkti. “Bilmiyorum. Sıkıldım onlar-dan. Bu sektörden sıkıldım.” Bir nefes daha çekti ve neşelendi. “Bir karar verdim! HTM’ye geri dönüyorum.”

“HTM mi?”

“Hızlı tüketim malları” dedi Maşa.

“Diş macunu falan gibi mi?”

“Aynen diş macunu gibi. Gelip benimle çalışmak ister misin?”

“Ne? Hayır!” Maşa’ya bakakaldı. Hâlâ Maşa’ydı, hâlâ olağanüstü bir vücudu vardı, hâlâ üzerinde o olağanüstü elbise vardı ama eski şirket yöneticisi Maşa’ya dönüşürken üzerindeki etkisinin azalıp bittiğini hissediyordu. Bu nasıl olabilirdi? Sevgilisi aldattığını itiraf etmiş gibi kendini ihanete uğramış hissediyordu. Bu onun için sadece bir iş değildi; hayatıydı, eviydi, adeta diniydi ve şimdi Maşa hepsini geride bırakmak ve gidip diş macunu satmak mı istiyordu? Diş macunu sırtlarını döndükleri sıradan dünyanın bir parçası değil miydi?

Maşa ciddi değildi. İçtiği smoothie yüzünden böyle konuşuyordu. Bu deney-üstü bir içgörü örneği değildi. Maşa tıbbi geçmişi sebebiyle o smoothie’yi içmemeliydi, mademki içmişti kulaklıklarını takıp uzanmalı, Yao da psikedelik deneyiminin diş macunundan uzaklaşması için ona rehberlik yapmalıydı.

Ama şimdi düşünmesi gereken dokuz konuk vardı.

Başını çevirip ekrandaki yanan ev görüntüsünü kapadı. Yoga ve meditasyon stüdyosunu gösteren güvenlik programını açtı.

İçeride kimse yoktu. Buruşuk havlular boş odanın zeminine atılmıştı.

“Çıkmışlar” dedi Yao. “Nasıl kaçabildiler?”

Maşa burnunu çekti. “Nihayet çözdüler. Kapı saatlerdir kilitli değildi.”

Carmel

Bütün erkekler ısrarla merdivenlerden kadınlardan önce çıkmak istediler; smoothie ikram edecek sağlık danışmanlarını katletmeye hazırdılar. Nazik ve centilmence bir hareketti, Carmel de takdir etti, erkek olmadığına memnun oldu ama yiğitlikleri gereksiz görünüyordu. Ev sessiz ve boştu.

Carmel hâlâ yangın olmadığına inanamıyordu. Zihnindeki görüntüler çok gerçektir. Bir daha çocuklarını göremeyeceğini sanmıştı.

Hep birlikte kapının önünde dururken, Napoleon elini kapı koluna koymuş ve herkese “Geride durun, geride durun, geride durun!” derken, Heather “Kesinlikle açılmayacak” demişti.

Kapı hiç kilitlenmemiş gibi açıldı ve hemen karşısında duran çelik çöp kutusu görüldü.

Napoleon çöp kutusunu eğip içindekileri gösterdi. Dibinde yanık gazete parçaları üstünde de eriyip şekilsizleşmiş plastik su şişelerinden bir yığın duruyordu. İçinde hâlâ bir iki parlak kıvılcık parçası vardı ama hayal ettikleri büyük yangından geriye kalan yalnızca bunlardı.

Grup halinde boş yemek salonuna girdiler ve sessiz yemeklerini paylaştıkları uzun masaya baktılar. Odayı gri sabah aydınlığı doldurmuştu. Saksıya oturtulmuş, bir kookaburra kuşu akıcı kahkahasını atıyordu. Şafak korosu kulaklarına hiç bu kadar lirik gelmemişti. Hayatın sıradanlığı muhteşemdi.

“Bir telefon bulmalıyız” dedi Heather. “Polis çağırmalıyız.”

“Hemen gitmeliyiz” dedi Ben. “Arabalarımızı bulalım ve buradan defolup gidelim.”

Kimse kımıldamadı.

Carmel bir sandalye çekip oturdu, dirseklerini masaya dayadı. Doğum yaptıktan hemen sonra duyduğu esrik rahatlamanın sersemliğini yaşıyordu. Bütün o avaz avaz talimatlar. Yaşadığı o korkular. Bütün o telaş. Bitmiş ve çıkmışlardı.

“Evdə birileri var mıdır dersiniz?”

“Durun. Biri geliyor” dedi Lars.

Koridordan yaklaşan ayak sesleri geliyordu.

“Günaydın!” Yao’ydu. Elindeki kocaman bir tabakta tropik meyveler vardı. Yorgun görünmesi dışında sapaşağılamdı. “Lütfen buyurun, oturun. Size nefis bir kahvaltı hazırladık!” Tabağı masaya koydu.

Vay, dedi Carmel içinden. Her şey normalmiş gibi yapacak.

Zoe birden ağlamaya başladı. “Hepimiz senin öldüğünü sandık.”

Yao’nun gülümsemesi kesilir gibi oldu. “Öldüğümü mü? Nereden çıkardınız öldüğümü?”

“Kendinden geçmiş görünüyordun arkadaş” dedi Tony.

Frances kapının yanındaki koltuktan “İdam Hücresi” diye bir oyun oynamak zorunda kaldık” dedi. Tıpkı Carmel’in kardeşlerine masal anlatan kızını andırıyordu. “Korkunç bir oyundu...” Sesi alçalıp kesildi.

Yao tabağın kenarından sarkan üzüm salkımını düzeltti. Kaşları çatıldı.

Arkasını Carmel getirdi. “Avukatlık yapmak zorunda kaldık.” Maşa için hiç de anlamsız olmayan bütün o anlamsız jargonu arka arkaya döktüğü o canlandırıcı anları hatırladı. Dehşet vericiydi ama aynı zamanda da harikaydı. Onu aşağı yukarı savuran ve fırl fırl döndüren atlı karınca gibi. “İdamın durdurulması için savunma yapmamız gerekti. Ben... Zoe’yi savundum.”

Anlatırken ne kadar saçma geldiğini fark etti. Her şeyin bir oyun olduğu çok belliydi. Neden bu kadar ciddiye almışlardı ki? Polise anlatırlarsa adamlar suratlarına gülerlerdi.

“Ve sonra aktiviteyi tamamlamamıza izin vermedi” dedi Jessica.

“Evet, ben sıramın gelmesi için sabırsızlanıyordum” dedi Frances.

“Hiç de değil” dedi Heather.

Carmel pek aç hissetmemesine rağmen meyve tabağından bir üzüm tanesi aldı. Açlığın ötesine geçmiş olacaktı artık. Tam ortasından ısırıldı. Aman Tanrım, diye düşündü suyu ağzında patlayınca. Minnetle titredti. Sanki vücudunun bütün hücreleri bu küçük nimete tepki veriyordu. Yiyeceklerin gerçek ve değerli güzelliğine dair inanılmaz derecede karmaşık ama nefes kesecek kadar da basit bir aydınlanma yaşamak üzereydi. Yemek düşünman değildi. Yemek insana hayat veriyordu.

“Biliyorum, dün geceki faaliyetlerin bir kısmı size biraz... alışılmadık gelmiş olabilir” dedi Yao. Sesi biraz boğuktu ama insan ona hayran kalıyordu. Titanik sulara gömülürken kemanını çalmaya devam ediyordu. “Ama olan her şey sizin kişisel gelişiminiz için tasarlanmıştır.”

Lars “Palavrayı kes artık Yao. Her şey bitti, artık anlamak zorundasın. Dün gece yaşadıklarımızın, başkalarının da başına gelmesine izin veremeyiz” diye bağırdı.

“Sizi kapattıracağız arkadaş” dedi Tony.

“Şu senin patronunun derhal psikiyatri koğuşuna gitmesi gerek” dedi Heather.

“Hiçbir koğuşa gitmiyorum” dedi Maşa.

Carmel’in yüreği ağzına geldi.

Maşa üzerinde Hillary Clinton tarzı, modası geçeli on yıl olmuş ve üzerine üç beden büyük gelen kırmızı bir takımla yemek odasının kapısında duruyordu. “İşe geri dönüyorum.”

Ben “Kadın hâlâ pilot gibi uçuyor” dedi.

Yao çaresizce “Maşa” dedi. “Ben seni dinleniyor sanıyordum.”

“Hepiniz çok iyi görünüyorsunuz!” Maşa grubu inceledi. “Çok daha ince. Çok daha sağlıklı. Eminim hepiniz sonuçlardan memnunsunuzdur.”

Heather alaycı bir ses çıkardı. “Sevinçten deliye döndük Maşa, ulaştığımız sonuçlara bayıldık. Yaşadığımız şey çok rahatlatıcıydı.”

Maşa’nın burun delikleri genişledi. “Sakın o alaycı ses tonunu kullanma! Sen benim altımdasın. Benim yetkim...”

“Gene başlıyoruz” dedi Heather. “Sen benim patronumsun, değil mi? Hepimiz senin elemanlarıyız? Hepimiz şimdi PowerPoint sunumunu yapmak zorundayız, yoksa... bizi idam mı ettirirsin?” Maşa’nın aksanını taklit etti.

“Bu hiç faydalı olmaz sevgilim” dedi Napoleon.

Maşa ağır ağır konuşarak “Hakkında her şeyi biliyorum, Heather” dedi. “Dün gece oradaydım. Sırlarını dinledim. Bana her şeyi anlattın. Kızına uyuşturucu verdiğimi söylüyorsun, bu yüzden çok kötü biriyim ben ama bunu sana ve ailene yardım etmek için yaptım. Peki, cevap ver baklım: Sen oğlunun hangi ilaçları almasına izin verdin?”

Maşa’nın elleri yumruk oldu. Sağ elinde sıkı sıkı bir şey tutuyordu. Carmel ne olduğunu göremiyordu.

Maşa “Sen nasıl bir annesin?” dedi Heather’a. İki kadının arasında Carmel’in anlamadığı garip, güçlü bir düşmanlık vardı.

“Bu kadar yeter” dedi Napoleon.

Yao Maşa’ya doğru giderken, Heather odayı çınlatan küçümseyici bir kahkaha attı. “Ben senin hiç olamayacağın kadar iyi bir anneyim!” dedi.

Maşa hayvan gibi kükredi. Gümüş bir hançeri boynuna saplamak için havaya kaldırıp Heather’ın üzerine atıldı.

Napoleon karısının önüne atladı, Yao da Maşa’nın önüne atladığı anda Frances yerinden kalktı ve büfenin üzerindeki şamdanı kapıp var gücüyle Maşa’nın kafasına savurdu.

Maşa anında düştü. Kıpırtısız bir halde Frances’in ayaklarının dibine yığıldı.

“Ah Tanrım” dedi Frances. Şamdan elinde kalmıştı. Yüzündeki dehşetle hepsinin yüzlerine baktı. “Öldürdüm mü onu?”

Frances

Sonrasında Frances, karar verme sürecini ayrıntısıyla ele alıp çözmeye çalışacaktı ama hiç çözemedi. Sanki beyni kısa devre yapmıştı.

Maşa'nın elindeki iki yüz yıllık mektup açacağını gördü.

Dikkat. Mektup açacağı hançer kadar keskindir. Bununla birini öldürebilirsin, Frances.

Maşa'nın Heather'ın üzerine atıldığını gördü.

Elinde şamdanın hiç beklenmedik ağırlığını hissetti.

Ve bir an sonra Maşa ayağının dibinde yatıyordu, Frances bir suçlu gibi ellerini yukarı kaldırmıştı, çünkü iri bir polis silahını üzerine doğrultmuş "Kımıldama, lütfen" diyordu.

Terbiyeli memur, masaj terapisti Jan'ın erkek arkadaşı Gus'tı ve Frances'in düşündüğü kadar da sevimliydi, özellikle de silahını ortadan kaldırıncı. Frances'i Maşa'yı öldürmekle suçlamadı çünkü Maşa ölmemişti. Birkaç korkunç dakikadan sonra kalkıp oturdu, elini başının arkasına götürdü ve Frances'e şu an itibarıyla kovulduğunu söyledi.

Yazlık bir elbise giymiş olan Jan, Gus'ın yanındaydı. İşyerinde meydana gelen olaylar yüzünden yüzü kızarmış, heyecanlanmıştı. Belli ki Gus ile sohbet ediyorlardı (gece yarısı; Frances bakışmalarından bunun sevişme sonrası sohbet olduğu sonucuna vardı) ve Gus nöbetinin sonunda sarı Lamborghini kullanan bir kızı aşırı hızdan durdurduğunu anlatmıştı. Jan, Gus'ın tarifinden kızın Delilah'dan başkası olamayacağını anladı. Zaten o civarda iki sarı Lamborghini olması pek mümkün değildi, bu yüzden görünüşe göre Delilah bir konuğun arabasını çalmıştı ve Jan neredeyse bütün Sükûn Evi çalışanlarının on günlük

kampın ortasında işlerine son verildiğinden şüphelendi (aşçı o evde böyle bir şeyin hiç olmadığını söylemişti). Gus'ı doğruca eve gidip durumu kontrol etmeye ikna etti.

Yao patronunu muayene ettikten sonra “Muhtemelen be-yin sarsıntısı geçiriyor” dedi. “Veya hâlâ tripte olabilir.”

Hızlı müdahalesiyle Heather'ın hayatını kurtardığını doğrulayan çok tanık olduğu için Frances'i saldırıyla suçlamayacağını söyledi Gus. Ama Frances hedefte Heather olsa da asıl tehlikede olanın yalnızca Heather'ı kenara iten Napoleon ile kendini Maşa'nın önüne atan Yao olduğunu biliyordu.

Heather “Teşekkür ederim Frances” dedi. Elini boynunun yan tarafına koyup potansiyel cinayet silahını inceledi. “Çok kötü olabilirdi.”

Maşa ambulans gelip bölge hastanesine götürülene dek Heather'ı tanımadı. Mavi üniformalı iki acil yardım teknikeri onu alıp götürürken “Bizi seçtiğiniz için teşekkürler! TripAdvisor'a bize puan vermeyi unutmayın lütfen!” diye neşeyle bağırdı.

Başka yerel polis memurları da geldiler. Gus ve arkadaşları tesiste çok miktarda yasadışı uyuşturucu madde bulunca, ikinci bir polis grubu daha geldi; bunlar sert bakışlı, ayakkabıları cıla-lı polislerdi ve Gus gibi harici ayrıntılarla pek ilgilenmiyorlardı.

Yao ifadesi alınmak üzere polis aracıyla götürüldü.

Gitmeden önce konuklara döndü ve sadece “Çok üzgünüm” dedi.

Annesiyle babası evde yokken verdiği partisi çığırından çıkmış bir ergen gibi üzgün, yenik ve utanmış görünüyordu.

Ben'in Lamborghini'si iki saatlik sürüş mesafesindeki havaalanının otoparkında bulundu. Hasarsız görünüyordu ama Ben icabına bakacaktı. Delilah bulunamamıştı.

Eppey zahmetli evrak işi çıktı. Hepsi polise geçen hafta olanlar hakkında uzun uzun ve ayrı ayrı ifade vermek zorunda kaldılar.

Zaman zaman olanları mantıklı bir şekilde nakletmek zor oluyordu. Frances polisin kuşkuculuğunu anlayabiliyordu.

“Yani kilitlendiğinizi sandınız?”

“Kilitlenmiştik.”

“Ama sonra kapıyı açıp çıktınız, öyle mi?”

“Şey bakın, kapıyı açmayı denemeyi bırakmıştık” dedi Frances. “Bence Maşa’nın göstermeye çalıştığı da buydu: Bazen cevap tam gözünüzün önündedir.”

“Anlıyorum” dedi polis memuru. Yüzünden hiç de anlamadığı ve kendini asla o odaya kapattırmayacağından emin olduğu belliydi. “Ve sonra da yangın çıktığını sandınız.”

“Duman vardı” dedi Frances, ağzı yaz sabahları kadar tatlı, altın renkli mangoyla doluydu. “Ve yangın sesi geliyordu.”

Polis ses tonunu değiştirmeden “Aslında diyafondan, YouTube’dan oynattıkları yanan ev videosunun sesini veriyorlardı” dedi.

Frances hiç de inandırıcı olmayan bir tavırla “Çok inandırıcıydı” dedi.

“Eminim öyleydi” dedi polis. Gözlerini devirmemek için bütün iradesini kullandığı anlaşılıyordu. “Şey var...” Polis, Frances’in yüzünü işaret etti.

Frances yapış yapış olmuş çenesini sildi. “Sağ olun. Yaz meyvesi sevmez misiniz?”

“Pek düşkün değilimdir.”

“Meyve sevmez misiniz?”

Hukuk uzmanı olan içlerinde yalnızca Lars’tı, kimsenin konudan sapmaması için elinden geleni yapmaya uğraştı.

İfadesini verirken ipleri eline alarak herkesin duyacağı kadar yüksek sesle “Oyuna getirildik. Bu tesiste uyuşturucu olduğundan hiç haberimiz yoktu” dedi. “Bize o içeceklerin ilaçlı olduğu söylenmedi.”

Frances gene “Tesiste uyuşturucu olduğundan haberim yoktu” dedi. “Oyuna getirildim. Bana o içeceklerin ilaçlı olduğu söylenmedi.”

“Evet, biliyorum” dedi polis. Artık kendini tutmayı bırakıp gözlerini devirdi. “Hiçbirinizin haberi yoktu.” Not defterini kapadı. “Ben sizi mangonuzla baş başa bırakayım.”

Yerel polislerden biri Tony’yi tanımış ve imzalatmak için takım formasını evinden gidip getirmişti. Doğrusu bu konuda oldukça ateşliydi.

Sonunda, uzun günün bitimine yakın ve uyuşturucular delil olarak götürülürken, hepsine ileriki sorgulamalar için ulaşılabilecek olmaları koşuluyla gitmekte serbest oldukları söylendi.

Frances kalan son polis memuru Gus'a "Gitmekte serbestiz, peki kalmakta da serbest miyiz?" diye sordu. Altı saatlik yola çıkmak için vakit geç olmuştu.

Gus artık aktif bir suç mahalli olmadığı için bir mahsur görmediğini söyledi. Kimse ölmemişti, uyuşturucular götürülmüştü ve teknik olarak hâlâ parasını ödemiş müşterilerdi. Aklından durumun meşruluğunu değerlendiriyor, verdiği kararın doğruluğundan emin olmaya çalışıyor gibiydi. Jan gerilimi azaltmak için herkese on dakikalık kısa masajlar yaptı. Hastanede kontrolden geçmek isteyip istemediklerini sordu. Ama kimsenin, hele Maşa da oraya götürülmüşken, hastaneye gitmeye niyeti yoktu. Tony de omzunun gayet iyi olduğunu söyledi.

Frances masaj sırası kendisine geldiğinde "İçine sinmeyen hiçbir şeyi yapma derken kastettiğin bu muydu?" diye sordu.

Zavallı Jan dehşete düştü. Usta parmakları Frances'in omuzlarında sihrini gösterirken "Ben burpee hareketiyle jumping lunge hareketini kastetmiştim" dedi. "Burpee sırt ve bel sorunu olanlar için çok kötüdür, diğeri için de gerçekten sağlam dizlerinizin olması gerekir." Başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyden şüphelenmiş olsaydım, hemen polise haber verirdim." Gus'a doğru hayran hayran baktı. "Gus'a haber verirdim."

Jan'ın baktığı tarafa bakıp "Düdük çalıyor mu?" dedi Frances.

Belli ki düdük de ıslık da çalmıyordu ama gene de mükemmel sayılırdı.

Gus ile Jan gittikten sonra, dokuz konuk mutfağa girip akşam yemeği hazırlığına giriştiler. Dolapları açıp kaparken özgürlüğün coşkusunu yaşadılar ve devasa çelik buzdolabının önünde durup içindeki et, balık, tavuk, sebze, yumurta bolluğunu görünce huşu dolu bir sessizlik oldu.

"Bugün benim yirmi birinci yaş günüm" dedi Zoe.

Hepsi dönüp ona baktı.

“Zach’in de doğum günü.” Derin titrek bir nefes aldı. “Bizim doğum günümüz.”

Annesiyle babası iki yanına geçtiler.

“Bence akşam yemeğinde bize küçük bir şişe şarap lazım” dedi Frances.

“Müzik de lazım” dedi Ben.

“Bize pasta lazım” dedi Carmel. Kollarını sıvadı. “Doğum günü pastası yapmakta üstüme yoktur.”

“Ben de pizza yapabilirim” dedi Tony. “Un varsa, pizza hamuru yapabilirim.”

“Sahi mi?” dedi Frances.

“Sahi” dedi, gülümsedi.

Zoe odasından içeriye kaçak soktuğu şarap şişesini getirdi, Frances evi arayıp sonunda muhtemelen önceki konuklardan toplanmış bir altın madeni buldu; resepsiyon masasının arkasında, bazıları gayet iyi durumda gibi görünen altı şişe şarap vardı. Ben cep telefonlarını buldu, dünyayla yeniden irtibat kurdular ve geçen hafta pek de bir şey olmadığını öğrendiler: Tony ile Napoleon’a rezalet gibi gelen bir spor skandalı, sadece Jessica ile Zoe’yi ilgilendiren Kardashian ayrılığı ile sadece, tabii ki uyarıları dikkate almayanların öldüğü bir doğal afet. Ben telefonundan müzik çaldı ve DJ’lik görevini üstlendi, tür ve yaş gruplarına göre istekleri kabul etti.

Herkes şarap ve yemekle sarhoş oldu. Jessica tam kararında orta-az pişmiş biftek hazırladı. Tony pizza hamuru yoğurdu. Frances kimin ihtiyacı varsa, aşçı yardımcılığı yaptı. Carmel olağanüstü bir pasta yaptı ve övgüler karşısında pembeleşip güzelleşti. Şaşılacak kadar çok kişi dans etti ve şaşılacak kadar çok kişi ağladı.

Lars dans edemiyordu. Hem de hiç. İzlemesi pek keyifliydi.

“Bilerek mi yapıyorsun?” diye sordu Frances.

Lars “Neden bana hep bunu soruyorlar ki?” dedi.

Tony dans edebiliyordu. Çok iyi hem de. Bir zamanlar takımındaki bazı oyuncularla çalışmalarının bir parçası olarak bazı dersleri aldıklarını anlattı. Frances ile Carmel, Tony’yi tütülü düşününce birbirlerine tutunup kıkırdaşırken, “Dizimin arka

ter:donlarını güçlendirdi” diye açıkladı. Ve mükemmel bir piruet¹⁶ yaparak karşılık verdi.

Frances piruet ya da pizza hamuru yapabilen bir erkekle hiç ilişki yaşamamıştı. Belirtilecek ilginç bir şeydi ve Tony’nin onu öpmesine izin vermek için bir sebep değildi. Tony’nin onu öpmek istediğini biliyordu. Bir partide kendisini öpmek isteyen ama henüz öpmemiş bir erkekle birlikte olma hissi, kesinlikle on beş yaşındayken Nathalie’nin on altıncı yaş günündeki ilk öpüşmesi kadar güzeldi. Her şeyin etkisini arttırıyordu. Tıpkı halüsinojen bir uyuşturucu gibi.

Zoe ile Zach’e kadeh kaldırdılar.

Heather kırmızı şarap kadehini kaldırıp “İkiz istemi-yordum” dedi. “Doktor ikiz olduklarını söylediği zaman, yalan söylemeyeceğim, altı harfli o kelimeyi söyledim.”

“Çok iyi bir başlangıç olmuş bu anne” dedi Zoe.

Heather kızına aldırmadı. “Ben ebeyim” dedi, “ikiz gebeliğin risklerini biliyordum. Ama gebeliğim bana hiç sıkıntı vermedi. Normal doğum yaptım. Elbette dışarı çıktığıktan sonra bana epey sıkıntı verdiler!”

Napoleon’a baktı. Elini tuttu.

“İlk birkaç ay çok zordu ama sonra bilmiyorum... sanırım altı aylık olduklarında bir düzene girmiştik. Hatırlıyorum, nihayet iyi bir gece uykusu uyuduktan sonra, kalkıp onlara baktım ve evet, siz ikiniz çok özelsiniz, diye düşündüm. İlkleri hep dönüşümlü yaptılar. İlk doğan Zach’ti ama ilk yürüyen Zoe oldu. Önce Zach koştu.” Sesi biraz alçaldı. Şarabından içecekken, henüz kadeh kaldırmadığını hatırladı. “Ehliyetini ilk alan Zoe oldu ve tahmin edeceğiniz gibi bu Zach’i delirtti.”

Gene sustu. “O kavgaları! Nasıl kavga ettiklerine inanamazdınız! Birbirlerini öldürecek hale gelirler, ben de onları ayrı ayrı odalara koyardım ama beş dakika sonra gene bir araya gelir ve gülüşerek oynarlardı.”

Frances fark etti ki Heather, oğlu ölmemiş olsaydı da aynı

¹⁶ Balede ve dansın diğer çeşitlerinde dönüş, kendi etrafında tur anlamına gelen Fransızca terim.

konuşmayı yapardı: arka bahçede yapılan sıradan, gururlu bir anne konuşması. Gençler gözlerini devirirken, büyükler gözlerini silerlerdi.

Kadehini kaldırdı: “Zoe ile Zach’e! Dünyadaki en zeki, en eğlenceli, en güzel çocuklara! Babanız da ben de sizi seviyoruz.”

Herkes kadeh kaldırdı: “Zoe ile Zach’e.”

Napoleon ile Zoe kadehlerini kaldırmadılar.

Napoleon, Carmel’in pastasının mumlarını yaktı ve bir ağzıdan “İyi ki doğdun” şarkısı söylenirken, Zoe mumları üfle-di. Kimse “Bir dilek tut” demedi, çünkü o odadaki herkes aynı şeyi diliyordu. Frances onu apaçık görüyordu, orada olması gereken delikanlı Zoe ile omuz omuza oturmuş itişerek mumları üflüyordu; önlerinde uzun yıllar vardı.

Elden ele (nefis) pasta tabakları dağıtılırken, Zoe Ben’den Frances’in bilmediği bir şarkı çalmasını istedi. Ben çaldı; Jessica, Zoe ve Ben birlikte dans ettiler.

İrtibatı kesmemek için sözler verildi. Birbirlerini arkadaş olarak eklediler, takipleştiler. Jessica telefonundan WhatsApp grubu kurdu, herkesi ekledi.

Yorgunluğuna ilk yenik düşen Carmel oldu. “İyi geceler” dedi. Ertesi sabah herkes evine dönecekti. Başka eyaletlerden gelenler uçak biletlerini değiştirip ertesi güne, bir gün erkene almışlardı. Carmel Adelaide’liydi, Marconi Ailesi ile Tony Melbourne’a gideceklerdi. Araç kiralamış tek konuk Tony’ydi, Ben ile Jessica’yı arabalarını almaları için Delilah’nın bıraktığı yere götürecekti. Sidney’den gelen konuklar Lars ile Frances, geç saate kadar uyumak ve tembelce edilecek bir kahvaltıdan sonra yola çıkmak niyetindeydiler.

Frances her nasılsa sabah her şeyin farklı olacağını şimdi-den biliyordu.

Herkes eski hayatının çekimini hissedecekti. Frances paket tatillere ve gemi seyahatlerine çıkmıştı. Süreci bilirdi. Sükûn Evi’nden uzaklaştıkça “Dur, biz ne yaşadık? Benim o insanlarla hiçbir ortak yönüm yok!” diyeceklerdi. Her şey bir rüya gibi gelmeye başlayacaktı. “Ben sahiden havuz başında Hawa-ii dansı mı yaptım?” “Ben gerçekten takımım kazansın diye ses-

siz sinema oyununda Kama Sutra'yı mı anlattım?" "Ben sahidin uyuşturucu alıp tanımadığım insanlarla bir odada kapalı mı kaldım?"

Sonunda Frances ile Tony uzun masada yalnız kaldılar, son kadehlerini içtiler.

Tony şişeyi kaldırdı. "Doldurayım mı?"

Frances kadehine bakıp düşündü. "Hayır, teşekkürler."

Tony kendi kadehini dolduracaktı, fikrini değiştirip şişeyi bıraktı.

"Ben dönüşmüş olmalıyım" dedi Frances. "Normalde evet, derdim."

"Ben de" dedi Tony.

Yüzünde, erkekler sizi öpmenin zamanı geldiğine karar verdiklerinde yüzlerinde beliren o kararlı ve odaklanmış, ben gişişiyorum, bakışı vardı.

Frances, Nathalie'nin on altıncı yaş günündeki ilk öpüşmesini, nasıl olağanüstü ve inanılmaz olduğunu ve oğlanın sonunda ona daha küçük memeleri beğendiğini söylemesini düşündü. Gillian'ın kendi romanlarındaki kahramanlar gibi davranmayı bırkamasını söylediğini hatırladı. Tony Melbourne'da yaşıyordu ve herhalde orada çok yerleşik bir düzeni vardı. Bir erkek uğruna kaç kere taşındığını, varolmayan bir adam için eşyasını toplayıp Amerika'ya yerleşmeye hazırlandığını düşündü.

Maşa'nın "Buradan ayrıldığında farklı biri olmak istiyor musun?" diye sorduğu geldi aklına.

Tony'ye "Normalde evet derdim" dedi.

Bir hafta sonra

“Yani hamile değilim” dedi Jessica. “Hiç olmadım. Hepsi kafamdaydı.”

Ben kanepeden başını kaldırıp baktı. Uzaktan kumandayı alıp Top Gear programını izlediği televizyonu kapadı.

“Peki” dedi.

Jessica gelip yanına oturdu, elini dizine koydu ve öylece oturdular; tek kelime etmediler ama bunun ne anlama geldiğini ikisi de biliyordu.

Hamile olsaydı, bir arada kalırlardı. Bir bebek için bir arada kalmaya yetecek kadar sevgileri kalmıştı.

Ama hamile değildi ve yeniden denemeye ya da kaçınılmaz ve dostça bir boşanmadan başka bir şeye yetecek kadar sevgileri kalmamıştı.

İki hafta sonra

Ev zencefilli çörek, karamel ve tereyağı kokuyordu. Carmel tatilden evlerine dönen kızlarının en sevdiği şeyleri pişirmişti.

Bahçe yoluna giren arabanın sesini duydu ve kapıya gitti.

Arabanın kapıları ardına kadar açıldı, dört kız dışarı fırladı. Annelerini kucaklayarak diz çöktürdüler. Carmel burnunu kızlarının saçlarına, dirseklerinin içine bastırdı. Annelerine iyice sokulup hemen en sevdikleri oyuncakmış gibi çekişmeye başladılar.

Lizzie gözüne bir dirsek yedi, acı acı ağladı. Lulu, Allie'ye

“Bırak da anneme ben de sarılayım! Hep sen sarılıyorsun!” diye bağırdı. Sadies, Carmel’in saçından yakalayıp çekti ve acıdan gözlerini yaşarttı.

Joel “Bırakın anneniz ayağa kalsın” diye bağırdı. Uzun uçak yolculuklarına hiç gelemeydi. “Tanrı aşkına.”

Carmel sendeleyerek kalkmayı başardı.

Lulu şevkle “Bir daha seni bırakmayacağım anne” dedi.

Joel “Lulu! Bu kadar nankör olma. Daha şimdi hayatının tatilinden döndün” diye azarladı.

Sonia “Gücenmeye gerek yok” dedi. “Hepimiz yorgunuz.”

Eski kocasının yeni sevgilisi tarafından eleştirilmesi, Carmel’e uyuşturuculu içeceği içtikten sonra yaşadığı müthiş mutluluğu hatırlattı.

“İçeri girin kızlar” dedi. “Size güzel şeyler yaptım.”

Kızlar koşarak eve girdiler.

Benzi solmuş, uçak yolculuğundan sersemlemiş Sonia “Çok iyi görünüyorsun” dedi.

“Sağ ol” dedi Carmel. “Gerçekten güzel bir mola oldu.”

“Sen kilo mu verdin?” diye sordu Sonia.

“Bilmem.” Carmel gerçekten bilmiyordu. Artık önemli de gelmiyordu.

Sonia samimiyetle “Ne yaptın bilmiyorum ama değişmiş görünüyorsun, gerçekten” dedi. “Cildin harika görünüyor, saçların... her şeyin.”

Allah kahretsin, seninle arkadaş olacağız, değil mi, diye geçirdi Carmel içinden.

Joel’in onda hiçbir değişiklik fark etmediğini anladı. Görünüşünüzü erkekler için değil, kadınlar için değiştiriyordunuz. Çünkü birbirlerinin kilolarını dikkatle takip eden, ciltlerini kendilerinininkiyle karşılaştıran hep kadınlardı; sizi saçma, kaçmadığınız ya da kaçmadığınız bir güzellik saplantısına düşürenler kadınlardı. Carmel mükemmel vücutlu, manikürlü bir fitness bağımlısı olsa bile Joel onu gene de terk ederdi. “İsteksizliğinin” sebebi Carmel değildi. Carmel’i daha iyisi için değil, daha yenisi için terk etmişti.

“Dönüş uçağında yerimiz tuvaletlerin hemen dibindey-

di. Gece boyunca tuvalet durmadan işledi. Hiç uyumadım” dedi Joel.

“Olacak şey değil” dedi Carmel.

“Biliyorum. Puanlarımızla sınıfımızı yüksetmeye uğraştım ama olmadı.”

Carmel, Sonia’nın gözlerini devirdiğini gördü. Evet, kesinlikle arkadaş olmuşlardı.

“Ben de bu yıl okul sonrası faaliyetlerde çocukların arabayla getirilip götürülmelerine biraz yardım edebilirseniz çok iyi olur diye düşünüyorum” dedi Joel’a. “Geçen yıl her işi tek başıma halletmeye çalışmaktan bitkin düştüm ve başladığım yeni spor düzenimi sürdürmek istiyorum.”

“Tabii” dedi Sonia. “Biz ortak ebeveyniz.”

Joel “Ağzımın tadı öyle kötü ki” diye mırıldandı. “Herhalde susuz kaldım.”

“Bana kızların programını gönder” dedi Sonia. “Hepsini hallederiz. Ya da istersen birlikte bir kahve içip bu konuyu konuşalım.” Fazla ileri gitmiş gibi gergin görünüyordu.

“İyi olur” dedi Carmel.

“Ben çalışma saatlerimi kendim belirlediğim için çok esnek olabilirim” dedi Sonia. Sesine coşku karıştı. “Ne zaman olursa, seve seve bale derslerine destek olurum. Hep küçük bir kızım olsun, baleye giderken saçlarını yapayım diye hayal ederdim. Biliyorsun, benim çocuğum olmuyor, o yüzden hiç...”

“Çocuğun olmuyor mu?” dedi Carmel.

“Affedersin, biliyorsun sanıyordum” dedi Sonia, yan gözle parmağını ağzının içinde gezdiren Joel’a baktı.

“Bilmiyordum” dedi Carmel. “Üzüldüm.”

“Ah, benim için hava hoş. Ben tamamen kabullendim” dedi Sonia ve Joel’a bir daha yan gözle bakması, Carmel’e havanın hiç hoş olmadığını ama Joel için harika bir şey olduğunu anlatmaya yetti. “Ama bu yüzden seve seve balelerine yardım ederim. Tabii bu işi kendin yapmak istemiyorsan.”

“Kızları baleye götürmene çok sevinirim” dedi Carmel. Hiç bale annesi tipi değildi ve yaptığı gevşek bale topuzlarından ne kızlar ne de öğretmenleri Bayan Amber memnun kalıyordu.

“Sahi mi?” Çok değerli bir hediye verilmiş gibi ellerini birleştirdi ve gözlerindeki sevinçli minnet ifadesi Carmel’i de minnetten ağlatacaktı. Kızların kafaları üvey kardeşin gelişiyile karışmayacaktı ve Carmel baleyle ilgili her şeyden kurtulacaktı. Bayan Amber, Sonia’ya bayılacaktı. Sonia bale gösterilerinde saç ve makyaj yapmaya gönüllü olacaktı. Carmel bu dertten temelli kurtulmuştu.

Bugün Lulu’ya, Sonia ile dışarı çıktıklarında birisi annesine ne kadar benzediğini söylerse asla “O benim annem değil” dememesini tembihleyecekti.

Sonia çantasından telefonunu çıkarıp “En iyi takvim paylaşım uygulamalarını araştıracağım” dedi ve not aldı.

Carmel gene bir mutluluk patlaması yaşadı. Bir koca kaybetmiş olabilirdi ama kendine bir eş bulmuştu: becerikli, enerjik, genç bir eş. Tam bir kelepir. Tam bir yenileşme.

On yıl kadar sonra Joel bir sonraki yenileşmesini yapmaya karar verdiğinde, Carmel de zavallı Sonia’nın yanında olacaktı.

“Baleyi başka zaman konuşabilir misiniz?” dedi Joel. “Şimdi gerçekten eve gidip duş almaya ihtiyacım var.” Arabasına doğru gitti.

“Kızlara veda etmemiz gerek!” dedi Sonia.

Joel içini çekti. “Tabii.” Görünüşe göre çok uzun olmuştu bu tatil.

Eve doğru giderken Sonia fısıltıyla Carmel’e sordu: “Taş devri diyeti mi yaptın? Beşten ikiye kadar mı? Dörtten altıya kadar mı?”

“Sağlık merkezi” dedi Carmel. “Çok kafa yerd. Hayatımı değiştirdi.”

Üç hafta sonra

Jo “Nefes nefese kalmışsın” dedi Frances’e.

“Şınav çekiyordum” dedi Frances, oturma odasında bir kulağında telefon, yerde yüzüstü yatıyordu. “Şınav vücudundaki bütün kasları çalıştırır.”

Jo dudak büktü. “Şınav falan çekmiyorsun. Ah Tanrım,

yoksa seni cürmümeşhut halinde mi bastım?”

Cürmümeşhut kelimesini ancak Frances’in eski editörü hatasız söyleyip yazabilirdi.

“Sanırım sabah saat on birde sınav çekmek yerine seviştiğimi aklından geçirmen gururumu okşamalı.” Frances doğrulup bağdaş kurdu.

Sükûn Evi’nde üç kilo vermişti ve eve dönünce hemen geri almıştı. Ama biraz daha fazla hareket etmeye, biraz daha az çikolata yemeye, biraz daha doğru nefes almaya ve hayatında şaraba biraz daha az yer vermeye çalışıyordu. Kendini gayet iyi hissediyordu. Gözlerinin akları, arkadaşı Ellen’a göre kesinlikle daha beyazdı; Frances’in yaşadıklarını duyunca şok geçirmişti.

“Ben yaklaşımları sıradışı derken, kişiye özel yemekleri kastetmiştim!” diye bağırды. “LSD’yi değil!” Durup düşündükten sonra gıptayla, “Ben de LSD denemek isterdim” dedi.

Jo’ya “Emeklilik nasıl gidiyor?” diye sordu Frances.

“İşe geri dönüyorum” dedi Jo. “Çalışmak daha kolay. Herkes yapacak hiç işim yok sanıyor. Kardeşlerim yaşlı annemle babamın bütün sorumluluğunu benim almam gerektiğini düşünüyorlar. Çocuklarım da çocuklarına bakmam gerektiğini düşünüyor. Torunlarımı seviyorum ama kreşlerin icat edilmesinin de bir sebebi var.”

Frances dizini burnuna değdirmeye çalışırken “Ben senin emekli olmak için daha çok genç olduğunu biliyordum” dedi. Esnemek çok önemliydi.

“Kendi yayınevimi açıyorum” dedi Jo.

“Sahi mi?” Frances doğrulup oturdu. İçinde küçük bir umut belirdi. “Tebrik ederim.”

“Yeni romanını okudum ve tabii ki çok sevdim” dedi Jo. “Bir teklif sunmadan önce kitabında biraz kan akıtmaya ne dersin, merak ediyorum. Hatta bir cinayet eklemeyi. Sadece bir kişi.”

“Cinayet!” ded Frances. “İçimde var mı, bilmem.”

“Ah, Frances” dedi Jo. “Senin o romantik kalbinde saklanmış bekleyen çoook öldürme dürtüsü vardır.”

“Öyle mi diyorsun?” Frances gözlerini kıstı. Belki de vardı.

Dört hafta sonra

Lars söyleyene dek ne diyeceğini bilmiyordu.

Evinde döndüğünden bu yana, o kirli suratlı, esmer, ela gözlü çocuk, tam uykuya dalacakken ortaya çıkıveriyordu ve Lars kendini ansızın ve sinir bozucu bir şekilde uyanık yataarken buluyordu. Aklında her seferinde yeni bir aydınlanma gibi hep aynı düşünce oluyordu: Çocuk ona geçmişinden korkunç bir şey göstermek istemiyordu. Çocuk ona geleceğinden harika bir şey göstermek istiyordu.

Ne saçmalık, diyordu kendi kendine. Ben başka biri değilim. Hep o uyuşturucu yüzünden. Daha önce de uyuşturucu aldım. O lanet olası bir aydınlanma değil, halüsinasyondur.

Ama şimdi Ray kilerde marketten alınanları, bütün o protein içeceklerini kaldırırken, Lars ağzından kelimelerin döküldüğünü duydu: “Şu bebek fikrini düşünüyorum ne zamandır.”

Ray’in elinin durduğunu gördü. Bir domates konserveşi havada kaldı. Ray bir şey söylemedi. Kımıldamadı, arkasına da dönmedi.

“Belki de bir deneyebiliriz” dedi Lars. “Belki.” Midesi bulanıldı. Ray şimdi arkasına dönerse; ona sarılırsa; gözlerinde aşkla, mutlulukla ve yoksunlukla yüzüne bakarsa; Lars kusardı, mutlaka kusardı.

Ama Ray onu çok iyi tanıyordu.

Arkasına dönmedi. Yavaşça konserveyi yerine koydu. Onun için hiç fark etmezmiş gibi. “Tamam” dedi.

Lars kıvırdığı parmağını sertçe granit tezgâha vurdu, canı biraz yandı, “Bunu sonra konuşuruz” dedi.

“Olur” dedi Ray.

Biraz sonra çarşıya gideceğini söyledikten sonra gözlüğünü almak için tekrar eve giren Lars, bir seksen beşlik adamın tepinerek, muhtemelen telefondaki ablasına ciyaklayarak, “Ah Tanrım! Ah Tanrım! Az önce ne olduğuna inanamazsın!” dediğini duydu.

Lars bir an elinde güneş gözlüğüyle olduğu yerde durdu, gülümsedi ve tekrar dışarı, güneşe çıktı.

Beş hafta sonra

Televizyonda Avustralya futbolunun tarihiyle ilgili bir belgesel vardı. Frances başından sonuna kadar izledi. Gerçekten etkileyiciydi.

Tony'ye telefon etti. "Şimdi televizyonda senin futbolunla ilgili bir belgesel izledim."

"Frances?" Sesi, nefesi kesiliyor gibi çıkıyordu.

"Ben de az önce sınav çektim" dedi Frances. "Kaç tane çekabiliyorsun?"

"Yüz" dedi Tony.

"Hava atma" dedi Frances.

Altı hafta sonra

Napoleon, aile hekiminin gönderdiği psikiyatristin bekleme odasında oturuyordu. İlk boş randevuyu almak için altı hafta beklemişti. Asıl akıl sağlığı sorunu bu işte, diye düşünüyordu.

Sükûn Evi'nden döndüğünden beri sadece hayatta kalıyordu: Okula gidiyordu, yemek yapıyordu, karısıyla ve kızıyla konuşuyordu, destek grubuyla ilgileniyordu. Herkesin ona tıpkı eskisi gibi davranması şaşılacak şeydi. Uçak yolculuğundan sonra kulaklarının tıkanması gibiydi. Ama sadece kulakları değil, bütün duyuları tıkanmış gibiydi. Sesi sanki kulaklarında bir yankıydı. Gökyüzünün rengi solmuştu. Varolmanın zahmeti bütün gücünü tükettiği için mecbur olmadığı hiçbir şey yapmıyordu. Fırsat buldukça uyuyordu. Her sabah yataktan kalkmak, koyu bir çamurun içinde hareket etmeye çalışmaktan farksızdı.

Heather bazen "Her şey yolunda mı?" diye soruyordu.

"Gayet yolunda" diyordu.

Heather da Sükûn Evi'nden sonra değişmişti. Daha mutlu sayılmazdı ama daha sakindi. Yolun ilerisindeki parkta tai chi derslerine gidiyordu. Yaşı yetmişden genç bir tek o vardı derslerde. Heather hiçbir zaman kadın arkadaşları olan bir tip değildi ama nedense yaşlıların muhitine uyum sağlamıştı.

“Beni güldürüyorlar” diyordu. “Üstelik benden hiçbir şey talep etmiyorlar.”

“Sen ne diyorsun?” dedi Zoe. “Senden çok şey talep ediyorlar!” Doğruydı. Heather’ın yaşlı arkadaşlarını arabasıyla doktora getirip götürmesi, eczaneden reçetelerini yaptırması epey zamanını alıyordu.

Zoe yarım gün çalıştığı bir işe girmişti. İşi çoktu ve üniversite derslerine dikkatini pek vermiyor gibiydi. Napoleon’un gözü kızının üzerindeydi ama Zoe iyiydi. Sükûn Evi’nden dönmelerinden bir hafta kadar sonra, bir sabah Napoleon kızının banyosunun önünde durdu ve üç yıldır duymadığı güzel bir ses duydu: Kızı duşta detone sesiyle şarkı söylüyordu.

“Bay Marconi?” dedi ona biraz Frances Welty’i anımsatan kısa boylu bir sarışın. “Ben, Allison.”

Allison onu ofisine buyur ettikten sonra, üzerinde İngiliz bahçeleri hakkında bir kitapla aloe veralı kâğıt mendil kutusu duran sehpanın diğer tarafındaki koltuğu gösterdi.

Napoleon nezaketli giriş cümlelerini beklemedi. Kaybedecek zamanı yoktu.

Napoleon doktora Zach’i anlattı. Sükûn Evi’nde kendisine verdikleri uyuşturucuyu ve o zamandan beri depresyon olduğunu düşündüğü bir durumla mücadele ettiğini söyledi. Aile hekiminin antidepresan ilaç önerdiğini ama muhtemelen antidepresana ihtiyacı olmadığını, bazen doğru dozu bulmanın zor olduğunu bildiğini, müspet bilim olmadığını, bu durumu da anlayıp takdir ettiğini, kendi araştırmasını yaptığını, bütün ilaç isimlerini, bütün yan etkileri bildiğini, bir bakmak isterse kendi çizelgesini yaptığını ve bazen, ilk başta hastaların iyiye değil, kötüye gittiğini, intihar düşüncelerine kapıldıklarını bildiğini söyledi. Biliyordu çünkü aile fertlerini bu şekilde kaybetmiş insanlar tanıyordu, hem ilaçlara fazla duyarlı olduğunu da biliyordu, belki oğlunda da aynı duyarlılık vardı, bilmiyordu ve sağlık merkezindekilerin niyetlerinin iyi olduğundan emindi, belki de zaten depresyona girecekti ama o odada o içeceğin verilmemesi gereken muhtemelen tek kişinin kendisi olduğu kanısındaydı.

Ve ardından bitkinliken gevşemiş halde “Allison” dedi, “ben şeyden çok korkuyorum...”

Doktor sözünü tamamlamasını istemedi.

Sehpanın üzerinden uzanıp elini Napoleon’un koluna koydu. “Artık biz bir takımız, Napoleon. Sen ve ben, bir takımız ve bir strateji oluşturup bunu yeneceğiz, tamam mı?”

Napoleon’un yüzüne eski futbol koçu gibi tutku ve inandırıcılıkla baktı. “Yeneceğiz. Biz kazanacağız.”

İki ay sonra

Frances ile Tony farklı eyaletlerde, birbirlerinden dokuz yüz kilometre uzakta yürüyüş yapıyorlardı.

Kendi semtlerinde yürüyüşe çıkınca birbirlerine arkadaşlık etmeyi âdet edinmişlerdi.

Başta cep telefonlarını kulaklarına tutarak yürüyorlardı ama sonra Tony’nin kızı Mimi kulaklık kullanmaları gerektiğini söyledi. Artık telefon görüşmesi bittiğinde kulakları ağrımıyordu ve daha uzun mesafe yürüyebiliyorlardı.

Tony “Daha yokuşa gelmedin mi?” diye sordu.

“Geldim” dedi Frances. “Ama nefesimi duyuyor musun? Nefes nefese kalmadım bile.”

“Elit bir sporcusun sen” dedi Tony. “Daha kimseyi öldürmedin mi?”

“Öldürdüm” dedi Frances. “Dün öldürdüm. Şimdiye kadar ilk karakterimi öldürdüm. Tamamen hak etmişti.”

“Hoşuna gitti mi? Selam, Bear.”

Bear, Tony’nin yürüyüşlerinde sıkça önünden geçtiği kahverengi labradordu. Köpeğin sahibinin adını bilmiyordu ama her zaman Bear’e selam veriyordu.

Tony yakında oğlunu ve torunlarını görmek için çıkacağı Hollanda yolculuğundan bahsetti.

“Ben Hollanda’ya hiç gitmedim” dedi Frances.

“Gitmedin mi? Ben de bir defa gittim. Umarım son gittiğimdeki kadar soğuk değildir.”

Uzun bir sessizlik oldu. Frances yolun kenarında durdu ve

bağışesini sulayan hasır şapkalı bir hanıma gülümsedi.

“Benimle Hollanda’ya gelmek ister misin Frances?”

“Evet” dedi Frances. “Evet, isterim.”

İlk öiüşmeleri Qantas Havayolları’nın bekleme salonunda oldu.

Üç ay sonra

Heather yatağın ayakucuna oturmuş bir halde kurumuş bacaklarına losyon sürerken, Napoleon da ertesi sabah için telefonunun alarmini kuruyordu.

Psikiyatriste gidiyordu ve durumu düzeliyor gibiydi ama o seanslarda neler olduğunu pek anlatmıyordu.

Heather kocasının telefonunu başucuna koymasını izledi.

“Bence bana bağırmaya ihtiyacın var” dedi Heather.

“Ne?” Napoleon yüzüne baktı, şaşırmıştı. “Hayır, yok.”

“O sağlık kampından sonra seninle o konuyu bir daha doğru düzgün konuşmadık... astım ilacını.”

“Onca mektup yazdım. Hepsi kayda geçti.” Elbette Napoleon doğru olanı yapmıştı. Dr. Chang vasıtasıyla doğru bağlantıları bulmuştu. Her şeyi belgelemişti. Asla dava açma niyetleri yoktu ama olanların devlet kayıtlarına geçtiğinden emin olmalıydı. Yetkililere ve ilaç firmasına mektup yazmıştı: “Oğlum Zachary Marconi, reçeteli olarak kullandığı astım ilacından sonra intihar etti...”

“Biliyorum” dedi Heather. “Ama hiç... benim yaptığım hakkında bir şey söylemedin.”

“Zach’in intiharının suçlusu sen değilsin” dedi Napoleon.

“Beni suçlamayı istemiyorum senden” dedi Heather. “Ben sadece bana kızmaya hakkın olduğunu düşünüyorum. Zoe’ye de kızmak hakkın ama Zoe’ye bağırılmazsın...”

“Hayır, Zoe’ye bağırarak istemiyorum.” Düşüncesiyle bile ürkmüştü.

“Ama bana bağırabilirsin. İstersen?” Heather yatağın yanında duran kocasının yüzüne baktı, alnı ayak parmağını bir yere çarpmış gibi acıyla kırırmıştı.

Napoleon o tafralı öğretmen tavrıyla “Kesinlikle istemiyο-

rum” dedi. “Çok saçma. Hiçbir işe yaramaz. Sen oğlunu kaybettin.”

“Belki de bana kızmama benim ihtiyacım vardır.”

“Hayır, yok” dedi Napoleon. “Bu... hastalıklı bir şey.” Heather’a arkasını döndü. “Kes artık”.

“Lütfen.” Heather gözlerinin içine bakmak için yataкта dizlerinin üstünde durdu. “Napoleon?”

Büyüdüğü evi düşündü; kimsenin bağırmadığı, gülmediği, ağlamadığı, çığlık atmadığı, bir fincan çay isteği haricinde hiçbir duygunun belirtilmediği evini.

“Lütfen?”

Napoleon dişlerini sıkarak “Bırak şu saçmalığı” dedi. “Sus.”

“Bağır bana.”

“Hayır” dedi Napoleon. “Bağırmayacağım. Sonra ne olacak? Sana vurmam mı gerekecek?”

“Bana milyon yıldır vurmadın. Ama ben senin karınım Napoleon, bana kızmaya hakkın var.”

Hiddetin kocasının içinden adeta geçtiğini, topuğundan tepesine kadar çıktığını gördü. Yüzüne hücum etti. Bütün vücudunu titretti.

“O koduğumun yan etkilerini kontrol etmeliydin, Heather! Duymak istediğin bu mu?” Sesi giderek Heather’ın kocasından hiç işitmediği kadar yükseldi, hatta Zach dokuz yaşında, akli erecek çağıdayken, bırakmasını söylediği halde bir topun peşinden bir arabanın önüne fırladığında, “DUR!” diye bağırıldığı ve otoparktaki herkesin durup baktığı zamankinden bile yüksek çıktı.

Napoleon iki elini karısının omuzlarına götürüp dişlerini takırdatacak kadar sertçe sarsmış gibi ellerini sarstığı zaman Heather’ın nabızı hızladı ama Napoleon ona dokunmamıştı bile.

“Mutlu oldun mu? Duymak istediğin bu mu? Evet kızgınlım, çocuğuma verdiğin ilacın yan etkilerini sana sorduğum zaman, gidip bakmalıydın!”

Heather usulca “Bakmalıydım” dedi.

Napoleon başucundaki telefonunu kapı. “Ben de bu siktiğimin telefonunun erteletuşuna basmamalıydım!”

Telefonu duvara fırlattı.

Heather küçük cam parçalarının saçıldığını gördü.

Uzun bir an ikisi de bir şey söylemedi. Heather kocasının göğsünün inip kalkmasını izledi. Öfkenin vücudunu terk etmesini izledi.

Napoleon yatağa çöktü, Heather'a sırtını dönüp yüzünü ellerine gömdü. Yalnızca acı ve pişmanlık yüklü, boğuk, kederli, fısıltıya yakın bir sesle, "Ve kızımız da kardeşinde bir gariplik olduğunu söylemeliydi" dedi.

"Bize söylemeliydi" dedi Heather ve yanağını kocasının sırtına dayadı, kalplerinin normal hızlarına geri dönmesini bekledi.

Napoleon bir şey daha söyledi ama duyamadı. "Ne?"

Bir daha söyledi: "Öğrenebileceklerimiz bundan ibaret."

"Evet" dedi Heather.

"Ve hiçbir zaman yetmeyecek" dedi Napoleon.

"Hayır" dedi Heather. "Yetmeyecek."

*

O gece Heather yedi saat deliksiz, derin ve rüyasız bir uykuya uyudu. Zach öldüğünden beri böyle uyumamıştı ve uyandığında, son üç yıldır Napoleon ile onu ayıran o görünmez ve aşıl-maz mesafeyi, hiç olmamış gibi aştığını gördü. Hayatında bazı kötü kararlar almıştı ama bu anormal denecek kadar uzun boy-lu, pısrık görümlü delikanlının "iyi eleştiriler almış Kurtlar-la Dans filmini" izlemek için yaptığı nazik daveti kabul etmek o kararlardan değildi.

İnsan sevişirken çocuklarını düşünmemeli. Anne babanın cinselliği kapalı kapıların arkasında kalmalı. Ama gene de o sa-bah Napoleon onu çok nazikçe kollarının arasına alırken, Heat-her dört kişilik ailesini, iki çocuğunu, asla bir erkek olamayacak olan oğlunu, artık bir kadın olmuş küçük kızını ve daima arala-rından akacak olan güçlü sevgi akıntısını düşündü: karı ve koca, baba ve oğul, anne ve oğul, baba ve kız, anne ve kız, erkek ve kız kardeş. Bunca sevgi, sırf bir sinema davetine "evet" dediği için meydana gelmişti.

Sonra hiçbir şey düşünmedi, çünkü o pısrık delikanlı hâlâ çok becerikliydi.

Bir yıl sonra

Ben ile annesi bunu o kadar çok düşünmüşlerdi ki beklenen olduğunda Ben mutlaka hazırlıklı olacaklarını sanıyordu. Nihayet oldu ama hiç de hazırlıklı değillerdi.

Lucy iyi dönemlerinden birini geçirirken aşırı dozdan öldü, hep de öyle olur, tam herkes bu sefer başaracak diye düşünür. Lucy iç mimari kursuna gitmeye başlamıştı. Çocuklarını arabasıyla okula götürüyordu. Büyük oğlunun okul aile birliği gecesine katılmıştı ki görülmemiş bir şeydi. Geleceği düşünüyordu. Onu Ben'in annesi buldu. Şekerleme yapan küçük bir kız gibi ya da kendisi olmasına izin vermeyen canavarla mücadeleden vazgeçmiş otuz yaşında bir kadın gibi garip denecek kadar huzurlu görünüyordu.

Ben başta Jessica'yı aramayı düşündü. Araları iyiydi ama Jessica'nın, medya peşlerine düşmeden önce işin doğrusunu açıklamayı halka borçlu ünlü bir çiftlermiş gibi ayrıldıklarını Instagram'da ilan ettiğini düşününce, Ben hâlâ utançla kıvranıyordu. Jessica şöyle yazmıştı: Daima çok yakın arkadaş olarak kalaçağız ama sevgiyle ayrılmanın zamanının geldiğine karar verdik.

Jessica şimdi The Bachelor'ın gelecek sezonu için yapılan aday seçmelerindeydi. Aşk bulmayı pek istediğinden değildi, hem bulacağından da şüpheliydi ama "profili" için çok iyi olacaktı ve takipçi sayısının binlerce artmasını sağlayacaktı. Ben pek gülememişti çünkü Jessica pek çok hayır işi "elçiliği" yapıyordu ve Instagram hesabı sosyeteden arkadaş grubuyla "büyük bir onurla" düzenledikleri şatafatlı öğle yemeklerinin, baloların, kahvaltılarının fotoğraflarıyla doluydu.

Ben gene Pete ile çalışıyordu. Adamlar ona başta epey zor bir dönem yaşatmışlardı – "Parasız mı kaldın, oğlum?" – ama sonunda vazgeçtiler ve zengin olduğunu unuttular. Arabası hâlâ duruyordu ve güzel bir evi vardı ama parasının büyük bir kısmını annesinin bağımlı ailelerine destek vermek için kurduğu vakfa bağlamıştı.

Lars acı sözler sarf edilmeden ve mahkemeye gitmeden mal bölüşümü yapmalarına yardım etti. Sükûn Evi'ne gitmekle

tek kazançları, müthiş bir boşanma avukatıyla tanışmaktı.

Lucy'nin haberini vermek için Jessica'yı hemen aramıştı. Hiç şaşırmadığını duymaya katlanamayacaktı. Eski karısını aramak yerine Zoe'nin numarasını tuşladı. İnternette arkadaş olmuşlardı, arada sırada da mesajlaşıyorlardı ama hiç telefonla konuşmamışlardı.

Zoe neşeyle açtı. "Merhaba Ben. Nasılsın?"

"Ben şey..." Konuşamadığını fark etti. Nefesini vermeyi hatırlamaya çalıştı.

Zoe'nin ses tonu değişti. "Ablan mı?" dedi. "Lucy mi?"

Zoe cenazeye geldi. Ben'in gözleri hep onu aradı.

Beş yıl sonra

Yao normalde gündüzleri televizyonu açmazdı ama oyun grubuyla stresli saatler geçirdikten sonra eve yeni dönmüştü; iki yaşındaki kızı başka bir çocuğun kolunu ısırdıktan sonra başını arkaya atıp vampir gibi kahkaha atmıştı. Yao hem utanmış hem de dehşete düşmüştü.

Annesi telefonda “Ah evet, sen de çok ısırırdın” dedi. “Sana çekmiş.” Annesi biraz övünerek söylemişti, sanki ısırma eğilimi çocuklarınıza geçirilecek harika bir özellikti.

Yao kızını yatırdıktan sonra parmağını sertçe salladı. “Bir daha yaptığını görmeyeyim.”

Kız yatıp başparmağını ağzına soktu ve gözlerini yumdu. Yao gamzesini hâlâ görebiliyordu, yani kızı uyuyor numarası yapıyor ve gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Yao birkaç saniye durup hayretle gamzeye ve bebek yanaklarının tombulluğuna baktı; bambaşka bir hayata, bir banliyö semtinde ev işlerini üstlenmiş bir baba olduğu bu yepyeni hayata geçiverdiğine öyle sık hayret ediyordu ki.

Sükûn Evi’nde olanlardaki payı yüzünden suçlu bulunduktan sonra on dört aylık hapis cezası tecil edilmişti. Maşa, polise ısrarla, uygulamaya kalkıştıkları yeni protokolün tek sorumlusunun kendisi olduğunu ve çalışanlarının yalnızca “her şeyden habersiz, itaatkâr budalalar” olduklarını söylemişti. Smoothie’leri kendisinin hazırladığını söylemişti ki bu doğrudu ama Yao hemen yanıdaydı, dozları iki defa kontrol etmişti. Yao’nun annesi, hâkimin yerinde olsa onu hapse atacağını söylemişti. Annesi de babası da çok kızmışlardı. Yaptıklarına akıl erdirememişlerdi. Çoğu günler, Yao kendisi de erdiremiyordu.

O zamanlar hepsi çok mantıklı gelmişti. Saygın araştırmacılar! Saygın dergilerde çıkacak yayınlar!

“O kadın seni transa soktu” demişti annesi.

Anne i, Yao’nun psikedelik deneyiminde hatırladığı olayı şiddetle in’âr etti.

“Asla” dedi. “Seni asla mutfakta ocakta kaynayan bir tencere varken yalnız bırakmadım. Beni aptal mı sanıyorsun sen? Sen çocuğunu öyle bir durumda yalnız bırakır mısın? Bırakmasan iyi edersin!”

Yao’nun hata yapma korkusunun sebebinin, başkası değil kendisi olduğunu söyledi. “Sen doğuştan böylesin!” dedi annesi. “Hataların önemi olmadığını anlaman için çok çabaladık. Mükemmel olmak için o kadar çabalamana gerek olmadığını, hata yapsan da bir şey olmayacağını defalarca söyledik. Bazen herkesin yapabileceğini sana göstermek için bilerek hatalar yaptık. Baban bilerek yere bir şeyler düşürür, duvarlara çarpardı. Ben, ‘Bu kadarı da fazla’ derdim. Ama onun hoşuna gidiyordu galiba.”

Yao o zaman, acaba ömrüm boyunca annemle babamı yanlış mı anladım, diye düşündü. Hayal kırıklığına uğramamak için beklentileri düşük tutmaktan söz ettikleri zaman, sebebi Yao’nun hayallerine inanmamaları değildi. Onu korumak istiyorlardı. Üstelik babası da sandığı kadar sakar bir adam değildi.

*

Delilah mahkemeye çıkarılmadı, çünkü kimse izini bulamadı. Yao arada sırada onu düşünüyor, nerede olduğunu merak ediyordu; uzak bir adada, Yao’nun en sevdiği Esaretin Bedeli filmindeki firari mahkûm gibi kayığını mı onarıyordu? (Bir keresinde oyun grubundaki annelerden biri, “O her bekâr erkeğin en sevdiği filmidir” demişti. İnternetteki tanışma sitelerinden biliyordu.) Ama Yao, Delilah’nın bir şehirde görünmez bir hayat sürdürdüğünden ve gene özel sekreterlik yaptığından şüpheleniyordu. Bazen kızın ta Maşa’nın yanında çalıştığı zamanlar giydiği o etek aklına geliyordu.

Yao sağlık sekt6r6nde çalışmaktan menedilmişti. S6k6n Evi'nden ayrıldıktan ve h6k6m giydikten sonra, annesiyle babasının evlerine eşit mesafede tek odalı bir daire tuttu ve Cince yasal belgeler terc6me ettiği bir iş buldu. Sıkıcı ve zahmetli bir işti ama faturalarını 6d6yordu.

Hatır sormak için eski nişanlısı Bernadette aradı. Ne zamandır Yao'yu d6ř6n6yordu. Çok d6ř6n6yordu. Daha sonraları Yao, insan hayatını değiştirecek bir telefon konuşmasını başlatacak muazzam bir zil sesini hep d6ř6nd6. 6nk6 o akşam telefon zilini duyduğunda, tek başına otururken, tek başına h6z6nl6 akşam yemeğini yerken, dikkat çekici şekilde t6m v6cudu titremişti.

Bazen insanın hayatı 6yle yavaş ve sezdirmeden değişir ki bir sabah uyanıp da şunu soracağı g6ne dek hiç farkına varmaz: *Ben buraya nasıl geldim?* Ama hayat bazen de bir anda iyi ya da k6t6 şans getiren yıldırım çarpması gibi harika ya da feci olaylarla değişir. Piyangodan para kazanılır. Yaya geçidine yanlış bir anda adım atılır. Eski sevgiliden tam da doğru zamanda bir telefon gelir. Ve hayat ansızın sert bir virajla bambaşka bir y6ne d6n6verir.

Bir yıl içinde evlendiler ve karısı hemen hamile kaldı. Karısının işine d6nmesi, Yao'nun da artık ilginç ve kamçılayıcı gelen eviri işine devam ederken evde kalıp bebeğe bakması daha mantıklı geldi.

Kızının artık uyuyor numarası yapmadığını anlayınca oturma odasına gitti, kanepeye kendini bırakıp televizyonu açtı. Isırma olayının stresini atmak için kendine yirmi dakika televizyondaki saçmalıkları izleme izni vermişti, sonra akşam yemeğini d6ř6nmeye başlamadan 6nce bir saat daha çalışacaktı.

Uzaktan kumanda elinden d6řt6.

Fısıltıyla “Maşa” dedi.

*

Aynı şehrin 6b6r yakasında bir adam elinde somun anahtarıyla aynı şeyi s6yledi. “Maşa.” Normalde g6nd6zleri televizyon izlemezdi ama oğlunun akli sayılardan başka bir şeye er-

mediği için gelininin evinde bir iki şeyi tamir etmeye gelmişti.

“Kadını tanıyor musun?” Gelini televizyon izlerken emzir-diği kızını omzuna yatırıp sırtına hafifçe vurmaya başladı.

“Eski den tanıdığım birine benziyor” dedi adam, göğüsleri-ni görmek istemediği ve gözlerini eski karısından ayıramadığı için gelinine bakmadı.

Maşa çok güzel görünüyordu. Sarı tutamları olan kumral saçları omuz hizasındaydı; gözlerini zümrütlere çeviren, yeşilin değişik tonlarında bir elbise giymişti.

Adam kanepeye, gelininin yanına oturdu. Gelini ona me-rakla baktıysa da bir şey söylemedi. Röportajı birlikte izlediler.

Maşa bir kitap yazmıştı. Halüsinogen maddeler, yabancı in-sanlarla bir odaya kapatılmak ve korkularla yüzleşme, bulmaca-lar çözmek gibi yenilikçi bir terapi içeren on günlük bir kişisel gelişim programı hakkındaydı.

Gelini “Bunu da yiyenler var mı?” diye mırıldandı.

Muhabir “Tabii ki sözünü ettiğiniz maddeler yasadışı” dedi.

“Ne yazık ki öyle” dedi Maşa. “Ama bu hep böyle kalmaya-cak.”

“Ve anladığıma göre bu programı denemeye kalkıştığınız-da, yasadışı uyuşturucu temin etmekten hapis yattınız.”

Adam kucağındaki somun anahtarını sıkıca tuttu. Hapis mi?

“Doğru” dedi Maşa. “Ama hapiste geçirdiğim zaman için hiç pişman değilim. Benim için çok önemliydi.” Çenesini yukarı kaldırdı. “Hapiste geçirdiğim süre dönüştürücü bir dene-yimdi. Çok şey öğrendim ve bütün deneyimlerimi bu kitapta an-latıyorum, bütün seçkin kitabevlerinde bulabilirsiniz.” Kitabı alıp havaya kaldırdı.

Muhabir genzini temizledi. “Maşa, ülkenin dört bir ya-nında gizli yerlerde düzenlediğiniz kurslarınıza katılanlar ol-duğu ve aslında bu katılımcılara LSD ve başka halüsinogen maddeler verdiğiniz söylentilerine ne diyeceksiniz?”

“Kesinlikle doğru değil” dedi Maşa. “Hepsini reddediyorum.”

“Yani gizli yerlerde bu programı uygulamıyorsunuz, öyle mi?”

“Ben küçük seçkin gruplara eşsiz, kişiye özel ve inanılmaz etkili kişisel gelişim programları uyguluyorum ama sizi temin ederim, yasadışı hiçbir şey yer almıyor.”

Muhabir “Duyduğuma göre bekleme listesi varmış” dedi. “Ve katılmak için oldukça yüksek meblağlar ödeniyormuş.”

“Bekleme listesi var” dedi Maşa. “Listeye girmek isteyenler internet siteme girebilir ya da sanırım şu anda ekranda görünen ücretsiz numarayı arayabilirler. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde arayanlar için özel bir fiyat teklifi var.”

“Yasadışı bir şey olmuyorsa, neden mekânların gizli tutulduğunu ve yerlerinin düzenli olarak değiştiğini merak ettim” dedi muhabir. Beklentiyle Maşa’ya baktı.

“Bu bir soru muydu?” dedi Maşa, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kameraya baktı.

Adamın gelini “Ne çatlak ama” dedi. “Herhalde milyonlar kazanıyordur.” Kalktı, bebeği kayınpederine uzattı. “Tutar mısın? Ben çay yapayım.”

Adam kucağından anahtarı kaldırıp, torununu aldı. Gelini odadan çıktı.

Maşa “holotropik nefes çalışması” diye bir şey anlatıyordu, “psikedelik ilaçların kullanılmadığı psikedelik terapi” olduğunu söylüyordu.

Muhabir oldukça kaba ve şüpheli bir tavırla “Kafayı bulmak için hızlı nefes alınan yöntem, değil mi?” dedi.

“Ondan çok daha karmaşık ve sofistike bir süreç” dedi Maşa.

Ekranda Maşa’nın bir konferans salonunda kulağına takılmış küçük bir mikrofonla sahnede dolaştığı, kalabalık seyircilerin dikkatle onu izledikleri bir görüntü belirdi.

Adam, bebeği kaldırıp kulağına ana dilinde “Bu deli kadın senin büyükannen” diye mırıldandı.

*

İlk çocuklarını feci biçimde kaybetmelerinden üç ay sonra ikinci oğullarının dünyaya gelişini anımsadı.

“O senin.” Maşa bebeğe bakmamıştı bile. Terden ıslanmış

saçlarının yapıştığı alnı, başka tarafa çevirdiği yüzü mermerden yontulmuş gibiydi. “Benim değil.”

Hastanedeki bir hemşire “Anne düzelecektir” dedi. Kederdendi. Her halde hâlâ şoktaydı. Altı aylık hamileyken evlat kaybetmek çok büyük bir acıydı. O hemşire, karısının ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Maşa’yı tanııyordu.

Maşa hastaneden kendini taburcu ettirdi. Hemen o gün işe başlayacağını ve para göndereceğini söyledi. Kocasının yeni bebeğe bakabilmesi için yeterli parayı kazanacaktı ama çocuğu istemiyordu.

Maşa bir iş görüşmesindeymiş gibi çok sakın konuştu. Sadece bir defa, kocası diz çöküp ona sarıldığı ve yeniden aile olmaları için yalvardığı zaman sinirlendi. Adamın yüzüne defalarca haykırdı: “Ben anne değilim! Bunu kafan almıyor mu? Ben anne değilim!”

Adam gitmesine izin verdi. Elinden başka ne gelirdi? Maşa dediğini aynen yaptı, her yıl daha fazla para gönderdi ve çalışma hayatında daha fazla başarıya ulaştı.

Adam çocuğun fotoğraflarını gönderiyordu. Maşa asla gönderdiklerini kabul etmedi. Adam, *acaba bakıyor mudur*, diye merak ediyor ama baktığını sanmıyordu. O dağları yerinden oynatacak güçte bir kadındı. O çocuk kadar zayıf bir kadındı.

Adam iki yıl sonra evlendi. Çocuk Avustralyalı eşine “anne” diyor, Avustralya aksanıyla konuşuyordu; iki oğulları daha oldu ve bu talihli ülkede Avustralyalı hayatı yaşıyorlardı. Noel günü sahilde kriket oynuyorlardı. Arka bahçelerinde yüzme havuzları vardı; oğulları otobüsle sıcak yaz günlerinde eve girer girmez üstlerini yırtarcasına soyunur, iç çamaşırlarıyla havuza atarlardı. Geniş bir arkadaş çevreleri vardı, bazıları telefonla aramadan evlerine çıkıp gelirlerdi. İkinci eşi küçük bir taşra kasabasında doğup büyümüşü ve koyu, ağır bir taşra aksanı vardı; en sevdiği söz “abartmaya değmez”di; karısını seviyordu ama yıllar içinde, bazen arka bahçede, elinde birasıyla mangaldaki etleri çevirirken, cırcır böceği sesleri, kookaburra kahkahası, dalga sesleri, sinek ilacı kokusu, hâlâ ensesini yakan akşamüstü güneşi, derken bir anda zihninde açılmış burun de-

likleriyle Maşa'nın yüzü, kendini beğenmişlik, küçümseme ve çocuksu bir şaşkınlıkla yanan yeşil gözleri beliriverirdi: Bu insanlar! Çok tuhaflar!

Maşa ile iletişim kurmaktan vazgeçeli yıllar olmuştu. Artık oğullarının düğün fotoğraflarını gönderme zahmetine bile girmedi ama beş yıl önce, ilk torunları dünyaya gelip de yeni dedeliğin hararetili ve saplantılı aşkına tutulunca, bebeğin fotoğraflarını e-postayla gönderdi ve konu kutucuğuna, LÜTFEN AÇ, MAŞA yazdı. Anne olmamayı seçmesini anladığını ama artık, eğer isterse büyükanne olabileceğini yazdı, ne harika bir şeydi değil mi? Cevap gelmedi.

Şimdi kucağındaki torununa baktı. Gözlerinin biçimini Maşa'nınkilere benzettiğini sandı. Bebeği tek koluyla tutup, öbür eliyle cebinden telefonunu çıkardı, o uyuyan, güzel yüzün fotoğrafını çekti.

Vazgeçmeyecekti. Bir gün Maşa cevap verecekti. Bir gün zayıf düşecek ya da o gücü kendinde bulup cevap verecekti.

Onu herkesten iyi tanırdı.

Bir gün cevap verecekti.

Aziz okuyucu; onunla evlenmedi ama Tony onun için Sidney'e taşındı, birlikte yaşadılar ve ilk "romantik gerilim" girişiminin sürpriz bir çıkış yakalamasıyla kariyeri yeniden yükselişe geçtiğinde yanında Tony vardı. (Gözden geçirilmiş metni teslim ettiği gün arayıp, hiç de büyükanneye benzemeyen tavrıyla, "Kızım, hakkını vermişsin!" diyen Jo hariç herkes için sürpriz oldu.)

Frances, Tony'nin Hollanda'daki torunları için de sürpriz bir sevgili oldu. Ona "Büyükanne Frances" diyorlardı. Tony de ailenin Sidney'e taşınma kararını Frances'e yordu ama bu tamamen mesnetsizdi, zira oğlu Will oraya tayin edilmişti, Frances ile bir ilgisi yoktu. Ama Tony'nin torunları –onun torunları– başını döndürüyordu ve bütün arkadaşları Frances'in hep âdeti olanı yaptığını; zor kısmı atlayıp doğruca iyi kısma, çocukları sevip, şımartıp anne babasına geri verme faslına geçtiğini söylediler.

Ama onu affettiler.

Tabii herkes mutlu sona kavuşamıyor, mutlu son şansını bile elde edemiyor. Hayat böyle bir şey değil. Sözgelimi, Frances'in *Yürek Ne İster* romanına yorum yazan Helen Ihnat, bütün birikimini sansasyonel bir kripto para dolandırıcılığında kaybederek rezil oldu ve ömrünün geri kalanını derin bir mutsuzluk içinde geçirdi.

Fakat Helen, romanlarda güzelce bağlanmış mutlu sonlardan nefret ettiği için buna bir itirazı olmadı.

Ah sevgili okuyucu; elbette sonunda onunla evlendi. Onunla tanıştın. Altmışınıcı yaş gününe kadar bekledi. Düğünde turkuaz giydi. Hepsinin yaşı kırk beşin üstünde olan tam on bir nedime, on üç çiçek taşıyan kız, bir uşak, küçücük ellerinde birer küçük oyuncak araba tutan ve yeni yeni yürümeye başlamış bir bebek vardı. Bebeğin adı Zach'ti.

Törendeki bütün sandalyelerin arkasında beyaz satenden kocaman birer fiyonk vardı.

Görüp göreceğiniz en güzel, en komik düğün oldu.

TEŞEKKÜR

Her zamanki gibi bu kitaba verdikleri destek için teşekkür edilecek çok kişi var. Romanı pek çok yönden güzelleştirmek için çok çalışan yetenekli editörlerim Georgia Douglan, Cate Paterson, Amy Einhorn, Maxine Hitchcock, Ali Lavau ve Hilary Reynolds'a teşekkür ederim.

Maşa karakterini geliştirmeme yardım etmek için cömertçe bana zaman ayıran Elina Reddy'e teşekkürler. Harikulade bir ressam olan Elina, sözcüklerle de capcanlı resimler yapabiliyor. Maria (Maşa) Dimitriçenko, Starlight Çocuk Vakfı'nın gecesindeki açık arttırmada bir kitabımın karakterlerinden birine isminin verilmesi için en yüksek başışı yaptı, ismini kullandığım için kendisine teşekkür ederim.

Sorularımı yanıtladığı için Dr. Nikki Stamp'e teşekkür ederim. Avustralya'daki bir avuç kadın kalp cerrahından biridir ve Maşa'nın kalp cerrahı ile diyalogunu olağanüstü kitabı Can You Die of a Broken Heart kitabından aldım.

Rusça ve futbol hakkındaki yardımları için Kat Lukash ile Praveen Naidoo'ya teşekkür ediyorum. Sağlık tesisleri hikâyelerini paylaştığı için Lucie Johnson'a, toprak yolda Lamborghini sürmenin nasıl bir şey olduğunu sorduğumda yüzündeki ifade için kayınbiraderim Rob Ostric'e teşekkür ediyorum. Bir şeyler sormak için attığım mesajlara anında cevap yazan kız kardeşim Fiona'ya teşekkürler. Güzel bir hafta geçirdiğim, güneşin doğuşunu izlediğim ve artık bir daha izlemeye gerek görmediğim Golden Door Sağlık Merkezi'nin tatlı konuklarına da teşekkürler.

Temsilcilerim Sidney'den Fiona Inglis ile Ben Stevenson'a, New York'tan Faye Bender'a, Londra'dan Jonathan Lloyd ile Ka-

te Cooper'a, Los Angeles'tan Jerry Kalaycıyan'a teşekkür ederim. Sabırları ve tüm yaptıkları için yayıncılarım, Sidney'den Tracey Cheetham'a, Londra'dan Gaby Young'a ve New York'tan Gaby Young'a teşekkür ediyorum. Conor Mintszer, Nancy Trump ve Katie Bowden'a da teşekkürler.

Sükûn Evi'ni yaratmamdaki yardımları, gün içinde alakalı alakasız sorularımı yanıtlamak için uğradığı, beni kahveyle uyardığı, bana baktığı ve her zaman yanımda olduğu için Adam'a teşekkür ediyorum. Güzellikleri, ekranda dosyayı açık gördüklerinde küfürlere dikkat çektikleri için George ve Anna'ya teşekkürler. Düzeltmelere yardımları için ve asla Güney Fransa'ya taşıyacak türden bir anne olmadığı için annem Daine Moriarty' e teşekkür ediyorum.

Yazmak insanı yalnız bırakan bir iş olabildiğinden bazı meslektaşlarıma da teşekkür etmek istiyorum. Kardeşlerim ve yazar arkadaşlarım Jaclyn Moriarty ve Nicola Moriarty'e, yazar arkadaşlarım Dianne Blacklock, Ber Carroll, Jojo Moyes ve Marian Keyes'e teşekkürler. Sesli kitaplarımı fevkalade okuduğu için yetenekli Caroline Lee'ye de teşekkür ederim.

Tek bir satırını bile okumadan bu kitaba olağanüstü bir şekilde inandıkları için Nicole Kidman'a, Per Saari'ye ve Bruna Papandrea'ya teşekkür ederim.

Okurlarıma teşekkür ederim. Frances gibi dünyanın en tatlı okurlarına sahibim ve her gün size minnet duyuyorum.

Bu kitabı kız kardeşim Kati'ye, babam Bernie Moriarty'e adıyorum. Sıkıntılar karşısında her zaman güçlü, cesur ve eğlenceli olmayı başarırlar; kötü günlerinde Maşa'dan daha fazla sınav çekebildiklerinden şüpheleniyorum.

Araştırmalarımda aşağıdaki kitaplardan faydalandım:

No Time to Say Goodbye: Surviving The Suicide of a Loved One, Carla Fine; Acid Test: LCD, Ecstasy and the Power to Heal, Tom Shroder; Therapy with Substance: Psycholytic Psychotherapy in the Twenty First Century, Dr Friederike Meckel Fischer ve Algı Kapıları, Aldous Huxley.

Liane Moriarty, 1966 yılında Sidney’de doğdu.
Çok satanlar listelerinden hiç inmeyen romanları
dünya çapında altı milyondan fazla okura ulaştı,
otuz beşin üstünde dile çevrildi. Suçlu, Hem de Çok
Suçlu; Küçük Ama Büyük Yalanlar; Üç Dilek adlı
romanları hep kitap tarafından yayımlandı.
Küçük Ama Büyük Yalanlar, New York
Times’ın çok satan kitaplar listesinde 1 numaraya
oturdu. Roman, başrollerinde Nicole Kidman ile
Reese Witherspoon’un oynadığı televizyon dizi-
sine uyarlandı.

hep
kitap